

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ
ΑΝΩΜΑΛΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΟΝΟΜΑΤΩΝ
ΤΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ ΔΙΑΛΕΚΤΟΥ

ΠΡΟΣ ΧΡΗΣΙΝ
ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ ΚΑΙ ΠΑΡΒΕΝΑΓΩΓΕΙΩΝ

ΥΠΟ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ Δ. ΖΗΚΙΔΟΥ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΝΕΑ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΙΩΑΝΝΟΥ Ν. ΣΙΑΦΗ
52 Ὁδὸς Σταδίου - Μέγαρον Ἀγ. Ἐλενης

1935

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΑΝΩΜΑΛΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΟΝΟΜΑΤΩΝ

ΤΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ ΔΙΑΛΕΚΤΟΥ
ΠΡΟΣ ΧΡΗΣΙΝ
ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ ΉΚΑΙ ΠΑΡΒΕΝΑΓΩΓΕΙΩΝ

ΥΕΘ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Δ. ΖΗΚΙΔΟΥ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΝΕΑ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΙΩΑΝΝΟΥ Ν. ΣΙΔΕΡΗ

52 Ὀδὸς Σταδίου—Μέγαρον Ἄρσακείου

1935

ΕΓΚΕΚΡΙΜΕΝΟΙ ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΟΙ ΧΑΡΤΑΙ

- 1 'Ελλάδος ὑπὸ Ἰωάννου Σαρρῆ. Καλλιτεχνικώτατος εἰς μέγα σχῆμα μὲ ὅσον οἶόν τε ἐπιμελημένην χάραξιν' λιθογραφημένος εἰς 7 χρώματα δρ. 20.—
- 2 Γεωγραφικὸς χάρτης τῆς 'Ελλάδος ὑπὸ Ἰωάν. Σαρρῆ. Λεπτομερῆς ἀπεικόνισις ὅλων τῶν ὄρεων καὶ τῶν πεδιάδων μετὰ τῆς ὑψομετρῆσεως αὐτῶν καὶ μετὰ πλήρους δικτύου τῶν σιδηροδρομικῶν καὶ ἀεροπολικῶν συγκοινωνιῶν δρ. 10—
- 3 'Ελλάδος Νέος, περιλαμβάνων τὰ νέα σύνορα τοῦ κράτους. Δηρημένος εἰς νομοὺς κατὰ τὴν τελευταίαν διοικητικὴν διαίρεσιν. Ἐκδοσις λεπτομερεστάτη εἰς 7 χρώματα..... δρ. 6—
- 4 'Ελληνικῆς Χερσονήσου. Νέος, περιλαμβάνων τὰ νέα σύνορα τῶν κρατῶν Ρουμανίας, Βουλγαρίας, Νοτιοσλαβίας, Τουρκίας, Ἑλλάδος καὶ Ἀλβανίας δρ. 6—
- 5 Εὐρώπης. Ἐγκριθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας πρὸς χρῆσιν ἰδία τῶν μαθητῶν. Σχῆμα 70×100..... δρ. 6—
- 6 Γεωφυσικὸς χάρτης τῆς Εὐρώπης. Ὅλαι αἱ ὄροσειραὶ, οἱ ποταμοί, αἱ λίμναι καὶ αἱ πεδιάδες τῆς Εὐρώπης, αἱ πόλεις καὶ αἱ συγκοινωναὶ διὰ θαλάσσης ἀποτελοῦν τὸ κείμενον τοῦ νέου χάρτου μας δρ. 10—
- 7 Μικρᾶς Ἀσίας. Σχεδιασθεὶς ὑπὸ Ἰωάννου Σαρρῆ καὶ περιλαμβάνων ὁλόκληρον τὴν Ἀσιατικὴν Τουρκίαν 70×100..... δρ. 6—
- 8 Ἀσίας. Ἐγκριθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας πρὸς χρῆσιν ἰδία τῶν μαθητῶν. Σχῆμα 84×86..... δρ. 6—
- 9 Ἀφρικῆς. Ἐγκριθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας πρὸς χρῆσιν ἰδία τῶν μαθητῶν. Σχῆμα 64×76..... δρ. 6—
- 10 Ἀμερικῆς. Ἐγκριθεὶς πρὸς χρῆσιν τῶν μαθητῶν. Ἐκδοσις νέα μετὰ τὴν Βόρειον Ἀμερικὴν διηρημένην εἰς τὰς ἀποτελούσας αὐτὴν πολιτείας. Σχῆμα 64×76..... δρ. 6—
- 11 Αὐστραλίας. Ἐγκριθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας πρὸς χρῆσιν τῶν μαθητῶν. Σχῆμα 60×86. Ἐκδοσις νεωτάτη... δρ. 6—
- 12 Ἡμισφαιρίων. Ἀνατολικῶ καὶ Δυτικῶ εἰς σχῆμα 61×86 ἐπὶ καλοῦ χάρτου εἰς νέαν ἔκδοσιν..... δρ. 6—
- 13 Κρήτης. Λεπτομερέστατος, περιλαμβάνων εἰς μέγα σχῆμα 70×100 τὴν Ἑλληνικὴν Μεγαλόνησον..... δρ. 15—
- 14 Ἰταλίας. Ἀρχαίας καὶ νέας μετὰ σχεδιαγράμματος τῆς Ἀρχαίας Ρώμης ὑπὸ Ἰωάννου Σαρρῆ. Σχῆμα 55×55..... δρ. 15—
- 15 Χάρτης τῆς Ἀττικῆς ὑπὸ Ἰωάννου Σαρρῆ. Λεπτομερέστατος κατὰ τὸ σχέδιον τοῦ Kaupert..... δρ. 10—
- 16 Πεντελικὸν καὶ Μαραθῶν, ὑπὸ Ἰωάννου Σαρρῆ. Μετὰ τὰ ὕψη τῶν ὄρεων, τὰ κέντρα τῶν ἐξοχικῶν συνοικισμῶν καὶ μετὰ πᾶσαν χρῆσιμον πληροφορίαν..... δρ. 10—
- 17 Χάρτης τῆς Παλαιστίνης. Καλλιτεχνικώτατος μετὰ τελείαν χάραξιν, περιέχων ὅλας τὰς πόλεις καὶ τὰς κόμας μετὰ τὰς ὁποίας συνδέεται ἡ ἱστορία τῆς παλαιᾶς καὶ νέας διαθήκης..... δρ. 20—

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΠΡΟΣ ΔΙΑΔΟΣΙΝ ΩΦΕΛΙΜΩΝ ΒΙΒΑΙΩΝ ΝΕΑ ΣΕΙΡΑ (ΠΡΑΣΙΝΑ ΒΙΒΛΙΑ)

1.	'Η ζωή μου	Δ. Βιχέλα	Δρ. 22.—
2.	Οί Μόλλοντες Στρατιώται	Δ. Πάουελ	» 8.—
3.	'Η άγωγή	Ε. Σπένσερ	» 16.50
4.	Τά χημικά Λιπάσματα	Ρ. Δημητριάδου	» 7.—
5.	Χόροι και Λαοί τής Εύρώπης	Γ. Σωτηριάδου	» 8.—
6.	'Επιστολαί πρὸς Προσωφιλτήν	Α. Κοραή	» 6.—
7.	Εικόνες 'Αρχ. 'Ελλην. 'Ιστορίας	(μετά κειμένου)	» 7.—
8-10.	Βυζαντινὸν καὶ Βυζαντινὸς Πολιτισμὸς, τεύχη 3	'Εκκασιγι	» 23.50
11.	'Εγκύλιον τῶν Νέων τεύχος Α'	Α. Βενεδέττη	» 8.—
12.	» » » Β'	Α. Βενεδέττη	» 5.50
13.	Γνώμαι	'Αδ. Κοραή	» 5.—
14.	Στρατιωτικά Διηγήματα	Ε. Δε-Αμίτον	» 7.—
15.	Τὰ πρῶτα Βήματα τής 'Ανθρωπότητος	Α. Κουρτίδου	» 7.—
16.	Πολεμικά Διηγήματα	(βραβευμένα)	» 5.50
17.	'Η Βυζαντινὴ Θεσσαλονίκη	Α. 'Αδαμαντίου	» 10.—
18.	Δύο ἔχθροί τοῦ 'Ανθρώπου	Ν. 'Αποστολίδου	» 5.50
19.	'Η 'Αρχαία 'Ελληνικὴ Ποίησις	Σ. Κ. Σ.	» 5.—
20.	'Εκ τῶν ποιητικῶν βιβλίων τής Π. Διαθ.	Δ. Σ. Μπαλάνου	» 6.—
21.	Σύντομος 'Ιστορία τής 'Ελλ. γλώσσης	Γ. Ν. Χατζηδάκι	» 9.—
22.	Τὸ 'Άγιον 'Όσος	Γ. Σωτηρίου	» 11.—
23.	'Ανέκδοτα τοῦ Πλουτάρχου Α'	Χ. 'Αννίνου	» 8.—
24.	Μαργαριτάρια καὶ Γουναρικά	Ν. 'Αποστολίδου	» 6.—
25.	'Η 'Αγία Σοφία	Γ. Σωτηρίου	» 9.—
26.	'Η Μεγάλη 'Εβδομάς καὶ τὸ Πάσχα	Δ. Σ. Μπαλάνου	» 6.—
27.	'Αστέρες	Δ. Αιγινήτου	» 11.—
28.	'Αξιώσεις 'Εργασίας-Κεφαλαίου	Κ. Δασιού	» 7.50
29.	Μετέωρα	Δ. Αιγινήτου	» 13.—
30.	'Ανέκδοτα τοῦ Πλουτάρχου Β'	Χ. 'Αννίνου	» 7.50
31.	Αἱ Γυναῖκες εἰς τὴν Λαογραφίαν	Σ. Κυριακίδου	» 9.50
32.	Οἱ Μύμητες ἐν πόλει καὶ ἐσῆνῃ	Δ. Δαλεζίου	» 8.—
33.	'Επιστολαί Σενέκα (Μεταφράσις)	Γ. Κ. Γρατσιάτου	» 7.—
34.	'Ανέκδοτα Πλουτάρχου Γ'	Χ. 'Αννίνου	» 10.—
35.	Χριστογεννα. Πρώτη 'Ιανουαρίου. Θεοφάνεια	Δ. Σ. Μπαλάνου	» 5.—
36.	Γύρω στὴ φωτιά	Μ. Μιχαηλίδου	» 11.50
37.	Παιδιὸν τῶ νεοτέρου ἐπιστολαί	Γ. Κ. Γρατσιάτου	» 6.50
38.	Παιδιά συλλεχθεῖσαι ὑπὸ George Draper	Δεσπ. Μιχαηλίδου	» 9.50
39.	Νέα Διηγήματα	'Εμμ. Λυκουδῆ	» 15.—
40.	Τὸ Θεσησκευτικὸν Θεάτρον τῶν Βυζαντινῶν	Α. Παπαδοπούλου	» 8.—
41.	'Απὸ τὸ ἡμερολόγιον τής ζωῆς μου	'Εμμ. Λυκουδῆ	» 13.—
42.	'Η Μητέρα καὶ τὸ Παιδί	Ζωῆς Φράγκου	» 9.50
43.	'Ημερολ. Πολιορκ. τοῦ Μεσολογγίου 1825-1826	Γ. Δροσίνη	» 16.—
44.	Οἱ 'Αστέρες εἰς τὴν Ποίησιν καὶ τὴν Μυθολογίαν	Αἰγίλης Δ. Αιγινήτου	» 9.—
45.	'Ο Διγενῆς 'Ακρίτας, τὸ ἔθθνικόν μας ἔπος	Στίλπ. Κυριακίδου	» 10.—
46.	'Ο Καποδίστριας καὶ ἡ ἐποχὴ του	Ε. Κ. Μαυράκη	» 7.25
47.	'Η 'Υγιεινὴ τοῦ Παιδίου	Σόλωνος Βέρα	» 15.50
48.	Οἱ Κοιτῆς μου	Ι. Μ. Δαμβέρην	» 16.—
49.	'Ο Καναδάς	'Ελλης Χ. 'Αποστολίδου	» 7.—
50.	Βυζαντινὸ Παραμῦθι	Φ. Κουκουλέ	» 7.—
51.	'Η Νεανικὴ 'Ηλικία	Μ. Μιχαηλίδου	» 6.—
52.	'Ιστορικαὶ Διηγήσεις	Π. Μ. Κοντογιάννη	» 5.50
53.	'Ερωτικὸς (Μετὰ εἰσαγ. καὶ Λεξιλογίου)	Δ. Ξανθοπούλου	» 26.—
54.	'Οδοιπορικαὶ ἐντυπώσεις ἀπὸ τὴν Δυτικὴν Κρήτην	Μ. Δέφνερ	» 16.—
55.	'Η Μοναχὴ Θεοδοῦλη	Φαίδ. Ι. Κουκουλέ	» 6.—
56.	'Η Τέχνη τής ὀμιλίας	'Ελλης Χ. 'Αποστολίδου	» 12.—
57.	Στ' 'Αρχαί	Δ. Λουκοπούλου	» 11.—
58.	'Απὸ τὰ παιδικὰ ἀναγνώματα τοῦ Τολστόη	Ζωῆς Σ. Φράγκου	» 11.—
59.	'Ο Φιλελληνισμὸς ἐν Γερμανίᾳ	Θ. Λάσκαρι	» 6.—
60.	Γύρω ἀπὸ τὸ Παιδί	Ζωῆς Σ. Φράγκου	» 39.50
61.	'Εν χειρόγραφον τής Κων. πόλεως	Γ. Α. 'Αρβανιτάκη	» 12.—
62.	Προβλήματα 'Ηθικῆς (ἐκ τοῦ ἀγγλ.)	Μαρίνας Α. Διομήδους	» 11.—
63.	'Όταν λάλησας ὁ κοῦκος κι' ἄλλα διηγήματα ὑπὸ Johan Bojer (μστ.)	Ι. Ε. Χρυσάφη	» 7.—
64.	Διαλέξεις τής 'Εθθνικῆς 'Εκατονταετηρίδος 1830-1930	Ι. Ε. Χρυσάφη	» 27.—
65.	'Η 'Ελβετία	'Ελλης Χαρ. 'Αποστολίδου	» 21.—
66.	'Ηπιστεύω,,	'Αχιλλέως 'Αδ. Κύρου	» 13.—
67.	'Η 'Αγωγή καὶ ἡ Διεθνῆς Συνεργασία	Ν. Ξ. 'Ελαιοπούλου	» 6.—
68.	Γράμματα (μὲ πρόλογον καὶ σημειώσεις) Oct. Merlier	Α. Παπαδιαμάντη	» 40.—
69.	Στὰ Βουγά τοῦ Καταυτώνη	Δ. Λουκοπούλου	» —

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΒΙΒΛΙΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Ἐξεδόθησαν :

Τὸ Αἰγάζιον ἀνάστατον μετὰ 49 εἰκόνων, καλλιτεχνικῶς δεδεμένον.....	Δρ.	75.—
Ἀπὸ τῆς Γῆς εἰς τὴν Σελήνην μετὰ 48 εἰκόνων, καλλιτεχνικῶς δεδεμένον.....	>	75.—
Περὶ τὴν Σελήνην μετὰ 47 εἰκόνων, καλλι- τεχνικῶς δεδεμένον.....	>	75.—
Ρωβῦρος ὁ κατακτητὴς μετὰ 45 εἰκόνων, καλλιτεχνικῶς δεδεμένον.....	>	75.—
Ἡ σχολὴ τῶν Ροβινσῶνων μετὰ 52 εἰκό- νων, καλλιτεχνικῶς δεδεμένον.....	>	75.—
+ Ὁ Μεσημβρινὸς ἀστὴρ μετὰ 65 εἰκόνων, καλλιτεχνικῶς δεδεμένον.....	>	75.—
Τὰ πεντακόσια ἑκτομμύρια μετὰ 43 εἰκό- νων, καλλιτεχνικῶς δεδεμένον.....	>	75.—
Ὁ λαχνὸς ὑπ' ἀριθμὸν 9672 μετὰ 41 εἰκό- νων, καλλιτεχνικῶς δεδεμένον.....	>	75.—
+ Αἱ μέλαιναι Ἰνδίαι μετὰ 45 εἰκόνων, καλλι- τεχνικῶς δεδεμένον.....	>	75.—
⊙ Ὁ Δεκαπενταετὴς πλοίαρχος μετὰ 94 εἰ- κόνων, καλλιτεχνικῶς δεδεμένον.....	>	100.—
20,000 λεῦγαι ὑπὸ τὴν θάλασσαν μετὰ 111 εἰκόνων, καλλιτεχνικῶς δεδεμένον.....	>	100.—
+ Τύχη 3 Ρώσων καὶ 3 Ἀγγλων μετὰ 53 εἰ- κόνων, καλλιτεχνικῶς δεδεμένον.....	>	75.—
⊙ Ὁ Σανσελλῶρ μετὰ 45 εἰκόνων, καλλιτεχνι- κῶς δεδεμένον.....	>	75.—
+ Ἡ μυστηριώδης νῆσος μετὰ πολλῶν εἰκόνων, χρυσόδετον.....	>	75.—

Οἱ χρυσοδεμένοι τόμοι τῆς βιβλιοθήκης Ἰουλίου Βερν ἀποτελοῦν τὰ καλύτερα βιβλία διὰ δῶρα καὶ τὸ ὀραιότερον κόσμημα οἰασθήποτε βιβλιοθήκης.

Π Ρ Ο Λ Ο Γ Ο Σ

Συντελέσαντες τὸν παρόντα «Κατάλογον τῶν ἀνωμάτων ρημάτων καὶ ὀνομάτων», πρὸς χρῆσιν τῶν Ἑλληνικῶν σχολείων καὶ παρθεναγωγείων προωρισμένον, δὲν νομίζομεν ἄσκοπον νὰ εἰπωμεν τίνες λόγοι προὔτρεψαν ἡμᾶς νὰ περιλάβωμεν ἐν αὐτῷ μόνον τοὺς δοκίμους τύπους ἐν τε τοῖς ῥήμασι καὶ ὀνόμασιν.

Ἐν τῇ περιόδῳ ἐκείνῃ τοῦ ἑλληνισμοῦ, ἐν ἣ ὑπῆρχεν ἡ δόκιμος τῆς γλώσσης χρῆσις, δὲν εἶχε δέ πως εἰσχωμάση ἢ παρακμῆ καὶ κατὰπτωσις αὐτῆς, παρήχθησαν καὶ τὰ δοκιμώτατα τῆς διανοίας προῖόντα, δυνάμενα νὰ παράσχωσι τροφήν ὑγιᾶ καὶ μεστῶσιν τὸν νοῦν καὶ φρόνημα. Ὑπάρχουσι καὶ μεταγενεστέρων τινῶν συγγράμματα δυνάμενα νὰ ὠφελῶσι τοὺς περὶ ταῦτα ἀναστρεφόμενους, ἀλλὰ ταῦτα μὲν εἶνε καὶ σπανιώτερα καὶ γλωσσικῶς πολλῶν ὑποδεέστερα· ἐφ' ἧ δὲν δύνανται νὰ ἐπιδράσωσιν ἐπὶ τῆς τῶν παιδῶν διανοίας καὶ ψυχῆς τελεσφόρως καὶ δραστηρίως εἰς ἀποτύπωσιν τοῦ καλοῦ, ἀγαθοῦ καὶ ὑψηλοῦ, καθ' ὃν τρόπον οἱ δόκιμοι συγγραφεῖς τοῦτο κατορθοῦσιν. Οἱ ἀρχαῖοι δὲν μορφοῦσι μόνον διὰ τῶν ἰδεῶν καὶ τῶν ἐνθυμημάτων αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς ἐντέχνου καὶ τῆς ἐναρμονίου λεκτικῆς πλοκῆς μουσικῆς ἀρμονίᾳ ὁμοιαζούσης ἐπιδρῶσιν ἐπὶ τῆς καρδίας. Οὔτε οἱ τῆς μουσικῆς φθόγγοι ἄνευ νόμου τινὸς καὶ τάξεως ἐκφωνούμενοι δύνανται νὰ ἀποτελέσωσι μέλος ἐναρμόνιον, κατακηλοῦν τε καὶ ἐπαῖρον τὰς ψυχὰς τῶν ἀκρωμένων, οὔτε λέξεις καὶ προτάσεις μεσαι πολλὰκις ἐννοίας δύνανται νὰ παραγάγωσιν ἐναρμόνιον ὅλον, ἐὰν μὴ αὐταὶ ἀκολουθῶσιν ἀλλήλας κατὰ τινὰς νόμους καὶ κανόνας. Οἱ μεταγενέστεροι ἔστεροῦντο τοῦ παρόντος τούτου, ὅπερ εἶνε ἴδιον μάλιστα τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης ὥστε νὰ μαγεύῃ καὶ δεσμεύῃ πως τὴν ψυχὴν τοῦ

μελετώντος και κατέχη ταύτην άκόρεστον, ώσπερ άριστοτέχνηματι του Φειδίου η Πραξιτέλους δέσμιον κατέχει τον πρό αυτου διεχόμενον, αναγκαζόμενον να θεάται αυτό άκορέστως και άποθαιμάζη και έκαστον μέρος ιδία και το όλον καθόλου. Και οι κατότους έσχάτους χρόνους καλλιτέχναι ένίστε έπειρώντο μόν να παριστώσιν ύψηλās ιδέας και τεχνουργώσιν εικόνας θεών, δέν ηδύνατο όμως δια της γλυφίδος αυτών να δείξωσι και έξωτερικώς σύμμετρον την ιδέαν. Ουτε πάντες οι αιώνες δημιουργούσιν Όμηρους Σοφοκλέας, Πλάτωνα, Ξενοφώντας και Δημοσθένας, ουτε έκάστου χρόνου περίοδος παράγει Φειδίας, Πραξιτέλας και Μύρωνα. Τα συγγράμματα των αρχαίων όμοιάζουσι προς άνθη ευώδη και καλά την όψιν, τα δε των μεταγενεστέρων προς άνθύλλια ευώδη μόν ίσως αλλά δυσειδη, ένίστε δε και προς δυσώδη και ειδηχθή.

Έπει δε η νεολαία ημών εκπαιδεύεται έν ταις συγγράμμασι της δοκίμου περιόδου, διότι οι μεταγενέστεροι λίαν άνώμαλοι περί την γλώσσαν τυγχάνοντες, δέν δύναται να άποτελέσωσι κανόνα της γλώσσης, αλλά σύγχυσι τη του παιδός κεφαλή δύναται να φέρωσι, αναγκαίον εινε ίνα ο παις έχη έν χερσί και τοιαυτα βιβλία, δι' ών δύναται να προσκτήσχηται το Άττικόν ιδίωμα της γλώσσης και οικειώσχηται αυτό, συντελοών πως και εις διόρθωσιν της νυν γλώσσης. Έγκρατής δε τούτου γενόμενος, δύναται να προσβλέπη μετά πλείονος θάρρους και εις τα μεταγενέστερα προϊόντα και όιονει κρατών έν χερσί την ναυτικην πυξίδα της Άττικής νεώς, δύναται να διαπλήη ασφαλώς άλλα πελάγη ταραχής και συγχύσεως μεστά όντα άνευ φόβου τινός μη κατακλυσθή.

Ίνα δε την βίβλον ταύτην συντάξωμεν, ώσπερ και τα άλλα ημών συγγράμματα, είργασάμεθα επί πολλά έτη μετά φιλοπονίας, έπιθυμοθοντες να παράσχωμεν τη νεολαία τροφήν υγιεστέραν και διευκολύνωμέν πως το έφ' ημίν τα της Έλληνικής παιδείας. Και έν μόν τῷ καταλόγῳ τῷδε περιελάβομεν τα άπολύτως αναγκαία τῷ μαθητῇ, έν δέ τις χρήζη πλείονος ακριβείας η έπιθυμη να γινώσκη τα κινήματα και άλλων ρημάτων σπανιωτέρων, δύναται να προσφεύγη εις το ημέτερον «Λεξικόν άπάντων των ρημάτων της Άττικής πεζογραφικής διαλέκτου».

Ἐὰν δὲ δίκαιον καὶ νόμιμον εἶναι ἵνα μηδενὸς ἢ ὕλική περιουσία ὑπὸ τινος συληθῆται, πολλῶ δικαιοτέρον εἶναι νὰ διατελῇ ἀσύλητος ἢ διανοητικὴ περιουσία παντὸς συγγραφέως. Ἡμεῖς οὐδενὸ θέλομεν ἐπιτρέψῃ νὰ ἀναγράφῃ σφετερισάμενος τοὺς ἡμετέρους πόρους, ἢ καὶ δισχευάσῃ τὰ αὐτοῦ ἀρυσάμενος ἀπὸ τῶν ἡμετέρων. Εἶναι καιρὸς πλέον νὰ ἐπικρατήσῃ καὶ παρ' ἡμῖν ἐπιστημονικὴ τιμιότης καὶ εἰλικρίνεια. Γινώσκομεν ἀπάντων τὰ τοιαῦτα βιβλία τίνος φύσεως εἶναι, οὐδεμία δ' ἀνάγκη εἶναι ἐνταῦθα νὰ εἴπωμεν δυσχερές τι. Τοσοῦτο δὲ μόνον ἐπὶ τοῦ παρόντος ἀρκοῦμεθα νὰ εἴπωμεν τοῖς διδασκάλοις ὅτι, ἐὰν ἀληθῶς κήδωνται τῆς βελτιώσεως τῶν τῆς παιδείας, ὀφείλουσι νὰ ἀποδοκιμάζωσι τὰ τῶν ρακισσυρραπτάδων βιβλία, ὑποστηρίζωσι δὲ τὰ κρείττονα καὶ ἀπηλλαγμένα ἀναληθῶν διδασμάτων τῶν ἀνεξιτήλων σχεδὸν ἐν τῇ τῶν παιδῶν διανοίᾳ διαμενόντων καὶ διὰ μυρίων ὕστερον ἀληθῶν διδασμάτων ἀδυνατούντων νὰ ἐξαλειφθῶσιν, ὡς ἢ πεῖρα διδάσκει, διότι ἢ κακὴ παιδικὴ κατῆχησις καὶ ἐκ τῶν βιβλίων ἐπικήρως ἐχόντων προσγινομένη μάθησις ριζοβολεῖ βαθέως ἐν τῷ νῷ τῶν παιδῶν θαυμαστὴν μνήμην ἔχοντι.

Πάντες ὁμολογοῦσιν ὅτι τὰ τῆς παιδείας δὲν ἔχουσιν ὑγιῶς παρ' ἡμῖν. Μία τούτου αἰτία καθ' ἡμᾶς εἶναι καὶ ὅτι ἢ ἐκπαίδευσις τῶν παιδῶν θεωρεῖται πῶς χαρίτων ἀντάλλαγμα καὶ οἱ διδάσκαλοι ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ φροντίζοντες ν' ἀρέσωσιν τῷ φίλῳ ἢ τῷ δεῖνι συγγραφεῖ εἰσάγοντες τὴν βίβλον αὐτοῦ ἐν ὑποδεεστέρῳ μοίρᾳ τίθενται τὴν τῶν παιδῶν ὠφέλειαν. Οὐδένα ἐνταῦθα θέλομεν ν' ἀδικήσωμεν, ἀλλὰ μόνον νὰ ψέξωμεν τὰ ψόγου ἄξια καὶ ὑποδειξώμεν ὅτι ἐφ' ὅσον συμβαίνοσι παρ' ἡμῖν ταῦτά τινα, ὧν ἕνεκα οἱ δυνάμενοι χρηστά τινα καὶ ὠφέλιμα συγγράμματα νὰ συγγράψωσιν ὑπο ἀνάγκης καταλαμβάνονται, ἀνάγκη εἶναι νὰ μὴ περιμένωσιν καλόν τι. Ἐπὶ τοῖς διδασκάλοις κεῖται καὶ νεολαίαν ὑγιᾶ νὰ μορφώσωσι καὶ τὸν ζῆλον τῶν περὶ τὰ γράμματα ἀσχολουμένων νὰ ὑπεκκαύσωσιν. Ἡ ἀληθὴς τῶν παιδῶν μόρφωσις ἔστω τὸ μόνον ἐλατήριον. Ἡ πατρις ἔχει ἀνάγκην χρηστῶν πολιτῶν, τούτους δὲ μορφοῦσιν οἱ διδάσκαλοι καὶ τὰ ὑγιᾶ βιβλία. Ἡ μέλλουσα γενεὰ προμηγύεται οὐχὶ ὑγιῆς, ὡς ἀποφαίνονται ἄνδρες εἰδικοί περὶ τοῦτο σπουδάσαντες, τούτου δ' ὑπεύ-

η'

Θυνοι εἴμεθα ἡμεῖς οἱ διδάσκαλοι. Καιρὸς πλέον εἶναι νὰ ἀνα-
νήψωμεν καὶ συγκεντροῦντες τὰς ἐνεργείας ἡμῶν ἅπαντες συντελέ-
σωμεν εἰς τὴν ἀληθῆ καὶ ὑγιᾶ μὀρφωσιν τῆς νεολαίας, ἣν ἀπαιτεῖ
παρ' ἡμῶν ἡ πατρίς, ἣς ἡ φωνὴ εἶναι ἱερωτέρα καὶ τοῦ πατρὸς
καὶ τῆς μητρός.

Εὐχόμεθα δ' αὐτῇ νὰ εὖρη ἡχώ ἐν ταῖς καρδίαις ἀπάντων καὶ
κρατήσωσι τὰ βέλτιστα.

Ἐν Ἀθήναις Ἰανουαρίου ἀρχομένου.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Δ. ΖΗΚΙΑΔΗΣ

ΑΝΩΜΑΛΑ

ΡΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΟΝΟΜΑΤΑ

ΤΗΣ

ΑΤΤΙΚΗΣ ΔΙΑΛΕΚΤΟΥ

ἄγᾶλλω (= λαμπρύνω, φαιδρύνω τινά). Ἐκ τῆς ἐνεργητικῆς φωνῆς ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἐνεστώς **ἀγάλλω** σπανίως. Ἐκ δὲ τῆς μέσης μόνον ὁ ἐνεστώς **ἀγάλλομαι** καὶ ὁ παρατ. **ἠγαλλόμην** ῥηματ. παράγωγ. **ἄγαλμα** (= κόσμημα ἢ πᾶν, διὰ τὸ ὑποῖόν τις ἠγάλλεται).

ΣΗΜ. Ῥίζ. **ἀγαλ-**, ἥτις φαίνεται εἰς τὸ **ἀγλαδς** (ἀντι τοῦ **ἀγαλ-ός**), **ἀγάλ-λω** (= ἀγάλ-ιω), ὡς **ἄγγελος**, **ἀγγέλ-λω** (= ἀγγέλ-ιω).

ἄγαμαι (= θαυμάζω). Τὸ ῥῆμα εἶναι ἀποθετ., οὐτινος εἶναι ἀχρηστος ὁ ἐνεστώς **ἀγαμαι** ἀνευ ὑποτακτικῆς καὶ προστακτικῆς οὐκτικ. **ἀγαίμην** καὶ **ἀγαιτο** μόνον. Παρατ. **ἠγάμην**. Ἄορ. **παθῆς** μίσι. **ἠγάσθην** καὶ μίσιου ἀορίστ. μόνον ἢ εὐκτ. **ἀγάσαιτο**. Ῥηματεῖο. **ἀγασ-τός** καὶ **ἀξιάγασ-τός**.

ΣΗΜ. Ῥίζ. **ἀγασ-**, εἰς ἧς **ἠγάσ-θην**, **ἀγασ-τός**, καὶ **ἀγα-**, εἰς ἧς **ἀγασ-σαι**. Ἄρχ. ρίζ. **γα-**, τὸ δὲ **α** εἶναι πρόθεμα.

ἄγγέλλω (= ἀναγγίλλω, μηνύω), παρατ. **ἠγγέλλον**, μέλλ. **ἠγγεῖω**, ἀορ. **ἠγγειλα**, παρακ. μόνον σύνθετος (εἰσο-, ἀπ-, ἐπι-)

κατ-, προ-, περι-)ήγγελμα, ὑπερσ. ἀπηγγέλλειν καὶ ἐπηγγέλλειν. Παθ. ἀγγέλλομαι, παρατ. ἠγγέλλομαι, μέλλ. παθ. ἀπαγγελλήσομαι, ἀόρ. παθ. ἠγγέλλομαι, παρακ. παθ. ἠγγέλλομαι, ὑπερσ. παθ. ἠγγέλλομαι. Μέσ. ἐπαγγέλλομαι, παρατ. μέσ. ἐπαγγέλλομαι, ἀόρ. μέσ. ἐπαγγέλλομαι καὶ ὑπερσ. μέσ. ἐπαγγέλλομαι. Ῥηματ. ἐπιθ. κατάγγελτος, ἐξάγγελτος, αὐτοπάγγελτος. Ῥημ. παράγ. ἀγγεῖλ-μα, ἐπάγγεῖλ-μα.

ΣΗΜ. Τὸ ἀγγέλλω εὐρίσκεται σύνθετον καὶ μετὰ τῶν προθέσεων ἀπό, ἀνά, διά, ἐπί, εἰς, ἐκ, κατά, παρά, περί, πρό. Ῥίζ. ἀγγεῖλ- (ἀγγεῖλ-ω) ἀγγεῖλ-λω (=ἀγγεῖλ-ω).

ἀγείρω (=συναθροίζω), παρατ. ἠγειρομαι, ἀόρ. ἠγειρωμαι. Μέσον περιαγείρομαι. Μέσον καὶ παθ. συναγείρομαι. Ῥημ. ἐπιθ. συναγερτὸν ὕδωρ. Ῥημ. παράγ. συναγερ-μός, ἀγορά, ἐξ οὗ τὰ σύνθετα παρ-ἠγυρις, ὀμήγυρις (σ=υ αἰολικῶς, ὡς ὄνομα, ὄνομα).

ἀγνοέω-ω (=δὲν γνωρίζω, ἀπατώμαι), παρατ. ἠγνούω, μέλλ. ἀγνοήσω, ἀόρ. ἠγνόησα, παρακ. ἠγνόηκα. Παθ. ἀγνοοῦμαι, παρατ. ἠγνοοῦμαι, μέλλ. μέσ. ὡς παθ. ἀγνοήσομαι, ἀόρ. παθ. ἠγνόηθη, παρακ. ἠγνόημαι. Τὸ μέσον ἐκφέρεται κατ' ἀνάγνωσιν ἀγνοῶ ἑμαυτόν. Ῥημ. παράγ. ἀγνοία.

ΣΗΜ. Ῥίζ. ἀγνοε- ἐκ τοῦ α στερητικῆ καὶ γνο-, ὅπου εὐρίσκεται εἰς τὸ γινώσκω (=γι-γνώ-σκω) ἐν τῷ δευτέρῳ ἀόριστῳ εὐκτ. γνο-έη-τ, μεταγ-γνοῦς, γνό-τεος.

ἄγνυμι (=συντρίβω). Ἄπλοῦν εἶναι ποιητικόν, οἱ δὲ Ἄττικοὶ πεζογράφοι μεταχειρίζοντο αὐτὸ πάντοτε σύνθετον κατὰ γνυμι, τοῦ ὁποίου εὐρίσκεται μόνον ὁ ἐνεστώτης, ὁ ἀόρ. κατεάξα. Παθ. κατὰ γνυμι, ἀόρ. παθ. β' κατεάγη, παρακ. β' ἐνεργ. ὡς παθ. κατεάγα (=εἰμι συντετριμμένος), ὑπερσ. περιφραστικῶς κατεαγάς ἦν καὶ μετ' ὀλίγ. μέλλ. κατεαγάς ἔσομαι. Ῥημ. παράγ. ἀγνή (τὸ παραθαλάσσιον), Ἄττικὴ (ἀντὶ τοῦ Ἄκτικὴ κατ' ἀφομοίωσιν τοῦ κ εἰς τ).

ΣΗΜ. Ῥίζ. ἄγν-, διὰ τοῦτο λαμβάνει καὶ συλλαβ. ἀγνήσιν ε, κατ-έ-α (=κατ-έ-φαξα), κτλ.

ἀγορεύω (=ὀμιλῶ ἐν συνελεύσει), παρατ. ἠγόρευον, μέλλ. μέσον σύνθετος (ἀπ-, ἐξ-, κατ-, προ-, προς-, συν-) αρω, ἀόριστος ε

μόνον σύνθετος (ἀπ-, ἀν-, δι-, ἐξ-, κατ-, προ-, προσ-, συν-, ὑπ-, προαπ-, ἐπαπ-)εἶπον, παρακ. μόνον σύνθετος (ἀπ-, δι-, κατ-, προ-, προσ-, συν-, προαπ-)εἶρηκα, ὑπερσ. ἀπειρήκειν καὶ ἀπειρηκῶς ἦν. Παθ. ἀγορευομαι, παρακ. (ἀν-, προ-, προσ-, ὑπ-)ηγορευόμεναι μέλλ. μέσ. ὡς παθ. προαγορευομαι καὶ μέλλ. παθ. ἀπορρηθήσομαι, ἀναρρηθήσομαι καὶ προσρηθήσομαι, Ἄδρ. παθ. μόνον σύνθετος (ἀν-, ἀπ-, δι-, προσ-, ἀντιπροσ-)ερρήθην. Παρακ. παθ. μόνον σύνθετος (ἀν-, ἀπ-, δι-, προ-, προσ-)εἶρημαι. Ὑπερσ. ἀπειρήμην καὶ ὑπειρημέτος ἦν. Ῥημ. ἐπίθ. ἀπόρρητος, προαγορευτός, προσρητός καὶ ἀπορρητέος. Ῥημ. παράγ. πρόσρησις, πρόσρημα, ἀναγόρευσις καὶ ἀνάρρησις.

ΣΗΜ. Ῥίζ. ἀγορ-, ἀγορά (συνάθροισις τοῦ λαοῦ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ καὶ ὁ κόπος τῶν πωλουμένων καὶ ἀγοραζομένων), ἀγορεύω (ὁμιλῶ ἐν ἀγορᾷ τοῦ λαοῦ), τὸ δὲ ἀγορὰ ἐκ τοῦ ἀγορ- (τοῦ ἀγείρω).

ἀγρεύω (θηρεύω, συλλαμβάνω). Μόνον ὁ ἐνεργ. ἐνεστῶς ἀγρεύω καὶ ὁ παθ. ἐνεστ. ἀγρεύομαι. Ῥημ. παράγ. ἀγρευμα, ἀγρευτικός.

ΣΗΜ. Ῥίζ. ἀγρ-, ἄγρα, ἐξ οὗ κυρ-άγρα, κρε-άγρα, κοδ-άγρα, ἀγρεύω, ἀωγρεύω-ᾶ.

ἀγροικίζομαι (φέρομαι ἀγροίκως, χωριάτικα). Τὸ ῥήμα εἶναι ἀποθετικὸν καὶ εὐχρηστον μόνον κατ' ἐνεστῶτα σπανίως.

ΣΗΜ. Γίνεται παρὰ τὸ ἀγροικός ἢ ἀγροτικός (=ὁ ἐν ἀγρῷ οἰκῶν, ἐπιμένως=σκληρὸς καὶ ἀπαίδευτος), ἀγροικία, ἀγροικίζομαι.

ἀγρουπνέω-ᾶ (εἶμι ἀγρουπνος, δὲν κοιμῶμαι), παρακ. ἠγρῦσκον, μέλλ. ἠγρυπνήσω καὶ ἄδρ. ἠγρῦπνησα.

ΣΗΜ. Ἄγρ-υπνος (ὁ φέρων ἢ ἐλαύνων τὸν ὕπνον), ἀγρυπνία, ἀγρυπνᾶ.

ἄγχω (πνίγω, σφίγγω τὸν λαιμόν τινος). Τοῦ ἐνεργ. οἱ Ἄττικοὶ πεζογράφοι μεταχειρίζονται μόνον τὸν ἐνεστῶτα. Παθ. ἐνεστ. ἀγχομαι. Μέσ. ἐνεστ. ἀπάγχομαι, παρακ. ἀπηγχόμην καὶ μέσ. ἄδρ. ἀπηγξάμην. Ῥημ. παράγ. ἀγχ-όνη.

ΣΗΜ. Ῥίζ. ἀγχ-, ἐξ οὗ ἀγχ-ι, ἀγχοῦ (ἐγγύς), ἄσσαν (ἄγχ-ιον), ἀγχ-ω, ἀγχ-όνη, κυν-άγχη, συν-άγχη.

ἄγω (φέρω, κάμνω τινὰ νὰ ἐρχηται), παρακ. ἤγον, μέλλ. ἄξω, ἄδρ. ἢ ἤγαγον, παρακ. συνήχα, ἐξήχα, προήχα. Παθ. ἀγομαι.

παρ. ἠγόμεν, μέλλ. μέσ. ὡς παθ. δέξομαι καὶ προσάξομαι καθ.
παθητ. ἀχθήσομαι (καὶ ἀπ-, προσ-, προὔπ-, προ-), ἀόρ. παθ. ἠχθην.
παρ. παθ. ἤκται καὶ ἠγμέτος, ὑπερ. παθ. ἠγμένοι ἦσαν καὶ
σύνθετος (ἀν-, ἐπ-, προ-, συν-) ἤκτο. Μέσ. ἄγομαι, παρ. ἠγόμεν.
μέλλ. μέσ. σύνθετος (ἀν-, ἐπ-, προ-, προσ-, ἐπεισ-) ἀξομαι, ἀόρ.
μέσ. β' ἠγαγόμεν καὶ ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. σύνθετος (ἀν-, ἐπαν-,
συναν-, ἐξ-, κατ-, προ-, ὑπ-) ἠχθην, παρ. μέσ. σύνθετος (προ-,
ἀν-, προσ-) ἠγμαι. Ῥημ. ἐπίθ. ἐλακτός, ἐπείσακτος, ἀκτέον, εἰσε-
κτέον, ἐξακτέον, περιεκτέον καὶ προσεκτέον. Ῥημ. παράγ. ἀγω-
γός, ἀγωγὴ, ἀγώγιμος, ἀγωγός, παιδ-αγωγός.

ἀγωνίζομαι (ὑφίσταμαι ἀγῶνα, πολεμῶ). Τὸ ῥῆμα εἶναι
ἐποθετ. μετ' ἐνεργ. διαθέσεως. Ὁ ἐνεστώς ἀγωνίζομαι πάντοτε
μετ' ἐνεργ. διαθέσεως, ὁ παρ. ἠγωνιζόμεν πάντοτε μετ' ἐνεργ.
διαθέσεως, μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. ἀγωνιῶμαι, ἀόρ. μέσ. ὡς ἐνεργ.
ἠγωνισάμην, παρ. μέσ. ὡς ἐνεργ. ἠγώρισμαι, ὑπερ. μέσ. ὡς ἐνεργ.
ἠγωνίσμην. Χρόνοι μετὰ παθητικῆς διαθέσεως εἶναι μόνον ὁ μέσ.
μέλλ. ἀγωνιῆται σπανίως, ἀόρ. παθ. ἠγωνίσθην καὶ παρ. τὰ
ἠγωνισμένα. Ῥημ. ἐπίθ. ἀναγώνιστος, ἀνανταγώνιστος, ἀγωνι-
στέον καὶ προαγωνιστέον. Ῥημ. παράγ. ἀγώνισις, ἀγώνισμα,
ἠγωνιστής, συναγωνιστής, ἀγωνιστικός.

ΣΗΝ. Εὐρίσκειται τὸ ἀγωνίζομαι σύνθετον καὶ μετὰ τῶν προθέσεων σύν-
διά, ἀντί, πρό. Γίνεται δὲ ἐκ τοῦ ἀγών.

ἀδικέω (εἰμί ἄδικος, κάμω ἀδίκημα), παρ. ἠδίκουν,
μέλλ. ἀδικήσω, ἀόρ. ἠδίκησα, παρ. ἠδίκηκα, ὑποτακτ. ἀδικη-
κώς ᾧ, ὑπερ. ἠδικήκειν. Παθ. ἀδικοῦμαι, παρ. ἠδικούμην,
μέλλ. μέσ. ὡς παθ. ἀδικήσομαι, ἀόρ. παθ. ἠδικήθην, παρ. παθ.
ἠδίκημαι, ὑπερ. ἠδικήμην καὶ ἠδικημένος ἦν. Μέσ. ἀναλελ. ἀδι-
κῶ ἑμαυτόν. Ῥημ. ἐπίθ. εὐαδίκητος καὶ ἀδικητέον. Ῥημ. παράγ.
ἀδίκημα.

ΣΗΜ. Εὐρίσκειται καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων σύν, ἀντί. Γίνεται
παρὰ τὸ ἀδικος, οὐ ἀντίστον τὸ ἐνδικος.

ἄδω (ψάλλω, τραγουδῶ, κελαδῶ), παρ. ἤδον, μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ.
ἄσομαι, ἀόρ. ἤσα. Παθ. ἐνεστ. ἄδομαι καὶ ἀόρ. ἤσθην.

Ῥημ. ἐπιθ. ἀστίον καὶ ἐπαστίον. Ῥηματ. παραγ. φῶδῃ, φῶδισα, τραγ-φῶδς, τραγ-φῶδῶ, ἐπ-φῶδῃ, ἐπ-φῶδς, φῶσμα, κωμ-φῶδῶ, -ια.

ΣΗΜ. Εὐρίσκειται καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων ἀπό, ἐκ, ἐπί, πρό, σύν, πρός καὶ τῶν διπλῶν κατακ-, ἐξεκ-. Τὸ ἄδω γίνεται ἐκ τοῦ ποιητ. δείδω κατὰ συναίρεσιν, ἐξ οὗ καὶ αἰοιδή, αἰοιδίμος.

ἀθλέω-ῶ (ἀγωνίζομαι, κοπιῶ). Οἱ Ἀττικοὶ πεζογράφοι μεταχειρίζονται μόνον τὸν ἐνεστώτα ἀθλῶ, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ὑπὸ τοῦ ἀγωνίζομαι. Ῥημ. παράγ. ἀθλητής, ἀθλημα.

ΣΗΜ. Γίνεται παρὰ τὸ ὁ ἄθλος (= ἄεθλος) = ὁ ἀγών, τὸ δὲ οὐδ. τὸ ἄθλοσ (= ἄεθλον) = βραβεῖον ἀγῶνος.

ἀθρέω-ῶ (παρρατηρῶ, κυτάζω) καὶ ἀναθρῶ, ἄθρ. ἤθρησα καὶ παθ. ἐνεστ. ἀναθρούμενος. Ῥημ. ἐπίθ. ἀθρητέον.

ἀθροίζω (συναθροίζω), παρατ. ἤθροισον, μέλλ. ἀθροίσω, ἄθρ. ἤθροισα, παρακ. ἤθροικα, ὑπερσ. ἤθροικειν. Παθ. ἀθροίζομαι, ἄθρ. παθ. ἤθροίσθην, παρακ. ἤθροισμαι, ὑπερσ. παθ. συνηθροισμέσοι ἦσαν. Μέσ. ἀθροίζομαι, παρατ. μέσ. ἤθροίζομην, μέλλ. παθ. ὡς μέσ. ἀθροισθήσομαι, ἄθρ. παθ. ὡς μέσ. ἤθροίσθην καὶ ἄθρ. μέσ. ἤθροισάμην τι, παρακ. μέσ. ἤθροισμαι, ὑπερσ. μέσ. συνηθροισμην. Ῥημ. ἐπίθ. ἀθροιστέον. Ῥημ. παράγ. ἄθροισις, ἄθροισμα.

ΣΗΜ. Τὸ ἀθροίζω δασύνεται κατὰ τοὺς Ἀττικούς, φιλοῦται δὲ κατὰ τοὺς ἄλλους. Εὐρίσκειται σύνθετον καὶ μετὰ τῆς σύν. Γίνεται δὲ ἐκ τοῦ ἀθρός.

ἀθυμέω-ῶ (εἰμί ἄθυμος, λυποῦμαι, φοβοῦμαι), παρατ. ἠθύμουν, ἄθρ. ἠθύμησα καὶ κατηθίμησα. Ῥημ. ἐπίθ. ἀθυμητέον.

ΣΗΜ. Γίνεται παρὰ τὸ ἄθυμος, ἐξ οὗ τὸ ἀθηρημ. ἀθυμία, τὸ δὲ ἄθυμος ἐκ τοῦ στερητικῆς α καὶ θυμός (= νοῦς, καρδία).

αἰδοῦμαι (σέβομαι, εὐλαβοῦμαι, συγχωρῶ), ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθέσεως, παρατ. ἠδούμην, μέλλ. μέσ. αἰδέσομαι, ἄθρ. παθ. ὡς μέσ. μετ' ἐνεργ. διαθέσ. ἠδέσθην καὶ μέσ. ἄθρ. ἠδεσάμην (= συνεχώρησα, ἐξίλασάμην, εἰς συμπάθειαν ἐκίνησα), παρακ. ἠδεσμαι. Τὸ παθητ. κατὰ περίφρασιν αἰδοῦς τυγχάνω ὑπὸ τινος.

ΣΗΜ. Εὐρίσκειται καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων κατὰ, ἀντί, ἐπί. Ῥίζ. αἰδέο-, ἐξ ἧς ἠδέσθην, αἰδέε-σομαι (ἐκ τοῦ αἰδέε-σομαι κατ' ἀπλοποίησιν τοῦ σ, ἔνεκα τῷ ὁποίῳ δὲν ἐκτείνεται τὸ ε) ἠδε-σάμην (ἐκ τοῦ ἠδέε-σάμην), ἠδεο-μαι καὶ αἰδε-, αἰδέε-μαι αἰδοῦμαι, αἰδώς, αἰδέεσθαι (ἀντί αἰδέε-ος).

αἰκίζομαι—αἶρω

αἰκίζομαι (κακῶς μεταχειρίζομαι τινα, κακοποιῶ). Ἄποστ. μέσ. μετ' ἐνεργητ. διαθέσεως, εἶναι δὲ εὐχρηστος μόνον ὁ ἐνεστέλις. αἰκίζομαι καὶ ὁ μέσ. ἄορ. ἡκισάμην. Ἐκ δὲ τῆς παθ. φωνῆς ὁ παθ. ἄορ. μετὰ παθ. διαθέσ. ἡκίσθην. Ῥημ. παράγ. αἰκισμός.

ΣΗΠ. Γίνεται παρὰ τὸ αἰκία (ὅπερ ἐκ τοῦ στεργητ. α καὶ Γικ- τοῦ εἴκου, ἴοικα).

αἰνέτομαι (ὁμιλῶ αἰνιγματωδῶς, μακρόθεν δίδω νὰ ἐννοήσῃ τις). Ἄποθετ. τὸ ῥῆμα μετ' ἐνεργ. διαθέσεως, εἶναι δὲ εὐχρηστος. ὁ ἐνεστ. αἰνέτομαι, ὁ παρατ. ἡνιτόμην καὶ ὑπηνιτόμην καὶ ἄορ. μέσ. ἡνιζάμην. Ἐκ δὲ τῆς παθ. φωνῆς ὁ παθ. ἄοριστ. μετὰ παθ. διαθέσ. ἡνιζήθη. Ῥημ. παράγ. αἰνιγμα, αἰνιγμός, αἰνιγματώδης.

ΣΗΜ. Ῥίζ. αἰνιγ-, αἰνέτομαι (=αἰνιγ-ζομαι), αἰνιγ-μα.

αἶρέω-ῶ (λαμβάνω, καταλαμβάνω, κυριεύω), παρ. ἤρουν, μέλλ. αἶρῶ, ἄορ. εἶλον, ὑποτ. εἶλω, εὐκτ. ἔλοιμι, προστακτ. ἔλε, ἄπαρ. ἐλεῖν, μετοχ. ἐλών, παρακ. ἤρηκα, ὑπερσ. ἤρηκειν, μετ' ὄλ. μέλλ. ἀφηρηκός εἶσομαι. Μέσ. αἰροῦμαι (=ἐκλέγω, προσημιῶ), παρατ. ἤρομην, μέλλ. μέσ. αἶρήσομαι, ἄορ. μέσ. ἐἴλομην, παρακ. μέσ. ἤρημαι, ὑπερσ. μέσ. ἤρημην. Πάθ. αἰροῦμαι (=ἐκλέγομαι διὰ ψήφων, ὡς παθ. τοῦ μέσ. αἰροῦμαι, ὡς παθ. δὲ τοῦ αἶρέω εἶναι τὸ ἀλλοιοῦμαι), παρατ. καθήρομην, μέλ. μέσ. ὡς παθ. διαιρήσομαι καὶ ἀφαιρήσομαι, μέλλ. παθ. αἶρεθήσομαι, ἄορ. παθ. ἤρέθη, παρακ. παθ. ἤρημαι, ὑπερσ. παθ. ἤρημην, μετ' ὄλ. μέλ. ἤρησομαι καὶ ἤρημένος εἶσομαι. Ῥημ. ἐπιθ. αἶρετός, αὐθαίρετος, ἐξαιρετός, καθαιρετός, διαιρετός, ἀφαιρετός, αἶρετός, ἐξαιρετός, ἀφαιρετέον, διαιρετέον, προαιρετέον καὶ παλιναιρέτος. Ῥηματ. παράγ. αἶρσεις, διαίρσεις, ἀναίρσεις, ἐξαιρσεις, προαιρσεις, καθαιρσεις, παραίρημα, ὑφαιρσεις.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα εὐρίσκεται σύνθετον καὶ μετὰ τῶν προθέσεων ἀνά, ἀντί, ἀπό, διά, ἐκ, κατά, πρό, περί, παρά, συνεχ-, προαν-, συγκαθ-, συναν-, ἐπί, κτλ. Ῥίζ. Ἔαρ-, Ἔχλ-, Ἔελ-, ἐξ οὗ αἶρ-έω, ἀλ-ίσομαι, εἶλον (=ε-φέλον).

αἶρω (σηκώνω, ὑψώνω), παρατ. ἤρον, μέλλ. ἀρῶ, ἄορ. ἤρα, ὑποτ. ἄρω, εὐκτ. ἄραιμι, προστακτ. ἄρον, ἄπαρ. ἄραι, μετοχ. ἄρας, παρακ. ἤρηκα, ὑπερσ. ἀήρηκειν. Πάθ. αἶρομαι, παρατ. παθ.

ἤρῳμην, ἄορ. παθ. *ἤρθην*, παρακ. παθ. *ἤρμαι*. Μέσ. *αἰρομαι*, μέλλ. *αἰροῦμαι*, ἄορ. μέσ. *ἠράμην* τε καὶ ἄορ. παθ. καὶ ὡς μέσ. *ἔρθη* (= ἔρα ἐμαυτόν), παρακ. μέσ. *ἐπῆρμαι*, ὑπερσ. μέσ. *ἤρτο* καὶ *ἐπῆρμένοι ἦσαν*. Τὸ μέσον καὶ ἀναλελυμ. *ἐπαίρω ἐμαυτόν* καὶ *συγεπαίρω ἐμαυτόν*. Ῥημ. παράγ. ἄρ-σις.

ΣΗΜ. Εὐρίσκεται σύνθετον καὶ μετὰ τῶν προθέσεων ἀπό, δια, ἐπί, ἐκ, κατά, μετά, σύν, ὑπέρ καὶ τῶν ἐπαν-, συνεπ-. Ῥίζ. ἄρ-, αἰρω (= ἄρ-ῶ), μίθ-αρ-νος.

αἰσθάνομαι (διὰ τῶν αἰσθήσεων λαμβάνω γνῶσίν τινος, καταλαμβάνω, ἐνοῶ). Ἀποθετ. μέσον τὸ ῥῆμα μετ' ἐνεργ. διαθέσ. καὶ εἶναι εὐχρηστος ὁ ἐνεστώς *αἰσθάνομαι*, παρατ. *ἠσθάνομην*, μέλλ. μέσ. *αἰσθήσομαι*, ἄορ. μέσ. ἕ' *ἠσθόμην* καὶ παρακ. *ἠσθημαι*. Ῥημ. ἐπίθ. *αἰσθητός, ἀνασθητός, εὐασθητός*. Ῥημ. παράγ. *αἰσθησίς, αἰσθητήριον, αἰσθητής, αἰσθητικός*.

ΣΗΜ. Εὐρίσκεται σύνθετον καὶ μετὰ τῶν προθέσεων ἐπί, διά, παρά, πρό. Ῥίζ. *αἰσθ-*, ἐξ οὗ ἄορ. *ἠσθ-όμην*, *αἰσθε-*, ἐξ οὗ ὁ *αἰσθήσομαι* καὶ *ἠσθημαι*, *αἰσθαν-*, ἐξ οὗ ὁ *αἰσθάν-ο-μαι*.

αἰσχύ-νω (ἐντροπιάζω τινά), παρακτ. *κατήσχυνον*, μέλλ. *καταισχυνώ*, ἄορ. *ἤσχυνα*. Μέσ. *αἰσχύνομαι*, παρατ. *ἠσχυνόμην*, μέλλ. μέσ. *αἰσχυνοῦμαι*, ἄορ. παθ. ὡς μέσ. *ἠσχύθη* καὶ μέλλ. παθ. ὡς μέσ. *ἐπαισχυθήσομαι*. Τὸ μέσ. καὶ ἀναλελυμένον *καταισχύνω ἐμαυτόν*. Ῥημ. ἐπίθ. *ἀνασχυντός, ὑπερνασχυντός, αἰσχυντός*.

ΣΗΜ. Εὐρίσκεται καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων κατά, ἐπί, ἀπό, ὑπέρ. Ῥίζ. *αἰσχ-*, *αἰσχ-*-ος, *αἰσχ-ύνη*, *αἰσχ-ύνω*.

αἰτέω-ᾶ (ζητῶ νὰ λάβω), παρατ. *ἤτουν*, μέλλ. *αἰτήσω*, ἄορ. *ἤτησα*. Παθ. *ἀπαιτοῦμαι*, παρατ. *ἐξητούμην*, ἄορ. παθ. *ἤτήθη*, παρακ. παθ. *ἤτημαι*. Μέσ. *αἰτοῦμαι*, παρακτ. μέσ. *ἤτομην*, μέλλ. μέσ. *ἐξαιτήσομαι*, ἄορ. μέσ. *ἤτησάμην*. Τὸ δὲ *παιτοῦμαι* εἶναι ἐποθετικόν (ὅπερ ἰδέ). Ῥημ. ἐπίθ. *αἰτητός* καὶ *ἐξαιτητός*. Ῥημ. παράγ. *ἐπαίτης, προσαιτης, αἰτημα, αἰτησις, ἀπαιτησις, ἐξαιτησις*.

ΣΗΜ. Εὐρίσκεται σύνθετον καὶ μετὰ τῶν προθέσεων ἀπό, ἐντί, ἐκ, μετώ, κτλ.

αἰτιῶμαι (θεωρῶ τινὰ αἰτίον τινος, κατηγορῶ). Ἀποθ. μέσ. τὸ βῆμα μετ' ἐνεργ. διαθέσεως καὶ εἶναι εὐχρηστος ὁ ἐνεστώς αἰτιῶμαι, παρατ. ἡτιῶμην, μέλλ. αἰτιάσομαι, ἀόρ. μέσ. ἡτιασάμην ὑπερσ. μέσ. ἡτιάμην. Χρόνοι μετὰ παθ. διαθέσ. ὁ ἐνεστώς αἰτιῶμαι (σπανίως), ἀόρ. παθ. ἡτιάθην, παρακ. παθ. ἡτίαμαι. Ἐντὶ τοῦ αἰτιῶμαι τινα λέγεται καὶ κατὰ περίφρασιν ἐν αἰτίῳ ἔχω τινὰ ἢ δι' αἰτίας ἔχω τινὰ καὶ ἄντι τοῦ παθ. αἰτιῶμαι λέγεται αἰτίας ἔχω ὑπό τινος καὶ ἀόρ. αἰτίας λαβόν. Ῥημ. ἐπιθ. αἰτιατός. Ῥημ. παράγ. αἰτίαμα, αἰτίαςαις.

ΣΗΜ. Εὐρίσκεται καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων ἐπὶ καὶ κατὰ. Βλέπεται δὲ ἐκ τοῦ αἰτία τὸ αἰτιῶμαι (= αἰτιάομαι).

ἀκέομαι=οδύμαι (ιατρεύω, ἐμβαλλώνω). Ἀποθ. μέσον τὸ βῆμα μετ' ἐνεργ. διαθέσεως καὶ εἶναι εὐχρηστος ὁ ἐνεστώς ἀκούμαι, μέλλ. μέσ. ἀκοῦμαι καὶ ἀόρ. μέσ. ἠκεσάμην. Ῥημ. ἐπιθ. ἀκεστός, ἀἠκεστος. Ῥημ. παράγ. ἀκεστοτής, ἀκεστικός.

ΣΗΜ. Λέγεται καὶ σύνθετον ἐξακοῦμαι. Ῥίζ. ἀκεσ-, ὅθεν τὸ ἀκεσ-τός, ἀκέσ-τρα (= βελόνη) καὶ ὑστερον ἀκε-.

ἀκμηόζω (εἶμι ἐν ἀκμῇ ἢ ἀκμαίος), παρατ. ἠκμαζον, ἀόριστ. παρήκμασα, παρακ. παρήκμακα.

ΣΗΜ. Λέγεται καὶ παρακμάζω. Γίνεται παρὰ τὸ ἀκμή.

ἀκολουθῶ (εἶμι ἀκόλουθος), παρατ. ἠκολούθουν, μέλλ. ἀκολουθήσω, ἀόρ. ἠκολούθησα καὶ παρακ. ἠκολούθηκα. Ῥημ. ἐπιθετ. ἀκολουθητέον καὶ ἐπακολουθητέον.

ΣΗΜ. Λέγεται καὶ ἐπακολουθῶ, παρακολουθῶ, συνακολουθῶ, συνεπακολουθῶ, καὶ συμπαρακολουθῶ. Γίνεται ἐκ τοῦ ἀκόλουθος (α ἄφροεστικόν καὶ κέλευθος=ὁδός- ὁ τὴν αὐτὴν ὁδὸν βαδίζων).

ἀκοντίζω (κτυπῶ διὰ τοῦ ἀκοντίου), παρατ. ἠκόντιζον, μέλλ. συνηρημ. ἀκορτιῶ καὶ ἀόρ. ἠκόντισα. Παθ. ἀκοντιζομαι, παρατ. ἠκοντιζόμην, μέλλ. παθ. κατακοντισθῆσομαι, ἀόρ. ἠκοντισθην. Μέσου ἀποθετικοῦ μόνον ὁ μέσ. μέλλ. διακοντιοῦμαι. Ῥημ. παράγ. ἀκόντεσις, ἀκόντισμα, ἀκοντισμός, ἀκοντιστής.

ΣΗΜ. Εὐρίσκεται σύνθετον καὶ μετὰ τῶν προθέσεων εἰς, ἐκ, κατὰ καὶ ἐν. Γίνεται δὲ ἐκ τοῦ ἀκων ἀκοτος, ἀκόντιον.

ἀκούω (ἀκούω), παρατ. ἠκουον, μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. ἀκούω

μαι, ἄορ. ἤκουσα, παρακ. ῥ' ἀκήκοα, ὑπερσ. ῥ' ἠκηκόειν καὶ ἀκη-
κῶς ἦν, εὐκτ. ἀκηκῶς εἶην. Παθ. ἀκούομαι, μέλλ. παθ. ἀκου-
σθήσομαι, ἄορ. παθ. ἠκούσθην. Ρημ. ἐπιθ. ἀκουστός, ἀτήκουστος,
ἀξιάκουστος, ἀκουστέος, ἀκουστέον καὶ ὑλακουστέον. Ρημ. πα-
ράγωγα ἀκοή, ἀκουσμα, ὑπήκοος. Τὸ εὖ ἀκούω ὑπό τιος καὶ κα-
πῶς ἀκούω ὑπό τιος εἶναι ὡς παθ. τοῦ εὖ λέγω τινὰ καὶ κακῶς
λέγω τινά.

ΣΗΜ. Εὐρίσκεται σύνθετον καὶ μετὰ τῶν προθέσεων ἐπί, διά, κατά,
παρά, πρό, πρόσ, ὑπό.

ἀκριβῶς-ᾧ (γνωρίζω τι ἀκριβῶς) καὶ ἄορ. ἠκριβῶσα. Παθ.
ἄορ. διηκριβώθην, παρακ. παθ. ἀπηκριβῶμαι καὶ διηκριβώμασθε.
Μέσ. διακριβοῦμαι, παρατ. μέσ. ἀπηκριβούμην, ἄορ. μέσ. διηκρ-
σωσάμην καὶ παρακ. μέσ. ἀπηκριβῶμαι.

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ ἀκριβῆς ἀκριβῶς-ᾧ (ὡς πλήρης πληρώω-ᾧ, ἀσθενῆς
ἀσθενῶ-ᾧ).

ἀκροβολίζομαι (πόρρωθεν μάχομαι, ἐν πολέμῳ προκατάρ-
χομαι τῆς συμποικῆς), παρατ. ἠκροβολιζόμην καὶ ἄοριστ. μέσ.
ἠκροβολισάμην. Ρημ. παράγ. ἀκροβολισμός, ἀκροβολιστής, ἀ-
κροδόλις.

ἀκροῶμαι (ἀκροάζομαι), ἀποθ. μέσον μετ' ἐνεργ. διαθέσεως,
παρατ. ἠκροώμην, μέλλ. μέσ. ἀκροάσομαι, ἄορ. μέσ. ἠκροασάμην.
Ρημ. ἐπιθ. ἀξιακροῦτος. Ρημ. παράγ. ἀκροῦσις, ἀκροῦτης, ἀ-
κροῦμα, ἀκροατήριον (μτγ.).

ἀλαζονεύομαι (κομπάζω διὰ μὴ ὑπάρχοντα, ψευδῶς ὑπερη-
φανεύομαι), ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθέσεως, μέλλ. μέσ. ἀλαζονεύ-
σομαι. Ρημ. παράγ. ἀλαζονεῖα, ἀλαζονεῖμα.

ΣΗΜ. Λέγεται καὶ καταλαζονεῖσθαι καὶ καταλαζονεύεσθαι. Γίνεται
δὲ παρὰ τὸ ἀλαζῶν (καὶ ὑπερθ. ἀλαζονίστατος).

ἀλαλάζω (φωνάζω ἀλαλά, ἐκβάλλω φωνὴν θορυβώδη).
παρατ. ἠλάλαζον, ἄορ. ἠλάλαξα, ῥημ. οὐσ. ἀλαλαγή.

ΣΗΜ. Εὐρίσκεται σύνθετον καὶ ἀνηλάλαζον καὶ ἐπηλάλαξα. Ρίζ. ἠ-
λαλαγ-, ἀλαλαγή, ἀλαλαζω (=ἀλαλαγ-ζω).

ἀλγέω-ᾧ (ἔχω ἄλγος, πονῶ), παρατ. ἠλγουν, μέλλ. ἀλγέ-
σω, ἄορ. ἠλγησα. Ρημ. παράγ. ἀλγηδών.

ΣΗΜ. Εὐρίσκεται καὶ σύνθετος, περιαιγῶ, συναιγῶ καὶ ἀπήλιγος.
 Ρξ. ἀι-, ἄλγος, ἄλγῶ.

ἀλείφω (ἀλείφω). Ὁ ἑνεστώς λέγεται σύνθετος ἐξαλείφω καὶ ἐπαλείφω, παρατ. ἐξήλειφον, μέλλ. ἐξαλείψω, ἄορ. ἤλειψα (καὶ ἄπ-, ἐξ-, περι-), παρακ. ἀπαλήλιφα. Παθ. ἐξαλείφομαι, μέλλ. παθ. ἐξαλειφθήσομαι, ἄορ. παθ. ἤλειφθην (καὶ ἐξ-, ἐπ-), παρακ. παθ. ἐξαλήλιμμαι, ἐπαλήλιμμαι καὶ ὑπαλήλιμμαι. Μίσ. ἀλειφόμεαι καὶ ὑπαλειφόμεαι, παρατ. μίσ. ἤλειφόμεην καὶ ἀπηλειφόμεμην, μέλλ. μίσ. ἀλειφόμεαι, ἄορ. μίσ. ἤλειψάμεν καὶ ἐξηλειψάμεμην, παρακ. μίσ. ἀλήλιμμαι. Ῥημ. ἐπιθ. ἀνεξάλειπτος, ἐντεῖξάλειπτος, ἐξαλειπτέορ. Ῥημ. παράγ. ἀλοιφή, ἀλειμμα.

ΣΗΜ. Ῥίζ. ἰσχυρὰ ἀλειφ-, ἄσθεν. ἀλιφ-, ἐξ ἧς ἀπ-αλ-ήλιφ-α, ἀλήλιμ-μαι καὶ τὸ ἐπιθ. ἀρ-ηλιφῆς (μτγ).

ἀλέξω (ἀποτρέπω, ἀπομακρύνω, προφυλάττω). Μόνον ἐνεργ. ἑνεστώς. Μέσον ἀλέξομαι, μέλλ. ἀλέξομαι (ἐκ τῆς ἐννοίας διακρίνεται τεῦ ἑνεστώτος) καὶ μέσ. ἄορ. ἀλέξασθαι. Ῥημ. παράγ. ἀλεξήτηρ, ἀλεξήτηριον, Ἀλέξ-ανδρος.

ἀλίσκομαι (συλλαμβάνομαι ἐν πολέμῳ ἢ καταδικάζομαι ἐν δίκῃ, ὡς παθητ. τοῦ αἰρέω), παρατ. ἠλίσκομην, μέλλ. μίσ. μετέπαθ. διαθίς. ἀλώσομαι, ἄορ. β' ἐνεργ. μετὰ παθ. διαθίς. ἐά'λωρ καὶ σπαν. ἤλων, ὑποτ. ἀλῶ, ἀλῶς, ἀλῶ, κτλ., εὐκτ. ἀλοίην, κτλ., προστ. ἠλλείπει, ἀπαρ. ἀλῶναι, μετοχ. ἀλούς, ἀλοῦσα, ἀλόν. παρακ. ἐά'λωχα καὶ σπανίως ἤλωχα, ὑποτ. ἐά'λωκῶς ὦ, ὑπερσ. ἠλώκειν. Ῥημ. ἐπιθ. ἀλωτός, ἀνάλωτος, ἐδάλωτος, δυσάλωτος, αἰχμάλωτος, δοριάλωτος. Ῥημ. παράγ. ἀλωσις, ἀλώσιμος.

ΣΗΜ. Ῥίζ. φαλ-, ἀλ-, ἄλο, ἄλω-, βῆματ. μτγ. κατανάλωσις, παραπέλωμα.

ἰλλάττω (ἀλλάζω), παρακ. ἀπήλλαττον καὶ διήλλαττον, μέλλ. συναλλάξω, διαλλάξω, ἀπαλλάξω, ἄορ. διήλλαξα, ἀπήλλαξα, μετήλλαξα, συνήλλαξα, παρήλλαξα, παρακ. ἀπήλλαχα καὶ μετήλλαχα. Παθ. ἀλλάττομαι, παρατ. ἀπηλλάττομην, ἄορ. παθ. ἀπηλλάχθην καὶ ἐπηλλάχθην, ἄορ. β' παθ. ἠλλάγην καὶ ἀπηλλάγην, παρακ. παθ. ἀπήλλαγμαὶ καὶ ἀπηλλάγμαὶ καὶ ἐξήλλαγμαὶ καὶ ἐπηλλάγμαὶ, ὑπερσ. παθ. ἀπηλλάγημην καὶ ἀπη-

λαγμένος ἦν, μετ' ὀλίγ. μέλλ. ἀπηλλάξομαι καὶ ἀπηλλαγμένος ἴσομαι. Μίσον ἀλλάττομαι, παρατ. μέσ. σνηλλάττομαι, μέλλ. παθ. ὡς μέσ. ἀπαλλάγησομαι καὶ διαλλάγησομαι καὶ μέσ. μέλλ. ἀπαλλάξομαι, ἄορ. παθ. ὡς μέσ. διηλλάχθην καὶ ἄορ. β' παθ. ὡς μέσ. ἀπηλλάγην, κατηλλάγην, σνηλλάγην, διηλλάγην, ἐνηλλάγην καὶ ἄορ. μέσ. ἠλλαξάμην τι (καὶ δι-, ἀντ-, μετ-, ἀντικατ-), παρακκ. μέσ. διήλλαγμαί, ἀπήλλαγμαί, ὑπερσ. ἀπηλλάγμην καὶ ἀπηλλαγμένος ἦν καὶ διηλλαγμένος ἦν. Ῥημ. ἐπιθ. ἀδιάλλακτος, εὐαπάλλακτος, δυσάπάλλακτος, ἀπαλλακτέος, ἀταλλακτέος. Ῥημ. παράγ. ἀλλαγή, ἀπαλλαγή, διαλλαγή, διαλλαπτής, ἐξαλλαγή, μεταλλαγή καὶ μετάλλαξις, καταλλαγή, παραλλαγή καὶ παράλλαξις.

ΣΗΜ. Εὐρίσκεται σύνθετος ὁ ἐνεστώς καὶ μετὰ τῶν προθέσεων, ἀπό, ἀντί, διά, ἐκ, ἐπί, κατά, μετά, σύν, παρά καὶ ἀντικατ-. Ῥίζ. ἀλλαγ- ἀλλ- λάττω (=ἀλλάγ-γω).

ἄλλομαι (πηθῶ). Ἄποθ. τὸ βῆμα, παρατ. ἠλόμην καὶ ἐξηλόμην, μέλλ. ἀλοῦμαι καὶ ὑπεραλοῦμαι, μέσ. ἄορ. ἠλάμην καὶ ἐξηλάμην καὶ εἰσηλάμην καὶ καθηλάμην. Ῥημ. παραγωγὸς ἄλμα.

ΣΗΜ. Ὁ ἐνεστώς λέγεται καὶ σύνθετος μετὰ τῶν προθέσεων ἀπό, διά, ἐκ, ἐν, ἐπί, κατά, πρός καὶ ὑπέρ. Ῥίζ. σαλ-, ἀλ-, ἄλλομαι (=ἀλ-ζομαι, λατ. salio), ὁ μέσ. ἄορ. β' ἠλόμην εἶναι πλημμελής.

ἁμαρτάνω (σφάλλομαι, ἀποτυγχάνω), παρατ. ἡμάρταρον, μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. ἁμαρτήσομαι, ἄορ. β' ἡμάρτον, παρακκ. ἡμάρτηκα, ὑποτακκ. διημάρτηκώς ὦ, εὐκτ. διημάρτηκώς εἶην, ὑπερσ. ἡμάρτηκειν. Παθ. ἁμαρτάνομαι, παρατ. ἡμάρτανετο, ἄορ. ἡμάρτηθη; ὑποτακκ. ἐξαμάρτηθῆ, εὐκτ. ἀμάρτηθει, μετοχ. τὰ ἀμάρτηθέντα, παρακκ. ἡμάρτηται, ἀπαρέμφ. ἡμάρτησθαι, μετοχὴ ἡ ἡμάρτημένη, τὸ ἡμάρτημένον καὶ συνήθως τὰ ἡμάρτημένα, ὑπερσ. ἡμάρτητο. Ῥημ. ἐπιθ. ἀναμάρτητος καὶ ἐπεξαμάρτητέος. Ῥημ. παράγ. ἁμαρτία, ἀμάρτημα.

ΣΗΜ. Τὸ βῆμα εὐρίσκεται καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων ἀπό, διά, ἐκ καὶ τῶν σντρεξ-, προσεξ-, προσεξ-. Ῥίζ. ἁμαρτ-, ἁμαρτε-, ἁμαρτανε- β-δὲ ἐνεστώς ἔχει τὸ πρόσωπον αν.

ἀμείβω (ἀλλάσσω, μεταβάλλω) και διαμείβω, ἄορ. ἤμειψα και ἐξήμειψα. Μίσον ἀμείβομαι (και δι-, παρ-), παρατ. παρημειβόμεν, ἄορ. μίς. παρημειψάμεν και προημειψάμεν και ἄορ. παθ. ὡς μίς. ἀπημειψθην (= ἀπεκρινάμεν). Ῥημ. παράγ. ἀμειβή. ἀμειλλῶμαι (συνερίζομαι, φιλοτιμῶμαι). Ἄποθ. μετ' ἐνεργ. διαθίς. παρατ. ἡμιλλόμεν, μέλλ. μίς. ἀμιλλήσομαι, ἄορ. παθ. ὡς μίς. ἡμιλλήθην. Ῥημ. ἐπίθ. ἀμιλλητέον.

ΣΗΜ. Εὐρίσκεται και σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων ἀντί και διά. Ῥίζ. ἔμιλλ-, ἔμιλλα, ἔμιλλῶμαι (= ἀμιλλάομαι).

ἀμπέχω (ἐνδύω). Τοῦ ἐνεργ. εὐρίσκεται μόνον ὁ ἐνεστ. σύνθετος περιαμπέχω. Μίσον ἀμπέχομαι (= ἐνδύομαι) και περιαμπέχομαι, παρατ. ἡμπεχόμεν. Ῥημ. παράγ. ἀμπεχόνην.

ΣΗΜ. Σύνθετον ἐκ τῆς ἀμφί και ἔχω, ἔνθα τὸ φ τῆς προθέσεως ἐφθιάθη ἀπαραβαλ. και ἀμπέχω, ἀμφί και ἴχω).

ἀμύνω (ἀπομακρύνω κακόν τι, ὑπερασπίζω, ἐκδικουμαι), παρατ. ἤμυνον, μέλλ. ἀμυνῶ, ἄορ. ἤμυνα. Μίς. ἀμύνομαι, παρατ. μίς. ἤμυνόμεν, μέλλ. ἀμυνοῦμαι, ἄορ. μίς. ἤμυνάμεν. Ῥημ. ἐπίθ. ἀμυντέον. Ῥημ. παράγ. ἄμυνα, Ἄμυντας.

ΣΗΜ. Εὐρίσκεται και σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων ἀπό, ἐπί, ἀντί, πρό, συνεπ-. Ῥίζ. ἀ-μύν-, ἀμύνω (= ἀμύν-ω), τὸ δὲ α εἶναι πρόθεμα.

ἀμφεγνοῶ (δὲν γνωρίζω ἀκριβῶς, ἀμφιβάλλω), παρατ. ἡμφεγγόου, ἄορ. ἡμφεγγόουσα. Παθ. ἄορ. ἀμφεγγόουθην.

ΣΗΜ. Λαμβάνει διπλῆν αὐξησην και πρὸ τῆς προθέσεως και μετ' αὐτήν.

ἀμφιέννυμι (ἐνδύω), παρατ. περιημφιέννυον, ἄορ. ἡμφίεσσα. Μίς. ἀμφιέννυμαι, μίς. μέλλ. ἀμφιέσομαι, μίς. ἄορ. σπαν. ἐπιέσασθαι, παρακ. ἡμφίεσμαι.

ΣΗΜ. Ῥίζ. ἀμφι-γεν-, ἐσ-θής, εἶμα (= ἐσ-μα, ὡς εἶμι=ἐσ-μί), ἡμάνυμι, ἔννεμι (= ἐσ-νυμι).

ἀμφισβητῶ (διαφωνῶ, ἔχω γνώμην διάφορον, φιλονικῶ), παρατ. ἡμφεσβήτηον, μέλλ. ἀμφισβητήσω, ἄορ. ἡμφεσβήτησομαι. Παρακ. ἡμφεσβήτηκα. Παθ. ἀμφισβητοῦμαι και διαμμφισβητοῦμαι, μέλλ. μίς. ὡς παθ. ἀμφισβητήσομαι, ἄορ. παθ. ἡμφεσβητήθη. Ῥημ. ἐπίθ. ἀμφισβήτητος και ἀναμφισβήτητος. Ῥημ. παράγ. ἀμφισβήτησις, ἀμφισβήτημα, ἀμφισβήτησιμος, ἀμφισβητικῆς.

ΣΗΜ. Λαμβάνει διπλὴν αὔξησιν ὡς τὸ ἀμφιγροῦ ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν.

ἀναλίσκω (ἐξοδεύω) καὶ ἀναλίω-ῶ, τοῦ ὄποιου εὐχρηστοῦ ἔναι μόνον τὸ ἀπαρ. ἀναλοῦν καὶ ἡ μετοχ. ἀναλῶν, παρατατ. ἀνήλισκον καὶ ἀνήλουν, μέλλ. ἀναλίωσω, ἄορ. ἀνήλωσα καὶ ἐπανήλωσα, συνανήλωσα, ὑπανήλωσα, προανήλωσα, ἀλλὰ κατηγάλωσα, παρακ. ἀνήλωκα, ὑπερσ. ἀνηλώκειν. Παθ. ἀναλίσκομαι καὶ σπανίως τὰ ἀναλούμενα, παρατ. παθ. ἀνηλισκόμην καὶ σπαν. ἀνηλούμην, μέλλ. παθ. ἀναλωθήσομαι, ἄορ. παθ. ἀνηλώθη, παρακ. παθ. ἀνήλωμαι καὶ εξαγήλωμαι, ἀλλὰ κατηγάλωμαι, ὑπερσ. παθ. ἀνηλώμην καὶ ἀνηλωμένος ἦν. Μέσ. ἀναλίσκομαι, παρατ. μέσ. ἀνηλούμην. Ῥημ. παράγ. ἀνάλωμα, ἀνάλωσις, ἀναλώτης.

ΣΗΜ. Εὐρίσκεται σύνθετον καὶ μετὰ τῶν προθέσεων κατὰ, παρά, πρό, ἐπί, ἐπὶ, ἀπὸ, ὑπό. Ῥίζ. ἀναλ- καὶ ἀναλο-

ἀνατέλλω (κάμνω νὰ ἐκβῆ τι ἄνω), παρατ. ἀντέλλων ἄορ. ἀντέτελα. Ῥημ. παράγ. ἀνατολή.

ΣΗΜ. Ῥίζ. ἀνα-τελ-, ἀνατέλλω (=ἀνατέλ-τω).

ἀνδραποδιῶ (καταδουλώνω τὸν ἐλεύθερον). Ἐκ τοῦ ἐνεργητ. μόνον ὁ μέλλ. ἀνδραποδιῶ καὶ ἄορ. ἠνδραπόδισα καὶ ἐξανδραπόδισα. Μέσον ἀνδραποδίζομαι καὶ ἐξανδραποδίζομαι ἄορ. μέσ. ἠνδραποδισάμην καὶ ἐξηνδραποδισάμην, παρακ. μέσ. προεξηνδραπόδισμαι. Παθ. μέλλ. ἀνδραποδισθήσομαι, ἄορ. παθ. ἀνδραποδίσθη καὶ ἐξηνδραποδίσθη, παρακ. παθ. ἠνδραπόδισμαι. Ῥημ. παράγ. ἀνδραπόδισις, ἀνδραποδισμός, ἀνδραποδιστής, ἀνδραποδιστικός.

ΣΗΜ. Γίνεται ἐκ τοῦ ἀνδράποδος, ἀνδραποδίζω,-ομαι.

ἀνέχομαι (=ὑποφέρω, ὑπομένω, ἐπιτρέπω). Μέσον, παρατ. ἠνεχόμην, μέλλ. μέσ. ἀνέξομαι, ἄορ. μέσ. ἠνεσχόμην. Ῥημ. σπαιθ. ἀνεκτός, δυσἀνεκτος, ἀνασχετός. Ῥημ. παράγ. ἀνοχή.

ἀνθῶ (ἀκμᾶζω, ἀνθίζω) καὶ ἐπανθῶ, ἐξανθῶ, παρατ. ἠνθουα, ἄορ. ἠνθησα, παρακ. ἀπήνθηκα καὶ ἐξήνθηκα.

ΣΗΜ. Ῥίζ. ἀνθ-, ἄνθη, ἄνθος, ἀνθέω, ἀνθηρός.

ἀνθεῖω-ῶ (λυπῶ), παρατ. ἠνθίω, μέλλ. ἀνθίσω, ἄορ. ἠνθίσα.

Μέσ. ἀνιῶμαι, παρατ. ἠνιῶμην, μέλλ. μέσ. ἀνιάσομαι, ἄορ. παθ. ὡς μέσ. ἠνιάθην.

ΣΗΜ. Γίνεται ἐκ τοῦ ἀντ'α, ἀνιῶμαι.

ἀνοίγω ὄρα οἶγω.

ἀντιβολῶ (παρακαλῶ), παρατ. ἠντεβόλου, μέλλ. ἀντιβολήσω, ἄορ. ἠντεβόλησα. Ῥημ. παράγ. ἀντιβόλησις.

ΣΗΜ. Αὐξάνει διπλῶς, τὸ δὲ ἠντεβόλου, ἠντεβόλησα μεταγενέστερα.

ἀντιδικῶ (εἰμί ἀντιδικός, ἀντιλέγω), παρατ. ἠντεδίκου, μέλλ. ἀντιδικήσω, ἄορ. ἠντεδίκησα.

ΣΗΜ. Αὐξάνει διπλῶς, τὸ δὲ ἠντεδίκου, ἠντεδίκησα μεταγενέστερα.

ἀντλέω-ῶ (ἐξάγω ὕδωρ) καὶ ἐπαρτιῶ, ἀπαρτιῶ, ἐξαρτιῶ, παταρτιῶ, μέλλ. καταρτιήσω, ἄορ. κατήρτησα. Παθ. καταρτιοῦμαι, παρατ. ἐπαρτιοῦμην καὶ ἄορ. παθ. διηρτιήθην.

ἀνυ΄τω (τελειώνω) καὶ διαυ΄τω, ἐξαυ΄τω, καθαυ΄τω, προαυ΄τω, σπανίως δὲ ἀυ΄τω, παρατ. ἠνυτοῦ καὶ σπανίως ἠνυτοῦ, μέλλ. καθαυήσω, ἄορ. ἠνυσα καὶ διήνυσα, καθήνυσα, παρακλιμ. ἠνυσα. Μέσ. ἀνυτομαι, μέσ. ἄορ. ἠνυσάμην. Παθ. παρακ. διηυ΄σθαι. Ῥημ. ἐπιθ. ἀνυσ-τός καὶ ἀνήνυτος.

ΣΗΜ. Τὸ ἀνυτω καὶ ἀνω κατὰ τοὺς Ἀττικαὺς δασύνεται, ἔχει δὲ τὸ υ πανταχοῦ βραχύ.

ἀπαντάω-ῶ (ἐρχομαι εἰς ἀπάντησίν τις) καὶ ἐπαρτιῶ, συναρτιῶ, προπαρτιῶ, παρατ. ἀπήρτων καὶ ὑπήρτων, μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. μόνον ἀπαρτήσομαι, ἄορ. ἀπήρτησα καὶ ὑπήρτησα καὶ συναρτήρησα, παρακ. ἀπήρτηκα. Ῥημ. ἐπιθ. ἀπαρτητέον. Ῥημ. παράγ. ἀπαρτησις, ἀπαρτημα

ΣΗΜ. Εἶναι σύνθετον ἐκ τῆς ἀπό, ἐπό, σὲν καὶ τοῦ ποιητ. ἀντάω.

ἀπατάω-ῶ (ἀπατῶ) καὶ ἐξαπατῶ, παρατ. ἠπάτων καὶ ἐξηπάτων καὶ συνεξηπάτων, μέλλ. ἀπατήσω καὶ ἐξαπατήσω καὶ σπαν. διαπατήσω, ἄορ. ἠπάτησα καὶ ἐξηπάτησα, παρακ. μόνον ἐξηπάτηκα, εὐκτ. ἐξηπατηκῶς εἶην καὶ ἐξηπατηκόιμι. Παθ. ἀπατῶμαι καὶ ἐξαπατῶμαι, παρατ. ἠπατώμην, μέλλ. μέσ. ὡς παθ. ἀπατήσομαι καὶ ἐξαπατήσομαι καὶ παθ. ἐξαπατηθήσομαι, ἄορ. παθ. ἠπατήθην καὶ ἐξηπατήθην, παρακ. ἠπάτημα καὶ ἐξηπάτημα

μαι καὶ συνεξηπάτημαι, ὑπερσ. ἐξηπατήμην. Μίσ. κατ' ἀνάλω-
σιν ἐξαπατῶ ἑμαυτόν. Ρημ. ἐπίθ. εὐαπάτητος, θνασεξαπάτητος,
σὺξεξαπάτητος, ἐξαπατητέον. Ρημ. παράγ. ἐξαπατητικός.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ἀπάτη, ἀπατῶ, ἐξαπάτη, ἀπατηλά.

ἀπειθῶ (εἰμί ἀπειθής). Μόνον ὁ ἐνεργητικὸς ἐνεστώς, μέλλ.
ἀπειθήσω καὶ ἄοριστ. ἠπειθήσα.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ἀπειθής τὸ ἀπειθῶ καὶ ἀπειθεῖα.

ἀπειλέω-ῶ (φοβερίζω) καὶ ἐπαπειλῶ, ὑπαπειλῶ, παρατ.
ἠπειλοῦν, μέλλ. ἀπειλήσω, ἄορ. ἠπειλήσα καὶ προσηπειλήσα. Παθ.
ἀπειλοῦμαι καὶ ἄορ. παθ. ἀπειλήθεις. Ἀποθετ. μέσον διαπειλοῦ-
μαι τινι, παρατ. διηπειλοῦμην καὶ ἄορ. μέσ. διηπειλησάμην.

ΣΗΜ. Γίνεται ἐκ τοῦ ἀπειλή ἀπειλέω, ὡς λύπη λυπέω.

ἀπεχθάνομαι (γίνομαι μισητός) ἀποθ. μέσον, παρατ. ἀπη-
χθανόμην, μέλλ. μέσ. ἀπεχθήσομαι, ἄορ. μέσ. Ἐ' ἀπηχθόμην.
παρατ. ἀπήχθημαι, ὑπερσ. ἀπηχθήμην.

ΣΗΜ. Ὁ ἐνεστώς ἔχει τὸ προσφύμα ἀν-, βλ' ἐχθ-, ἀπ-εχθ-καὶ ἀπεχθε-
ται τοῦ ἀπεχθής, ἐξ οὗ καὶ ἀπέχθεια.

ἀπιστέω-ῶ (εἰμί ἀπιστος, δυσπιστῶ) καὶ διαπιστῶ, παρατ.
ἠπιστοῦν, μέλλ. ἀπιστήσω, ἄορ. ἠπιστήσα, παρακ. ἠπιστήσα, ὑπερσ.
ἠπιστήσειν. Παθητ. ἀπιστοῦμαι, παρατ. ἠπιστούμην, μέλλ. μέσ.
ὡς παθ. ἀπιστήσομαι καὶ ἄορ. παθ. ἠπιστήθην.

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ ἀπιστος, ἀπιστέω-ῶ, ἀπιστία.

ἀποδημέω-ῶ (λείπω ἀπὸ τῆς πατρίδος, ταξειδεύω), παρατ.
ἀπεδήμουν, ἄορ. ἀπεδήμησα καὶ παρακ. ἀποδημήκα, ῥημ. παράγ.
ἀποδημητής.

ἀποκρίνομαι (ἀπαντῶ, θίδω ἀπόκρισιν), ἀποθετ. μέσ. καὶ
προσαποκρίνομαι, παρατ. ἀπεκρινόμην, μέλλ. ἀποκρινοῦμαι, ἄορ.
ἀπεκρινάμην, παρακ. ἀποκέριμαι, ὅστις εἶναι ἐνίοτε καὶ ὡς
παθητ., ὑπερσυντ. ἀπεκεκρίμην, ὅστις σπανίως εἶναι καὶ ὡς παθητ.,
καὶ ἀποκεκριμένος ἦν, μετ' ὄλ. μέλλ. ἀποκεκριμένος ἴσομαι, ῥημ.
ἐπίθ. ἀποκριτέον καὶ ἀναποκρίτως. ῥημ. παράγ. ἀπόκρισις.

ἀποκρίνω (ἀποχωρίζω, ἀπορρίπτω) καὶ ἄορ. ἀπέκρινα. παθ.
μέλλ. ἀποκριθήσομαι (=ἀπορριφθήσομαι), ἄορ. παθ. ἀπεκρίθη

(= ἀπεχωρίσθην) καὶ παρακ. παθ. ἀποκέχρημαι (= ἀποκεχωρη-
μαι). ῥημ. ἐπίθετ. ἀποκριτέον (= ἀπορριπτέον, ἀποχωριστέον).

ἀπολαύω (ἀπολαμβάνω), παρακ. ἀπέλαυον, μέλλ. μέσ. ὡς
ἐνεργ. ἀπολαύσομαι, ἄορ. ἀπέλαυσα, παρακ. ἀπολέλαυκα, ὑπερσ.
ἀπολελάυκως ἦν. ῥημ. παράγ. ἀπόλαυσις.

ΣΗΜ. Συνθετοὶ ἐκ τοῦ ἀπό καὶ λαύω, ὅπου ἀπλοῦν εἶναι ἔχρηστον.

ἀπολογοῦμαι (διὰ λόγων ἀποκρούω τὴν κατ' ἑαυτοῦ κα-
τηγορίαν), ἀποθ. μέσ. καὶ ὑπεραπολογοῦμαι παρακ. ἀπελογοῦμην
καὶ συναπελογοῦμην, μέλλ. μέσ. ἀπολογησομαι καὶ συναπολογο-
γήσομαι, ὑπεραπολογησομαι, ἄορ. μέσ. ἀπελογησάμην καὶ ἀντα-
πελογησάμην, ἐναπελογησάμην, καθητ. ἄορ. ἀπελογήθην (ἀπε-
λύθην, ἠθωθήν) καὶ παθ. παρακ. ἀπολελόγημαι. ῥημ. ἐπίθ. ἀπε-
λογητέον, ῥημ. παράγ. ἀπολόγημα, ἀπολογία. Ἐντὶ τοῦ ἀπολογοῦ-
μαι καὶ ἀπολογίαν ποιῶμαι λέγεται.

ἀπορέω-ῶ (εἰμὶ ἐν ἀπορίᾳ), παρακ. ἠπόρουν μέλλ. ἀπορήσω,
ἄορ. ἠπόρησα καὶ διηπόρησα, παρακ. ἠπόρηκα. Μέσ. ἀποροῦμαι
(= εἰμὶ ἐν ἀμηχανίᾳ) καὶ διαποροῦμαι, παρακ. ἠποροῦμην, ἄορ.
παθ. ὡς μέσ. ἠπορήθην καὶ διηπορηθην καὶ προηπορήθην, παρακ.
μέσ. διηπόρημαι. Παθητ. ἀποροῦμαι καὶ διαποροῦμαι, ἄορ. παθ.
ἠπορήθην, παθ. παρακ. διηπόρημαι. ῥημ. παράγωγ. ἀπόρημα.

ἄπτω (ἀνάπτω, ἐγγίζω, συνάπτω), παρ. μόνον σύνθετος ἐν-
πιον, ὄρηπτον, προσῆπτον, μέλλ. συνάψω καὶ περιάψω, ἄορ. ἠψα-
μίς. ἄπτομαι, παρακ. μέσ. ἠπτόμην, μέλλ. μέσ. ἀψομαι καὶ ἐφά-
ψομαι, ἄορ. μέσ. ἠψάμην, ἄορ. παθ. ἠψθην καὶ ἐξαψθεις, παρακ.
ἠψμαι. ῥημ. ἐπίθ. ἄπτός, περιηπτον, ἀπτέον καὶ προσηπτέον.
ῥημ. κατ. παράγ. ἄμμα, ἄψις, ἀφή.

ΣΗΜ. Εὐρίσχεται ὁ ἐνεστώς ἄπτω καὶ σύνθετος (περι-, συν-, ἐξ-, προσ-,
καθ-, ἐν-, ὑφ-), ὁ ἠψα (καὶ συν-, περι-, ἐν-, προσ-), ὁ ἄπτομαι (καὶ ἀνθ-,
ἄρ-, καθ-, συν-, προσ-, ἐξ-), ὁ ἠπτόμην (καὶ ἀνθ-, καθ-, ἐφ-), ὁ ἠψάμην
(καὶ ἄρ-, καθ-, περι-, ἀνθ-, ἐξ-, προσ-, συν-, ἀν-), ὁ ἠψμαι (καὶ ὑφ-, συν-,
ἐξ-, ἐν-).

ἀρῶμαι (εὐχόμεαι, καταρῶμαι). Ἐὸ ἀπλοῦν εἶναι ποιητικόν.
Ἐντὶ αὐτοῦ δὲ οἱ Ἄττικοὶ πεζολόγοι μεταχειρίζονται τὴν παρ-

φρονσιν ἀράς ποιῶμαι καὶ τὸ σύνθετον καταρῶμαι καὶ ἐπαρῶμαι. παρατ. κατηρώμην μόνον, μέλλ. μέσ. καταράσομαι καὶ ἐπαράσομαι, ἀόρ. μέσ. σπαν. ἀρασάμενος, συνήθως δὲ κατηρασάμην, ἐπηρασάμην καὶ σπαν. ἐξηρασάμην, παρακκ. ἐπήραμαι μόνον. ῥημ. ἐπίθ. πατάρᾱτος, τρισκατάρᾱτος, ἐπάρᾱτος, πολυάρᾱτος. τὸ παθητικὸν ὑπερέταται κατὰ περιφρασιν ἀραὶ γίνονται.

ΣΗΜ. Γίνεται ἐκ τοῦ ἀρά, ἀρῶμαι, (=ἀρούμαι), κατῶρα.

ἀργέω-ᾶ (εἰμι ἀργός), μέλλ. ἀργήσω καὶ ἀόρ. ἤργησα. Παθ. ἄργοῦμαι καὶ ἡ εὐκτ. τοῦ παρατ. ἀργόμην μόνον.

ΣΗΜ. Γίνεται παρὰ τὸ ἄργος (ἄπερ ἐκ τοῦ ἀεργός=ἀφεργός).

ἄρδω (ποτίζω) καὶ παρατ. ἤρδον μόνον. Παθ. ἀρδομαι, ὑποτ. ἀρδεται, εὐκτ. ἀρδοίτο καὶ μετοχ. ἀρδόμενος μόνον.

ἀρέσκω (ἀρέσκω) καὶ ἀπαρέσκω (δὲν ἀρέσκω), παρατ. ἤρεσκον καὶ συτήρεσκον, μέλλ. ἀρέσω, ἀόρ. ἤρεσα. Μέσον ἀρέσκομαι (τινι=εὐαρεστοῦμαι εἰς τι, ἀρέσκομαι δὲ τινα=ἐξιλεῶ, ἐξευφρανίζω τινά), παρατ. μέσ. ἤρεσκόμην καὶ μέσος ἀόρ. ἐξηρεσάμην. ῤημ. ἐπίθ. ἀρεστός, δυσάρεστος, εὐαρεστοτέρως.

ἀρήγω (βοηθῶ), μέλλ. ἀρήξω καὶ ἐπαρήξω μόνον. ῤηματ. παρὰ γ. ἀρωγή, ἀρωγός.

ἀριθμέω-ᾶ, παρατ. ἤριθμον, μέλλ. ἀριθμήσω, ἀόρ. ἤριθμησα, παρακκ. ἀπριθμηκα. Παθ. ἀριθμοῦμαι, ἀόρ. παθ. ἤριθμήθην, παρακκ. παθ. διηριθμημαι καὶ ἀπριθμημαι. Μέσ. διαριθμοῦμαι, συναριθμοῦμαι, καταριθμοῦμαι (ὅστις καὶ ὡς παθ.), παρατ. μέσ. ἤριθμούμην καὶ συνηριθμούμην, μέλλ. μέσ. διαριθμήσομαι καὶ ἀναριθμήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἤριθμησάμην (καὶ διηριθμῶμαι, ἐξ-, ἀν-). ῤηματ. ἐπίθ. ἀναριθμητός, εὐαριθμητός.

ΣΗΜ. Εὐρίσκεται σύνθετον καὶ μετὰ τῶν προθέσεων ἀπό, ἐκ, κατά, σύν καὶ ἰνίστε ἀνά.

ἀριστάω-ᾶ (προγεύομαι), παρατ. ἤριστων, μέλλ. ἀριστήσω, ἀόρ. ἤριστησα, παρακκ. ἤρισθηκα καὶ κατηρίστηκα, ὑπερσ. ἤριστήκειν.

ἀριστεύω (πρωτεύω, ἀριστος γίνομαι). Μόνον δ' ἴνεστ. καὶ ἡ ἀρίστ. ἤριστευσα.

ἄριστοποιούμαι (ἀριστώ). Ἀποθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. διαθ. ὁ ἐνεστ. σπαν. καὶ μετὰ παθ. διαθ. μέσ. τὰ ἀριστοποιούμενα παρατ. μέσ. ἤριστοποιούμην, μέλλ. μέσ. ἀριστοποιήσομαι, ἀόρ. μέσ. ἤριστοποιησάμην καὶ ὑπερσ. μέσ. ἤριστοποιήμην.

ἀρκέω-ῶ (ἐξαρκῶ, φθάνω), παρατ. ἤρκειον, μέλλ. ἀρκέσω, ἀόρ. ἤρκεσα. Παθ. ἀρκεῖται μόνον, τὰ δὲ ἄλλα μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Τὸ ἐνεργ. εὐρίσκειται καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων ἀντί, ἐπι, ἐπί, διά, πρός. Ἄρχ. δὲ ῥίζ. ἦτο ἀρκεσ-, ἐκ τούτου ὁ ἀρκέσω καὶ ἤρκεσα δὲν ἐκτείνουσι τὸ ε, διότι προήλθον ἐκ τῶν ἀρκέσ-σω, ἤρκεσ-σα καὶ ἀπλοποιήσιν τῶν δύο σ, εἰς δὲ τὸν ἐνεστώτα μεταξὺ δύο φωνηέντων τὸ ε ἀπεβλήθη.

ἀρμόττω (προσαρμόζω, συνάπτω, ἐφαρμόζω) καὶ σπανίως ἀρμόζω, παρατ. ἤρμωτον, μέλλ. ἀρμόσω, ἀόρ. ἤρμωσα. Παθ. ἀρμόττομαι, ἀόρ. παθ. ἤρμόσθην, παρακ. παθ. ἤρμωσαι. Μέσ. ἀρμόττομαι, μέσ. ἀόρ. συνηρμωσάμην, καὶ παρακ. μέσ. ἤρμωσαι. Ῥημ. ἐπίθ. ἀνάρμωστος, εὐάρμωστος, συναρμωστίος.

ΣΗΜ. Ὁ ἐνεργ. ἀρμόττω (καὶ προσ-, συν-), ἤρμωτον (καὶ συν-), ἀρμόσω (καὶ συν-), ἀόρ. ἤρμωσα (καὶ συν-, προσ-, ἐφ-, περι-), ἀόρ. παθ. ἤρμόσθην (καὶ συν-), παρακ. ἤρμωσαι (καὶ συν-, προσ-). Ῥίζ. ἀρμόγ-, ἀρμόζω (=ἀρμόγ-ω), ῥημ. παράγ. μεταγενέστερα ἀρμογή, ἐφαρμογή, συναρμογή.

ἀρνέομαι-οῦμαι (ἀρνοῦμαι) καὶ ἐξαρνοῦμαι, ἀπαρνοῦμαι, ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθέσεως, παρατ. ἤρνούμην καὶ ἐξερνούμην, μέλλ. μέσ. ἀπαρνήσομαι, ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ἤρνήθην (καὶ ἀπ- ἐξ-) καὶ μέσ. ἀόρ. σπανιώτερος ἤρνησάμην, παρακ. ἤρνησαι. Ῥημ. παράγ. ἀρνησις καὶ ἐπίθ. ἕξαρνος, ἀπαρνος.

ἄρνω-μαι (λαμβάνω), ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθέσ., τοῦ ὁποῦτος ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἐνεστώς. Σύνθετον ἐπίθ. μίσθ-αρνος.

ἄρῶ-ῶ (ἀροτριῶ, ὀργώνω). Μόνον ὁ ἐνεστώς καὶ ὁ ἀόριστος ἡγήσομαι. Παθ. ἀροῦμαι. Ῥημ. παράγ. [ἀροτος], ἀρουρα, [ἀροτρο-].

ἀρπάζω (ἀρπάζω), παρατ. ἤρπαζον, μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. ἀρπάσομαι, (καὶ δι-) καὶ μέλλ. ἐνεργ. ἀρπάσω, ἀόρ. ἤρπασα, παρακ. ἤρπακα, ὑπερσ. ἤρπακειν. Παθ. ἀρπάζομαι, παρατ. ἤρπαζόμην, μέλλ. παθ. διαρπασθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἤρπασθην.

παρκα. ἤρπασμαι, ὑπερσ. ἐξηρπάσμην καὶ διηρπάσμην. Ἦρη.
Παθ. ἀνάρπαστος. Ἦρη. παράγ. ἀρπαγή, ἀρπασμός, ἄρπασμα,
ἀρπαξ.

ΣΗΜ. Ὁ ἀρπάζω (καὶ ἄν-, ἀφ-, προ-, συν-, δι-, προαν-), ὁ ἤρπασα
(καὶ ἄν-, ἀφ-, συν-, δι-, εἰσ-, ὑφ-), ὁ ἤρπαξα (καὶ ἄν-, δι-, συν-), ὁ ἀρ-
πάζομαι (καὶ ἄν-, ἀφ-, δι-), ὁ ἤρπάσθηρ (καὶ ἄν-, ἀφ-, εἰσ-, δι-, ὑφ-), ὁ
ἤρπασμαι (καὶ ἄν-, ἀφ-, δι-). Ἦρξ. ἀρπαγ-, ἀρπάζω (=ἀρπάγ-ζω) καὶ
ἀρπαδ-, ἐξ οὗ ἀρπασ-μός, ἄρπασ-μα.

ἄρρωστέω-ᾶ (εἶμι ἄρρωστος), παρατ. ἠρρώστουν καὶ ἀόρ.
ἠρρώστησα. Ἦρη. παράγ. ἀρρώστημα.

ἄρτώω-ῶ (προσκαρτῶ, κρεμῶ). Ὁ ἐνεστώς μόνον σύνθετος
ἀπαρτῶ, μέλλ. ἀπαρτήσω, ἀόρ. ἤρτησα καὶ ἀνήρτησα, ἐπήρτησα.
Παθ. ἐξαρτῶμαι, παρκα. παθ. ἤρτημαι. Μέσ. ἀναρτῶμαι καὶ
ἀπαρτῶμαι, μέλλ. μέσ. ἐξαρτήσομαι καὶ ἀνασήτρομαι, ἀόρ. μέσ.
ἀνήρτησάμην, παρκα. μέσ. ἤρτημαι, ὑπερσ. μέσ. ἀνήρτημην.

ΣΗΜ. Ὁ παρακ. ἤρτημαι (καὶ ἀπ-, ἐξ-, ἄν-, προσ-, ἐπ-, συν-), ῥημ.
παραγ. μεταγενέστερα ἀρτάνη, ἐξάρτημα, παράρτημα, προσάρτημα, προσ-
ἄρτησις ἀνάρτησις, ἐξάρτησις.

ἄρτύω (συναρτύζω, εὐτρεπίζω). Μόνον σύνθετον ἐξαρτύω,
παρατ. ἐξήρτυον. Παθ. ἐνεστ. ἐξαρτύομαι, ἀόρ. ἐξαρτυθεῖς, παθ.
παρακ. ἐξήρτυμαι καὶ κατήρτυμαι. Μέσ. ἐξαρτύομαι, παρατ.
ἐξήρτυσάμην, μέλλ. μέσ. ἐξαρτύσομαι, ἀόρ. μέσ. ἐξήρτυσάμην,
παρακ. μέσ. ἐξήρτυμαι, ὑπερσ. μέσ. ἐξήρτυμην.

ΣΗΜ. Τὸ υ πανταχοῦ μακρόν, ῥημ. παράγ. μεταγ. ἄρτυμα, ἄρτυσι,
ἐξάρτυσις, κατάρτυσις.

ἄρτύω (ἀντλῶ). Μόνον ὁ ἐνεστώς καὶ ὁ ἀόρ. ἤρτυσα. Μέσος
ἄρτύομαι καὶ μέσ. ἀόρ. ἠρτυσάμην.

ΣΗΜ. Τὸ υ πανταχοῦ εἶναι βραχύ, ὑπάρχει καὶ ἐνεστώς ἀρτύω μετα-
γενέστερος ὡς καὶ τὰ ῥημ. παράγ. ἄρτυσις, ἀρτυστήρ καὶ ἀρτυτήρ.

ἄρχω (ποιῶ ἀρχήν, εἶμαι πρωταίτιος, ἐξουσιάζω) (καὶ σύνθε-
τος ἐξ-, ἐπ-, κατ-, ὑπ-, προῦπ-), παρατ. ἤρχορ (καὶ σύνθετος ἐξ-,
ἐπ-, κατ-, ὑπ-, συν-, προσυπ-), μέλλ. ἀρξῶ (καὶ σύνθετος ἐξ-, ὑπ-),
ἀόρ. ἤρξα, (καὶ σύνθετος ἐπ-, ὑπ-, κατ-). Παθ. ἀρχομαι (ἐξου-
σιάζομαι), παρατ. ἠρχόμην, μέλλ. μέσ. ὡς παθ. ἀρξομαι, ἀόρ.

καθ. ἤρχθην, παρακ. παθ. σύνθετος (ὑπ-, ἐν-, κατ-, προῦπ-) ἤρ-
γμαι, ὑπερσ. παθ. ἠλήργμην. Μέσ. ἀρχομαι (ἀρχίζω) (καὶ σύνθε-
τ. ἀπ-, ἐξ-), παρατ. μέσ. ἠρχόμεν (καὶ σύνθετ. ἐπ-), μέλλ.
μέσ. ἀρξομαι, ἀόρ. μέσ. ἠρξάμην (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ὑπ-, κατ-,
συγκατ-), παρακ. μέσ. ἤρμαι. Ῥημ. ἐπίθ. ἀναρκτος, ἀρκτηόν,
ἐπαρκτηόν. Ῥημ. παράγ. ἀρχή καὶ σύνθ. ἐπαρχος, ταξίαρχος,
ἐπαρχος, γυμνασι-ἀρχης κωμ-ἀρχης, κτλ.

ἀσεβέω-ῶ (εἶμαι ἀσεβής, φέρομαι ἀσεβῶς πρὸς τὸν Θεόν),
(καὶ σύνθετ. συν-), παρατ. ἠσέβουν, ἀόρ. ἠσέβησα, παρακ. ἠσε-
βηκα, ὑπερσ. ἠσεβήκειν. Παθ. ἀσεβοῦμαι, ἀόρ. ὑποτ. ἀσεβήθη,
παρακ. ἠσέβηται καὶ μετοχ. τὰ ἠσεβημένα. Ῥημ. παράγ. ἀσέβημα.

ἀσθενέω-ῶ (εἶμαι ἀσθενής). Μόνον ὁ ἐνεστώς, ὁ παρατ. ἠ-
σθένουν καὶ ὁ ἀόρ. ἠσθένησα εἶναι εὐχρηστοί.

ἀσθενόω-ῶ (κάμω τινὰ ἀσθενῆ). Μόνον ὁ μέλλ. ἀσθενώσω,
τὰ δὲ ἄλλα κατὰ περίφρασιν ποιῶ τινὰ ἀσθενῆ.

ἀσκέω-ῶ (γυμνάζω) (καὶ σύνθετος ἐπ-, συν-), παρατ. ἤσκουν,
μέλλ. ἀσκήσω, (καὶ σύνθετ. ἐξ-), ἀόρ. ἤσκησα (καὶ σύνθετ. ἐπ-,
προ-, συν-), παρακ. ἤσκηκα, ὑποτ. ἠσκηκῶς ὦ, εὐκτ. ἠσκηκῶς
εἶην, ὑπερσ. ἠσκήκειν. Παθ. ἀσκοῦμαι, παρατ. ἠσκούμην, ἀόρ.
παθ. ἠσκήθην, παρακ. ἤσκημαι (καὶ σύνθετ. ἐξ-), Τὸ μέσον ἀσκέ-
ῶμαντόν. Ῥημ. ἐπίθ. ἀσκητός, ἀνάσκητος, ἀσκητέος, ἀσκητέον.
Ῥημ. παράγ. ἀσκησις, ἀσκημα, ἀσκητής, ἀσκητικός.

ἄσμενος (χαίρων, ἀγαπῶν). Μετοχή, ἣτις λέγεται καὶ τρισ-
ῶσμετος, ἔχει δὲ καὶ παραθετικὰ ἀσμεναίτατα καὶ ἀσμενεστάτα.

ΣΗΜ. Ῥιζ. ἀδ- μετὰ ψιλῆς ἐκ τοῦ ποιητ. ἀνδάνω (=ἀν-δ-άνω, ἐκ ριζ.
ἀδ-, ἣτις προσλαμβάνει τὸ πρόσφωνα αν- καὶ μετὰ ἐτέρου γ πρὸ τοῦ χα-
ρακτῆρος), ἀσ-μενος (=ἀδ-μενος, προβλ. καὶ τὸ ποιητ. ἀλ-μενος ἐκ τοῦ
ἄλλομαι κτλ.).

ἀσπάζομαι (χαίρετίζω, φιλῶ). Ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθέ-
σιως. Μόνον ὁ ἐνεστώς (ὅστις καὶ σύνθετος ἀντ-, ὑπερ-), παρατ.
ἠσπάζομην, μέλλ. μέσ. ἀσπάσομαι καὶ ἀόρ. μέσ. ἠσπασάμην.
Ῥημ. ἐπίθ. ἀσπαστός, ἀσπαστέος. Ῥημ. παράγ. ἀσπασμός.

ἀστράπτω (λάμπω, κάμνω ἀστραπήν, ἀστράφτω). Μόνον ἑνεστώσ καὶ ὁ παρατ. ἡοτραπτορ. Ῥημ. παράγ. ἀστραπή.

ἀσχημονέω-ᾠ (φέρομαι ἀσχημόνως), παρατ. ἡσχημόνουν, μέλλ. ἀσχημονήσω καὶ ἄορ. ἡσχημόνησα.

ἀτακτέω-ᾠ (φέρομαι ἀτάκτως, δὲν ἔχω πειθαρχίαν). Μόνον ἑνεστώσ εἶναι εὐχρηστος.

ἀτιμάζω (ὑβρίζω), παρατ. ἡτίμαζον, μέλλ. ἀτιμάσω, ἄορ. ἡτίμασα, παρακ. ἡτίμακα. Παθ. ἀτιμάζομαι, ἄορ. ἡτιμάσθη, παρακ. ἡτίμασμαι. Ῥημ. ἐπίθ. ἀτιμαστέον.

ἀτιμώω-ᾠ (κάμνω τινὰ ἔτιμον, ἀποστερῶ τῶν πολιτικῶν δικαίων). Μόνον ἑνεστώσ, μέλλ. ἀτιμώσω, ἄορ. ἡτίμωσα καὶ παρακ. ἡτίμωκα. Παθ. ἀτιμοῦμαι, μέλλ. παθ. ἀτιμωθήσομαι, ἄορ. παθ. ἡτιμώθη, παρακ. ἡτίμωμαι, μετ' ὄλ. μέλλ. ἡτιμώσομαι. Ῥημ. ἐπίθ. ἀτιμωτέον.

ἀττικίζω (λαλῶ ἀττικιστὶ ἢ μιμοῦμαι τὰ ἔθη τῶν Ἀττικῶν), παρατ. ἡττικίζον καὶ ἄορ. ἀττικίσαι. Ῥημ. παράγωγ. ἀττικισμὸς καὶ ἐπίρρ. ἀττικιστὶ.

ἄττω (κινουῦμαι) καὶ **διᾶττω** καὶ ἄορ. ἤξα (ὅστις καὶ σύνθετος ἄν-, ἐπ-, προεξ-).

ἀτυχέω-ᾠ (δυστυχῶ, ἀποτυγχάνω), παρατ. ἡτύχουν, μέλλ. ἀτυχήσω, ἄορ. ἡτύχησα καὶ παρακ. ἡτύχηκα. Παθ. μόνον κατ' ἄορ. τὰ ἀτυχηθέντα (=τὰ ἀτυχῶςπραχθέντα) καὶ παρακ. τὰ ἡτυχημένα (=τὰ ἀτυχῶςπεπραγμένα). Ῥημ. παράγ. ἀτύχημα-αὐαίνομαι (ξηραίνομαι). Μόνον ἡ ὑποτ. αὐαίληται, ἡ εὐκτ. αὐαίροίτο, τὸ ἀπαρ. αὐαίρεσθαι, μετοχ. τὰ συναυαίόμενα καὶ παρατ. ἡναίρετο ἢ ἐξηναίρετο.

αὐθαδέζομαι (φέρομαι αὐθαδέως, αὐθαδιάζω). Ἀποθ. Μόνον ἡ μετοχὴ αὐθαδιζόμενος καὶ ἀπανθαδιζόμενος.

αὐλέω-ᾠ (παίζω τὸν αὐλόν), παρατ. ἡύλουν, ἄορ. ἡύλησα. Παθ. παρατ. ἡύλούμην. Μέσ. αὐλοῦμαι, παρατ. μέσ. ἡύλούμην. Ῥημ. παράγ. αὐλήμα, αὐλήσις, αὐλητής, αὐλητρὶς.

αὐλέζομαι (μανδρίζομαι, ἐπὶ τῆς αὐλῆς διακυκτερεύω)

Ἄποθετ. Μόνον ὁ ἐνεστώς (ὅστις καὶ σύνθετος ἐν-, ἔξ-), παρατ. **ἠύλιζομην**, ἄορ. παθ. ὡς μέσ. **ἠύλισθη** (καὶ σύνθετος ἐν-, κατ-), καὶ ἄορ. μέσ. συνηθέστερος **ἠύλισάμην** (καὶ σύνθετος ἐν-, ἐπ-).

αὐξω (αὐξάνω, αὐγατῶ) (καὶ σύνθετος συν-) καὶ **αὐξάνω** **ε**πάνιος (καὶ σύνθετος ἐπ-), παρατ. **ἠύξον**, μέλ. **αὐξήσω**, ἄορ. **ἠύξῃσα** (καὶ σύνθετος ἐπ-, ἐν-), παρακ. **ἠύξηκα**. Παθ. **αὐξομαι** καὶ **αὐξάομαι**, παρατ. **ἠύξανόμην** καὶ **ἠύξόμην**, μέλλ. μέσ. ὡς παθ. **αὐξήσομαι** καὶ παθ. **αὐξηθήσομαι**, ἄορ. παθ. **ἠύξῆθην** (καὶ συν-), παρακ. παθ. **ἠύξημαι** (καὶ ἐπ-), ὑπερσ. παθ. **ἠύξητο**. Μίσ. **αὐξομαι** καὶ **αὐξάομαι**, παρατ. μέσ. **ἠύξανόμην**, μέλλ. μέσ. **αὐξήσομαι**, ἄορ. παθ. ὡς μέσ. **ἠύξῆθην**, παρακ. μέσ. **ἠύξημαι**. Τῶ μέσον καὶ ἀναλελυμ. **αὐξάνω ἑμαυτόν**. Ῥημ. παράγ. **αὐξήσεις**.

ΣΗΜ. Ὁ **αὐξομαι** (καὶ σύνθετος ἐπ-, συν-), ὁ **αὐξάομαι** (καὶ σύνθετος ἐπ-, συν-, ὑπερ-). Ῥίζ. **αὐξ-**, ἥτις λαμβάνει τὸ πρόσφωνα **ε** καὶ **αυ**. Παραγ. ῥημ. μεταγενέστερα **αὐξητός**, ἀνααὐξητός, **αὐξητέον**, **αὐξημα**.

αὐτομολέω-ῶ (γίνομαι αὐτόμολος, λιποτακτῶ), παρατ. **ἠυτομόλου**, ἄορ. **ἠυτομόλησα** καὶ ὑπερσ. **ἠυτομολήκειν** καὶ **ἀπῆντομολήκειν**.

αὐτονομέομαι-οῦμαι (εἶμαι αὐτόνομος, αὐτοδιοίκητος) Ἄποθετ. μετ' ἐνεργ. διαθέσ., ἀπαντᾷ δὲ τὸ **αὐτονομεῖσθαι** καὶ τὸ **μετοχ. αὐτονομούμενος**.

αὐτοσχεδιάζω (ἔξ αὐτοσχεδίου πράττω τι). Μόνον ὁ ἐνεστώς καὶ ὁ ἄορ. ἀπηντοσχεδίασα. Ῥημ. ἐπιθ. **αὐτοσχεδιαστέος**, ῥημ. παράγ. **αὐτοσχεδιασμός**, **αὐτοσχεδιαστικῆς**.

αὔω (ἀνάπτω, στεγνώνω, ξηραίνω). Μόνον τὸ σύνθετον **ἠναῦω** καὶ ὁ μέσ. ἄορ. **ἠναύσασθαι ἀπαντᾷ**.

ἀφηνέζω (κάννω τι ἀφανές, καταστρέφω), παρατ. **ἠφάνισον**, μέλλ. **ἀφανιῶ**, ἄορ. **ἠφάνισα**, παρακ. **ἠφάνισα**. Παθ. **ἀφανίζομαι**, παρατατ. παθ. **ἠφανίζομην** (καὶ σύνθετ. ἔξ-), ἄορ. παθ. **ἠφανίσθη**, παρακ. παθ. **ἠφάνισμαι**, ὑπερσ. **ἠφανίσμην**. Μίσ. **ἀφανίζομαι** (=καθιστῶ ἑμαυτόν ἀφανῆ). Ῥημ. ἐπιθ. **ἀφανιστέος**, ῥηματ. παράγ. **ἀφάνισεις**.

ἀφικνοῦμαι ὄρα **ἐκνοῦμαι**.

ἡφροντιστέω-ῶ (εἰμί ἄφροντις, δὲν φροντίζω). Μόνον ὁ ἴναστώσ ἀπαντᾷ.

ἡφυλακτέω-ῶ (δὲν φυλάττω, ἀμελῶ). Μόνον ὁ ἴναστώσ ἀπαντᾷ.

ἡχαριστέω-ῶ (εἰμαι ἀχάριστος καὶ δὲν χαρίζομαι εἰς τινα). Μόνον ὁ ἴναστώσ καὶ ὁ ἀόρ. ἀχαριστήσας.

ἡχθομαι (δυσκαριστοῦμαι, λυποῦμαι). Ἄποθ. Μόνον ὁ ἴναστώσ (δοσις καὶ σύνθετος *συναχθομαι*), παρατ. *ἡχθόμεν* (καὶ *σύνθετος συναχθόμεν*), μέλλ. μέσ. *ἡχθέσομαι* καὶ *συναχθέσομαι*, ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. *ἡχθέσθην* καὶ *συναχθέσθην*. Ῥημ. οὐσ. *ἡχθηδών*.

ἡψευδέω-ῶ (δὲν ψεύδομαι, εἰμαι ἀληθής). Μόνον ὁ ἴναστώσ ἀπαντᾷ.

βαδιέζω (πορεύομαι τακτικῶς), παρατ. *ἐβάδιζον*, μέλ. μέσ. ὡς ἰνεργ. *βαδιοῦμαι*, ἀόρ. *ἐβάδισα* καὶ *διεβάδισα*. Ῥημ. παράγ. *βάδισις*, *βάδισμα*, *βαδιομός*.

βαθύνω (κάμνω τι βαθύ). Μόνον ὁ μέλλ. *βαθυῶ* καὶ τὸ ἀπαρ. τοῦ ἀόρ. *βαθῦναι*.

βαίνω (βαδίζω, πορεύομαι), παρατ. μόνον σύνθετος—*ἔβαινον*, μέλλ. μέσ. ὡς ἰνεργ. μόνον σύνθετος—*βήσομαι*, ἀόρ. ἔἰνεργ. μόνον σύνθετος—*ἔβην*, ὑποτ.—*βῶ*, εὐκτ.—*βαίην*, προστ.—*βῆθι*, ἀπαρ.—*βῆται*, μετοχ.—*βάς*, παρακ. *βέβηκα*, τοῦ ὁμοίου ἀπαντῶσι καὶ συναρημ. τύποι, ὑποτακτ. *ἐμβεδῶσι*, μετοχ. *βεβῶτες*, τοὺς προδιαβεδῶτας καὶ θηλ. *τήν βεδῶσαν*, ὑπερ. μόνον σύνθετος—*ἐβεβήκειν*, ἢ εὐκτ. κατὰ περιφρασιν—*βεβηκώς κλην* (μετὰ τῆς κατὰ, διὰ, σύν, παρά). Παθ. *ἀναβαίνομαι*, *παραβαίνομαι* καὶ *παραβαίνομαι*, ἀόρ. παθ. *ἀνεβάθην*, *παραβεβῶθην* καὶ *συνεβῶθην*, παρακ. παθ. *ἀναβέβῆμαι*, *παραβεβῆμαι* καὶ *ἐμβεβῆμαι*. Ῥημ. ἐπιθ. *ἄβατος*, *ἀξύμβατος*, *ἀνέμβατος*, *βέβατος*, *εὐβατος*, *εὐδιάβατος*, *ἐνάμβατος*, *διαβατός*, *εἰσβατός*.

προσβατός, υπερβατός, επιβατός, καταβατός, διαβατός, επι-
δατός. Ῥημ. οὐσ. βάσις, βῆμα, ανάβασις, ἀναβάτης, διάβα-
σις, διαβήτης, διαβατήριος, ἔκβασις, ἀπόβασις, εἰσβασις, ἐπι-
βασις, ἐπιβάτης, πρόβασις, πρόβατον, πρόσβασις, σύμβασις, κα-
τάβασις, καταβάτης, μετάβασις.

ΣΗΜ. Ὁ ἐνεστώσ βαίνω καὶ σύνθετος (προσ-, ὑπερ-, ἐκ-, ἀπο-, προ-,
εἰσ-, ἐπι-, παρα-, ἐπεισ-), ὁ ἔβαινον (μετὰ τῶν ἀπό, διά, κατά, ἀνά, ὑπέρ,
ἐν, σύν, παρά, ἐκ, εἰς, καὶ ἐπίδια-), ὁ -βήσομαι (μετὰ τῶν ἀπό, ἀνά, διά,
πάρὰ, κατά, ἐκ, εἰς, ἐν, ἐπί, πρό, ὑπέρ, σύν, καὶ προσανα-, ἐπανα-), ὁ
-ἔβην (μετὰ τῶν ἐν, ἐκ, εἰς, ἀνά, κατά, ὑπέρ, παρά, διά, σύν, ἀπό, ἐπί,
πρό, πρὸς, ἀμφί, συνδι-, ἐπεν-, συναν-, ἀντιδι-, ἐπαν-, προδι-, ἐπεξ-), ὁ βέ-
θηκα (καὶ σύνθετος μετὰ τῶν ἀνά, ἐν, ἐκ, πρό, ὑπό, ἀπό, διά, κατά, πα-
ρά, σύν, ὑπέρ καὶ ὑποκατα), ὁ ἐβεβήκειν (μετὰ τῶν ἀνά, κατά, διά, σύν),
Ῥίζ. βεν-, βῆ-, εἶ οὐ βα-, καὶ βῆ' = βαν-, βαίνω (= βάν-τω).

βάλλω (ρίπτω), παρκατ. ἐβαλλον, μέλλ. βαλῶ, ἀόρ. β'. ἔβα-
λον, παρκατ. βέβληκα, ὑπερσ. μόνον σύνθετος—ἐβεβλήκειν (μετὰ
τῶν εἰς, ἐν, σύν, διά, ἐκ, ὑπέρ). Παθ. βάλλομαι, παρκατ. παθ.
ἐβαλλόμεν (καὶ κατ-), μέλλ. παθ. βληθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἐβλή-
θη, παρκατ. παθ. μόνον σύνθετος—βέβλημαι, ὑπερσ. παθ. μόνον
σύνθετος—ἐβεβλήμεν, εὐκτ. μονολεκ. διαβεβλήθητε καὶ διαβε-
βλημένος εἶην, μετ' ὄλ. μ. διαβεβλήσομαι καὶ διαβεβλημένος
ἔσομαι. Μέσον σύνθετον—βάλλομαι (μετὰ τῶν ἀνά, ἐν, πρό,
μετά, παρά, περί, σύν, ὑπέρ καὶ ἐπεμ-), παρκατ. μέσ. σύνθετος
—ἐβαλλόμεν (μετὰ τῶν ἀνά, πρό, μετά, περί, σύν, ὑπέρ), μέλλ.
μέσος σύνθετος—βαλοῦμαι (μετὰ τῶν ἀνά, ἐπί, μετά, περί, σύν,
ὑπέρ), μέσ. ἀόρ. β' ἐβαλλόμεν (καὶ σύνθετος μετὰ τῶν ἀνά, ἀπό,
ἐν, εἰς, παρά, μετά, πρό, περί, σύν, ὑπέρ, ὑπό, προπαρ-, προσπερι-),
παρκατ. μέσ. σύνθετος—βέβλημαι, ὑπερσ. μέσ. σύνθετος—ἐβε-
βλήμεν. Ῥημ. ἐπιθ. ἀπόβλητος, ἀνυπέβλητος, μεταβλητέον,
κατοβλητέον, ἐμβλητέον, ἐκβλητέον, ἐπεμβλητέον, ἀποβλητέος,
ὑποβλητέος, Ῥημ. παράγ. βολή, βέλος. Τὸ μέσ. αὐτοπαθὲς κατ'
ἀναλυσιν ὑποβάλλω καὶ ἐμβάλλω ἑμαυτὸν καὶ περιβάλλουσιν
ἄλλήλους.

ΣΗΜ. Ὁ βάλλω (καὶ σύνθετος ἐμ-, ἐπι-, εἰς, ἀντι-, συμ-, ὑπαρ-, μετ-

σα-, **βί**, **βια**-, **ἀπο**-, **ἀνα**-, **παρα**-, **ὑπο**-, **προσ**-, **κατα**-, **περι**-, **ἔπεμ**-, **ἐπι**κα-
 σα-, **ἀντιπαρα**-, **ἀνθυπο**-, **συν**δια-), ὁ **βαλῶ** (καὶ σύνθετος ἀπο-, προσ-, εἰς-
 δια-, ἐκ-, ὑπο-, ἐπι-, κατα-, ἐμ-, μετα-, ἀνα-, παρα-), ὁ **έβαλον** (καὶ σύν-
 θετος ἀπ-, εἰς-, ἐν-, ἐπ-, ἐξ-, δι-κατ-, συν-, παρ-, περι-, ὑπ-, ὑπερ-, προσ-,
 προεν-, ἀντεν-, συνεν-, προσπερι-, παρακατ-, ἀντιπαρ-), ὁ **βέβληκα** (καὶ σύν-
 θετ. προ-, περι-, ἀπο-, ἐκ-, ὑπερ-, μετα-, ἐμ-, δια-, κατα-, προσ-, συμ-
 εἰς-, παρακατ-), ὁ **βάλλομαι** (καὶ σύνθετ. κατα-, ἐμ-, δια-, ἐπι-, ὑπερ-,
 παρα-, ἐκ-, ἀνα-, προ-, μετα-, συνδια-, προσ-), ὁ **βληθήσομαι** (καὶ σύνθετος
 δια-, ἐκ-, ἐμ-, ἀνα-), ὁ **έβληθη** (καὶ σύνθετος προ-, δι-, ἐξ-, ἐπ-, ἀν-, εἰς-,
 ὑπερ-, ἐν-, ἀντ-), ὁ **βέβλημαι** (μετὰ τῶν συμ-, ἐμ-, προ-, δια-, κατα-, ἀ-
 να-, μετα-, ἐπι-, παρα-, ὑπο-, περι-, ὑπερ-, ἐκ-, συνδια-), ὁ **-έβελήμην**
 (μετὰ τῶν δι-, ἐξ-, περι-, μετ-). Τὸ **βάλλω** ὅταν μὲν σημαίῃ τὸ **κτυπῶ**,
 ἔχει παθ. τὸ **βάλλομαι**, ὅταν δὲ σημαίῃ τὸ **δίπτω** κάτω, ἔχει παθητ. τὸ
πίπτω.

Βάπτω (βυθίζω, πλύνω, χρωματίζω) καὶ ἄορ. **Ἰθαφα**. Παθ.
ἐμβάπτεσθαι καὶ ἄορ. παθ. **ἐβάφην**. Ῥημ. ἐπιθ. **βαπτός**, παράγ.
φηματ. βαφεύς, **βάμμα**, **ἐμβαμμα**.

Βαρύνω (προξενῶ βάρος). Μόνον ὁ ἐνεργ. ἐνεστώς. Παθ. **βαρ-
 ρύνομαι**, **παρατ. ἐβαρυνόμην**, ἄορ. παθ. **ἐβαρύνθη** καὶ **παρακ.
 βεβάρημαι** (ἐκ τοῦ ἄλλως ἀχρήστου **βαρέω**).

Βασανίζω (δοκιμάζω, διακρίνω, ἐξετάζω). Μόνον ὁ ἐνεστώς
 (δοτικὸς καὶ σύνθετος δια-), **παρατ. ἐβασάνιζον**, μέλλ. **βασανιῶ**,
 ἄορ. **ἐβασάνισα** (καὶ σύνθετος δι-). Παθ. **βασανίζομαι** (ἀνακρί-
 νομαι, δοκιμάζομαι), ἄορ. παθ. **ἐβασανίσθη** (καὶ σύνθετος δι-),
παρακ. παθ. βεβασάνισμαι καὶ μετ' ὄλ. μ. **βεβασανισμένος**
ἔσομαι. Ῥημ. ἐπιθ. **ἀβασάνιστος**, **βασανιστός**, **βασανιστός**,
 Ῥημ. παράγ. **βασανιστής**.

Βασιλεύω (εἰμὶ βασιλεύς), **παρατ. ἐβασίλευον**, μέλλ. **βασί-
 λεύσω**, ἄορ. **ἐβασίλευσα**. Παθ. **βασιλεύομαι**. Ῥημ. ἐπιθ. **ἀβα-
 σίλευτος**, ῥημ. παράγ. **βασίλεια**.

Βεβαιῶ-ῶ (βεβαιώνω), **παρατ. ἐβεβαίουν**, μέλλ. **βεβαιώ-
 σω**, ἄορ. **ἐβεβαίωσα**. Μέσ. **βεβαιούμαι τι**, μέλλ. μέσ. **βεβαιώσομαι**, ἄορ. μέσ. **ἐβεβαιώσάμην**. Παθ. μόνον ἄορ. **ἐβεβαιώθη**,
 Ῥημ. παράγ. **βεβαιώσις**.

Βήττω (βηχῶ). Μόνον ὁ ἐνεστώς ἀπαντᾷ σπανίως.

ΒΗΜ. Ῥίζ βηχ-, βήττω (=βήχ-τω), βήξ (ἡ καὶ ὀ).

βιάζομαι (στενοχωρῶ καὶ στενοχωροῦμαι). Ἀποθ. μετὰ μίσης καὶ παθ. διαθ. Μίσ. βιάζομαι (καὶ προσ-, εἰς-, δια-), παρατ. μίσ. ἐβιάζομην, μέλλ. μίσ. βιάσομαι, ἀόρ. μίσ. ἐβιάσάμην (καὶ σύνθετ. ἀπ-, κατ-, προ-), παρακ. μίσ. βεβίασμαι. Παθ. βιάζομαι, παρατ. ἐβιάζομην, ἀόρ. παθ. ἐβιάσθην (καὶ σύνθ. προσ-, ἀπ-), παρακ. παθ. βεβίασμαι. Ῥημ. παράγ. βιαστικός.

βιθάζω (ἀναβιθάζω). Μόνον σύνθετον ἀπαντᾶ-βιθάζω (μετὰ τῶν ἀνά, διά, ἐν, εἰς, ἐκ, μετά, πρὸς, σύν, καὶ τῶν συνεκ-, ἀντεμ-, συνδια-), παρατ. σύνθετος—ἐβιθαζον (μετὰ τῶν ἀνά, δια-, ἐκ-, εἰς, κατὰ, πρὸ, σύν), μέλλ. συνηρημ. σύνθετος -βιθῶ, -ᾶς, -ῶ, κτλ. (μετὰ τῶν διά, ἐν, πρὸς), ἀόρ. σύνθετος -ἐβιθασα (μετὰ τῶν ἀνά, ἀπό, διά, ἐκ, ἐν, ἐπί, εἰς, κατὰ, μετά, πρὸ, πρὸς, σύν, ἀπέρ καὶ τῶν ἀνταν-, ἐπαν-, ἀντεν-, μετεν-, συνδι-). Παθ. διαβιθάζομαι καὶ ὑποβιθάζομαι. Μίσ. ἀναβιθάζομαι τινα, μέλλ. συνηρημ. ἀναβιθῶμαι, ἀόρ. ἀνεβιθασάμην. Ῥημ. ἐπιθ. ἀναβιθαστέος, καταβιθαστέος.

[βιβρωσκω] (= τρώγω). Μόνον ὁ παρακ. βέβρωκα καὶ καταβέβρωκα καὶ παθ. παρακ. διαβεβρωσθαι καὶ καταβεβρωμένα. Ῥημ. ἐπιθ. βρωτός, ἡμβρωτος, παράγ. ῥημ. βρώμα, βρώσις. Τὰ ἄλλείποντα ἀναπληροῦνται ὑπὸ τοῦ ἐσθίω.

βιοτεύω (ζῶ). Μόνον ὁ ἐνεστώς καὶ ὁ μέλλ. βιοτεύσω. Ῥημ. παράγ. βιοτή, βιοτικός, ἀποχειροβίωτος.

βιόω -ῶ (ζῶ). Ὁ ἐνεστώς καὶ παρατ. ἔλλειπει ἀναπληρούμενος ὑπὸ τοῦ βιοτεύω καὶ ζῶ, μέλλ. μίσ. ὡς ἐνεργ. βιώσομαι (καὶ σύνθετος δια-, συμ-), ἀόρ. ἕ' ἐβίων (καὶ σύνθ. ἀν-, δι-, ἐπ-, κατ-, συν-), ὑποτ. βιῶ, -ῶς, ῶ, κτλ., εὐκτ. βιῶην, κτλ. κροστ. ἔλλειπει, ἀπαρέμφ. βιώναι, μετοχ. βιούς, παρακ. βεβίωκα (καὶ σύνθετος δια-, συμ-). Παθ. παρακ. βεβιώται, ὁ βεβιωμένος βίος καὶ τὰ βεβιωμένα. Ῥημ. ἐπιθ. βιωτός, ἀβιωτός, βιωτέος, -έος, διαβιωτέος.

βιόσκομαι (ζωντανεύω τινά, ζωογονῶ). Ἀποθετ. Μόνον σύνθετον ἀναβιόσκομαι (ἀναζωογονῶ), παρατ. ἀνεβιωσάμην καὶ μίσ. ἀόρ. ἀναβιώσασθαι.

βλακιδω (ἀμελῶ, ἀκινήτῳ) και ἀόρ. *κατεβλάκισα*. Ῥη-
ματ. παράγωγ. βλακισία.

βλάπτω (βλάπτω) (και σύνθετ. ἀπο-), παρατ. *βλάπτου*,
μῆλ. βλάψω, ἀόρ. *έβλαψα* (και σύνθετ. κατα-), παρακ. *βέβλαφα*
και *καταβέβλαφα*, εὐκτ. *καταβεβλαφώς ειην*. Παθ. βλάπτομαι,
παρατ. *έβλαπτόμην*, μέλλ. μέσ. ως παθ. βλάψομαι και συνη-
θέστ. παθ. μέλλ. βλαθήσομαι, ἀόρ. παθ. *έβλάφθην* και συνηθέστ.
έβλάβην, παρακ. βέβλαμμαι (και σύνθετ. κατα-). Μέσον αὐτοπαθ.
βλάπτω εἰμαυτόν. Παράγ. ῥημ. βλάψις.

βλαστάνω (έξάγω βλαστόν). Μόνον ὁ ένεστώς (δοτις και σύνθε-
τος ἀνα-, παρα-), ἀόρ. β' εὐκτ. βλάστοι και ύπερσ. *επιβλα-
στήκει*.

βλασφημιέω - ὤ (ύβρίζω), παρατ. *έβλασφήμου*, ἀόρ. *έβλα-
σφήμισα*, παρακ. βεβλασφήμηκα.

βλέπω (ρίπτω τὰ βλέμματa). Μόνον ὁ ένεστώς (δοτις και σύνθε-
τος ἀπο-, εις-, έμ-, έπι-, περι-, προσ-, άντι-, ἀνα-), παρατ.
έβλεπον (και ἀπ-, ύπ-), μέλλ. μέσ. ως ένεργ. βλέψομαι (και άντι-,
ύπο-), ἀόρ. *έβλεψα* (και σύνθετ. ἀπ-, έν-, έπ-, άντ-, άν-, δι-,
περι-, προσ-, ύπ-). Ῥημ. επίθ. *περιβλεπτος, βλεπτος, -εον, ἀπο-
βλεπτεον*. Ῥημ. παράγ. βλέμμα.

βοάω - ὤ (φωναίζω). Ὁ ένεστώς και σύνθετος (ἀνα-, δια-,
έκ-, έμ-, έπι-, κατα-, παρα-), παρατ. *έβοων* (και σύνθετ. δι-, έπ-,
κατ-, συν-), μέλλ. μέσ. ως ένεργ. βοήσομαι (και σύνθετος ἀνα-),
και ἀόρ. *έβόησα* (και σύνθετος άν-, έν-, έπ-, συναν-). Παθ. μόνον
κατά παρακ. διαβεβόηται. Μέσ. *επιβοῶμαι* και *διαβοῶμαι*. Ῥημ.
επίθ. *περιβόητος, επιβόητος*.

βοηθέω - ὤ (μετά βοῆς τρέχω ύπέρ τινος), παρατ. *έβοήθουν*,
μέλλ. βοήθισω, ἀόρ. *έβοήθησα*, παρακ. βεβοήθηκα, ύποτ. βεβοη-
θηκώς ὤ, εὐκτ. βεβοηθηκώς ειην, ύπερσ. *έβεβοηθήκειν* (και προσ-) και
βεβοηθηκώς η̄ν. Τῆς παθ. φωνῆς μόνον ὁ παρακ. βεβοήθη-
ται. Ῥημ. επίθ. *βοηθητεον*. Ῥημ. παράγ. βοηθητικός.

ΣΗΜ. Τὸ βοηθῶ (και άντι-, εκ-, έπ-, προσ-), ὁ *έβοήθουν* (και εκ- παρα-
προσ-), ὁ βοηθήσω (και έπι-, προσ-, συμ-), ὁ *έβοήθησα* (και άντ-, εκ-,

ἐπ-, περ-, προσ-, συν-, ἐπεξ-), ὁ βεβοήθημα (καὶ παρμ-, προσ-, συμ-) ἔφηρ. οὐσιαστ. βοήθεια.

βόσκω (βόσκω) καὶ βόσκομαι μόνον. Ῥημ. ἐπιθ. βοτός, εὐβοτος, μηλόβοτος, βημ. παράγ. βόσκημα.

βουλεύω (εἰμί βουλευτής, ἔχω κατὰ νοῦν, σκέπτομαι) (καὶ σύνθετος προ-, ἐπι-, συμ-, συνεπι-), παρατ. ἐβούλευον (καὶ σύνθετος ἐπ-, συν-), μέλλ. βουλεύσω (καὶ σύνθετος προ-, ἐπι-, συμ-), ἄορ. ἐβούλευσα (καὶ σύνθετος ἐπ-, προ-, συν-, ἀντεπ-), παρακ. βεβούλευκα (καὶ σύνθετος ἐπι-, συμ-), ὑπερσ. μόνον. προβεβούλευκειν. Παθ. βουλεύομαι (καὶ σύνθετος ἐπι-, συμ-, προεπι-), παρατ. παθ. ἐπεβουλεύομην, μέλλ. μέσ. ὡς παθητ. ἐπιβουλεύομαι, ἄορ. παθ. ἐβουλεύθην (καὶ σύνθετος ἐπ-, συν-), παρακ. παθ. βεβούλευμαι (καὶ σύνθετος προ-, ἐπι-, συμ-). Μέσον βουλεύομαι, (καὶ σύνθετ. δια-, προ-, μετα-, συμ-), παρατ. μέσ. ἐβουλεύομην (καὶ σύνθετ. συν-), μέλλ. μέσ. βουλεύσομαι (καὶ σύνθετ. μετα-), ἄορ. μέσ. ἐβουλεύσάμην (καὶ σύνθετ. ἐπ-, δι-, συν-), παρακ. μέσ. βεβούλευμαι. Ῥημ. ἐπιθ. ἀπροβούλευτος, εὐεπιβούλευτος, δυσεπιβούλευτος, βουλευτέον, συμβουλευτέον. Ῥημ. παράγ. βούλευμα, βούλευσις, βουλευτήριον, βουλευτής. βουλευτικός.

βούλομαι (ἐπιθυμῶ) (καὶ σύνθετον συμ-), παρατ. ἐβουλόμην (καὶ ἠβουλόμην), μέλλ. μέσ. βουλήσομαι, ἄορ. παθ. ὡς μέσ. ἐβουλήθην (καὶ σύνθετος συν-), παρακ. βεβούλημαι. Ῥημ. ἐπιθ. βουλητός, ἀβουλητός. Ῥημ. παράγ. βούλημα, βούλησις.

ΣΗΜ. Ῥίζ. βολ-, ἐξ ἧς βόλλομαι καὶ κατ' ἀφομοίωσιν τοῦ ν βόλλομαι, ἀπλοποιήσκει δὲ τοῦ λ καὶ ἐναπληρωματικῇ ἐκτάσει βούλομαι (πρὸς ἄλλομαι=ἄλλομαι).

βρέχω (βρέχω, κάμνω βροχὴν) καὶ ἄορ. ἐβρεξα. Παθ. βρέχομαι καὶ ἄορ. παθ. ἐβρέχθην. Ῥημ. παραγ. βροχή, βρέξις.

βροντάω—ῶ (κάμνω βροντὴν). Μόνον ὁ παθ. ἄορ. ἐεβροντήθην καὶ ὁ παθ. παρακ. ἐμβεβρόντημαι. Ῥημ. ἐπιθ. ἐμβρόντητος.

βούω (ἀναβούω, γέμω, εἰμί γεμάτος). Μόνον ὁ ἐνεστώς.

ΒΗΜ. Τὸ βρῶν ἔχει τὸ υ βραχύ, ῥημ. παραγ. μεταγενέστ. βρῶσις.

Βωμολοχέουμαι (εἰμί βωμολόχος, κινῶ γέλωτα, οὔτινος ἐντίθετον εἶναι τὸ σεμνύομαι), Ἐποθετ., ἀπαντᾷ δὲ μόνον ὁ ἐνεστῶς σπανίως.

Γ

γαμέω-ᾶ (ἐπὶ ἀνδρὸς=νυμφεύομαι), παρατ. ἐγάμου, μέλλ. σνηρημ. γαμῶ (ἐκ τῆς ἐννοίας διακρίνεται τοῦ ἐνεστῶτος), ἀόρ. ἐγημα, παρακ. γεγάμηκα, ὑπερσ. ἐγεγαμήκειν καὶ γεγαμηκῶς ἦν, εὐκτ. γεγαμηκῶς εἶην. Μέσ. γαμοῦμαι (ἐπὶ γυναικὸς συγκατατιθεμένης νὰ ἔλθῃ εἰς γάμον, ἐπιτρεπούσης ἑαυτὴν τῷ ἀνδρὶ γῆμαι=ὑπανδρεύομαι), μέλλ. σνηρ. γαμοῦμαι, ἀόρ. μέσ. ἐγημάμην, παρακ. μέσ. γεγάμημαι. Ῥημ ἐπίθ. γαμετή.

γάνυμαι (φαιδρύνομαι, χαίρω), καὶ μέσ. παρακ. γεγαυμένος (ἐκ τοῦ ἄλλως ἀχρήστου γανῶ-ᾶ).

γαυριᾶω-ᾶ (καμαρώνω, ὑπερφηανεύομαι) καὶ μέσ. γαυριῶμαι (ἐπὶ ἵππου καμαρωτὰ περιπατοῦντος) μόνον.

γαυρόομαι-οῦμαι (φουσκῶνω, ὑπερφηανεύομαι), Ἐποθετ. Μόνον ὁ ἐνεστῶς καὶ ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ἐπιγαυρωθεῖς.

γεγωνέω-ᾶ καὶ γεγωνίσκω (φωνάζω μεγαλοφῶνως) εὐρίσκειται μόνον ἢ προστ. γεγωνεῖτω, τὸ ἀπαρεμφ. γεγωνεῖν καὶ ἡ μετοχὴ γεγωνίσκων.

[γεῖνομαι] = γεννῶμαι. Εὐρίσκειται μόνον τοῦ μέσου ἀορίστου [ἐγεινάμην]=ἐγέννησα ἢ μετοχὴ γειταμένη (=μήτηρ) καὶ οἱ γεινάμενοι (=γονεῖς).

γειτονεύω (εἰμί γείτων). Μόνον ὁ ἐνεστῶς, ὅστις λέγεται καὶ γειτιᾶω-ᾶ καὶ γειτονέω-ᾶ, οὔτινος καὶ παρατ. ἐγειτόνουν καὶ ῥημ. παραγ. γειτόνημα.

γελᾶω-ᾶ (γελῶ). Μόνον ὁ ἐνεστῶς (ὅστις καὶ σύνθετος κατα-, δια-, ἐκ-, προς-, ἐπεγ-), παρατ. ἐγέλων (καὶ σύνθετος κατα-, ὑπε-), μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. γελᾶσομαι (καὶ σύνθετος κατα-), ἀόρ. ἐγέλασα (καὶ κατα-, ἐπ-, ἀν-, ἐξ-). Παθ. καταγελῶμαι.

ἀόρ. παθ. *ἔγελάσθην* καὶ συνθηστέ. *κατεγελάσθην*. Ῥημ. *ἐπίθ. καταγέλαστος* καὶ *ὑπερκαταγέλαστος*.

ΣΗΜ. Τὸ *γελάω-ᾶ* ἔχει τὸ α πανταχοῦ βραχύ.

γελωτοποιέω-ᾶ (προξενῶ γέλωτα). Μόνον ὁ ἐνεστώς, ἔλ-
λως λέγεται κατὰ περιφρασιν *γέλωτα ποιῶ* καὶ *παρέχω*.

γέμω (εἶμαι γεμᾶτος). Μόνον ὁ ἐνεστώς καὶ ὁ παρατ. *ἔγεμον*.

γεμίζω (γεμίζω, κάμνω τι γεμᾶτον). Μόνον ὁ ἀόρ. *ἔγεμισα*.
Μέσ. *γεμιζομαι*. Παθ. μόνον κατ' ἀόρ. *ὑπεργεμιόσθην* καὶ *παθ. παρακ. γεγεμισμένος*.

γενεαλογέω-ᾶ (ἀπαριθμῶ τὴν γενεάν τινος). Μόνον ὁ ἐνε-
στώς καὶ ὁ ἀόρ. *γενεαλογήσας*. Ἀόρ. παθ. τὰ *γενεαλογηθέντα*.

γενειάσκω (ἀρχίζω νὰ ἐβγάζω γένεια). Μόνον ὁ ἐνεστώς.

γενειάω-ᾶ (ἔχω γένεια). Μόνον ὁ ἐνεστώς.

γεννάω-ᾶ (παράγω τέκνα· ἐπὶ τοῦ πατρός, σπανίως δὲ ἐπι-
μητρός), παρατ. *ἔγέννων*, μέλλ. *γεννήσω*, ἀόρ. *ἔγέννησα* (καὶ
σύνθετ. ἀπ-, συν-), παρακ. *γεγέννηκα*. Παθ. *γεννώμαι*, παρατ.
ἔγεννάμην, μέλλ. μέσ. ὡς παθ. *γεννήσομαι*, ἀόρ. παθ. *ἔγεννή-
σθην*, παρακ. παθ. *γεγέννημαι*. Μέσον μόνον κατ' ἀόρ. *ἔγεννησά-
μην*. Ῥημ. ἐπίθ. *γεννητός, ἀγέννητος*. Ῥημ. παράγ. *γέννημα,
γέννησις, γεννήτης*.

γεραίρω (τιμῶ, βραβεύω) (καὶ σύνθετος ἐπι-), παρατ. *ἔγέ-
ραιρον*, μέλλ. *γεραρῶ*. Παθ. *γεραίρομαι*.

γεύω (ἔστιῶ, φιλεῶ τινά). Μόνον ὁ ἐνεργ. ἐνεστώς. Μέσ.
γεύομαι (καὶ σύνθετος ἀπο-), μέλλ. μέσ. *γεύσομαι*, ἀόρ. μέσ.
ἔγευσάμην (καὶ σύνθετος ἀπ-), παρακ. *ἔγευμαι*, ὑπερσ. *ἔγέ-
φεντο*. Ῥημ. ἐπίθ. *ἄγευστος, γευστέον*.

γεωμετρέω-ᾶ (εἶμι γεωμέτρης). Μόνον ὁ ἐνεργ. ἐνεστώς.

γεωργέω-ᾶ (καλλιεργῶ τὴν γῆν, εἶμι γεωργός), παρατ.
ἔγεώργουν, μέλλ. *γεωργήσω*, ἀόρ. *ἔγεώργησα*. Παθ. *γεωργοῦμαι*.
Παράγ. ῥημ. *γεώργημα*.

[**γῆθω**] = *χαίρω*, *εὐφραίνομαι*. Μόνον ὁ παρακ. *ἔγρηθα* μὲ
σημασίαν ἐνεστώτος, τὰ δὲ λοιπὰ ὑπὸ τοῦ *χαίρω*.

γηράσκω (γηρέσκω, *γηράζω*) (ὅστις καὶ σύνθετος *κατεγέ-
ρασκον*).

συγ-) και γηράω - ῶ μόνον κατ' ἀπαρέμφ. γηρᾶν και καταγηρᾶν και κατὰ μετοχ. καταγηρῶν, μέλλ. γηράσω, καταγηράσω και μίς. μέλλ. ὡς ἐνεργ. ἐγγηράσομαι και καταγηράσομαι, ἀόρ. ἐγγήρασα (και σύνθετ. κατ-, συγκατ-), ἀπαρέμφ. γηρᾶναι (ὡς ἐκ τοῦ ἀόρ. ἑ' κατὰ τὰ εἰς μι ἐγήραν κατὰ τὸ ἀπέδραν), παρακ. καταγεγήρακα και ἐγκαταγεγήρακα και παραγεγήρακα. Ῥημ. ἐπιθ. ἀγήρατος.

γηροτροφέω - ῶ (γηροκομῶ), μέλλ. γηροτροφῆσω. Παθ. γηροτροφοῦμαι, μέλλ. μίς. ὡς παθ. γηροτροφῆσομαι, ἀόρ. παθ. ἐγηροτροφήθην.

γίγνομαι (γίνομαι), παρατ. ἐγγιγνόμην, μέλλ. μίς. γενήσομαι, ἀόρ. μίς. ἑ' ἐγενόμην, παρακ. γέγονα και γεγονώς εἰμι. ὑποτακ. γεγονώς ᾧ, εὐκτ. γεγονώς εἶην και παρακ. μίς. γεγέννημαι, ὑπερσ. ἐγεγέννηεν και γεγονώς ἦν και ὑπερσ. μίς. ἐγεγεννηκήμεν και συγγεγεννημένος ἦν, μετ' ὄλ. μέλλ. γεγονώς ἴσομαι και γεγεννημένος ἴσομαι. Ῥημ. ἐπιθ. ἀγέννητος.

ΣΗΜ. Ῥίζ. γεν και ἀσθενής γν, ἐξ ἧς δι' ἐνεστωτικῆς ἀναδιπλώσεως ἔγινε γί-γν-ο-μαι. πρὸλ. και νεο-γν-όν, και γενε-, ἐξ ἧς γενήσομαι, γεγέννημαι. Τὸ γίγνομαι και σύνθετον συγ-, ἀπο-, προσ-, ἐγγιγνόμην (και σύνθετ. περι-, δι-, παρ-, ἐπ-), γενήσομαι (και περι-, παρα-, ἐπι-, ἐγ-, προσ-, σύγ-), ἐγενόμην (και συν-, δι-, ἐν-, ἐπ-, παρ-), γεγέννημαι (και συγ-, περι-, παρ-, δια-, ἐγ-, προ-, ἐπι-, προσ-).

γεγνώσκω (γνωρίζω, φρονῶ, κρίνω) (και σύνθετος ἀνα-, δια-, μετα-, κατα-, συγ-, προ-, παρανα-, προκατα-), παρατ. ἐγγίγνωσκον (και σύνθετος ἀν-, δι-, ἀπ-, μετ-, ἐπ-, συν-), μέλλ. μίς. ὡς ἐνεργ. γνώσομαι (και σύνθετος ἀνα-, δια-, ἀπο-, κατα-, προκατα-, προσκατα-), ἀόρ. ἑ' ἐγνων (και σύνθ. ἀν-, ἀπ-, δι-, ἐπ-, κατ-, μετ-, παρ-, συν-, διαν-, προσαν-, παραν-, προδι-, ὑπαν-), ὑπερσ. φνῶ, γνῶς, γνῶ, κτλ., εὐκτ. γνῶην κτλ., προστ. γνῶθι, γνώτα, κτλ., ἀπαρ. γνῶναι, μετοχ. γνούς, κτλ., παρακ. ἐγνων (και σύνθετος ἀν-, ἀπ-, δι-, ἐπ-, κατ-, προκατ-), ὑποτ. ἐγνωκώς ᾧ, και ἐγνωκώς εἶην, ὑπερσ. ἐγνώκειν και ἐγνωκώς ἦν (και δι-), μετ' ὄλ. μέλλ. ἐγνωκώς ἴσομαι. Παθ. γιγνώσκομαι (και σύνθετος ἀνα-

δια-, ἐπανα-, παρανα-), παρατ. *διγγνωσκόμην* (καὶ σύνθετος ἀνακατ-), μέλλ. παθ. *γνωσθήσομαι* (καὶ σύνθετος ἀνα-), ἀόρ. παθ. *εἰγνώσθην* (καὶ σύνθετος ἀν-, ἀπ-, κατ-, διαν-, μεταν-, προσκατ-), παρακ. *εἰγνώσμαι* (καὶ σύνθετος ἀν-, δι-, κατ-, προ-), ὑπερσ. *ἀγεγνώσμην, διεγνώσμην καὶ κατεγνώσμην*. Ῥημ. ἐπιθ. *γνωστός, εἰγνώστος, δύσγνωστος, γνωστέος, γνωστέον, συγγνωστέος*. Τὸ μέσον κατ' ἀνάλυσιν *γιγνώσκω ἐμαντόν, καταγιγνώσκω ἐμαντόν*. Ῥημ. παράγ. *γνώμη, διαγνώμη, συγγνώμη, γνῶσις, διάγνῶσις, γνωστήρ, γνώμων*.

γλίχομαι (ἐπιθυμῶ). Ἄποθετ. Μόνον ὁ ἐνεστώς καὶ ὁ παθητικ. *εἰγλιχόμην*.

ΣΗΜ. Ῥίζ. *γλιτ-*, ἐξ ἧς *γλισ-χρος* (ἀντὶ τοῦ *γλίτ-χρος*), *γλίχομαι* (= *γλίτ-σκομαι*. πρβλ. *ἔρχομαι*=*ἔρ-σκομαι*).

γνωρίζω (γνωρίζω) (καὶ σύνθετος ἀνα-, ἐπι-), παρατ. *εἰγνώριζον*, μέλλ. *γνωριῶ*, ἀόρ. *εἰγνώρισα* (καὶ σύνθετος ἀν-), παρακ. *εἰγνώρικα*. Παθ. *γνωρίζομαι*, μέλλ. παθ. *γνωρισθήσομαι*, ἀόρ. παθ. *εἰγνωρίσθην*, παρακ. *εἰγνώρισμαι*, ὑπερσ. *εἰγνωρίσμην*. Ῥημ. παρ. παράγ. *γνώρισις, γνωριστής*.

γοητεύω (ἀπατῶ, κολακεύω). Μόνον ὁ ἐνεστώς, ὅστις καὶ παταγοητεύω λέγεται, καὶ ἀόρ. *εἰγοητέυσα*. Παθ. *γοητεύομαι*, ἀόρ. *εἰγοητέυθην*, παρακ. *γοητέυμαι*. Ῥημ. ἐπιθ. *δυσογητέυτος*. Ῥημ. παρ. παράγ. *γοητεία, γοητεύμα*,

γράφω (γράφω) (καὶ σύνθετος ἀνα-, ἀπο-, δια-, ἐγ-, μετα-, παρα-, προ-, συγ-, ὑπο-, προσπαρα-, προσαπο-), παρατ. *εἰγραφον* (καὶ σύνθετος ἀπ-, ἐν-, μετ-), μέλλ. *γράψω* (καὶ σύνθετος ἀπο-, ἐγ-, συγ-, ὑπο-, προσπαρα-), ἀόρ. *εἰγραψά* (καὶ σύνθετος ἀν-, δι-, ἐν-, ἐπ-, μετ-, παρ-, περι-, προσ-, συν-, ἀντεπ-), παρακ. *γεγραφα* (καὶ σύνθετος ἀπο-, ἐγ-, προσ-, συν-, ὑπο-, ἀντεπ-), ὑπερσ. *εἰγεγράψην καὶ γεγραφῶς ἦν*. Παθ. *γράφομαι*, παρατ. παθ. *εἰγεγραφόμην*, μέλλ. παθ. *γραφθήσομαι* (καὶ σύνθετος ἀνα-, ἀπο-, ἐγ-, ἀνταγ-), ἀόρ. παθ. *εἰγράψην* (καὶ σύνθετος ἀν-, ἀπ-, ἐν-, ἐξ-, ἐκ-, μετ-, προ-, προσ-, συναν-, προαν-, παρην-). παρακ. παθ.

γρύζω—γυμνώω - ὦ

γέγραμμαι, ὑπερσ. παθ. **ἔγεγράμμην** (καὶ σύνθετος ἀπ-, ἐν-, ἐπ-, περι-, προσ-) καὶ ἦν **γεγραμμένος**, μετ' ὀλίγ. μέλλ. **ἀναγεγράφομαι** καὶ **ἔγγεγραμμένος** ἔσομαι. Μέσ. **γράφομαι**, παρατ. μέσ. **ἔγραφόμην**, μέσ. μέλλ. **γράφομαι** (καὶ σύνθετος ἀπο-), ἄορ. μέσ. **ἔγραψάμην** (καὶ σύνθετος ἀπ-, ἀν-, ἀντ-, δι-, ἐπ-, ἐξ-, εἰς-, μετ-, προσ-, ὑπ-, συν-), παρακ. μέσ. **γέγραμμαι**, ὑπερσ. μέσ. **ἔγγεγραμμένος** ἦν. Ῥημ. ἐπίθ. **γραπτός**, **ἀνάγραπτος**, **παρέγραπτος**, **περιγραπτός**, **γραπτέος**, **περιγραπτέος**. Ῥημ. παράγ. **γραφή**, **γραφεύς**, **γραμμή**, **γρύμμα**. Τὸ μέσον αὐτοπαθὲς κατ' ἀνάλυσιν, **ἔγγράφω ἑμαυτόν**.

ἜΗΜ. Τὸ γράφομαι (καὶ σύνθετον ἀπο-, ἐπι-, συγ-, ἐκ-, ἐγ-, παρα-), ὃ **ἔγραφόμην** (καὶ σύνθετος ἀπ-, ἐπ-, παρ-), ὃ **γέγραμμαι** (καὶ σύνθετος ἀνα-, ἀπο-, ἀντι-, ἐγ-, ἐπι-, παρα-, προσ-, συγ-), ὃ **ἔγεγράμμην** (καὶ σύνθετος ἀπ-, ἐν-, ἐπ-, περι-, προσ-).

γρυῶζω (γρυῶλιζω, μουρμουρίζω). Μόνον σύνθετον **ἀναγρυῶζω** καὶ ἄορ. ἀπλοῦς **εγρυῶσα**.

γυμνάζω (γυμνάζω τινά) (καὶ σύνθετ. προσ-), παρατ. **ἐγύμναζον**, ἄορ. **ἐγύμνασα**. Μέσ. **γυμνάζομαι** (καὶ σύνθετον συν-), παρατ. μέσ. **ἐγυμναζόμην** (καὶ σύνθετ. συν-), μέσ. μέλλ. **γυμνάσομαι** (καὶ σύνθετ. ἐγ-), ἄορ. μέσ. **ἐγυμνασάμην** καὶ ἄορ. παθ. ὡς μέσ. **ἐγυμνάσθην** (= ἐγύμνασα ἑμαυτόν), παρακ. μέσ. **γεγύμνασμαι**. Ῥημ. ἐπίθ. **ἀγύμναστος**, **γυμναστέος**. Τὸ μέσ. καὶ ἀναλελυμ. **γυμνάζω ἑμαυτόν**. Ῥημ. παράγ. **γυμνασία**, **γυμνάσιον**, **γυμναστής**.

γυμνασιάρχῳ - ὦ (εἰμί γυμνασιάρχης), παρατ. **ἐγυμνασιάρχουν**, ἄορ. **ἐγυμνασιάρχησα**, παρακ. **γεγυμνασιάρχηκα**. Παθ. **γυμνασιαρχοῦμαι**. Μέσ. **γυμνασιαρχεῖται ὁ δῆμος**.

γυμνώω - ὦ (γυμνώνω). Μόνον τὸ μέσ. ἀπογυμνοῦμαι καὶ ἄορ. παθ. ὡς μέσ. **ἐγυμνώθην**, ὅστις καὶ ὡς παθ. εὐρίσκεται ἐν **γυμνώθην ὑπό τις**. Ῥημ. ἐπίθ. **γυμνωτέος**. Ῥημ. παράγ. **γυμνώσις**.

Θάκνω (δαγκάνω) (καὶ σύνθετον ἀπο-, συν-), παρατ. *Ἰθακνον*, μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. *δήξομαι*, ἀόρ. ἕ' *ἔθακον* (καὶ σύνθετ. ἐν-, ἀπ-). Μέσ. καὶ παθ. *δάκρομαι*, ἀόρ. παθ. καὶ ὡς μέσ. *ἔδηχθην*, παρκακ. μέσ. καὶ παθ. *δέδημαι*. Ῥημ. παράγ. *δήγμα*.

Θαμάζω (θαμάζω, ὑποτάσσω, ἡμερώνω). Μόνον ὁ ἐνεστώσας *θαμάζω*, ἀόρ. παθ. *ἔθαμάσθην*, μέσ. ἀόρ. *καταθαμαοόμενος* καὶ ῥημ. ἐπίθ. *ἀθάμαστος*.

Θανέζω (δίδω χρήματα ἐπὶ τόκῳ) (καὶ σύνθ. εἰς-), μέλλ. *θαλεισω*, ἀόρ. *ἐθάσεια* (καὶ σύνθετ. ἐπ-), παρκακ. *δεθάσεικα*, ὑπερσ. *ἐδεθαίσεικα* καὶ *δεθαίσεικώς ἦν*, εὐκτ. *δεθαίσεικώς εἶην*. Μέσ. *θαλειζομαι* (λαμβάνω χρήματα ἐπὶ τόκῳ) (καὶ σύνθετ. ἐπι-), παρατ. *ἐθαίεζομαι*, μέλλ. μέσ. *θαίσειμαι* (καὶ σύνθετ. ἐπι-), ἀόρ. μέσ. *ἐθαίσειμην* (καὶ σύνθετ. ἐπ-, προσ-), ἀόρ. παθ. *ἐθαίεσθην*, παρκακ. μέσ. καὶ παθ. *δεθαίσειμαι* (καὶ σύνθετ. ἐπι-, προσ-, προσ-), ὑπερ. μέσ. καὶ παθ. *δεθαίσειμένος ἦν*. Ῥημ. παραγ. *θάσειμα*, *θαίσεισθης*.

Θαρθάνω (κοιμῶμαι). Τὸ ἀπλοῦν εἶναι ποιητικόν, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζοῖς λέγεται πάντοτε σύνθετον *καταθαρθάνω* καὶ *ἐπικαταθαρθάνω*, ἀόρ. *κατέθαρθον* καὶ *ἐπικατέθαρθον*, παρκακ. *καταθεθάρθηκα*. Τὰ λοιπὰ ἀναπληροῦνται ὑπὸ τοῦ *καθεύδω*.

Θέδοικα (φοβοῦμαι), παρακείμε. μὲ σημασίαν ἐνεστώτος, τοῦ ὁποίου εὐχρηστον εἶναι μόνον τὰ τρία ἐνικὰ τῆς ὀριστ. *θέδοικα*, *δέδοικας*, *δέδοικε* καὶ ἡ μετοχὴ *δεδοικώς* καὶ *δεδοικυῖα*, ὑπερσ. *ἐδεδοίκεν*, *ἐδεδοίκει* καὶ *ἐδεδοίκεσαν* μόνον. Λέγεται δὲ ὁ παρκακ. καὶ *δέδια* (ἐξ ἀσθενοῦς θέματ. δι), *δέδιε*, *δέδιμεν*, *δέδιτε*, *δέδιασι*, ὑποτακ. *δέδη* καὶ *δέδιωσι* μόνον, ἀπαρεμ. *δεδιέναι* καὶ μετοχ. *δεδιώς* καὶ οὐδ. τὸ *δεδιός* μόνον ὑπερσ. *ἐδεδιεν*, *ἐδεδιενε*, *ἐδεδιει* καὶ τρίτον πληθ. *ἐδέδισαν* μόνον. Μέλλ. μέσ. *δείσομαι* καὶ ἀόρ. *ἔδεια* (καὶ σύνθετ. κατ-).

Θείκνω μετ' ὄρα ἡμετ. Μεγάλ. Ἑλλ. Γραμμ. σ. 150.

Θειλιάω-ᾶ (δὲν τολμῶ, εἶμαι δειλός). Ἀπλοῦν εἶναι μετακ-

Δειπνέω - ᾶ — Δεσπόζω

ρον, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζοῖς λέγεται πάντοτε
οδειλιῶ, μέλλ. *ἀποδειλιάσω*, ᾠδ. *ἀπεδειλιάσα* καὶ
 , παρκκ. *ἀποδεδειλίακα*, ῥημ. ἐπίθ. *ἀποδειλιατέον*

Δειπνέω - ᾶ (δειπνῶ) (καὶ σύνθ. συν-), παρκατ. *ἐδειπνον* (καὶ
 σύνθ. συν-), μέλλ. *δειπνήσω* (καὶ σύνθ. συν-), ᾠδ. *ἐδειπνησα*
 (καὶ σύνθ. συν-), παρκατ. *δεδειπνηκα* (καὶ σύνθ. συν-), ὑπερσ.
ἐδεδειπνήκειν καὶ *δεδειπνηκώς ἦν*.

Δειπνέζω (φιλεύω τινὰ ἐν δειπνῷ), παρκατ. *ἐδειπνίζον* καὶ
 ᾠδ. *ἐδειπνισα* μόνον.

Δειπνοποιέω - ᾶ (παρασκευάζω τὰ τοῦ δειπνοῦ). Τοῦ ἐνεργ.
 μόνον τὸ *ἐδειπνοποιοῦν*. Μέσ. *δειπνοποιούμαι* (=δειπνῶ), παρκατ.
ἐδειπνοποιούμην, ᾠδ. μέσ. *ἐδειπνοποιησάμην*.

Δεκάζω (δώροισι διαφθείρω, δωροδοκῶ τινὰ) καὶ *συνδεκάζω*
 καὶ *ἐνδεκάζω* (=ἑορτάζω ἐν τῷ αὐτῷ τὴν δεκάτην ἡμέραν) καὶ
 ᾠδ. *συνδεκάσα*. Παθ. παρκατ. *ἐδεκαζόμην* καὶ παθ. παρκατ. *δε-*
δεκασμένοι.

Δεκατεύω (δεκατίζω, ἐκλέγω τὴν δεκάτην), μέλλ. *δεκα-*
τεύσω, ᾠδ. ᾠδ. *ἀπαρ. δεκατεύσαι*. ᾠδ. παθ. *ἐδεκατεύθην*, ῥημ. παρ-
 κάτ. *δεκατευτήριον*.

Δελεάζω (ἀπακτῶ). Μόνον ὁ παθ. ἐνεστῶς *δελεάζομαι* εἶναι
 ἀχρηστος παρ' Ἀττικοῖς πεζολόγοις.

Δεξιόμυαι (χαιρετίζω πιάνων τὴν δεξιάν τινος). ᾠδ. *ἀποθ. μέ-*
σον, παρκατ. *ἐδεξιόμυην* (καὶ σύνθ. ἀντ-), μέλλ. μέσ. *δεξιόσο-*
μαι, ᾠδ. μέσ. *ἐδεξιωσάμην*. Παθ. μόνον ᾠδ. παθ. τὸ *δεξιωθῆναι*.

Δέρω (γδέρνω) καὶ *ἐκδέρω* καὶ ᾠδ. *ἐξέδειρα* μόνον. Παθ.
 μόνον ᾠδ. παθ. *ἀπεδάρην*, ῥημ. ἐπίθ. *νεσδαρτος*. ῥημ. παρκατ.
δέρμα, *δορά*.

Δεσμεύω (δένω) καὶ ᾠδ. *ἐδέσμευσα* μόνον. Παθ. παρκατ. *δε-*
δέσμευμαι

Δεσπόζω (εἰμί δεσπότης, κυριεύω), παρκατ. *ἐδέσποζον* ᾠδ.
ἀδέσποσα. Παθ. *δεσπόζομαι* καὶ ῥημ. ἐπίθ. *ἀδέσποτος*.

Θέω (βρέχω, υγραίνω). Μόνον ὁ ἄορ.

παρ. δεδευμένος ῥημ. σύνθ. δευσο-ποιός.

Θέχομαι (λαμβάνω τὸ διδόμενον ἐν χειρὶ), ἀποθ. μέσον, παρ. εἰδεχόμεν, μέσ. μέλλ. θέξομαι, ἄορ. μέσ. ἐδεξάμην, παρ. θέδεγμα. Παθ. χρόνοι μετὰ πηθ. διαθέσ. μόνον ὁ ἄορ. εἰσδεχθεῖς (=δεικτὸς γενόμενος) καὶ ὑπερσ. προσεδέδεκτο. Ῥημ. ἐπιθ. παραδεκτέος, -τέον, ἀποδεκτέον, προσδεκτέον, ὑποδεκτέον. Ῥημ. παράγδοχή, ἀποδοχή, διαδοχή, ὑποδοχή.

ΣΗΜ. Εὐρίσκεται καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων, ἀνά, ἀπό, διά, ἐξ, ἐν, ἐξ, κατά, παρά, πρός καὶ ὑπό. Τὰ μὲν ἐκ προθέσεως σύνθετα ἔχουσι, τὰ δὲ ἐξ ἄλλων λέξεων κ, ὡς διαδοχή, διάδοχος, ἀνάδοχος, κτλ., ἄλλο ἑνοδόκος, δωροδόκος, κτλ., δωροδοκῶ, ἀχυροδόκη, κτλ.

Θέω (ἔχω ἀνάγκην), δεῖς, δεῖ, κτλ. εἶναι προσωπικὸν καὶ ἀπρόσωπον, προσωπικὸν δ' εἶναι, ὅταν συντάσσεται μὲ τὴν γενικὴν πολλοῦ, ὀλίγου, τοσοῦτου (λέγεται καὶ σύνθετ. ἐν-), παρ. ἔθεον (καὶ σύνθετ. ἐν-, προσ-), μέλλ. δεήσω, ἄορ. ἐδέησα (καὶ σύνθετ. ἐν-, προσ-), παρ. δεδέηκε. Μέσον θέομαι (ἔχω ἀνάγκην παρακαλῶ) (καὶ σύνθετ. ἐν-, ἐπι-, προσ-, συν-), παρ. ἐδεόμην (καὶ σύνθετ. ἐν-, ἐπι-, προσ-), μέσ. μέλλ. δεήσομαι (καὶ σύνθετ. ἐν-, προσ-), ἄορ. παθ. ὡς μέσ. ἐδεήθην (καὶ σύνθετ. ἐν-, κατ-, προσ-), παρ. μέσ. δεδέημαι, ῥημ. ἐπιθ. ἀδέητος. Ῥημ. παράγ. θέησις.

Θέω - ὤ (δένω), μόνον συνδεῖ καὶ γ' πληθ. δοῦσι, ὑποτ. συνδέω ἄπαρ. δεῖν (καὶ σύνθετ. συν-, ἀνα-, ἐγκατα-), μετοχ. δῶν (καὶ ὑπο-), δοῦσα, δοῦν (καὶ συν-). Παρ. ἐρέδουν, ἔδεις, ἐρέδει (καὶ κατέδει, συνέδει, ἀπέδει), ἐδεῖτε, ἐρέδουν (καὶ κατέδουν, συνέδουν). Μέλλ. δήσω (καὶ σύνθετ. ἀνα-, συν-). Ἄορ. ἔδησα (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἐν-, ἐπι-, κατ-, συν-). Παρ. δέδεκα, ὑπερσ. ἐδεδέκει. Μέσ. ὑποδοῦνται καὶ συνδοῦνται, παθ. δὲ καταδεῖται, συνδεῖται, ἐνδοῦνται, ἄπαρ. δεῖσθαι, μετοχ. μέσ. καὶ παθ. ἀναδοῦμενος (καὶ συνδοῦμενος, διαδοῦμενος, ὑποδοῦμενος). Παρ. μέσ. περιδοῦμεθα καὶ παθ. συνεδεῖσθε. Μέλλ. παθ. δεθήσομαι. Ἄορ. παθ. ἐδέθην (καὶ σύνθετος ἐν-, συν-). Ἄορ. μέσ. ἀνεδήσομαι.

μην. Παρᾶκ. *δέδεμαι* (καὶ σύνθετ. δι-, ἐν-, ἐπι-, κατᾶ-, ὑπο-) ὑπερσ. *έδεδέμην*. Μετ' ὄλ. μέλλ. *δεδήσομαι*. Ῥημ. ἐπιθ. *άδετος*, *σύνδετος*, *ἀνυπόδετος*, *ἀσύνδετος*, *μεταδετέον*. Ῥημ. παρακ. *θεομός*, *θέσις*, *διάδημα*, *ὑπόδημα*. *σύνδεσις*, *σύνδεσμος*, *ὑπόδεσις*, *κατάδεσμος*.

Θηλόω-ῶ ὄρα Ἡμετ. Μεγάλ. Ἑλλ. Γραμμ. σ. 136.

Θημαγωγέω-ῶ (εἰμί *θημαγωγός*) καὶ μέλλ. *θημαγωγῆσομαι* μόνον.

Θημεύω (κάμνω τι *θημέσιον*, *θημεύω*) καὶ ἄορ. *έδημεύσομαι* μόνον. Παθ. *θημεύομαι*, ἄορ. παθ. *έδημεύθην*, παρακ. *δεδήμευκα*. Ῥημ. παρακ. *δήμευσις*.

Θημιουργέω-ῶ (πλάττω, κατασκευάζω) καὶ ἄορ. *έδημιούργησα*. Παθ. *δημιουργοῦμαι*, ἄορ. παθ. *έδημιουργήθην* καὶ παρακ. παθ. *δεδημιούργημαι*.

Θημοκρατέομαι-οῦμαι (κυβερνώμαι *δημοκρατικῶς*) ἔποθ., παρακ. *έδημοκρατούμην* καὶ μέσ. μέλλ. *δημοκρατήσομαι* μόνον.

Θήω-ῶ (λεηλατῶ, κτείω, φονεύω), παρακ. *έθήουν*, μέλλ. *θήωσω*, ἄορ. *έθήωσα*. Παθ. *θηοῦμαι*, ῥημ. ἐπιθ. *άθήωτος*.

Θιατέω-ῶ (κρίνω ὡς *δικαιτητής*), παρακ. *κατεδίητων*, μέλλ. *διαιτήσω* (καὶ σύνθετ. ἀπο-, κατα-), ἄορ. *έδιήτησα* (καὶ σύνθετ. κατ-, ἀπ-), παρακ. *δεδιήτηκα*, ὑπερσ. *κατεδεδιητήκειν*. Μέσ. *διαιτῶμαι* (=ζῶ εἰδός τι *ζωῆς*) (καὶ σύνθετ. ἐν-, συν-), παρακ. *έδιητόμην*, μέσ. μέλλ. *διαιτήσομαι*, ἄορ. μέσ. *κατεδιητησάμην*, ἄορ. παθ. ὡς μέσ. καὶ παθ. *έδιητήθην* (καὶ σύνθετ. ἀπ-, κατ-, συν-), παρακ. μέσ. *δεδιήθημαι* καὶ παθ. *ἀποδεδιήθημαι* καὶ *καταδεδιήθημαι*, ὑπερσ. μέσ. *έξεδεδίητο*. Ῥημ. παρακ. *διαίτημα*, *διαιτητήριον*, *διαιτητής*.

Θιακονέω-ῶ (εἰμί *διάκονος*, ὑπηρετῶ), μέλλ. *διακονήσω*, ἄορ. ἀπκρ. *διακονήσαι* καὶ μετοχ. *διακονήσας*. Παθ. *διακονοῦμαι*, ἄορ. παθ. *έδιακονήθην* καὶ παρακ. παθ. *δεδιακόνημαι*. Ῥημ. παρακ. *διακόνημα*, *διακόνησις*.

Θιαλέγω (καθαρίζω, συνάγω), μέλλ. *διαλέξω* καὶ ὄ

ἐα. Μέσον διαλέγομαι (ἀμοιβαίως λέγω, συνομιλῶ), (καὶ σύνθετος προσδια-), παρατ. διελεγόμην, μέσ. μέλλ. διαλέξομαι καὶ σπαν. παθ. ὡς μέσ. διαλεχθήσομαι, ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. διελέχθην, παρακ. μέσ. διείλεγμαι, ὑπερσ. μέσ. διειλέγμην καὶ ὡς παθ. διεέλεγκτο, ρημ. ἐπίθ. ὡς οὐσιαστ. διάλεκτος, διαλεκτέον.

διανοοῦμαι (συλλογίζομαι, σκέπτομαι), ἀποθ., παρατ. διανοοῦμην, μέλλ. παθ. ὡς μέσ. διανοηθήσομαι καὶ σπανιώτερ. μέσ. μέλλ. διανοήσομαι, ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. διενοήθην, παρακ. διανενόημαι, ὑπερσ. διενενοήμην, ρημ. ἐπίθ. ἀδιανοήτος, διανοητέον καὶ προσδιανοητέον.

διαχειρίζω (διαχειρίζομαι), παρατ. διεχειρίζον, ἀόρ. διεχειρίσασθαι, παρακ. διακεχειρίκα. Μέσ. διαχειρίζομαι μόνον. Παθ. διαχειρίζομαι, παρατ. παθ. διεχειριζόμην. Ῥημ. παράγ. διαχειρίσεις.

διδάσκω (διδάσκω) (καὶ σύνθετος ἀνα-, προ-), παρατ. ἐδίδασκον, μέλλ. διδάξω (καὶ σύνθ. ἐπ-, ἐπεκ-), ἀόρ. ἐδίδαξα (καὶ σύνθ. ἐπ-, ἐξ-), παρακ. δεδίδαχα. Μέσ. καὶ παθ. διδάσκομαι, μέλλ. μέσ. διδάξομαι, ἀόρ. μέσ. ἐδίδαξάμην, ἀόρ. παθ. ἐδιδάχθην (καὶ σύνθ. ἀν-, προ-), παρακ. παθ. δεδίδαγμαί, ῥημ. ἐπίθ. διδακίος, ἀδίδακτος, διδακτέον. Ῥημ. παραγ. δίδαγμα, διδαχθή.

διδράσκω (δραπέτεύω). Μόνον σύνθετον εἶναι εὐχρηστον ἀποδιδράσκω, ἐκδιδράσκω καὶ διαδιδράσκω, παρατ. ἀπεδιδράσκον καὶ διεδιδράσκον, μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. ἀποδράσομαι, ἀόρ. β' ἀπέδρᾶν, ἀπέδρᾶς, ἀπέδρᾶ, κτλ., ὑποτ. ἀποδρῶ, ἀποδρᾶς, ἀποδρᾶ, κτλ., εὐκτ. ἀποδραῖν, κτλ., προστ. ἐλλείπει, ἀπαρ. ἀποδρᾶναι, μετοχ. ἀποδράς καὶ σπαν. διαδράς. Παρακ. ἀποδράκα, ὑπερσ. ἀπεδεδράκειν.

δίδωμι ὅρα Ἡμετ. Μεγάλ. ἑλλ. Γραμμ. σ. 148

δικάζω (κρίνω ὡς δικαστής) (καὶ σύνθ. ἐκ-, δια-, κατα-), παρατ. ἐδίκαζον, μέλλ. δικάσω, ἀόρ. ἐδίκασα (καὶ σύνθ. ἐπ-, δι-, ἐξ-, ἐπ-, κατ-). Μέσ. καὶ παθ. δικάζομαι (καὶ σύνθετος).

Διορθώ-ω—Δοκέω-ω

Δια-, ἐπι-, προσ-, παρατ. *ἐδικαζόμεν* (καὶ σύνθετ. ἐπ-), μέσ. *δικάσομαι* (καὶ σύνθετ. δια-, ἐπι-), ἄορ. μέσ. *ἐδικασάμην*. σύνθετ. δι-, ἐξ-, ἐπ-, κατ-), ἄορ. παθ. *ἐδικάσθην* (καὶ σύνθετ. ἐπ-, κατ-), παρακ. μέσ. καὶ παθ. *δεδικασμαι* (καὶ σύνθετ. ἐπ. κατα-), ὑπερσ. μέσ. *ἐδεδικάσμεν*, ῥημ. ἐπίθ. *ἀδίκαστος*. Ῥημ. παράγ. *δικαστής, δικαστήριον*.

Διορθώ-ω (διορθώνω), μέλλ. *διορθώσω*, ἄορ. *διώρθωσα*, παρακ. *διώρθωκα*. Μέσ. *διορθοῦμαι* (καὶ σύνθετ. προσ-), παρατ. *διωρθούμην*, μέλλ. μέσ. *διορθώσομαι*, ἄορ. μέσ. *διωρθωσάμην*, ῥημ. ἐπίθ. *ἀδιόρθωτος*.

Διστάζω (ἔχω δισταγμόν, ἀμφιβάλλω). Μόνον ὁ ἐνεστώς *διστάζω* εἶναι εὐχρηστος.

Διψῶ (διψῶ), *διψῆς, διψῆ*, κτλ., μέλλ. *διψήσω* καὶ ἄορ. *ἐδίψησα* μόνον.

ΣΗΜ. Τὸ *διψῶ* συναιρεῖται εἰς *η*, διότι ἦτο *διψήω-ω, διψήεις-διψῆεις, διψήει-διψῆει*, κτλ.

Διώκω (καταδιώκω, κυνηγῶ, καταδιώκω τινὰ δικαστικῶς) (καὶ σύνθετ. ἐπι-, κατα-, μετα-, προ-, συν-), παρατ. *ἐδίωκον* (καὶ σύνθετ. ἐπ-, ἐξ-, κατ-, μετ-), μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. *διώξομαι* καὶ σπανιώτερ. ὁ ἐνεργ. μέλλ. *διώξω*, ἄορ. *ἐδίωξα* (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἐπ-, ἐξ-, κατ-), ἄορ. Ἔ' *ἐδίωκα* ἄορ. μόνον καὶ τὸ ἀπαρεμφ. *διωκασθεῖν*, παρακ. *δεδίωχα*. Παθ. *διώκομαι* (καὶ σύνθετ. κατα-, μετα-), παρατ. *ἐδιώκομην* (καὶ σύνθετ. ἐπ-), ἄορ. παθ. *ἐδιώχθην* (καὶ σύνθετ. ἐξ-, ἐπ-, κατ-, συγκατ-). Ὡς παθ. τοῦ *διώκω* εἶναι καὶ τὸ *φεύγω* ὑπὸ τινος. Ῥημ. ἐπίθ. *διωκτέος, διωκτέον, μετιδιωκτέον*. Ῥημ. παραγ. *διώξεις, διώγμα*.

Δοκέω-ω (φαίνεται μοι, ὅταν δὲ εἶναι ἀπρόσωπον=φαίνεται εὐλογον), προσωπ. καὶ ἀπρόσωπον (καὶ σύνθετ. συν-), παρατ. *ἔδοκον*, μέλλ. *δόξω* (καὶ σύνθετ. συν-), ἄορ. *ἔδοξα* (καὶ σύνθετ. ἀπ-, μετ-, συν-). Παθ. *δοκοῦμαι* (=νομίζομαι, θεωροῦμαι) καὶ *καταδοκοῦμαι* (=ὑποπτεύομαι), ἄορ. παθ. *καταδοχθεῖς*, παρακ. *θεδοχται* καὶ *δεδογμένον* ἐστί, ὑποτ. *δεδογμένον* ἢ, προστ. *δεδοχθῶ*, ἀπαρ. *δεδοχθαι*, μετοχ. *δεδογμένος* (καὶ σύνθετ. προ-

συν-), ὑπερσ. ἐδέδοκτο καὶ δεδογμένον ἦν, εὐκτ. δεδογμένον εἶη, ῥημ. ἐπίθ. ἀδόκητος. Ῥημ. παραγ. δόξα (=δόκ-τια).

Ἐράω-ῶ (πράττω) (καὶ σύνθετ. ἀντι-), παρατ. ἔδρων, μέλλ. ἐράω (καὶ σύνθετ. συν-), ἀόρ. ἔδρασα (καὶ σύνθετ. συν-), παρακ. δέδρακα. Παθ. ἐρῶμαι, παρατ. ἐδρώμην, ἀόρ. παθ. σπασίως τὸ δρασθέν, παρακ. παθ. δέδραμαι, ῥημ. ἐπίθ. δραστίον. Ῥημ. παράγ. ἐράμα, δραστικός, δραστήριος.

Ἐύναμαι (ἐμπορῶ), ἀποθ. ὑποτ. δύνωμαι, δύνη, δύνηται, κτλ., εὐκτ. δύναιμην, δύναιο, δύναιτο, κτλ., προστ. μόνον δύνασθω, ἀπαρ. δύνασθαι, μετοχ. δυνάμενος. Παρατ. ἐδυνάμην, ἐδύνω, ἐδύνατο, κτλ. (καὶ ἡδυνάμην), μέλλ. μέσ. δυνήσομαι, ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ἐδυνήθην (καὶ ἡδυνήθην) καὶ ἐδυνάσθην (μόνον παρὰ Ξενοφῶντι ἄνευ προστακτικῆς) πάντοτε διὰ τοῦ ε κατ' ὀριστικὴν. Παρακ. δεδύνημαι. Ῥηματ. ἐπίθ. δυνατός, ἀδύνατος. Ῥημ. παράγ. δύναμις, δυνάστης.

Ἐυναστεύω (εἰμί δυνάστης, τυραννῶ) (καὶ σύνθετ. ἐν-), παρατ. ἐδυνάστευον, ἀόρ. ἐδυνάστευσα καὶ κατεδυνάστευσα. Παθ. δυναστεύομαι μόνον.

Ἐυκολαένω (δυστροπῶ, δυσκολεύομαι), παρατ. ἐδυσκόλαινον καὶ μέλλ. δυσκολαῖνῶ μόνον.

Ἐυστυχέω-ῶ (εἰμί δυστυχῆς, δυστυχῶ), παρατ. ἐδυστύχουν, μέλλ. δυστυχήσω, ἀόρ. ἐδυστύχησα (καὶ σύνθετ. προ-, συν-), παρακ. δεδυστύχηκα (καὶ σύνθετ. προ-). Παθ. μόνον τοῦ ἀόρ. παθ. ὑποτ. δυστυχηθῆ (=ὑπὸ δυστυχίας καταλήφθῆ) καὶ τὰ δυστυχηθέντα (=τὰ μετὰ δυστυχίας πραχθέντα, τὰ δυστυχήματα). Ῥημ. παράγ. δυστύχημα.

Ἐυσχεραίνω (κάμνω δυσχερές, ἀγχανακτῶ, ὀργίζομαι), παρατ. ἐδυσχεραίνον, μέλλ. δυσχεραῖνῶ, ἀόρ. ἐδυσχεράνα. Παθητ. δυσχεραίνομαι ὑπότιτος μόνον. Ῥημ. ἐπίθ. δυσχερατίον. Ῥημ. παραγ. δυσχέρασμα.

Ἐυσωπέομαι-οῦμαι (ὑποπτέω, φοβοῦμαι), ἀποθ. Μόνον ὁ ἐνεπώς καὶ ὁ παρατ. ἐδυσωπούμην.

Ἐώω (βυθίζω). Παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς λέγεται σύνθετον μένος

ἀποδύω, ἐκδύω, ὑποδύω, παρατ. μόνον ἐνέδυσον, μέλλ. κατακαταδύσω, ἄορ. σύνθετος ἀπέδυσσα, ἐνέδυσσα, ἐξέδυσσα, κατέδυσσα, παρακ. μεταβ. ἀποδέδυκα. Μέσ. δύομαι (καὶ σύνθετ. ἀνα-, ἀπο-, δια-, ἐν-, κατα-, παρα-, παραπο-, ὑπο-) καὶ δύναι (=δύομαι), παρατ. μεσ. ἐδύομην (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἀπ-, εἰς-, ἐν-, κατ-, παρ-, ὑπ-), μέλλ. μέσ. δύνσομαι (καὶ σύνθετ. ἀνα-, δια-, κατα-, ὑπο-). Ἄορ. ἅ' ἐνεργ. ὡς μέσ. ἔδυσ, ἔδυσ, ἔδυσ, κτλ. (καὶ σύνθετ. ἀπ-, δι-, ἐν-, ἐξ-, ἐξαν-, κατ-, παρ-, ὑπ-), ὑποτ. δύω, εὐκτ. ὑποδύοι, προστ. ἐλλείπει, ἀπαρ. ἀποδύναι, ἐνδύναι, καταδύναι, μετοχ. δύν, δύσα, δύν, (καὶ σύνθετ. ἀπο-, δια-, ἐκ-, ἐν-, ἐξαν-, κατα-, παρα-, ὑπο-). Παρακ. ἐνεργ. ὡς μέσ. δέδυκα (καὶ σύνθετ. ἐκ-, ἐν-, κατα-, παρα-, ὑπο-), ὑπερσ. ἐνεργ. ὡς μέσ. ἐνεδεδύκειν. Παθητ. ἐκδύομαι καὶ ἐνδύομαι, παρατ. παθ. ἐξεδύομην, ἄορ. παθ. ἐξεδύθη, παρακ. παθ. ἀποδέδυμαι καὶ ἐκδέδυμαι. Ῥημ. ἐπίθ. ἄδυστος καὶ ἀποδυστέον. Ῥημ. παράγ. ἐνδύσις.

Θωροδοκέω-ᾶ (δῶρα δέχομαι μὲ μεμπτήν ἔννοιαν, κοινῶς θωροδοκοῦμαι) (καὶ σύνθετ. κατα-), παρατ. ἐθωροδόκουν, μέλλ. θωροδοκήσω, ἄορ. ἐθωροδόκησα, παρακ. δεθωροδόκηκα. Παθ. θωροδοκοῦμαι, ἄορ. παθ. τὰ θωροδοκηθέντα (=τὰ ὑπὸ τῶν θωροδοκούντων πραχθέντα), παρακ. παθ. δεθωροδόκηται (=ὑπὸ τῶν θωροδοκούντων πέπρακται) καὶ τὸ δεθωροδοκημένον (=τὸ ὑπὸ τῶν θωροδοκούντων πραχθέν). Ῥημ. ἐπίθ. ἀθωροδόκητος.

Θωροῦμαι (δῶρον προσφέρω, δωρίζω) ἀποθ. (καὶ σύνθετ. ἀντι-), παρατ. ἐθωρούμην (καὶ σύνθετ. δι-), μέλλ. μέσ. θωρούσομαι, ἄορ. μέσ. ἐθωρούσαμην, παρακ. μέσ. δεθώρημαι. Παθ. μένον ἄορ. παθ. ἐθωρήθη καὶ παοακ. παθ. δεθώρημα. Ῥημ. παράγ. θώρημα.

Ε

ἔαω-ᾶ (ἀφήνω), παρατ. εἶω, μέλλ. εἶσω, ἄορ. εἶσα. Παρακ. εἶακα. Παθ. εἶμαι, μέλλ. μέσ. ὡς παθ. εἶσομαι, ἄορ.

παθ. εἰάθην, παρακ. παθ. εἰᾶμαι. Ῥημ. ἐπίθ. εἰατέος καὶ εἰατέον.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον ἦτο σεΓάω-ᾶ, διὰ τοῦτο ὑπάρχει εἰ εἰς τοὺς ἱστορικοὺς χρόνους, εἴωρ (=ἐ-σ-εΓαον, ἐ-εΓαον καὶ συναίρεσις εἴων), εἴασα (=ἐ-σέΓασα).

ἐγγυάω-ᾶ (ἐγχειρίζω, ὑπισχνοῦμαι, ἀρραβωνίζω) (καὶ σύνθετ. ἐξ-, ἐπ-, κατ-, παρ-), παρατ. ἡγγύων (καὶ σύνθετ. κατ-, παρ-), ἀορ. ἡγγύησα (καὶ σύνθετ. ἐξ-, κατ-, παρ-), παρακ. ἡγγύθηκα, ὑπερσ. ἡγγυήκειν καὶ ἡγγυηκῶς ἦν. Μέσ. ἐγγυᾶμαι (=ἐγγυᾶμαι, κάμνω ἑμαυτὸν ἐγγυητὴν καὶ =μνηστεύομαι, νυμφεύομαι) (καὶ σύνθετ. παρ-), παρατ. μέσ. ἡγγυᾶμην, μέλλ. μέσ. ἐγγυήσομαι, ἀορ. μέσ. ἡγγυησάμην (καὶ σύνθετ. δι-, προσ-), παρακ. μέσ. ἡγγύημαι, ὑπερσ. μέσ. ἡγγυήμην καὶ ἡγγυημένοσ ἦν. Παθητ. κατεγγυᾶμαι, ἀορ. παθ. ἡγγυήθην (καὶ σύνθετ. δι-, ἐξ-, κατ-), παρακ. παθ. διεγγυήμαι καὶ ἐξεγγυήμαι. Ῥημ. ἐπίθ. ἐγγυητὴ γυνή (=ἡ μεμνηστευμένη κατ' ἀντιθεσιν πρὸς τὸ ἐταίρα). Ῥημ. παράγ. ἐγγύησις, ἐξεγγύησις, διεγγύησις, παρεγγύησις, ἐγγυητής.

ἐγείρω (ἐξυπνῶ, διεγείρω τινά) (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἐπ-), παρατ. ἡγειρον, μέλλ. ἐξεγερῶ, ἀορ. ἡγειρα (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἐξ-, ἐπ-), παρακ. β' ἀμετάβ. ἐγγήγορα (=εἰμι ἄγρυπνος), ὑπερσ. ἐγγηγόρειν. Μέσ. ἐγείρομαι (καὶ σύνθετ. ἀν-), ἀορ. παθ. ὤσ μέσ. ἡγέρθην (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἐξ-), ἀορ. μέσ. β' σπανιώτερ. ἡγρόμην καὶ ἐξηγρόμην. Παθ. ἐγείρομαι ὑπό τινος, παρατ. παθ. συνηγειρόμην, ἀορ. παθ. ἡγέρθην (καὶ σύνθετ. ἐπ-). Ῥημ. παράγ. ἐγερσις.

ΣΗΜ. Ῥίζ ἰσχυρὰ ἐγερ- (ἐξ ἧς ἐγείρω=ἐγέρ-ιω) καὶ ἀσθενής ἐγρ-, ἧτις ἐπανελήφθη ὀλοκλήρως ἐν τῇ Ἀττικῇ ἀναδιπλώσει τοῦ ἐγρ-ἡγορ-α.

ἐγκωμιάζω (ἐπαινῶ, κάμνω ἐγκωμιόν τινος), παρατ. ἐνεκωμιάζον, μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. ἐγκωμιάσομαι καὶ ἐνεργ. ἐγκωμιάσω, ἀορ. ἐνεκωμιάσα, παρακ. ἐγκεκωμιάκα. Παθ. ἐγκωμιάζομαι καὶ παθ. παρακ. ἐγκεκωμιάσμαι μόνον. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. κατ' ἀνάλυσ. ἐγκωμιάζω ἑμαυτόν. Ῥημ. ἐπίθ. ἀνεγκωμιάστος.

ἐγχειρέω-ᾶ (ἐπιχειρῶ, χειρουργῶ), παρατ. ἐτεχειρουν

παθ. ἐγχειρήσω, ἄορ. ἐνεχειρήσα, παρακ. ἐγκεχειρήκα, ὑπερσ. ἐνεκεχειρήκειν. Ῥημ. ἐπίθ. ἐγχειρητέον. Ῥημ. παράγ. ἐγχειρήσεις.

ἐγχειρίζω (δίδω τι εἰς τὰς χεῖρας τινος), παρακ. ἐνεχειρίζον, μέλλ. ἐγχειριῶ, ἄορ. ἐνεχειρίσα, παρακ. ἐγκεχειρίκα. Μέσ. μόνον ἄορ. μέσ. ἐνεχειρισάμην. Τὸ δὲ μέσ. αὐτοπαθὲς κατ' ἀνάλυσιν. ἐγχειρίζω ἑμαυτόν. Παθ. μόνον ἄορ. παθ. ἐνεχειρίσθην.

ἔζομαι (βάλλω ἑμαυτὸν νὰ καθίσῃ, κάθημαι). Ἀποθ. καὶ μόνον σύνθετον καθέζομαι (καὶ σύνθετ. παρακαθ-, περικαθ-, ἰγκαθ-, προσκαθ-, συγκαθ-), παρακ. μετὰ σημασίας ἀορίστου ἐκαθεζόμην (καὶ σύνθετ. ἀντ-, παρ-, συν-, συμ-, παρ-), μέλλ. συνηρ. καθοδοῦμαι (καὶ σύνθετ. προσκαθ-).

ἐθέλω (θέλω) καὶ συνεθέλω, ἐνίοτε δὲ θέλω, παρακ. ἤθελον, μέλλ. ἐθελήσω (σπανιώτατα δὲ θελήσεις, θελήσει, θελήσουσι, θελήσειν), ἄορ. ἠθέλησα, ὑποτ. ἐθελήσω (σπανιώτατα δὲ θελήσῃ), εὐκτ. ἐθελήσαιμι, προστ. ἐθέλησορ, ἀπκρ. ἐθελήσαι (σπανιώτ. δὲ θελήσαι), μετοχ. ἐθελήσας (σπανιώτατ. δὲ θελήσας), παρακ. ἠθέληκα, ὑπερσ. ἠθέληκειν. Ῥημ. παράγ. ἐθελοντής, ἐθελούσιος.

ΣΗΜ. Τὸ ἐθέλω λέγεται θέλω εἰς τὰς φράσεις θεοῦ θέλοντος, ἂν θεδοῦ θέλη, εἰν θεοὶ θέλωσι.

ἐθίζω (συνηθίζω τινά), (καὶ σύνθετ. ἀπ-, προσ-, συν-), παρακ. ἐθίζον καὶ προσεθίζον, μέλλ. ἐθιῶ, ἄορ. εἶθισα (καὶ σύνθετ. προσ-, συν-), παρακ. εἶθικα. Μέσ. καὶ παθ. ἐθίζομαι (καὶ σύνθετ. προσ-, συν-), ἄορ. παθ. ὡς μέσ. καὶ παθ. εἰθίσθην καὶ συνεθίσθην, παρακ. μέσ. καὶ παθ. εἶθισμαι (καὶ σύνθετ. προσ-, συν-), ὑπερσ. μέσ. εἶθισμην καὶ εἰθισμένος ἦν καὶ παθ. συνεθισμένον ἦν. Ῥημ. ἐπίθ. ἐθιστέον, συνεθιστέον. Τὸ μέσ. αὐτοπαθὲς κατ' ἀνάλυσιν ἐθίζω ἑμαυτόν. Ῥημ. παράγωγ. ἐθισμα.

[ἔθω]. Ἀχρηστον παρ' Ἀττικοῖς πεζολόγοις, εὐχρηστος δὲ ὁ παρακ. εἴωθα (=εἶθισμαι, συνηθίζω), ὑποτ. εἰώθω, ὑπερσ. εἰώθειν καὶ εἰωθὸς ἦν.

ΣΗΜ. Ῥίζ. σΓ'ηθ-, εἴωθα (=εἶ-σΓ'ηθα, εἶ οὐ μετὰ τὴν ἀποβολὴν τοῦ θ

ΣΗΜ. Τὸ εἶμι εὐρίσκεται σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων ἀπό, ἐξ, ἐν, μετά, παρά, περί, πρός, σὺν καὶ μετὰ τοῦ συμπαρ.

εἶμε (πορεύσομαι), εἶ, εἶσι, ἴτορ, ἴτορ, ἴμεν, ἴτε, ἴσσι, υποτακτικῶ, ἴης, ἴη, εὐκτ. ἰοίην καὶ σπανίως ἰοίμι, ἰοις, ἰοι κτλ. προστιθέμι, ἴθι, ἴτω, ἴτορ, ἴτε, ἰόντων, ἀπαρ. ἰέναι, μετοχ. ἰών, ἰούσα, ἰόν. Παρατ. ἦα καὶ ἦειν, ἦεις καὶ ἦεισθα, ἦει καὶ ἦειν, ἦτορ, ἦτην, ἦμεν, ἦτε, ἦσαν. Ῥημ. ἐπιθ. περιτιέον, διεξιτέον, ἀπιτέον, διαιτιέον, ἐπανιτέον, προσιτέον, ἰτέος-τέον, παριτητέα, ἐξιτητέον, δυσπάρητος.

ΣΗΜ. Τὸ εἶμι καθ' ὀριστικὴν ἔχει σημασίαν μέλλοντος=πορεύσομαι, εἰς δὲ τὰς ἄλλας ἐγκλίσεις ἔχει σημασίαν ἐνεστώτος καὶ μέλλοντος. Ῥημ. ἰ-, ἐξ ἧς εἰ-. Εὐρίσκεται σύνθετον καὶ μετὰ τῶν προθέσεων ἀπό, διά, εἰς, ἐκ, ἐπί, παρά, περί, πρός, πρό, σὺν καὶ τῶν διπλῶν ἐπεξ-, διεξ-, ἐπαν- κτλ.

εἶργω (κωλύω, ἀποκλείω, ἐμποδίζω τὴν εἴσοδον) (καὶ σύνθετον ἀπ-, ἀν-, ἐξ-, περι-), παρατ. εἶργον (καὶ σύνθετ. ἀπ-, δι-, ἐξ-, κατ-), μέλλ. εἶρξω (καὶ σύνθετ. ἀπ-), ἀόρ. εἶρξα (καὶ σύνθετ. ἀπ-). Παθ. εἶργομαι (καὶ σύνθετ. ἀπ-, δι-, ἐξ-, κατ-), παρατ. εἶργόμεν (καὶ ἐξ-), μέλλ. μέσ. ὡς παθ. εἶρξομαι, ἀόρ. παθ. εἶρχθην, παρακ. παθ. ἀνεἶργμαι καὶ περιεἶργμαι, ῥημ. ἐπιθ. ἀεργκτος.

εἶργυνύω (ἐγκλείω, ἐμποδίζω τὴν ἐξοδον) καὶ καθεἶργνυμι, ἀόρ. εἶρξα (καὶ σύνθετ. καθ-, συγκαθ-). Παθ. καθεἶργνυμαι, ἀόρ. παθ. εἶρχθην, παρακ. εἶργμαι (καὶ σύνθετ. καθ-, συγκαθ-). Ῥημ. ἐπιθ. εἶρχτή.

ΣΗΜ. Παρὰ Πλάτωνι ὁ ἀόριστ. εὐρίσκεται καὶ εἶρξας, καθέρξης, περιέρξας, συνέρξας.

εἶρωνεύομαι (ἀρνοῦμαι ὑπάρχοντα ἀγαθὰ, ἐλαττώ τὰ ἑαυτοῦ, οὐ ἀντίθετον τὸ ἀλαζονεύομαι), ἀποθ. οὐτινος μόνον ὁ ἐνεστώτ. καὶ ὁ μέλλ. εἶρωνεύομαι. Ῥημ. παράγ. εἶρωνελα.

ἐκκλησιάζω (συνέρχομαι ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ δήμου), παρατ. ἐξεκκλησιάζον καὶ ἠκκλησιάζον, μέλλ. ἐκκλησιάζω, ἀόρ. ἐξεκκλησίασα καὶ ἠκκλησίασα. Ῥημ. παράγ. ἐκκλησιαστής, ἐκκλησιαστής.

ἐλαττώω-ω (σμικρύνω) και ἀόρ. ἠλάττωσα μόνον. και παθ. ἐλαττούμαι, παρατ. ἠλαττούμην, μέλλ. μέσ. ἐλαττώσομαι και ἐλαττωθήσασμαι, ἀρρ. παθ. ἠλαττώθην. Ῥημ. παραγ. ἐλάττωσις, ἐλάττωμα.

ἐλαύνω (ὑπάγω ἔφιππος ἢ ἐφ' ἀμάξης, καταδιώκω) (και σύνθετ. ἀπ-, δι-, εἰς-, ἐξ-, ἐπ-, παρ-, προ-, προσ-), παρατ. ἠλαυνον (και σύνθετ. ἀπ-, ἐξ, παρ-, προσ-), μέλλ. συνηρ. ἐλώ, ἐλάς, ἐλά. κτλ. (και σύνθετ. ἀπ-, ἐξ-, παρ-, προσ-), ἀόρ. ἠλάσσα (και σύνθετ. ἀπ-, δι-, εἰς-, ἐξ-, παρ-, προσ-, περι-, συν-, ὑπ-), παρακ. μόνον σύνθετος ἀπελήλακα, ἐξελήλακα, προελήλακα, περιελήλακα. Παθ. ἐλαύνομαι (και σύνθετ. ἀπ-, ἐξ-, ἐπ-, περι-), παρατ. ἠλαυνόμην (και σύνθετ. ἀπ-, ἐξ-), ἀόρ. παθ. μόνον σύνθετος ἀπηλάθην, ἐξηλάθην και περιηλάθην. Ἀόρ. μέσ. ἠλασάμην και ἐξελάσασθαι. Παρακ. παθ. ἐλήλαμαι (και σύνθετ. ἀπ-, ἐξ). Ῥημ. ἐπίθ. ἐδήλατος, νεήλατος, σφυρήλατος, ἐλατέον. Παραγ. Ῥημ. ἐλασις, διέλασις, ἐξέλασις, προέλασις.

ἐλέγχω (ἐξελέγχω, ἐπιπλήττω, κατηγορῶ) (και σύνθετ. ἀπ-, δι-, ἐξ-), παρατ. ἠλεγchon (και σύνθετ. ἐξ-), μέλλ. ἐλέγξω (και σύνθετ. ἐξ-), ἀόρ. ἠλεγξα (και σύνθετ. ἀπ-, ἐξ-). Παθ. ἐλέγχομαι (και σύνθετ. ἀπ-, ἐξ-), παρατ. παθ. ἠλεγχοίμην (και σύνθετ. ἀπ-, ἐξ-), μέλλ. παθ. ἐλεγχθήσομαι (και σύνθετ. ἐξ-), ἀόρ. παθ. ἠλέγχθην (και σύνθετ. ἐξ-), παρακ. ἐλήλεγμαι (και σύνθετ. ἐξ-), ὑπερσ. ἐξ-λήλεγκτιο και ἐξεληλεγμένοι ἦσαν μόνον. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. κκτ' ἀνάλυσ. ἐξελέγχω ἐμανιόν. Ῥημ. ἐπίθ. ἐλεγκτός, ἀνέλεγκτος, ἐδέλεγκτος, δυσεξέλεγκτος, ἀνεξέλεγκτος, ἐλεγκτέον, ἐξελεγκτέος. Ῥημ. παράγ. ἐλεγκτῆρ, ἐλεγκτικός.

ἐλεεώ-ω (ἐλεῶ, εὖσπλαγχνίζομαι, παρατ. ἠλέουν, μέλλ. ἐλεήσω (και σύνθετ. κατ-), ἀόρ. ἠλέησα (και σύνθετ. κατ-). Παθ. ἐλεοῦμαι, παρατ. ἠλεοῦμην, μέλλ. παθ. ἐλεηθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἠλεήθην. Ῥημ. ἐπίθ. ἀνελέητος.

ἐλελίξω (φωναίξω ἐλελεῦ, τὸ ὁποῖον ἦτο ἐπίσθεγμα πολεμικόν). Μόνον τὸ ἐλελίξουσι και ὁ ἀόρ. ἠλέλιξαν.

ἐλίττω (τυλίσσω, στρέφω, γυρίζω), συνήθως εὐρίσκεται σύνθετον ἀνελίττω (ὅπερ καὶ ἀνευλίττω παρὰ Πλάτωνι), καὶ ἐξελίττω, ἄορ. εἰλίξα (καὶ σύνθετ. ἐξ-, περι-). Παθ. ἐλίττομαι, παρακ. παθ. ἀνειλίγμαι. Μέσ. ἐξελίττομαι περιελίττομαι (ὅπερ καὶ περιευλίττομαι παρὰ Πλάτωνι), ἄορ. παθ. ὡς μέσ. περιεελίχθην, παρακ. μέσ. ἐνειλίγμαι.

ἔλκω (σύρω) (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἀφ-, ἐφ-, καθ-, περι-, συν-, συνεφ-), παρακτ. εἰλκον (καὶ σύνθετος ἀνθ-, ἀφ-, καθ-, περι-, ὑφ-), μέλλ. μόνον συνεἰλξω καὶ καθεἰλξω, ἄορ. εἰλκῦσα (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἀφ-, δι-, ἐξ-, καθ-, συν-), παρακ. μόνον καθεἰλκῦχα. Παθ. ἐλκομαι (καὶ σύνθετ. δι-, ἐφ-, περι-), παρακ. παθ. εἰλκόμεν, ἄορ. παθ. καθεἰλκύσθην, παρακ. παθ. ἀνειλκῦσμαι καὶ καθεἰλκῦσμαι. Μέσ. ἐφέλκομαι καὶ προσεἰλκομαι, μέσ. ἄορ. ἐφειλκυσάμην καὶ προσεἰλκυσάμην. Ῥημ. ἐπιθ. ἐλκτέον καὶ συνελκυστέον. Τὸ μέσον αὐτοπαθές καὶ ἀλληλοπαθές κατ' ἀνάλυσιν, ἐλκω ἑμαυτόν, ἐλκουσιν ἀλλήλους. Ῥημ. παράγ. ἔλξις.

ἐλληνίζω (διαλέγομαι ἐλληνιστί). Μόνον ὁ ἐνεργ. ἐνεστώς καὶ ὁ παθ. ἄορ. ἠλληνίσθησαν.

ἐλπίζω (ἔχω ἐλπίδα, νομίζω), παρακτ. ἠλπιζον, ἄορ. ἠλπισα (καὶ σύνθετ. ἐπ-). Παθ. ἐλπίζομαι μόνον. Ῥημ. ἐπιθ. ἐλπιστός, ἀνέλπιστος, δυσέλπιστος.

ἐμῶ - ὦ (ξερνῶ), παρακτ. ἤμουν καὶ ἄορ. ἐξήμισα μόνον.

ἐμπεδῶ - ὦ (στερεώνω, ἀσφαλίζω, βεβαιώνω), παρακτ. ἤμπεδουν, μέλλ. ἐμπεδῶσω καὶ ἄορ. ἤμπεδῶσα μόνον.

ἐμποδίζω (ἐμποδίζω), παρακτ. ἐνεπόδιζον, μέλλ. ἐμποδιῶ μόνον. Παθ. ἐμποδίζομαι μόνον.

ἐμπορεύομαι (ἐμπορεύομαι, εἶμαι ἔμπορος) ἀποθ., μέλλ. μέσ. ἐμπορεύσομαι, ἄορ. μέσ. ἐμπορευσάμενος μόνον.

ἐναντιόομαι - οὖμαι (ἐναντιώνομαι) ἀποθ., παρακτ. ἠναντιόομαι, μέλλ. μέσ. ἐναντιώσομαι, ἄορ. παθ. ὡς μέσ. ἠναντιώσθην παρακτ. ἠναντιώμαι. Ῥημ. παράγ. ἐναντιώσις.

ἐνεθρεύω (κάννω ἐνέδραν), παρατ. ἐνήθρευον καὶ ἀόρ. ἐνήθρευσα. Παθ. ἐνεθρεύομαι, μέλλ. μέσ. ὡς παθ. ἐνεθρεύομαι, ἀόρ. παθ. ἐνήθρευθη. Μέσ. μόνον ὁ ἀόρ. τῆς μετοχ. ἐνεθρευσάμενος.

ἐνεχυράζω (λαμβάνω ἐνεχυρον), παρατ. προσηνεχυράζον, μέλλ. ἐνεχυράσω, ἀόρ. ἀπαρ. ἐνεχυράσαι. Παθ. ἀόρ. ἠνεχυράσθη μόνον. Ῥημ. παράγ. ἐνεχυρασία, ἐνεχυρασμός.

ἐνθουσιάζω καὶ ἐνθουσιάζω - ᾶ (εἰμί ἐνθουσιώδης), μέλλ. ἐνθουσιάζω καὶ ἀόρ. ἐνθουσιάσας. Ῥημ. παράγ. ἐνθουσιασῆς καὶ ἐνθουσιασμός.

ἐνθυμέομαι - οὔμαι (ἐν τῷ ἐμῷ θυμῷ, τῷ νῷ τίθημι τι, σκέπτομαι) ἀποθετ., παρατ. ἐνεθυμούμην, μέλλ. μέσ. ἐνθυμήσομαι, ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ἐνεθυμήθη (καὶ σύνθετ. προς-), παρακ. μέσ. ἐντεθύμημαι, ὑπερσ. μέσ. ἐνετεθύμητο. Παθ. μόνον τοῦ παρακ. τὸ ἐντεθύμημένον (= ἰσχευμένον). Ῥημ. ἐπίθ. ἐνθυμητέον. Ῥημ. παράγ. ἐνθύμημα, ἐνθύμησις.

ἐννοέω - ᾶ (βάλλω τι ἐν τῷ νῷ, σκέπτομαι), παρατ. ἐνενόουν, ἀόρ. ἐνενόησα (καὶ σύνθετ. προς-), παρακ. ἐννενόηκα. Μέσιν ἐννοῦμαι (ἐν τῷ ἐμῷ νῷ τίθημι τι), παρατ. ἐνενοούμην, ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ἐννοηθεῖς.

ἐνοχλέω - ᾶ (ἐνοχλῶ), παρατ. ἠνώχλων, μέλλ. ἐνοχλήσω, ἀόρ. ἠνώχλησα, παρακ. ἠνώχληκα. Παθ. ἐνοχλοῦμαι, παρατ. ἠνωχλούμην καὶ παρακ. παθ. παρηνώχλησθε μόνον.

ἐντέλλομαι (δίδωμι ἐντολήν τι, παραγγέλλω) ἀποθ. παρατ. ἐνετελλόμην, ἀόρ. μέσ. ἐνετειλάμην, παρακ. μετὰ παθ. διαθείς. ἐντέταλμαι. Ῥημ. παράγ. ἐντολή.

ἔξεσσι (εἶναι ἐπιτετραμμένον, ὑπάρχει δύναμις ἐξωθεν) ἀπρόσωπ., ὑποτ. ἐξῆ, εὐκτ. ἐξείη, προστ. ἐξέστω, ἀπαρ. ἐξεῖναι, μετοχ. ἐξέσθαι. Παρατ. ἐξῆν. Μέλλ. ἐξέσται καὶ ἐχγεθήσεται, εὐκτ. ἐξέσταιτο, ἀπαρ. ἐξέσεσθαι, μετοχ. ἐξεσόμενον καὶ ἐχγενησόμενον. ἀόρ. ἐχγένητο.

ἔξετάζω (ἔξετάζω) (καὶ σύνθετ. προσ-, συν-), παρατ. *ἔξετασον*, μέλλ. *ἔξετάσω* καὶ *συνήρημ. ἀπαξ ἔξετάωμεν*, ἀόρ. *ἔξετασα* (καὶ σύνθετ. ἀντ-, παρ-), παρακ. *ἔξετακα*. Παθ. *ἔξετάζομαι* (καὶ σύνθετ. συν-), παρατ. *ἔξεταζόμην*, μέλλ. *παθητ. ἔξετασθήσομαι*, ἀόρ. *παθ. ἔξετάσθην*, παρακ. *παθ. ἔξετασμαι* (καὶ σύνθετ. προσ-). Ῥημ. ἐπιθ. *ἔξεταστοῦρ* καὶ *ἀνεξεταστος*. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. κατ' ἐνάλυσ. *ἔξετάζω ἑμαυτόν*. Ῥημ. παράγ. *ἔξετασις*, *ἔξετασμός*, *ἔξεταστής*.

ἑορτάζω (ἔχω ἑορτήν, ἑορτάζω), παρατ. *ἑόρτασον*, ἀόρ. *ἑόρτασα*. Ῥημ. παράγ. *ἑόρτασις*.

ἐπανορθόω - ᾶ (ἐπανάγω τι εἰς τὴν προτέραν αὐτοῦ ὀρθὴν κατάστασιν), παρατ. *ἐπηνόρθουν*, μέλλ. *ἐπανορθώσω*, ἀόρ. *ἐπηνόρθωσα* (καὶ σύνθετ. συν-). Μέσ. *ἐπανορθοῦμαι*, παρατ. μέσ. *ἐπηνορθοῦμην*, μέλλ. μέσ. *ἐπανορθώσομαι*, ἀόρ. μέσ. *ἐπηνορθωσάμην*. Παθ. χρόνοι μόνον μέλλ. *ἐπανορθωθήσομαι*, ἀόρ. *παθ. ἐπηνορθώθην*, παρακ. *ἐπηνόρθωται*. Ῥημ. ἐπιθ. *ἐπανορθωτέος*. Ῥημ. παράγ. *ἐπανόρθωσις*, *ἐπανόρθωμα*.

ἐπειγώ (βιάζω) καὶ *συνήθως* *κατεπειγώ*, παρατ. *κατήπειγον*. Μέσ. *ἐπειγομαι*, παρατ. *ἠπειγόμεν*, ἀόρ. *παθ. ὡς* μέσ. *ἠπειλήθην*. Ῥημ. ἐπιθ. *ἐπεικτέον*.

ἐπιθυμέω - ᾶ (ἐπιθυμῶ), παρατ. *ἐπεθύμουν*, μέλλ. *ἐπιθυμήσω*, ἀόρ. *ἐπεθύμησα*, παρακ. *ἐπιτεθύμηκα*. Παθ. μόνον τὸ *ἐπιθυμούμενα* καὶ *ἀντεπιθυμεῖσθαι*. Ῥημ. παράγ. *ἐπιθυμητής*, *ἐπιθύμημα*, *ἐπιθυμητικός*.

ἐπικουρέω - ᾶ (εἶμι ἐπίκουρος, βοηθῶ) (καὶ σύνθετ. συν-), παρατ. *ἐπεκούρουν*, μέλλ. *ἐπικουρήσω* (καὶ σύνθετ. ἀντ-), ἀόρ. *ἐπεκούρησα*. Παθ. μόνον τὸ τοῦ παρακ. *ἐπικεκουρηῆσθαι*. Ῥημ. παράγ. *ἐπικούρησις*.

ἐπιμελόμαι καὶ *ἐπιμελόμαι - οῦμαι* (ἐπιμελοῦμαι, εἶμαι ἐπιμελής), ἀποθ. (καὶ σύνθετ. ἀντ-, συν-), παρατ. *ἐπεμελόμην* καὶ *ἐπεμελούμην* (καὶ σύνθετ. συν-), μέλλ. μέσ. *ἐπιμελήσομαι* (καὶ σύνθετ. συν-) καὶ *παθ. ὡς* μέσ. *σπανιώτατα ἐπιμελήσομαι*, ἀόρ. *παθ. ὡς* μέσ. *ἐπεμελήθην*, παρακ. *ἐπιμεμῆσθαι*.

λημαι. Ῥημ. ἐπίθ. ἐπιμελητέον. Ῥημ. παράγ. ἐπιμέλημα ἐπιμελητής, ἐπιμελητικός.

ἐπί-σταμαι (γνωρίζω) ἀποθ. (καὶ σύνθετ. ἐξ-, προ-, προσ-, συν-), ὑποτ. ἐπίσταμαι, ἐπίστη, κτλ.; εὐκτ. ἐπισταίμην, ἐπίσταιο, κτλ., προστ. ἐπίστω, ἐπιστάσθω, κτλ., ἀπαρ. ἐπίστασθαι, μετ. ἐπιστάμενος, παρατ. ἠπιστάμην, ἠπίστω, κτλ., μέλλ. μέσ. ἐπιστήσομαι, ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ἠπιστήθην, ῥημ. ἐπίθ. ἐπιστητός. Ῥημ. παράγ. ἐπιστήμη, ἐπιστήμων.

ἐπιστατέω - ᾠ (εἶμαι ἐπιστάτης) (καὶ σύνθετ. συν-), παρατ. ἐπεστατόν, μέλλ. ἐπιστατήσω, ἀόρ. ἐπεστατήσα. Ῥημ. ἐπίθ. ἐπιστατητέον.

ἐπιτηδεύω (πράττω), παρατ. ἐπετήδευον, μέλλ. ἐπιτηδεύω, ἀόρ. ἐπετήδευσα, παρακ. ἐπιτετήδευκα. Παθ. ἐπιτηθεύομαι καὶ παθ. παρακ. ἐπιτετηθεύεται καὶ ἐπιτετηθευμένος μόνον. Ῥημ. ἐπίθ. ἐπιτηθευτέον. Ῥημ. παραγ. ἐπιτήδευμα, ἐπιτήδευσις.

ἐπιτροπεύω (εἶμαι ἐπίτροπος), παρατ. ἐπετρόπευον, μέλλ. ἐπιτροπεύω καὶ ἀόρ. ἐπετρόπευσα. Παθ. ἐπιτροπεύομαι, ἀόρ. παθ. ἐπετροπεύθην (καὶ σύνθετ. προσ-) καὶ παθ. παρακ. ἐπιετροπευμένος μόνον. Ῥημ. παράγ. ἐπιτροπεία, ἐπιτρόπευσις, ἐπιτροπευτικός.

ἐπιχειρέω - ᾠ (βάλλω χέρι εἰς τι, ἐπιχειρίζομαι), παρατ. ἐπεχείρουν, μέλλ. ἐπιχειρήσω, ἀόρ. ἐπεχείρησα, παρακ. ἐπέκχειρκα. Παθ. ἐπιχειροῦμαι (= προσβάλλομαι καὶ πράττομαι), παρατ. ἐπεχειροῦμην, ἀόρ. παθ. ἐπεχειρήθην. Ῥημ. ἐπίθ. ἐπιχειρητέον. Ῥημ. παράγ. ἐπιχειρήμα, ἐπιχειρήσις, ἐπιχειρητής.

ἔπομαι (ἀκολουθῶ) ἀποθ. ὁ ἐνεστώς ἔπομαι (καὶ σύνθετ. ἐφ-, παρ-, συν-, συμπαρ-), παρατ. ἐπόμην (καὶ σύνθετ. ἐφ-, παρ-, συν-, συμπαρ-, συνεφ-), μέλλ. μέσ. ἐφομαι (καὶ σύνθετ. ἐφ-, συν-), ἀόρ. μέσ. ἐσπόμην (καὶ σύνθετ. ἐφ-, συν-, συνεφ-), ὑποτ. μόνον εὐνθετος ἐπίσπομαι καὶ συνεπίσπομαι, εὐκτ. ἐπισποίμην, προστ. ἐπίσπον καὶ συνεπίσπον, ἀπαρ. ἐπισπέσθαι καὶ συνεπισπέσθαι, μετόχ. ἐπισπόμενος καὶ συνεπισπόμενος.

ΣΗΜ. Ῥημ. σπασα, ἐξ ἧς ἐπ- καὶ ὑθετικής βίβ. σπ-, ἐξ ἧς ὁ ἐφ- ὁ

ἐπ-ό-μην, ὁ παρατ. εἰπόμην (=ἐ-σεπ-όμην) μετὰ τῆν συγκοπὴν τοῦ π καὶ συναίρεσιν τοῦ εε εἰς ει.

ἔπω (ἐνασχολοῦμαι εἰς τι, ἐνεργῶ, θεραπεύω). Ἄπλοῦν εἶναι ποιητικόν, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις εὐρίσκεται μόνον σύνθετον περιέπω (=περιποιῶμαι, καλῶς μεταχειρίζομαι), παρατ. περιείπον καὶ μέλλ. περιέψω. Παθ. μόνον περιέποιτο καὶ παρατ. περιείποντο.

ἐράω - ὦ (ἔχω ἔρωτα, ἀγαπῶ σφόδρα), παρατ. ἤρων, ἄορ. παθ. ὦς ἐνεργ. ἠράσθη (καὶ σύνθετ. ἄν-). Παθ. ἐρώμαι (ὑπό τινος καὶ σύνθετ. ἄντι-) μόνον. Ῥημ. ἐπίθ. ἐραστός, ἐρατὴ, πολυέρατος, ἀξιεράτος.

ἐργάζομαι (ἐργάζομαι), ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθέσεως (ὁ ἐ-νεστὼς καὶ σύνθετ. ἀπ-, δι-, ἐν-, ἐξ-, ἐπ-, κατ-, περι-, συν-, ὑπ-, ἐναπ-, προεξ-, συναπ-), παρατ. ἐργαζόμην (καὶ σύνθετ. ἐξ-, κατ-), μέλλ. μέσ. ἐργάσομαι (καὶ σύνθετ. ἀπ-, κατ-, περι-), ἄορ. μέσ. ἐργασάμην (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἐν-, ἐξ-, ἐπ-, κατ-, προσ-, ἐπεξ-), παρακ. μέσ. εἴργασμαι (καὶ σύνθετ. ἀπ-, δι-, κατ-, περι-), ὑπερσ. μέσ. εἰργάσμη (καὶ σύνθετ. ἐπ-), καὶ εἰργασμένος ἦν. Χρῶναι μετὰ παθητ. διαθέσ. εἶναι μόνον ὁ παθ. μέλλ. ἐξεργασθήσομαι καὶ κατεργασθήσομαι, ἄορ. παθ. εἰργάσθη (καὶ σύνθ. ἀπ-, ἐν-, ἐξ-, κατ-), παρακ. παθ. εἴργασμαι (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἐξ-, κατ-, συν-, προ-, προσεξ-), ὑπερσ. παθ. εἰργάσμη (καὶ σύνθετ. ἐξ-, προσ-), μετ' ὀλίγ. μέλλ. παθ. εἰργασμένος ἔσομαι. Ῥημ. ἐπίθ. εὐκατέρερατος, ἀδιεξέρερατος, δυσκατέρερατος, ἐργαστέος, -τέον, περιεργαστέον. Ῥημ. παρακ. ἐργαστήρ, ἐργάτης, ἐργασία.

ΣΗΜ. Ῥίζ. Ἔργ-, διὰ τοῦτο εἴργασμαι (=Ἔε-Ἔεργασμαι), ὁ δὲ παρατ. κατ' ἄρχας ἦτο ἠεργαζόμην, ἄορ. ἠεργασάμην, ὕστερον δὲ πρὸς ἀφομοίωσιν διὰ τὸ τοῦ παρακ. ει ἐτέθη πανταχοῦ ει.

ἐρεθίζω (ἐρεθίζω), ἄορ. ἠρέθισα καὶ παρακ. ἠρέθισα. Παθ. ἐρεθίζομαι (καὶ σύνθετ. ἄν-) καὶ ὑπερσ. ἀνηρέθιστο μόνον. Ῥημ. ἐπίθ. ἐρεθιστέον.

ἔρειδω (στηρίζω). Μόνον σύνθετον ἀντερείδω καὶ ὑπερείδω, παρατ. ἀντήρειδο, ἄορ. ἠρεισα (καὶ σύνθετ. ἄντ-). Μέσ. ἀπερεί-

δομαι καὶ ἱερεῖδομαι καὶ ἄορ. μέσ. ἀπηρευσάμην. Πημ. παράγ-
 λεισμα.

ἔρευνάω-ᾶ (ἐξετάζω) (καὶ σύνθετ. δι-), παρατ. ἠρέβων
 ἄορ. ἠρέβησα. Παθ. ἐρευνᾶμαι (καὶ σύνθετ. δι-). Μέσ. διερευ-
 νᾶμαι τι, προξερευνᾶμαι, διεξερευνᾶμαι, μέσ. μέλλ. προδιερευ-
 νήσομαι, ἄορ. μέσ. διηρευνησάμην, ἀνηρευνησάμην καὶ συνεξη-
 ρευνησάμην. Πημ. ἐπίθ. ἀδιερεύνητος, ἀνερεύνητος, δυσδιερευ-
 νητος, ἐρευνητέον, διερευνητέον.

ἐρίζω (φιλονικῶ), παρατ. ἤρισον καὶ ἄορ. ἤρισα, ὡς παθ. δὲ
 κατὰ περίφρασιν ἔρις γίγνεται.

ἐρμηνεύω (εἶμαι ἐρμηνεύς) (καὶ σύνθετ. ἀφ-), παρατ. ἠρμή-
 νευον, μέλλ. ἐρμηνεύσω, ἄορ. ἠρμήνευσα. Παθ. ἐρμηνεύομαι.
 Πημ. παραγ. ἐρμηνεία, ἐρμηνευτής, ἐρμηνευτικός.

ἔρω (περιπατῶ, πορεύομαι, μεταγινεσθ. δὲ σύρομαι μὲ τῆ
 κοιλίαν). Ποιητικὸν καὶ μεταγενέστερον, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς
 πεζολόγοις μόνον τὸ ἐξέρπει (=ἐξέρχεται) καὶ καθέρπει (=κα-
 τέρχεται) καὶ τὸ ῥημ. ἐπίθ. ἐρπετόν (=ζῶον).

ἔρω (περιεπλανήθην, ἐφθάρην, ἐχάθην). Ἐνεστώσ με σημα
 παρακειμένου, ἀπαντᾷ δὲ μόνον ἡ ὀριστικὴ (καὶ σύνθετ. ὑπ-), τ
 ἀπαρ. ἔρρειν καὶ ἡ μετοχ. ἔρρων.

ἐρυθρίαώ-ᾶ (κοκκινίζω ἐξ ἐντροπῆς). Μόνον ὁ ἐνεστώσ κατὰ
 ἄορ. ἠρυθρίασα (καὶ σύνθετ. ἀν-).

ἐρύκω (ἀναχαιτίζω, ἀπομακρύνω). Μόνον τὸ ἐρύκειν κατὰ
 ἀπερῦκω καὶ ὁ ἄορ. ἀπήρῦξα.

ἔρχομαι (ἔρχομαι, ὑπάγω). Τοῦ ἐνεστώτος μόνον ἡ ὀριστικὴ
 εὐρίσκειται ἀπλή (καὶ σύνθετ. ἀπ-, εἰσ-, ἐξ-, ἐπ-, προ-, παρ-, περι-,
 προσ-, συν-, ὑπ-, διεξ-, συνεισ-, ὑπέξ-), αἱ δὲ ἄλλαι ἐγκλίσεις ἀ-
 ναπληροῦνται ὑπὸ τοῦ εἶμι, εὐρίσκειται δὲ μόνον ὑπέρχεσθαι κατὰ
 μετοχ. ὑπερχόμενος, παρατ. ἤειν ἢ ἦα, μέλλ. εἶμι, ἄορ. ἤλθον
 (καὶ σύνθετ. ἀπ-, δι-, ἐξ-, εἰσ-, κατ-, συν-, διεξ-, ἀντιδιεξ-, ἐ-
 πεξ-, συνεξ-, ἐπεισ-, κτλ.), παρακ. ἐλήλυθα (καὶ σύνθετ. ἀπ-, δι-,
 εἰσ-, ἐξ-, ἐπ-, προ-, κατ-, παρ-, προσ-, συν-, ὑπ- ἐπικν-, ἐπεξ-,
 προεισ-, προδι-, διεξ-), εὐκτ. προεληλυθοίης καὶ περεληλυθῶς

ἔλθω, ὑπερσ. ἔλθω. ἔλθω (καὶ σύνθετ. ἀπ-, δι-, εἰσ-, ἐξ-, κατ-, παρ-, προσ-, προ-, διεξ-, ἐπαν-) καὶ συνελελυθῶς ἤν, ἐπαελελυθῶς ἤν, περιελελυθῶς ἤν.

ΣΗΜ. ῥίζ. ἔρ-, ἔρ-χομαι (=ἔρ-σκομαι, ὡς γλί-χομαι=γλίτ-σκομαι, ἐλ-, ἐλ-υθ-, ἐξ οὗ ἤλθον (ἐκ τοῦ ἤλυθον).

ἔρωτάω - ῶ (ἔρωτῶ) (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἀντ-, δι-, ἐπ-, ἐπαν-, ὑπ-), παρατ. ἠρώτων (καὶ σύνθετ. ἀν-, δι-, ἐπ-, προσ-, ἐπαν-), μέλλ. ἐρωτήσω (καὶ σύνθετ. δι-, ἐπ-) καὶ μέσ. μέλλ. ὡς ἐνεργ. συνηθέστ. ἐρήσομαι (καὶ ἀν-, ἐπ-), ἀόρ. ἠρώησα (καὶ σύνθετ. ἀν-, δι-, ἐπ-, ἐπαν-) καὶ συνηθέστ. ἀόρ. μέσ. ἠρώμην (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἀντ-, δι-, ἐπ-, ἐπαν-, προσ-), παρακ. ἠρώτηκα (καὶ σύνθετ. δι-). Παθ. ἐρωτῶμαι (καὶ σύνθετ. ἀν-, δι-, ἐπ-, ἐπαν-, προσ-), ἀόρ. παθ. ἠρωτήθη (καὶ σύνθετ. ἐπ-), παρακ. παθ. μόνον προστακ. ἠρωτήσθω καὶ μετοχ. ἠρωτημένα. ῥημ. ἐπιθ. ἀερωτητέον. ῥημ. παράγ. ἐρώτησις, ἐρώτημα, ἐρωτητικός.

ἔσθίω (τρώγω) (καὶ σύνθετ. ἀπ-, κατ-, ὑπερ-), παρατ. ἔσθιον (καὶ σύνθετ. κατ-), μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. ἔδομαι, ἀόρ. ἔφαγον (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἐν-, κατ-, συν-), παρακ. ἐδήδοκα καὶ κατεδήδοκα. Παθ. μόνον παρακ. κατεδηδεσμένος. ῥημ. ἐπ. ἔδεστος, ἔδεστέον, καὶ σύνθετ. θριπήδεστος (=σκωληκόβρωτος). ῥημ. παράγ. ἔδεσμα, ἐδωδή.

ΣΗΜ. ῥίζ. ἐδ-, ἐξ οὗ ἔσθω (=ἔδ-θω) καὶ ὑπερον ἔσθίω, καὶ ἔδε-, ἐξ οὗ ἐδ-ήδο-κα (πρβλ. ἐνεκ-, ἐν-ήνοχ-α, λεγ-, συν-είλοχ-α κτλ.), ἔδεσ-, ἐδ-ήδεσ-μαι ἔδεσ-μα.

ἔστιάω - ῶ (φιλεύω, ξενίζω) (καὶ σύνθετ. ἀνταφ-), παρατ. ἐίστιων, ἀόρ. εἰσιτιάσα, παρακ. εἰσιτιάκα. Μέσ. ἐστιῶμαι (καὶ σύνθετ. συν-), παρατ. μέσ. εἰσιτώμην, μέσ. μέλλ. ἐστιάσομαι, ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. σπαν. ἐστιαθεῖσα καὶ συνεισιτιάθη, παρακ. μέσ. εἰσιτιάμαι. Παθ. σπαν. ἐστιῶμαι ὑπό τινος, ἀόρ. παθ. ἐστιαθεῖς, παρακ. παθ. προστ. ἐστιάσθω. ῥημ. παράγ. ἐστιασίς, ἐστιάτωρ.

έτοιμάζω (κάμνω ἔτοιμον), παρατ. ἠτοίμαζον, μέλλ. ἐτο

μάσω. Μέσ. εἰτοιμάζομαι, παρκατ. μέσ. ἠτοιμαζόμεν, ἄορ. μέσ. εἰτοιμασάμεν, παρκατ. μέσ. ἠτοιμασμαι. Παθ. εἰτοιμάζομαι καὶ ὑπερσ. παθ. ἠτοιμαστο.

εὐδαιμονέω-ᾶ (εἶμι εὐδαίμων) (καὶ σύνθετ. συν-), παρκατ. ηὐδαιμόνουρ, μέλλ. εὐδαιμογήσω, ἄορ. ηὐδαιμόνησα (καὶ σύνθετ. ἐν-).

εὐδαιμονέζω (νομίζω τινὰ εὐδαίμονα, καλοτυχιζώ), παρκατ. ηὐδαιμόνιζορ, μέλλ. εὐδαιμοιῶ, ἄορ. ηὐδαιμόνισα. Παθ. μόνον εὐδαιμονίζομαι. Τὸ δὲ μέσ. αὐτοπαθ. εὐδαιμοιζῶ ἐμμαντόρ. Ῥημ. παράγ. εὐδαιμόνισμα.

εὐδοκίμέω-ᾶ (εἶμι εὐδόκιμος, καλὴν ὑπόληψιν ἔχω) (καὶ σύνθετ. ἐν-, ὑπερ-), παρκατ. ηὐδοκίμουρ, μέλλ. εὐδοκιμήσω, ἄορ. ηὐδοκίμησα, παρκατ. ηὐδοκίμηκα. Ῥημ. παραγ. εὐδοκίμησις.

εὐθῶ (κοιμῶμαι). Μόνον ὁ ἐνεστώσ ἀπλοῦς ἐνίοτε, συνήθως δὲ σύνθετος καθευθῶ (καὶ συγκαθ-), παρκατ. ηὐθον σπανίως, συνήθως δὲ ἐκάθευθον καὶ σπκνιώτ. καθηῦθον, μέλλ. καθευθήσω. Ῥημ. ἐπίθ. καθευδητέορ.

εὐεργετέω-ᾶ (κάμνω εὐεργεσίαν) (καὶ σύνθετ. ἀντ-), παρκατ. εὐεργέτουρ, μέλλ. εὐεργετήσω, ἄορ. εὐεργέτησα καὶ εὐηργετήσα, παρκατ. εὐεργέτηκα καὶ εὐηργέτηκα, ὑπερσ. εὐεργετήκαιρ. Παθ. εὐεργετοῦμαι, ἄορ. παθ. εὐεργετήθην, παρκατ. παθ. εὐεργετήμαι, ὑπερσ. εὐηργέτητο καὶ εὐηργέτηντο μόνον. Ῥημ. ἐπίθ. εὐεργετητέορ. Ῥημ. παραγ. εὐεργεσία, εὐεργέτημα.

ΣΗΜ. Τὸ εὐεργετῶ διαφορεῖται ἐν τῇ αὐξήσει καὶ ἀναδιπλώσει.

εὐθυμέομαι-οῦμαι (εἶμι εὐθυμος, εὐθυμῶ), ἀποθετ., παρκατ. ηὐθυμούμεν, μέλλ. μέσ. εὐθυμήσομαι. Ῥημ. ἐπίθ. εὐθυμητέορ.

εὐλαθεόμαι-οῦμαι (φοβοῦμαι, φυλάττομαι) ἀποθετ. (καὶ σύνθετ. δι-, ἐξ-), παρκατ. ηὐλαθούμεν, μέλλ. μέσ. εὐλαθήσομαι, ἄορ. παθ. ὡς μέσ. ηὐλαθήθην (καὶ σύνθετ. δι-, προ-), παρκατ. διηυλαθήμαι. Ῥηματ. ἐπίθ. εὐλαθητέορ καὶ διευλαθητέορ.

εὐλογέω-ᾶ (ἐγκωμιάζω), παρκατ. ηὐλόγουρ, ἄορ. ηὐλόγησα. Παθ. εὐλογοῦμαι καὶ μέλλ. μέσ. ὡς παθ. εὐλογήσομαι.

εὐρίσκω (εὐρίσκω) (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἐξ-), παρατ. ἠῤῥισκον (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἐξ-), μέλλ. εὐρήσω (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἐξ-, συνεξ-), ἄορ. ἠῤῥον (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἐξ-, συνεξ-), παρακ. ἠῤῥηκα (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἐξ-, προσεξ-), εὐκτ. ἠῤῥηκῶς εἴην, ὑπερσ. ἠῤῥηκῶς ἦν. Μέσ. εὐρίσκομαι **τι** (= ἀπολαύω, ἐπιτυγχάνω τινός), παρατ. μέσ. ἠῤῥισκόμην, μέλλ. μέσ. εὐρήσομαι, ἄορ. μέσ. ἠῤῥόμην, παρακ. μέσ. ἠῤῥημαι. Παθ. εὐρίσκομαι (καὶ σύνθετ. ἀν-), παρατ. παθ. ἠῤῥισκόμην (καὶ σύνθετ. ἀν-), μέλλ. παθ. εὐρεθήσομαι (καὶ ἀν-), ἄορ. παθ. ἠῤῥέθην (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἐξ-), παρακ. παθ. ἠῤῥημαι (καὶ σύνθετ. ἐξ-), ὑπερσ. παθ. ἠῤῥήμην. Ῥημ. ἐπίθ. εὐρετός, ἀνεύρετος, εὐεύρετος, δυσεύρετος, εὐρετέον, ἀνευρετέον, ἐξευρετέον. Ῥημ. παραγ. εὐρετής, εὐρεσις, εὐρημα.

ΣΗΜ. Ἡ αὐξησης καὶ ἡ ἀναδίπλωσις γίνεται πάντοτε διὰ τοῦ ΗΥ, πλημμελῆς δὲ εἶναι ἡ διὰ τοῦ ΕΥ γινομένη.

εὐσεβέω - ὦ (εἰμί εὐσεβής), παρατ. ἠῤῥεβουν. Παθ. μόνον εὐσεβοῖντο καὶ ἄορ. παθ. ὑποτ. εὐσεβεθῆ. Συνήθως δὲ λέγεται κατὰ περίφρασιν εὐσεβής εἰμι, εὐσεβῶς ἔχω.

εὐτυχέω - ὦ (εἰμί εὐτυχής) (καὶ σύνθετ. δι-), παρατ. ἠῤῥτύχουν, ἄορ. ἠῤῥτύχησα, παρακ. ἠῤῥτύχηκα, (καὶ σύνθετ. δι-), ὑπερσ. μόνον τὸ ἠῤῥτύχησα. Παθητ. μόνον τὸ τοῦ παρακ. ἠῤῥτύχηται (= μετ' εὐτυχίας κατώρθωται). Ῥημ. παράγ. εὐτίχημα.

εὐφραίνω (καλῶς τὰς φρένας τινός διατίθημι, τέρπω, εὐφροσύνην παρέχω), παρατ. ἠῤῥφραινον, ἄορ. ἠῤῥφραῖνα. Μέσ. εὐφραίνομαι, παρατ. ἠῤῥφραίνόμην (καὶ σύνθετ. συν-), μέλλ. συνηρημ. εὐφρανοῦμαι καὶ σπανιώτ. παθ. ὡς μέσ. εὐφρανθήσομαι, ἄορ. παθ. ὡς μέσ. ἠῤῥφρανθήην.

εὐχομαι (εὐχομαι, ἐπιθυμῶ, καυχῶμαι) ἀποθ. (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἐπ-, κατ-, προσ-, συν-), παρατ. ἠῤῥχόμην (καὶ σύνθετ. κατ-, συν-, προσ-, συνεπ-), μέλλ. μέσ. εὐξομαι (καὶ σύνθετ. συν-, προσ-), ἄορ. μέσ. ἠῤῥξάμην (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἐπ-, προσ-, συν-, συνεπ-). Παθ. παρακ. ἠῤῥχεται. Ῥημ. ἐπίθ. εὐκτός, ἀπευκτός, πολύευκτος καὶ εὐκί' οἶν.

ΣΗΜ. Ἡ αὐξησης καὶ ἡ ἀναδίπλωσις γίνονται μόνον διὰ τοῦ ΗΥ, κλημ-
μελῆ δ' εἶναι τὰ διὰ τοῦ ΕΥ εἰς τοὺς παρωχημένους χρόνους.

εὐωχέω-ᾶ (φιλεύω), παρατ. *εὐώχουν*. Μέσ. *εὐωχοῦμαι*, πα-
ρατ. *εὐωχούμην*, μέλλ. μέσ. *εὐωχήσομαι*, ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. *εὐ-
ωχήθη*.

ἔχω (ἔχω, κατέχω, δύναμαι) (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἀν-, ἀντ-, δι-,
ἐπ-, κατ-, μετ-, παρ-, περι-, προ-, προσ-, συν-, ὑπερ-, ὑπ-), πα-
ρατ. *εἶχον* (καὶ σύνθετ. μετὰ τῶν αὐτῶν προθέσ.), μέλλ. *ἔξω* (καὶ
σύνθετ. ἀνθ-, καθ-, μεθ-, παρ-, προ-, προσ-, ὑφ-, ἀντιπαρ-) καὶ
σχήσω (καὶ σύνθετ. ἀπο-, ἐπι-, κατα-, παρα-, περι-), ἀόρ. *ἔ' ἔσχον*
(καὶ σύνθετ. ἀν-, ἀντ-, δι-, ἐπ-, κατ-, μετ-, παρ-, προ-, προ-, ὑπ-,
ὑπερ-, ἀντιπαρ-), ὑποτ. *σχῶ*, κτλ., εὐκτ. *σχοίην* ἀπλῆ οὐσα, σύν-
θετος δὲ —*σχοῖμι*, προστ. σύνθετ. *σχές*, *σχέτω*, κτλ. (μετὰ τῶν
προθέσ. ἐπί, κατά, παρά, πρὸς, ὑπό), ἀπαρ. *σχεῖν*, μετοχ. *σχών*.
Παρακ. *δοχηκα* (καὶ σύνθετ. κατ-, μετ-, παρ-, προσ-, ὑπ-). Μέσ.
καὶ παθ. *ἔχομαι* (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἀντ-, ἐν-, κατ-, προ-, παρ-,
προσ-, περι-, ὑπερ-, συν-, προσ-, παρ-), παρατ. μέσ. καὶ παθ. *εὐ-
ωχόμεν* (καὶ ἀπ-, ἀντ-, κατ-, παρ-, περι-, προ-, συν-), μέλλ. μέσ.
ἔξομαι (καὶ σύνθετ. ἀφ-, ἀνθ-, παρ-), καὶ μέλλ. μέσ. ὡς παθ. *ἐνέ-
ξομαι* καὶ *συνέξομαι* μέλλ. μέσ. *παρασχήσομαι* καὶ *ἀποσχήσομαι*,
ἀόρ. μέσ. *ἔ' ἀπεσχόμεν*, *παρεσχόμεν* καὶ *ἐπεσχόμεν*, ἀόρ. μέσ.
ὡς παθ. *ἔσχόμεν* (καὶ σύνθετ. κατ-, ἐν-, συν-), παρακ. μέσ. *πα-
ρέσχημαι* καὶ *ἀπέσχημαι*. Ῥημ. ἐπίθ. *ἀνεκτός*, *καθεκτός*, *εὐκά-
θεκτος*, *δυσκάθεκτος*, *δυσἀνεκτος*, *ἀνασχετός*, *ἐκτέος*, *-έον*, *πυρε-
κτέον*, *μεθεκτέον*, *προσεκτέον*, *ἀνθεκτέον*, *ὑφεκτέον*, *συνεκτέον*,
ἀφεκτέον, *ἐπισχετέος*. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. ἀναλελυμ. *παρέχω* ἑμαυ-
τόν, *κατέχω* ἑμαυτόν. Τὸ δὲ ἐνεργητ. εἶναι ἐνίοτε ἴσον μὲ μέσον
μάλιστα εἰς τὴν φράσιν «ἔχε δὴ». Ῥημ. παράγ. *ἔξεις*, *σχέσις*,
σιῆμα, *ἀνοκωχή*, *διοκωχή*, *παροχή*, *μέτοχος*, *ὑπεροχή*, *μέθεξις*,
κάθεξις.

ἔψω (ψήνω) (καὶ σύνθετ. καθ-), μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. *ἔψησο-
μαι*, ἀόρ. *ἤψησα*. Παθ. *ἔψομαι*. Ῥημ. ἐπίθ. *ἐφθός*, *ἔψητός*. Ῥημ.
παραγ. *ἔψησις*, *ᾄψον*, *ὀπτός*.

Z

Ζάω-ᾶ (ζᾶ). ζῆς, ζῆ, κτλ. (καὶ σύνθετ. ἀπο-, δια-, κατα-, συ-), προστ. [ζῆ], ζήτω, παρατ. ἔζων, ἔζης, ἔζη, κτλ. (καὶ σύνθετ, δι-), μέλλ. ζήσω καὶ διαζήσω, συνηθέστερ. δὲ ὁ μέλλ. βιάσομαι, ἀόρ. ἐβίωv, κτλ., παρακ. βεβίωκα (ἄρα βιάω-ᾶ).

ΣΗΜ. Τὸ ζᾶ συναίρειται εἰς η, διότι ἤτο ποτε ζήω-ζᾶ, ζήεις-ζῆς, ζήει-ζῆ κτλ.

Ζεύγνυμι (Ζεύγω). Ἄπλοῦν εἶναι ποιητικόν, παρὰ δὲ τοῖς Ἄττικοῖς πεζολόγοις εἶναι σύνθετον, συζεύγνυμι, ὑποζεύγνυμι καὶ μεταζεύγνυμι, παρατ. ἀνεζεύγνυ μόνον, ἀόρ. ἔζευξα καὶ ἀνέζευξα. Παθ. ζεύγνυμαι (καὶ σύνθετ. κατα-, παρα-), ἀόρ. παθ. ἐζύγηv (καὶ σύνθετ. δι-, συν-), καὶ σπανίως ἐζεύχθηv, παρακ. ἔζευγμαι (καὶ σύνθετ. δι-, συν-). Μέσ. διαζεύγνυμαι, ἀόρ μέσ. συνεζεύξατο. Ῥημ. παραγ. διάζευξις, σύζευξις.

Ζέω (βράζω), ζεῖς, ζεῖ, κτλ. καὶ ἀόρ. ἔζεσα μόνον. Ῥημ. παράγ. ζέσις.

ΣΗΜ. Ῥίζ. ἀρχικὴ ζεσ-, ἐξ ἧς τὸ μεταγεῖστ. ζεσ-τός, τὸ δὲ σ μεταξὺ δύο φωνηέντων καὶ πρὸ ἄλλου σ ἀποβάλλεται καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἐκτείνεται τὸ Ε εἰς Η εἰς τὸν ἀόριστον.

Ζημιᾶω-ᾶ (ζημιᾶ, τιμωρᾶ σωματικῶς ἢ χρηματικῶς) (καὶ σύνθετ. ἐπι-), παρατ. ἐζημιουv, μέλλ. ζημιᾶσω, ἀόρ. ἐζημιῶσα (καὶ σύνθετ. προσ-), παρακ. ἐζημιῶκα. Παθ. ζημιούμαι, παρατ. ἐζημιούμηv, μέλλ. μέσ. ὡς παθ. ζημιῶσομαι καὶ σπανίως ὁ παθ. ζημιωθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἐζημιώθηv, παρακ. παθ. ἐζημιώμας, ὑπερσ. παθ. ἐζημιῶτο. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. κατ' ἀνάλυσ. ζημιᾶ ἄφραυτόv. Ῥημ. παράγ. ζημιῶμα.

Ζώννυμι (ζώνω). Ὁ ἐνεστώς μόνον σύνθετος καὶ σπάνιος παραζωννύς. Παθ. καὶ μέσ. παρακ. διεζῶται καὶ διεζωμέτος. Ῥημ. ἐπίθ. ἀζωστος. Ῥημ. παράγ. διάζωμα, ζώνη.

II

ἡβάσκω (ἀρχίζω νὰ ἡβῶ). Μόνον ὁ ἐνεστώς **ἡβάσκω**.

ἡβῶ-ᾤ (εἶμαι εἰς ἡβικὴν ἡλικίαν, ἀκμάζω) καὶ ἀνηβῶ. μέλλ. ἐφηθήσουσι, ἀόρ. ἡβησα καὶ ἀνηβησα καὶ παρακ. παρήβηκα.

ἡγεμονεύω (εἶμαι ἡγεμών), ἀόρ. ἡγεμόνευσα. Παθ. μόνον ἡγεμονεύεσθαι.

ἡγέομαι-οὔμαι (ὀδηγῶ, νομίζω) ἀποθετ. (καὶ σύνθετ. ἐξ-, εἰσ-, ἐφ-, καθ-, προ-, ὑφ-), παρατ. ἡγούμην (καὶ σύνθετ. ἀφ-, δι-, εἰσ-, ἐξ-, προ-, ὑφ-), μέλλ. μέσ. ἡγήσομαι (καὶ σύνθετ. δι-, ἐξ-, καθ-, ὑφ-, ἐπεκδι-), ἀόρ. μέσ. ἡγήσάμην (καὶ δι-, εἰσ-, ἐξ-, καθ-, προδι-, ὑφ-), παρακ. μέσ. ὑφήγημαι, ἐξήγημαι καὶ διήγημαι (ὅστις σπανίως καὶ ὡς παθητ). Ἀόρ. παθ. μετὰ παθ. διαθέσ. τὸ περιηγηθῆν. Ῥημ. ἐπίθ. ἀδιήγητος, εὐδιήγητος, ἀπεριήγητος, ἡγητέον. Τὸ μέσ. κατ' ἀνάλυσ. ἡγούμαι ἐμαντόν.

ἡῶμαι (εὐχαριστοῦμαι, εὐφραίνομαι) ἀποθετ. (καὶ σύνθετ. ἔφ-, συν-), παρατ. ἡῶμην (καὶ σύνθετ. συν-, ὑπερ-), μέλλ. παθ. ὡς μέσ. ἡσθήσομαι (καὶ σύνθετ. ἐφ-, συν-), ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ἡσθην (καὶ σύνθετ. ἐφ-, συν-, ὑπερ-). Ῥημ. παραγ. ἡδονή.

ἦκω (=ἐλήλυθα) (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἀφ-, ἐξ-, ἐφ-, δι-, καθ-, παρ-, προ-, περι-, προσ-, συν-), παρατ. ἦκον (=ἐληλύθειν) (καὶ σύνθετ. ἐξ-, ἐπαν-, προκαθ-, προσ-), μέλλ. ἦξω (=ἐληλυθῶς ἔσομαι). Τὸ δὲ ἀπρόσωπον προσήκει λέγεται καὶ προσῆκόν ἐστι, ὑποτακτ. καὶ προσῆκον ἦ, ὁ παρατ. καὶ προσῆκον ἦν.

ἦμι (λέγω). Παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντῶσι μόνον τοῦ παρατατ. ἐν διαλόγοις τὸ ἦν δ' ἐγώ, ἦ δ' ὅς, ἦ δ' ἦ

ἡττάομαι-ᾤμαι (εἶμι κατώτερος, νικῶμαι) ἀποθετ. (καὶ σύνθετ. ἀνθ-), παρατ. ἡττώμην, μέλλ. μέσ. ἡττήσομαι καὶ παθ. μετὰ τῆς αὐτῆς σημασ. ἡττηθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἡττήθην, παρακ. ἡττημαι (καὶ σύνθετ. συν-), ὑπερσ. ἡττήμην. Ῥημ. ἐπίθ. ἀήττητος

Θάλλω (άνθω, άκμάζω), παρακ. ύποτ. *τεθήλη* και άπαρ. *τεθηλέαι*.

Θανατώω - ω (θανατώνω, φονεύω), μέλλ. *θαταώσω*, άόρ. *ιθανάτωσα*. Παθ. *θατατοῦμαι*, μέσ. μέλλ. *ώς* παθ. *θατατώσομαι*, έόρ. παθ. *έθατατώθην* Ρημ. παράγ. *θατάτωσις*.

Θάπτω (θάπτω, ένταφιάζω) (και σύνθετ. συν-), παρατ. *έθαπτον* (και σύνθετ. συν-), μέλλ. *θάψω*, άόρ. *έθαψα*, (και σύνθετ. συν-, κατ-). Παθ. *θάπτομαι* (και σύνθετ. συγκατα-), παρατ. *έθαπτόμην*, μέλλ. παθ. *ταφήσομαι*, άόρ. παθ. *έτάφην* (και σύνθετ. έν-, συν-), παρακ. παθ. *μόνον συντέθαμμαι*, *τέθαπται*, άπαρ. *τεθάφθαι*, μετοχ. *τεθαμμένος*. Ρημ. παράγ. *ταφή*.

Θαρρέω - ω και *θαρσέω-ω* (έχω θάρρος, δέν φοβοῦμαι) (και σύνθετ. άνα-), παρατ. *έθάρρουν* (και άν-) και *έθάρσουν*, μέλ. *θαρρήσω* και *θαρσήσω*, άόρ. *έθάρρησα* και *έθάρσησα* (και σύνθετ. άν-), παρακ. *τεθάρρηκα* (και άνα-, άπο-) και *τεθάρσηκα*.

Θαρρεύω (δίδω τινι θάρρος) (και σύνθετ. άνα-, παρα-) και *θαρσύνω*, παρατ. *έθάρρουν* (και σύνθετ. παρ-) και *έθάρουνον*, άόρ. *έθάρρωνα* και *έθάρσωνα* (και σύνθετ. παρ-).

Θαυμάζω (θαυμάζω, άπορῶ) (και σύνθετ. συν-), παρατ. *έθαυμάζον*, μέλλ. μέσ. *ώς* ενεργ. *θαυμάσομαι*, άόρ. *έθαύμασα* (και σύνθετ. άπ-), παρακ. *τεθαύμακα*. Παθ. *θαυμάζομαι*, παρατ. *έθαυμάζομην*, μέλλ. παθ. *θαυμασθήσομαι*, άόρ. παθ. *έθαυμάσθην*. Ρημ. επίθ. *θαυμαστός*, *άξιοθαύμαστος*, *θαυμαστέον*.

Θεάομαι - ωμαι (παρατηρῶ, κυτάζω) άποθετ. (και σύνθετ. δια-, κατα-, παρ-, συν-), παρατ. *έθεώμην* (και σύνθετ. κατ-), μέλλ. μέσ. *θεάσομαι* (και σύνθετ. συν-, έπανα-), άόρ. μέσ. *έθεασάμην* (και σύνθετ. δια-, κατ-, συν-), παρακ. *τεθέαμαι*, ύπερσ. *έτεθεάμην*. Ρημ. επίθ. *θεατός*, *άθεατος*, *άξιοθέατος*, *θεατέον*, *διαθεατέον*.

Θεραπεύω (περιποιῶμαι, λατρεύω, λατρεύω) (και σύνθετ. άντ-, έκ-, έπ-), παρατ. *έθεράπευον*, μέλλ. *θεραπεύσω*, άόρ. *έθεράπευσα*

(καὶ σύνθετ. προ-, ὑπερεξ-), παρακ. τεθεράπευκα. Παθ. θεραπεύομαι, παρατ. ἰεραπευόμεν, μέλλ. μέσ. ὡς παθ. θεραπεύομαι, ἄορ. παθ. ἰεραπεύθην, παρακ. παθ. τεθεράπευμαι. Τὸ μέσ. κατ' ἀνάλυσ. θεραπεύω ἑμαυτόν. Ῥημ. ἐπιθ. θεραπευτός, ἀθεράπευτος, θεραπευτέορ. Ῥημ. παράγ. θεραπεία, θεράπευμα, θεραπευτής, θεραπευτικός.

θερίζω (ἀμεταβ. = διάγω τὸ θέρος, μεταβ. δέ = θερίζω καρπὸν). Μόνον ὁ ἐνεστώσ καὶ ὁ ἄορ. ἐθέρισα καὶ ἐξέθερισα. Παθ. παρακ. τεθερισμένος. Ῥημ. παράγ. θεριστής.

θερμαίνω (ζεσταίνω) καὶ ἄορ. διεθερμήνα. Παθ. θερμαίνομαι, παρατ. διεθερμαίνοτο, ἄορ. παθ. ἐθερμάσθην (καὶ σύνθετ. παρ-).

θεωρέω - ὤ (ἐξετάζω, παρακτηρῶ) (καὶ σύνθετ. παρα-, συν- παρατ. ἐθεώρουν, μέλλ. θεωρήσω, ἄορ. ἐθεώρησα (καὶ σύνθετ. π. συν-), παρακ. τεθεώρηκα. Παθ. θεωροῦμαι καὶ παρατ. καθεωροῦμην. Ῥημ. ἐπιθ. ἀθεώρητος, θεωρητέορ. Τὸ μέσ. κατ' ἀνάλ. παραθεωρῶ ἑμαυτόν (= προσβάλλω). Ῥημ. παραγ. θεώρημα, θεωρησις, θεωρητικός.

θέω (τρέχω), θεῖς, θεῖ, κτλ. (καὶ σύνθετ. δια-, προ-, παρα-, περι-, κατα-, ἐπι-, ἐκ-, ἀπο-, ἀνα-, ὑπο-, συν-, μετα-, ὑπερ-, προσ-, προεκ-, συνδια-, ἀντιπαρα-, συγκατα-, συμπαρα-, ἐπεκ-) παρατ. ἔθειον (καὶ σύνθετ. δι-, παρ-, προσ-, ἐξ-, ἐπεξ-), μέλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. μόνον μεταθεύσομαι. Παθ. μεταθεῖσθαι, τὰ δὲ λοιπὰ ἀναπληροῦνται ὑπὸ τοῦ τρέχω.

θήγω Μόνον ὁ ἐνεργ. ἐνεστώσ θήγω, ὁ παθ. θήγομαι καὶ ὁ παθ. παρακ. τεθηγμένος.

θηρέω - ὤ (κυνηγῶ), παρατ. ἐθήρων (καὶ σύνθετ. συν-), μέλλ. θηράσω, ἄορ. ἐθήρῃσα, παρακ. τεθήρῃκα. Μέσ. θηρῶμαι (καὶ σύνθετ. ἐκ-) καὶ παθ. θηρῶμαι. Ῥημ. ἐπιθ. θηρατέος, θηρατέορ. Ῥημ. παραγ. θηρατικός, θηρατρον.

θηρεύω (κυνηγῶ) (καὶ σύνθετ. συν-), παρατ. ἐθήρευον, μέλλ. θηρεύσω, ἄορ. ἐθήρευσα, παρακ. τεθήρευκα. Μέσ. θηρεύομαι, παρατ. μέσ. ἐθήρευόμεν. Παθ. θηρεύομαι, ἄορ. παθ. ἐθήρευθην.

Ῥημ. ἐπίθ. ἀθήρευτος, δυσθήρευτος. Ῥηματ. παράγ. θήρευσις, θηρευτής, θηρευτικός.

Θεγγάνω (ἀπτομαι, ἐγγίζω). Μόνον ὁ ἄορ. β' ἔθιγον εἰς τοὺς τύπους θιγγης καὶ θιγῶν, τὰ δὲ λοιπὰ ὑπὸ τοῦ ἀπτομαι

Θλι'βω (πιέζω) καὶ ὁ ἄορ. ἔθ. λίσφα. Παθ. ἐχθλίβομαι καὶ ἄορ. παθ. ἐθ. λίσφην.

Θνήσκω (ἀποθνήσκω) (καὶ σύνθετ. ἀπο-, ἐναπο-, προαπο-, συναπο-, ὑπεραπο-), παρατ. ἔθνησκον (καὶ σύνθετ. ἀπ-). μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. μόνον σύνθετος ἀποθαρῶμαι (καὶ σύνθετ. συναπο-), ἄορ. β' μόνον ἀπέθαρον (καὶ σύνθετ. συναπ-, ὑπεραπ-, προαπ-, ἐπαπ-, ἀνταπ-), παρακ. μόνον ἀπλοῦς τέθνηκε καὶ τεθνήκασι καὶ τέθνατον, τέθναμεν, τεθνήσῃσι, ὑποτ. μόνον τεθνήκωσι, προστ. μόνον τεθνήατω, ἀπαρ. τεθνηκέναι καὶ συνήθ. τεθνήαται, μετοχ. τεθνηπῶς καὶ τὸ τεθνηκὸς καὶ τεθνεῶς (καὶ σύνθετ. ἐκ-) καὶ τεθνεῶσα, ὑπερσ. ἐτεθνήκει καὶ ἐτεθνήκεσαν καὶ ἐτέθνησαν, εὐκτ. τεθναίην, τεθναίην, τεθναῖεν καὶ τεθνηκῶς καὶ τεθνεῶς εἶην, μετ' ὄλ. μέλλ. τεθνήξω καὶ τεθνηκῶς ἔσομαι. Ῥημ. παραγ. θάρ-α-τος.

ΣΗΜ. Ῥίζ. θαν-, θνα-, θνη-, ἐξ οὗ θνήσκω (=θνη-ίσκω).

Θορυβέω-ῶ (κάμνω θόρυβον), παρατ. ἐθορύβουν (καὶ σύνθετ. δι-), μέλλ. θορυβήσω, ἄορ. ἐθορύβησα (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἐπ-). Παθ. θορυβοῦμαι, παρακτ. ἐθορυβοῦμην, μέλλ. παθ. θορυβηθήσομαι, ἄορ. παθ. ἐθορυβήθην, παρακ. παθ. τεθορύβημαι, ὑπερσ. ἐτεθορύβετο καὶ τεθορυβημένος ἦν. Ῥημ. ἐπίθ. ἀθορύβητος.

Θραῖττω (ταράττω) καὶ ὁ ἄορ. ἐθραῖξα μόνον.

Θραύω (συντρίβω) (καὶ σύνθετ. δια-) καὶ ὁ ἄορ. κατέθραυσα. Παθ. θραύομαι (καὶ σύνθετ. δια-), ἄορ. παθ. κατεθραύσθην, παρακ. παθ. παρατεθραυμένος καὶ συντεθραυμένος

Θρυλέω-ῶ (ψιθυρίζω, διαφημιζω τι), παρατ. ἐθρύλων καὶ μέλλ. θρυλήσω. Παθ. θρυλοῦμαι (καὶ σύνθετ. δια-), παθ. παρακ. τεθρύλημαι (καὶ σύνθετ. δια-), ὑπερσ. παθ. διετεθρύλητο. Ῥημ. ἐπίθ. πολυθρύλητος.

Θρύπτω (συντρίβω, θραύω) (καὶ σύνθετ. δια-). Μέσ. θρύπτομαι (=κάμνω τσακίσματα, καλλωπίζομαι), παρατ. μέσ. ἐθρύπ-

πτόμην. Παθ. θρῦπτομαι (καὶ σύνθετ. δια-), παρ. παρκακ. δια-
τεθρῦμμένος καὶ ἀποτεθρῦμμένος. Ῥημ. ἐπιθ. ἐθρῦπτος. Ῥημ
παράγ. τρυφή, θρῦψις, θρῦπτικός.

θυμ.όρμ.αι-οὐμαί (ὀργίζομαι, θυμώνω). Ἀποθ. Μόνον δ
ἐνεστώς καὶ ὁ ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ἐθυμώθη καὶ παρκακ. τεθυμωμένος.

Θύω (θυσιάζω) (καὶ σύνθετ. ἀπο-, κατα-, προ-, συν-), παρατ.
ἔθουον (καὶ σύνθετ. συν-), μέλλ. θύσω (καὶ σύνθετ. κατα-), ἀόρ.
ἔθουσα (καὶ σύνθετ. ἀπ-, κατ-), παρκακ. τέθουκα. Μέσ. θύομαι (διὰ
τοῦ ἱερέως κάμνω θυσίαν), παρατ. μέσ. ἐθούμην, μέσ. μέλλ. θύ-
σομαι, ἀόρ. μέσ. ἐθούμην, παρκακ. μέσ. τέθουμαι, ὑπερσ. μέσ. ἐτε-
θούμην. Παθ. θύομαι, ἀόρ. παθ. ἐτέθου, παρκακ. παθ. τέθουμαι,
ὑπερσ. παθ. ἐτεθούμην. Ῥημ. ἐπιθ. ἄθυτος, θυτέον. Ῥημ. παράγ-
θυσία, θύμα.

θωρακίζω (ἐνδύω θώρακα, ὀχυρῶ). Μόνον δ ρ. ἐθωράκισα.
Μέσ. παρατ. ἐθωρακίζομην, παρκακ. μέσ. τεθωρακίσαι. Παθ. πα-
ρακ. τεθωρακίσαι (καὶ σύνθετ. κατα-). Ῥημ. ἐπιθ. ἀθωρακιστε.

I

ἰάμ.αι-ἰμαί (ἰατρεύω) ἀποθετ (καὶ σύνθετ. ἐξ-), μέλλ.
μέσ. ἰάσομαι, ἀόρ. μέσ. ἰάσάμην. Παθ. ἀόρ. μετὰ παθ. διαθ.
ἰάθη. Ῥημ. ἐπιθ. ἰατός, ἐνλατος, ἀνλατος, δυσλατος. Ῥημ. πα-
ράγ. ἰασις, ἰάσιμος, ἰαμα. ἰατρός.

ἰδρῶ.ω (ἰδρώνω). Μόνον ἡ μετοχὴ ἰδρῶντι τῷ ἔπρω καὶ
δ ἀόρ. ἰδρῶσα (καὶ σύνθετ. ἐν-).

ἰδρῶω (ἀνεγείρω, κτιζῶ) καὶ ὁ ἀόρ. μεθιδρῶσας. Μέσ. ἰδρῶ-
μαι, μέσ. ἀόρ. ἰδρῶσάμην (τι), ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ἰδρῶθη (=
ἰδρῶσα ἑμαυτόν), παρκακ. μέσ. ἰδρῶμαι (καὶ σύνθετ. καθ-). Παθ.
παρκακ. ἰδρῶμαι. Ῥημ. ἐπιθ. ἀνιδρῶτος. Ῥημ. παραγ. ἰδρῶμα,
ἰδρῶσις.

ἕζω (καθίζω τινά), σπανίως ἀπλοῦν, συνήθως δὲ σύνθετον κα-
θίζω (καὶ σπανίως ξυτιζῶ, προσέζω, ἐνιζῶ, ἀγακαθίζω, προσκα-
θίζω, ἐγκαθίζω), παρατ. ἐκάθετον μόνον, μέλλ. καθιῶ, ἀόρ. ἐκά-

ἕξις

θισα (καὶ δι-) καὶ σπανίως καθίσα. Μέσ. ἔλομαι, συνήθως δὲ καθίζομαι (καὶ σπαν. παρακαθ-, συγκαθ-), παρατ. ἐκαθίζομην καὶ ἄπεκαθίζομην καὶ συνεκαθίζομην, μέλλ. μέσ. καθιζήσομαι, παρακαθιζήσομαι, ἄορ. μέσ. ἐπεκαθισάμην, παρεκαθισάμην καὶ συμπερεκαθισάμην.

ἔξις (ρίπτω), εἶς, ἴησι (καὶ σύνθετ. μεθ-, ἀν-, παρ-, δι-, ξυν-, καθ-, καθυφ-), παρατ. ἴην, εἶς, εἶς, κτλ. (καὶ σύνθετ. ἀφ-, παρ-, ἀν-, συν-, ἐφ-, καθ-, προσ-), μέλλ. ἦσω (καὶ συνήθως σύνθετ. ἀν-, ἀφ-, δι-, ἐν-, μεθ-, προ-, συν-), ἄορ. α' ἦκα μόνον ἐν τῷ ἐννεκῷ καὶ πληθ. ἀριθμῷ τῆς ὀριστικῆς (καὶ σύνθετ. καθ-, συν-, παρ-, ἀν-, ἀφ-, ἐφ-, δι-, εἰσαφ-, ἐπαν-, διαφ-, ἔξαρ-), ἄορ. β' μόνον κατὰ πληθ. καὶ δυοκ. ὀριστικ. καὶ μόνον σύνθετ. -εἶμεν, -εἴτε, -εἴσατε, κτλ. (μετὰ τῶν ἀπό, ἀνά, μετὰ, διά, παρά), ὑποσ. -ῶ, -ῆς, -ῆ (σύνθετ. πάντως μετὰ τῶν ἀπό, ἀνά, ἐπί καὶ καθυφ-), εὐκτ. -εἶην, κτλ. (μετὰ τῶν ἀπό, ἐπί, παρά, σύν), προστ. -ες, -ετω, κτλ. (μετὰ ἀπό, παρά, πρό, σύν), ἀπαρ. -εἶναι (μετὰ τῶν ἀνά, ἀπό, ἐπί, κατὰ, παρά, σύν καὶ ἐπαφ-, συγκαθ, καθυφ-, ἐπαν-, διαφ-), μετοχ. -εἶς, -εἶσα, -εἶν (μετὰ τῶν ἀνά, ἀπό, διά, ἐν, ἐπί, κατὰ, παρά, πρό, καθυφ-, συγκαθ-), παρακ. -εἶκα (σύνθετον πάντοτε μετὰ τῶν ἀνά, ἀπό, κατὰ, παρά, καθυφ-). Μέσ. εἶμαι (καὶ σύνθετ. προ-, ἐφ-, παρ-, προσ-, ἀφ-, ὑφ-, ἀν-, μεθ-), παρατ. εἶμην (καὶ σύνθετ. προ-, ἀφ-, προσ-, ἀφ-, ὑφ-), μέσ. μέλλ. σύνθετος μόνον-ῆσομαι (μετὰ τῶν πρό, ἀπό, πρὸς, ὑπὲρ), ἄορ. μέσ. α' μόνον προήκω, προήκασθε, προήκατο, μέσ. ἄορ. β' μόνον σύνθετ. -εἶμην (μετὰ τῶν ἀπό, πρὸς, ὑπό, πρὸς, εἰς), παρακ. μέσ. καὶ παθ. -εἶμαι (σύνθετ. μόνον μετὰ τῶν ἀπό, μετὰ, πρὸς, ὑπό, διαφ-, καθυφ-), ὑπερσ. μέσ. καὶ παθ. εἶμην (σύνθετ. μόνον μετὰ τῶν ἀπό, πρὸς, κατὰ, ὑπὲρ) καὶ ἀφειμένος ἦν. Παθ. ἀφίεμαι καὶ ἀντίεμαι, μέλλ. παθ. ἀφειθήσομαι καὶ ἀντιθήσομαι, ἄορ. παθ. ἀφείθην, παρσίθην, προσίθην καὶ ἐφείθην, παρακ. -εἶμαι, ὑπερσ. -εἶμην. Ῥημ. ἐπ. κἀθετος, ἀφετος, ἀνρετός, ἐνρετός, δυσσύρετος, ἐγκάθετος, ἀντετόν, μεθετετόν, ἀφετόν, ἀνρετόν, παρτετόν. Ῥημ. παράγ. ἀρεσις, ἀφεισεις.

ἰκετεύω (παρακαλῶ ὡς ἰκέτης), παρατ. *ἰκέτε*
τέσω, ἄορ. *ἰκέτῃσα*. Ῥημ. ἐπίθ. *ἰκετευτέον*. Ῥημ.
κεία, τὸ δὲ *ἰκεσία* ἐκ τοῦ *ἰκέτης*.

ἰκνέομαι - οὖμαι (ἔρχομαι, φθάνω), ἀποθ. ἀπλοῦν εἶναι μὲ-
 νον τὸ *ἰκνούμενος* (=προσθήκων, ἀρμόζων), πάντοτε δὲ ἄλλοτε
 λέγεται σύσθετον ἀφικνούμαι, ἐξικνούμαι, ἐφικνούμαι, εἰσαφικνού-
 μαι, παρατ. ἀφικνούμην, ἐξικνούμην καὶ δικνούμην, μέλλ. μέσ.
 ἀφίξομαι, ἐφίξομαι καὶ ἐξίξομαι, ἄορ. μέσ. 6' *ἰκόμην* σπαν. ἀπλοῦς,
 συνήθως δὲ σύσθετος ἀφικόμην, ἐφικόμην καὶ ἐξικόμην, παρακ.
 ἀφῆγμαι καὶ σπαν. ἐφῆγμαι, ὑπερσ. ἀφῆγμην (καὶ σύσθετ. προαφ-
 προαφ-). Ῥημ. παραγ. ἀφίξις, προίξ (=προ-ἰξ).

ἰλάσκομαι (ἐξιλεώνω) ἀποθ., παρατ. *ἰλασκόμην*, μέσ. μέλλ.
ἰλάσσομαι, ἄορ. μέσ. *ἐξιλάσάμην* καὶ *ἐφιλάσάμην*. Παθ. ἄορ.
μετὰ παθ. διαθ. ἐξιλασθέν.

ἴστημι. ὄρα Ἦμ. Μεγάλ. Ἑλλ. Γραμμ. σ. 146.

ἰσχυρίζομαι (δυσχυρίζομαι) ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθέσ-
 (καὶ σύσθετ. δι-, ἀντ-, ἐν-), παρατ. *ἰσχυρίζομην* (καὶ σύσθετ.
 δι-), μέσ. μέλλ. *δυσχυριούμαι* καὶ *ἐπισχυριούμαι*, ἄορ. μέσ. *ἰσ-*
χυρισάμην καὶ *δυσχυρισάμην* καὶ *ἀπισχυρισάμην*. Παθ. σπα-
 νίως *ἰσχυριζόμενος σίδηρος ὑφ' ἔλπωρ*. Ῥημ. ἐπίθ. *ἰσχυριστέον*-
 ὤ; ἐνεργ. εὐρίσκεται μόνον ὁ μέλλ. *συνισχυριῶ* (=δμοῦ ἰσχυρόν-
 ποιήσω).

ἰσχύω (εἶμαι ἰσχυρός, ἔχω ἰσχύν) (καὶ σύσθετ. ἐπ-, συ-, ἐπι-),
 παρατ. *ἰσχύον*, μέλλ. *ἰσχύσω*, ἄορ. *ἰσχύσα*, παρακ. μόνον *ἰσχυ-*
αι. Ῥημ. παραγ. ἐπίθ. *ἰσχυρός*.

ἴσχω (ἔχω, οὐ τινος εἶναι ἰσχυρότερον) (καὶ σύσθετ. ἐπ-, μετ-,
 περι-, ἀν-, προ-, προσ-, ἀντ-), παρατ. *παρανῖσχω*. Μεσ. *προῖ-*
σχομαι. Παθ. *ἴσχομαι* (καὶ σύσθετ. συν-), παρατ. *παθ. ἴσχετο*.

ΣΗΜ. Ῥίζ. *σχ-* καὶ ἄσθεν. *σχ* καὶ δι' ἐνεστωτικῆς ἀναδιπλώσεως
 [ἰ-σχ-ω], *ἴσχω*.

ἰχνεύω (παίρω τὰ ἰχνη) καὶ ὁ ἄορ. *ἰχνευσα*. Παθ. *ἰχνεύο-*
μαι μόνον. Ῥημ. παράγ. *ἰχνεία*, *ἰχνευσις*.

Κ

καθαίρω (καθαρίζω) (και σύνθετ. ἐκ-, δια-), μέλλ. καθαροῦ, ἄορ. ἐκάθηρα (και σύνθετ. ἐξ-). Μέσ. και παθ. καθαίρομαι (και σύνθετ. ἀνα-, ἀπο-, δια-, ἐκ-), μέλλ. μέσ. καθαροῦμαι (και σύνθετ. ἀπο-), ἄορ. μέσ. ἐκαθηράμην (και σύνθετ. ἀν-), ἄορ. παθ. ἐκαθάρθην, παρακ. κεκαθαρμένος (και σύνθετ. ἐκ-). Ῥημ. ἐπίθ. ἐκάθατος. Ῥηματ. παράγ. κάθαρσις, κάθαρμα.

καθέζομαι ὄρα ἔζομαι.

καθεύδω ὄρα εὔδω.

κάθημαι (μένω καθεζόμενος) κάθησαι, κάθηται, κτλ. ἀποθετ. οὐδέτ. και ὡς παρακ. τοῦ καθέζομαι και σύνθετ. ἐγ-, παρα-), ὑποτ. καθῆται, καθώμεθα, καθῆσθε, καθῶνται (και σύνθετ. ἐντι-), εὐκτ. καθήμην και καθῆσθε μόνον, προστ. εἶναι ποιητ. [κάθησο, καθήσθω], ἀπαρ. καθῆσθαι (και σύνθετ. προς-, συγ-), ρηματοχ. καθήμενος (και σύνθετ. ἐπι-, πρκα- περι-, προσ-, συγ-, ὑπο), παρατ. ἐκαθήμην, παρεκάθησο, ἐκάθητο (και σύνθετ. ἀντ-, παρ-, προσ-) και ἐκάθηντο (και σύνθ. παρ-, συν-, ὑπερ), και καθήμην, καθῆτο και καθῆστο, καθήμεθα, καθῆντο.

ΣΗΜ. Τὸ κῆθημαι γίνεται ἐκ ρίζ. ἦσ-, ἦτις εὑρίσκεται εἰς τὸ καθῆσο και τὸ ἦσ-υχος, τὸ δὲ σ ἀλλαγῶ ἀπεβλήθη, ὡς ὑποτ. καθῶμαι (= καθ-ῆ(σ)-ωμαι, καθ-ῆωμαι και συναϊρέσει καθῶμαι, ὡς πρῶν πρῶν), εὐκτ. καθήμην (= καθ-η(σ)-ιμην).

καθίζω ὄρα ἴζω.

καίω (φονεύω). Ἄπλοῦν μόνον της προστακτ. τὸ καινόντων, πάντοτε δ' ἄλλοτε σύνθετον κατακαίω, παρατ. κατέκαινον, μέλλ. κατακανῶ, ἄορ. β' κατέκανον, παρακ. κατακεκονῶς, μετ' ὄλ. μέλ. κατακεκονῶς ἔσομαι, ὡς παθ. δὲ εἶναι τὸ θνήσκω ὑπό τινος.

ΣΗΜ. Ρίζ. κεν-, ἐξ οὗ κατακέκονα, και κνῶ-, ἐξ οὗ καν, καιῶ (= κἀν-ῶ).

καίω (καίω) και κᾶ'ω (και σύνθετ. κατα-, ἀπο-, ἀντι-, πρσ- κατα-), παρατ. ἔκαιον και ἔκᾶον (και σύνθετ. κατα-), μέλλ. καθῶσω (και σύνθετ. κατα-), ἄορ. ἔκαισα (και σύνθετ. ἀν-, ἀπ-, κατα- συν-, συγκατ-), παρακ. κατακέκαινα. Παθ. καιόμεαι και κᾶόμεαι

(καί σύνθετ. ἐκ-), μέσ. δὲ περικαίομαι, παρατ. παθ. μόνον ἐκᾶθην (καί σύνθετ. ἀπ-), μέλλ. παθ. κατακαυθήσομαι καὶ ἐκκαυθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἐκαύθην (καί σύνθετ. κατ-, προσ-, συν-), παθ. παρακ. κέκαυμαι (καί σύνθετ. κατα-, ἐπι-), ὑπερσ. παθ. κατεκέκαυτο. Ῥημ. ἐπίθ. ἀκαυστος, πυρίκαυτος. Ῥημ. παραγ. καῦμα, καῦσις.

ΣΗΜ. Ῥίζ. καF, καυ-, κᾶ, τὸ δὲ I συνδέεται ἀμέσως μετὰ τοῦ τελευτοῦ φωνήεντος τῆς ρίζης καὶ τότε ἀποβάλλεται τὸ F ἢ τὸ υ.

καλέω-ᾶ (ὀνομάζω, προσκαλῶ) (καί σύνθετ. ἀπο-, ἀνα-, ἐγ-, ἐπι-, εἰς-, μετα-, παρα-, συγ-, ἀντεγ-, συμπαρα-, ἀντιπαρα-), παρατ. ἐκάλουν (καί σύνθετ. ἀπ-, ἀν-, ἐν-, ἐξ-, ἐπ-, παρ-, προσ-, συν-, ἀντεν-), μέλλ. συνηρ. καλῶ (καί σύνθετ. ἐγ-, ἐπι-, παρα-, συγ), ἀόρ. ἐκάλεσα (καί σύνθετ. ἀπ-, ἀν-, ἐν-, εἰς-, ἐξ-, ἐπ-, παρ-, προσ-, προσπαρ-, συν-), παρακ. κέκληκα (καί σύνθετ. ἐγ-, παρα-), ὑπερσ. ἐνεκεκλήκειν. Παθ. καλοῦμαι (καί σύνθετ. ἀπο-, ἐγ-, ἐπι-, παρα-), παρατ. παθ. ἐκαλούμην (καί σύνθετ. ἐπ-), μέλλ. παθ. κληθήσομαι (καί σύνθ. ἀντι-), ἀόρ. παθ. ἐκλήθην (καί σύνθετ. ἀν-, εἰς-, παρ, προ-, προσ-), παρακ. παθ. κέκλημαι (καί σύνθετ. ἀνα-, ἐγ-, παρα-), ὑπερσ. παθ. παρεκεκλήμην, μετ' ὄλμειλ. κελήσομαι. Μέσ. καλοῦμαι (καί σύνθετ. ἐπι-, προ-, προσ-, ἀντι-, προ-), παρατ. μέσ. σύνθετος — ἐκαλούμην (μετὰ τῶν ἀνά-, ἐπί-, πρό-, πρόσ-), μέλλ. μέσ. συνηρ. προκαλοῦμαι, ἐκαλοῦμαι καὶ ἐπικαλοῦμαι, ἀόρ. μέσ. ἐκαλεσάμην (καί σύνθετ. ἀν-, ἐξ-, ἐπ-, κατ-, παρ-, προ-, προσ-, ἀντιπροσ-). Ῥημ. ἐπίθ. κλητός, ἐκκλητός, σύγκλητος, αὐτόκλητος, ἄκλητος, ἀνέγκλητος, ἀπαράκλητος, εὐπαράκλητος, ἀνεπίκλητος, παράκλητος, εὐανάκλητος, κλητέος-τέον, παρακλητέον. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. καὶ ἀναλελυμ. καλῶ ἑμαυτῶν (καὶ παρα-). Ῥημ. παραγ. κλήσις, κλητήρ, πρόσκλησις, παράκλησις, ἐγκλημα.

καλινδοῦμαι ὄρα κυλίνδω.

καλύπτω (σκεπάζω) (καί σύνθετ. ἐπι-, περι-, συγ-), παρατ. περιεκάλυπτον, μέλλ. ἐγκαλύψω, ἀόρ. προεκάλυψα, ἀπεκάλυψα, κατεκάλυψα, περιεκάλυψα, ἐξεκάλυψα. Μέσ. σύνθετ. — καλύ-

πτομαι (μετὰ τῶν ἐν, κατὰ, παρὰ καὶ πρό), ἀόρ. μέσ. σύνθετ.—
εκαλυψάμην (μετὰ τῶν ἀνά, ἐν, ἐκ, σύν), παρακ. μέσ. *κεκάλυμμαι*
 (καὶ σύνθετ. κατα-, ἐγ-, προ-), ὑπερσ. μέσ. *ἐνεκεκαλύμην*.
 Παθ. μέλλ. *διακαλυφθήσομαι*, παρακ. παθ. *προκεκάλυμμαι*, *ἐπι-*
κεκάλυμμαι καὶ *ἐκκεκάλυμμαι*. Ῥημ. παραγ. *καλύπτρα*.

κάλνω (χοπιάζω, ἀποκάμνω, ἀσθενῶ) (καὶ σύνθετ. ἀπο-), πα-
 ρατ. *ἐκαμνον* (καὶ σύνθετ. ἀπ-, προ-), μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. *κα-*
μοῦμαι, ἀόρ. β'. *ἐκαμον* (καὶ σύνθετ. ἀπ-, προαπ-), παρακ. *κέ-*
μηκα, ὑπερσ. *ἐεκαμήκειν*. Ῥημ. ἐπίθ. *ἀποκητέον*.

κάλπτω (λυγίζω, γυρίζω) (καὶ σύνθετ. ἀνα-, ἀπο-, κατα-,
 συγ-, ὑπο-), παρατ. *ἐπέκαμπτον*, ἀόρ. *ἐκαμψα* (καὶ σύνθετ. ἐπ-,
 κατα-, περι-, συν-). Μέσ. καὶ παθ. *κάμπτομαι* (καὶ σύνθετ. συγ-,
 κατα-), ἀόρ. πθθ. *ἐκάμψθην* (καὶ σύνθετ. συν-), παρακ. παθ. *συγ-*
πεκαμμέτος. Ῥημ. ἐπίθ. *καμπτός*, *ἄκαμπτος*. Ῥημ. παράγ. *καμ-*
πή, *καμπτήρ*, *καμπύλος*, *κάμψις*.

καρπόομαι - οὔμαι ἀποθετ. (συλλέγω τὸν καρπὸν, ἀπο-
 λαύω τινός), παρατ. *ἐκαρπούμην*, μέλλ. μέσ. *καρπώσομαι*, ἀόρ.
 μέσ. *ἐκαρπώσάμην*, παρακ. μέσ. *κεκάρπωμαι*. Ῥημ. παράγ. *κάρ-*
πωσις.

καρτερέω - ὦ (ὑποφέρω, ἀντέχω εἰς τοὺς κόπους) (καὶ σύν-
 θετ. δια-, ἐγ-, προσ-), παρατ. *ἐκαρτέρουν* (καὶ σύνθετ. δι-), μέλλ.
καρτερήσω, ἀόρ. *ἐκαρτέρησα* (καὶ σύνθετ. δι-, προσ-). Ῥημ. πα-
 ράγ. *καρτέρημα*, *καρτέρησις*.

καταφρονέω - ὦ (καταφρονῶ), παρατ. *κατεφρόνουν*, μέλλ.
καταφρονήσω, ἀόρ. *κατεφρόνησα*, παρακ. *καταπεφρόνηκα*. Παθ. *κα-*
ταφρονοῦμαι, παρατ. *κατεφρονοῦμην*, μέλλ. παθ. *καταφρονηθή-*
σομαι καὶ μέσ. μέλλ. ὡς παθ. *καταφρονησομαι*, ἀόρ. παθ. *κατε-*
φρονήθην, παρακ. παθ. *καταπεφρόνημαι*. Ῥημ. ἐπίθ. *ἀκαταφρό-*
νητος, *εὐκαταφρόνητος*, *δυσκαταφρόνητος*. Ῥημ. παράγ. *κατα-*
φρόνημα, *καταφρόνησις*, *καταφρονητικός*. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. *κατ'*
ἐνάλυσις. *καταφρονῶ ἐμαντοῦ*.

κατηγορέω - ὦ (κατηγορῶ) (καὶ σύνθετ. ἀντι-, συγ-), πα-
 ρατ. *κατηγόρουν* (καὶ σύνθετ. συγ-), μέλλ. *κατηγορήσω* (καὶ σύν-

θετ. ἀντι-, συγ) καὶ κατερωῶ, ἀόρ. κατηγορήσα (καὶ σύνθετ. ἀντι-, προς-, συγ-) καὶ κατεῖπον, παρακ. κατηγορήκα καὶ κατεῖρηκα, ὑπερσ. κατηγορήκειν. Παθ. κατηγοροῦμαι, παρατ. κατηγοροῦμην, μέλλ. παθ. κατηγορηθήσομαι, ἀόρ. παθ. κατηγορήθη (καὶ σύνθετ. προ-), παρακ. κατηγορημαι. Ῥημ. ἐπίθ. εὐκατηγόρητος καὶ κατηγορητέον. Ῥημ. παράγ. κατηγορημα. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. κατ' ἀνάλυσ. κατηγορῶ ἑμαυτοῦ.

κεῖμαι (εἶμαι κατάκοιτος, κάθημαι, εἶμαι τεθειμένος, εἶμαι) ἀποθετ. ὑοδέτ. (καὶ σύνθετ. δια-, ἀνα-, κατα-, ἀπο-, π ο -, προσ-, προσεπι-) καὶ εἰμι κείμενος, ὑποτακτ. κέηται (καὶ συγ-, κατα-) διακέησθε, σγκατακέωνται καὶ ᾧ κείμενος, εὐκτ. κέοιτο (καὶ ἐγ-, ἔκ-, κατα-) καὶ προσκείοντο, ἐπικείοντο, διακείοντο καὶ εἴην κείμενος (καὶ ἀπο-), προστ. κατάκεισο, κείσθω (καὶ δια-, ἀπο-, προσ-, συγ-) μόνον, ἀπαρσμφ. κείσθαι (καὶ ἀπο-, δια-, κατα-, παρα-, προσ-, συγ-), μετοχ. κείμενος (καὶ ἀνα-, ἀπο-, ἐγ-, ἐπι-, κατα-, προ-, προσ-, συγ-, ὑπεκ-), παρατ. ἐκείμην (καὶ ἀπ-, δι-, εἰς-, ἐν-, ἔξ-, ἐπ-, κατ-, προσ-, συν-, ὑπεξ-), καὶ ἦν κείμενος, μέλλ. μέσ. κείσομαι (καὶ δια-, ἐπι-, κατα, προσ-, ὑπο-, ἐπανα-). Ῥημ. ἐπίθ. διακειτέον. Ῥημ. παραγ. κείη καὶ σύνθετ. ἀπόκοιτος.

ΣΗΜ. Ῥίζ. ἀρχικ. κει-, ἧτις γίνεται κει-, ταύτης δε τὸ I ἐπομένου φωνήεντος ἀποβάλλεται, ὅθεν κέηται [= κεί-ηται], κέοιτο [= κεί-οι-το], κείσθαι [= κεί-ε-σθαι, κέ-εσθαι], διὰ τοῦτο τὸ ἀπαρσμφ. ἐν συνθέσει δὲν ἀναβιβάζει τὸν τόνον. Τὸ κεῖμαι πολλάκις ἀναπληροῖ τὸν παρακ. τίθειμαι, ἀφηρημ. δὲ οὐσιαστ. αὐτοῦ εἶναι τὸ θέσις, ὅθεν ὑλόκειμαι, ὑπόθεσις, διάκειμαι διάθεσις, κτλ.

κεῖρω (κουρεύω) (καὶ σύνθετ. ἀπο-), μέλλ. κερῶ ἀόρ. ἀπέκειρα. Μέσ. μέλλ. ἀποκεροῦμαι, μέσ. ἀόρ. ἐκειράμην (καὶ σύνθετ. ἀπ-), παρακ. κεκαρμένος καὶ ἀποκεκαρμένος. Ῥημ. παραγ. κέρμα, κουρά, κουρέυς, κόρη.

κελεύω (διατάσσω, παραγγέλλω) (καὶ σύνθετ. ἐγ-, ἐπι-), παρατ. ἐκέλευον (καὶ σύνθετ. συν-), μέλλ. κελεύσω, ἀόρ. ἐκέλευσα (καὶ σύνθετ. ἐπ-), παρακ. κεκέλευκα. Παθ. κελεύομαι, παρατ. μέσ. ἐπεκελεύομην, ἀόρ. παθ. ἐκελεύσθην (καὶ σύνθετ. ἀντ-),

παρ. παθ. κεκελευσμένος. Ῥημ. ἐπίθ. ἀκέλευστος, ἐγκέλευστος, αὐτοκέλευστος, κελευστέον. Ῥημ. παράγ. κέλευμα, ἐγκέλευμα, παρακελευστής, κελευστής, κελευστικός. Ἀποθετ. εἶναι τὸ διακελεύομαι (= προτρέπω, παρακινῶ), παρ. διεκελευόμενη, μέλλ. μέσ. διακελεύσομαι, ἀόρ. μέσ. διεκελευσήμεν καὶ ῥημ. ἐπίθ. διακελευστέον. Ἀποθετ. καὶ τὸ παρακελεύομαι (= παρακινῶ) (καὶ σύνθετ. ἀντιπαρ-), παρ. παρεκελευόμενη (καὶ σύνθετ. ἀντιπαρ-), μέλλ. μέσ. παρακελεύσομαι, ἀόρ. μέσ. παρεκελευσήμεν (καὶ σύνθετ. συμ-), ῥημ. ἐπίθ. παρακελευστός. ῥημ. παράγ. παρακέλευσις.

κεράννυμι (σμίγω) (καὶ σύνθετ. συγ-) καὶ σπανίως κεραυνῶ, ἀόρ. ἐκέρασα (καὶ σύνθετ. συν-, ἐν-). Παθ. καὶ μέσ. κεράννυμαι (καὶ σύνθετ. ἀνα-, συγ-, ἐπεγ-), μέλλ. παθ. κραθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἐκεράσθην (καὶ σύνθετ. ἀν-, συν-) καὶ ἐκράθην (καὶ σύνθετ. συν-), μέσ. ἀόρ. συνεκερασάμην καὶ ἐνεκερασάμην, παρ. παθ. κέκραμαι (καὶ σύνθετ. συγ-), ὑπερσ. παθ. ἐκέκρᾱτο. καὶ μέσ. συνεκέκρᾱτο. Ῥημ. ἐπίθ. ἄκρατος, εὐκρατος, ἀκέραστος, συγκρατέον. Ῥημ. παράγ. κρᾱσις, σύγκρασις.

κερδαίνω (κερδίζω) (καὶ σύνθετ. κατχ-), παρ. ἐκέρδαινον (καὶ σύνθετ. ἀπ-), μέλλ. κερδανῶ, ἀόρ. ἐκέρδανα, παρ. προσκερδήκασι.

κίδουαι ἀποθετ. (φροντίζω). Μόνος ὁ ἐνεστώς καὶ ὁ παρ. ἐκηδόμην. Ῥημ. παράγ. κηδεμών, κηδεστής, κῆδος (το).

κηρυκεύω (διαπραγματεύομαι τι ὡς κήρυξ). Μόνον ὁ ἀόρ. ἐκηρύκευσα. Μέσον ἐπικηρυκεύομαι (= προτείνω τι διὰ κήρυκος, διαπραγματεύομαι διὰ κήρυκος μετὰ τινος) καὶ προσκηρυκεύομαι, παρ. ἐπεκηρυκευόμενη, μέλλ. μέσ. ἐπικηρυκεύσομαι καὶ προσκηρυκεύσομαι, ἀόρ. μέσ. ἐπεκηρυκευσάμην καὶ διεκηρυκευσάμην καὶ προσκηρυκευσάμην. Ῥημ. παραγ. κηρυκεία, ἐπικηρυκεία.

κηρύττω (φωνῶ ὡς κήρυξ, προσκαλῶ, διατάττω) (καὶ σύνθετ. προ-, ἐπι-, ἀπο-, ἐκ-), παρ. ἐκήρυττον (καὶ σύνθετ. ἀντιπαρ-), μέλλ. κηρύξω, ἀόρ. ἐκήρῳξα (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἐξ-, ἐπεγ-, κατ-), παρ. ἐπικηρήρυχα. Παθ. κηρύττομαι (καὶ σύνθετ. ἀνα-, ἐκ-, ἐπι-), παρ. παθ. ἐκηρυττόμην, μέλλ. παθ. κηρυχθήσομαι ἀόρ.

πλθ. ἐκηρῶθη (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἀπ-, ἐξ-), μέσ. ἄορ. ἐποκηρῶξαι-
μενος, παρακ. πλθ. κηκῆρῶγμαι (καὶ σύνθετ. ἀπο-, ἐκ-, ἐπι-).
Ῥημ. ἐπίθ. ἀκήρυκτος. Ῥημ. παραγ. κήρυγμα.

κιθαρίζω (κρούω τὴν κιθάραν). Μόνον ὁ ἐνεστώς καὶ ὁ ἄορ.
προστ. ἐκίθαρσα. Ῥημ. ἐπίθ. κιθαριστέον. Ῥημ. παράγ. κιθάρι-
σις, κιθαριστής, κιθάρισμα, κιθαριστικός.

κινδυνεύω (κινδυνεύω, πολεμῶ, φαίνομαι) (καὶ σύνθετ. ἀπο-
παρα-, προ-, συγ-), παρατ. ἐκινδύεον (καὶ σύνθετ. ὡς ὁ ἐνε-
στώς), μέλλ. κινδυνεύσω (καὶ σύνθετ. παρακ-, προ-, συγ-), ἄορ.
ἐκινδύεουσα (καὶ σύνθετ. δι-, παρ-, προ-, συν-), παρακ. κεινο-
δύεονα (καὶ σύνθετ. προ-). Παθ. κινδυνεύομαι, παρατ. ἐκινδυ-
νεύομαι, μέλλ. παθ. κινδυευθήσομαι, ἄορ. παθ. τὰ κινδυευθέντα
(= τὰ μετὰ κινδύνου πραχθέντα), παθ. παρακ. διακεκινδυ-
νευμένοι φάρμακον, μετ' ὄλ. μ. κεινδυνεύσομαι (καὶ σύνθετ.
ἀπο-). Μέσ. διακινδυνεύομαι (= ἔμμοιβαίως πολεμῶ). Ῥημ. ἐπίθ.
κινδυνευτέον, διακινδυνευτέον. Ῥημ. παραγ. κινδυευτής, κιν-
δυνευμα.

κινέω - ῶ (κινῶ, ταράττω, ἐνοχλῶ, ἐρεθίζω) (καὶ σύνθετ.
δια-, μετα-, παρα-, προ-, ὑπο-), παρατ. ἐκίνοον (καὶ σύνθετ. δι-
ὑπ-), μέλλ. κινήσω (καὶ σύνθετ. παρα-), ἄορ. ἐκίνησα (καὶ σύν-
θετ. μετ-, προ-), παρακ. κεκίνησα (καὶ σύνθετ. παρα-, ὑπο-).
Μέσ. καὶ παθ. κινῶμαι (καὶ σύνθετ. μετα-), παρατ. μέσ. ἐκινῶ-
μαι, μέλλ. μέσ. καὶ ὡς παθ. κινήσομαι, μέλλ. παθ. καὶ ὡς μέσ.
κινήσομαι, ἄορ. παθ. καὶ ὡς μέσ. ἐκινήθη (καὶ σύνθετ. προ-),
παρακ. μέσ. καὶ παθ. κεκίνημαι (καὶ σύνθετ. ἀνα-). Ῥημ. ἐπίθ.
ἀκίνητος, ἀεκίνητος, δυσκίνητος, εὐκίνητος, μετακίνητος, κινῶ-
τός, -τέον. Ῥημ. παράγ. κινήσις, κινήτικος.

κίχρημι (δανείζω), ἄορ. ἐχρησα, ὑποτ. χρήσης, προστ. χρῆ-
σον, ἀπαρ. χρῆσαι, μετοχ. χρήσας. Μέσ. ἄορ. χρήσασθαι. Παθ.
παρακ. διακεχρημένοι. Ῥημ. παράγ. χρήσις.

κλάζω (κἀμνω κλαγγήν, βοῶ). Ποιητικόν, παρὰ δὲ τοῖς Ἄτο-
τικαῖς πεζολογοῖς ὁ ἐνεστώς ἀνακλάζω καὶ ὁ παρακ. κεκλαγ-
γῶται. Ῥημ. παραγ. κλαγγή.

κλαίω (κλαίω) και κλαίω (ἀσυναίρετως), παρατ. *ἐκλαῖον* (και σύνθετ. ἀπ-), μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. *κλαύσομαι* και *κλαίσω* και [*κλαιήσω*], ἀόρ. *ἐκλαυσα*. Μέσ. ἀόρ. *ἀνακλαύσασθαι*. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. κατ' ἀνάλυσ. *ἀποκλαίω ἐμαυτόν*. Ῥημ. παράγ. *κλαῦμα*, *κλαυμογή* και σύνθετ. *κλαυσιγελως*.

κλαίω - ὤ (σπῶ, θαίω). Μόνον ὁ παρατ. *ἀνέκλων* και *διέκλων*, ἀόρ. *κατέκλασα*. Μέσ. *συγκλαῶμαι* (= λυγίζομαι), ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. *ἐπεκλάσθην* (= συνεκινήθην). Παθ. παρακ. *ἐκκεκλάσθαι* (= ἀποκεκόφθαι), *κατακεκλάσμενος* και *συγκεκλάσμενος* (= συντεθραυμένος), ὑπερσ. παθ. *ἐγαποκέκλαστο* (= ἔνδον συνετέτριπτο). Ῥημ. παράγ. *κλάσις*.

κλείω (κλείω) και ἀρχαιότερον *κλήω* (και σύνθετ. ἀπο-, ἐγ-, κατα-, συγ-), παρατ. *ἐκλήρον* (ἢ *ἐκλειον* και σύνθετ. ἐξ-, συν-), μέλ. *κλήσω* (ἢ *κλείσω* και σύνθετ. ἀπο-, συγ-), ἀόρ. *ἐκλήσα* (ἢ *ἐκλείσα* και σύνθετ. ἀπ-, ἐξ-, κατ-, περι-, συν-). Παθ. ἐνεστώσ. σύνθετος *-κλήσομαι* (ἢ *κλείομαι* μετὰ τῶν ἀπό, ἐκ, ἐπί, περί, σύν), παρατ. παθ. *ἀπεκλήρομην* και *κατεκλήρομην* (ἢ *κατεκλειόμην*), μέλλ. παθ. *συγκλησθήσομαι*, ἀόρ. παθ. *ἐκλήσθην* (ἢ *ἐκλεισθην* και σύνθετ. ἀπ-, κατ-, συν-), παρακ. *κέκλημαι* (ἢ *κείκλειμαι* και σύνθετ. ἀπο-, ἐγ-, κατα-, συγ-), ὑπερσ. *ἐκεκλήμην* (ἢ *ἐκεκλειόμην* και σύνθετ. ἀπ-, συν-, κατ-). Μέσ. *κατακλήσομαι*, ἀόρ. μέσ. σύνθετος *-ἐκλήσομην* (μετὰ τῶν ἀπό, ἐν, κατά, περί). Ῥημ. ἐπίθ. *κλήστος* (ἢ *κλειστός*), *ἀκλήστος* (ἢ *ἀκλειστος*). Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. κατ' ἀνάλυσ. *κλήω ἐμαυτόν*. Ῥημ. παράγ. *κλήσις* (ἢ *κλεισις*), *ἀπόκλησις*, *σύγκλησις*.

κλέπτω (κλέπτω) (και σύνθετ. δια-, ἐκ-), παρατ. *ἐκλεπτον* (και σύνθετ. συν-), μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. *κλέψομαι* (και σύνθετ. ἐκ-) και ἐνεργ. σπανίως *κλέψω*, ἀόρ. *ἐκλεψα* (και σύνθετ. ἐξ-), παρακ. *κέκλοφα*. Παθ. *κλέπτομαι* (και σύνθετ. παρα-), ἀόρ. παθ. *ἐκλάπην* (και σύνθετ. ἐξ-, δι-), παρακ. παθ. *διακέκλεπται*. Ῥημ. παράγ. *κλέμμα*, *κλέπτης*, *κλοπή*.

κλίνω (γέρνω). Ὁ ἐνεστώσ. μόνον σύνθετος *-κλίνω* (μετὰ τῶν ἀπό, ἐκ, ἐν, ἐπί, παρά και τῶν παρεκ-, παρακατα), παρατ. μὲν

νον κατέκλινον, μέλλ. κλίρω, άόρ. έκλιρα (καί σύνθετ. έν-, άπ-, έν-, έξ-, έπ-, κατ-). Μέσ. κατακλί'ρομαι και ύποκατακλί'ρομαι, παρατ. μέσ. έκλιρετο, μέλλ. θ' παθ. ώς μέσ. κατακλιθήσομαι, άόρ. θ' παθ. ώς μέσ. έκλί'ρην (καί σύνθετ. κατ-, έν-, έγκατ-) ώς παθ. δέ ό άπεκλι'ρην (= άνετραπήην), παρακ. μέσ. κέκλιμαι, παθ. δέ ό έπιεκκλιμένος και έγκεκλιμένος. Ρημ. παράγ. κλίμα, κλίμαξ, κλί'ρη, κλίσιον, κατάκλισις.

κλύζω (βρέχω). Ό ένεστώς σύνθετος κατακλύζω, έκκλύζω και προσκλύζω, μέλλ. κατακλύσω, άόρ. έκλύσα (καί σύνθετ. κατ-, έπ-), παρακ. έπικέκλυκα. Παθ. κατακλύζομαι και περικλύζομαι, άόρ. παθ. κατεκλύσθην. Άόρ. μέσ. άποκλύσασθαι. Ρημ. παραγ. κατακλυσμός.

κοιμίζω-ώ (άποκοιμίζω). Μόνον ό άόρ. κατεκοίμησα. Μέσ. κοιμῶμαι (καί σύνθετ. άπο-), παρατ. έκοιμῶμην, άόρ. παθ. ώς μέσ. έκοιμήθην (καί σύνθετ. άπ-, έξ-), παρακ. έπιεκοιμηθήσασθαι. Τά έλλείποντα άναπληροῦνται ύπό τοῦ κοιμίζω. Ρημ. παράγ. κοίμησις.

κοιμιέζω (άποκοιμίζω) και συνθηέστ. κατακοιμιέζω, άόρ. έκοιμισα. Παθ. κοιμιζομαι.

κοινολογέομαι-οῦμαι άποθετ. (άνακοινοῦμαι, συσκεπτομαι), παρατ. έκοινολογούμην, άόρ. μέσ. έκοινολογησάμην και ύπερσ. έκεκοινολόγητο.

κοινώ-ω (δημοσιεύω, άνακοινῶ) και άόρ. έκοίνωσα (καί σύνθετ. άν-, έπαν-). Μέσ. κοινοῦμαι (καί σύνθετ. άνα-, έπι-), παρατ. έκοινοῦμην (καί σύνθετ. άν-), μέσ. μέλλ. κοινώσομαι, άόρ. μέσ. έκοινωσάμην (καί σύνθετ. άν-, έπ-, συν-), παρακ. μέσ. κοινομένος, ύπερσ. άνεκοινωτο. Παθ. άόρ. έκοινώθην.

κολάζω (τιμωρῶ) (καί σύνθετ. συγ-), παρατ. εκόλαζον, μέλλ. κολάσω, άόρ. εκόλασα. Παθ. κολάζομαι μέλλ. παθ. κολασθήσομαι, άόρ. εκολασθην, παθ. παρακ. κεκόλασμαι, ύπερσ. ήν κεκολασμένος. Μέσ. κολάζομαι, μέλλ. μέσ. κολάσομαι, άόρ. μέσ. εκολασάμην. Ρημ. έπιθ. άκόλαστος, κολαστέος και κολαστέον. Ρημ. παραγ. κόλασις, κόλασμα, κολαστής, κολαστήριον, κολαστικός.

κολούω (κολοδώνω) και άόρ. *ἐκόλουσα*. Παθ. *κολούομαι* και άόρ. *ἐκολούθην*.

κομίζω (φέρω) (και σύνθετ. εις-, ἐκ-, δια-, κατα-, παρα-, προς-, συγ-, ύπεκ-), παρατ. *ἐκόμιζον* (και σύνθετ. άπ-, εις-, κατα-) μέλ. *κομιῶ* (και σύνθετ. άπο-, προς-), άόρ. *ἐκόμισα* (και σύνθετ. άν-, δι-, εις-, ἐξ-, κατα-, παρ-, περι-, προς-, συν-, συμπαρ-, συνεξ-), παρακ. *κεκόμικα* (και σύνθετ. εις-, κατα-, προς-). Μέσ. *κομίζομαι* (και σύνθετ. άνα-, άπο-, δια-, εις-, κατα-, μετα-, προς-, συγ-), παρατ. μέσ. *ἐκομιζόμην* (και σύνθετ. άπ-, δι-, εις-, ἐξ-, κατα-, παρ-, περι-), μέλλ. μέσ. *κομιούμαι* (=λήψομαι), μέλλ. παθ. *ὡς* μέσ. *κομισθήσομαι* (=κομιῶ ἑμαυτόν), άόρ. μέσ. *ἐκομισάμην* (=ἔλαβον και σύνθετ. άν-, άπ-, δι-, εις-, ἐξ-, παρ-, προς-, συν-, ύπεξ-), άόρ. παθ. *ὡς* μέσ. *ἐκομισθην* (=ἐκόμισα ἑμαυτόν), παρακ. μέσ. *κεκόμισμαι* (και σύνθετ. συγ-), ύπερσ. μέσ. *συνεκομισμένη*, *ἔξεκομισμένη*, και *ἀνεκομισμένη*. Παθ. *κομίζομαι* (και σύνθετ. άνα-, δια-, εις-, συγ-), παρατ. σύνθετος *-ἐκομιζόμην* (μετά τῶν άνά, κατά, παρά), μέλλ. παθ. *κομισθήσομαι* (και σύνθετ. δια-), άόρ. παθ. *ἐκομισθην* (και σύνθετ. άν-, άπ-, δι-, ἐξ-, εις-, μετ-, παρ-, συμπαρ-), παρακ. παθ. *κεκόμισμαι* (και σύνθετ. άνα-, κατα-, συγ-). Ῥημ. ἐπ. *ἀσυχρόμιστος*, *κομιστέος*. Ῥημ. παραγ. *κομιδή*, *συγκομιδή*, *κομιστικός*.

κοιμῶμαι (πράττω ἢ λέγω τι κοιμῶς) άπόθετ., άόρ. μέσ. *ἐκοιμῆσαμην* και μέσ. παρακ. *κεκοιμῆνται*. Παθ. παρακ. *κεκοιμῆνμένος* (=λεπτῶς ἐξηυρημένος). Ῥημ. παράγ. *κοιμῆσις*.

κόπτω (κτυπῶ, τέμνω) (και σύνθετ. άντι-, άπο-, δια-, ἐκ-, κατα-, περι-, προ-), παρατ. *ἔκοπτον* (και σύνθετ. άντ-, δι-, ἐξ-, κατα-, περι-, προ-, συνεξ-), μέλλ. *κόψω* (και σύνθετ. άπο-, δια-, ἐκ-, κατα-, περι-), άόρ. *ἔκοψα* (και σύνθετ. άντ-, άπ-, δι-, ἐξ-, κατα-, περι-, προ-, συν-, άντεξ-), παρακ. *περικέκοφα*, *διακέκοφα*, *ἐκκέκοφα* και *συγκέκοφα*. Παθ. *κόπτομαι* (και σύνθετ. δια-, κατα-), παρατ. παθ. *ἐκοπτόμην* (και σύνθετ. δι-, ἐξ-), μέλλ. παθ. *ἔσσυγκοπήσομαι*, άόρ. παθ. *ἐκόπην* (και σύνθετ. άν-, άπ-, δι-, ἐξ-, κατα-, περι-, συν-), παρακ. παθ. *κέκομμαι* (και σύνθετ. ἐκ-

κατα-, περι-, συγ-), ὑπερσ. ἀπεκέκοπτο, μετ' ὄλ. μέλλ. κατακοπέομαι. Μέσ. κόπτομαι (=στεροτυπούμαι). Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. καὶ κατ' ἀνάλυσ. κόπτω ἑμαυτὸν (=ἐνοχλῶ, καταπονῶ). Ῥημ. παράγ κόμμα. κόπος.

κορέννυμι (χορταίνω). Μόνον ὁ μέσ. παρσκ. κεκορησμένος. τὰ δὲ ἐλλείποντα ἀναπληροῦνται ὑπὸ τοῦ πίμπλημι καὶ πληρῶ. Ῥημ. ἐπίθ. ἀκόρηστος. Ῥημ. παράγ. κόρος καὶ σύνθετ. ἀψίκορος.

κουφίζω (ἐλαφρώνω, ἀνακουφίζω) (καὶ σύνθετ. ἐπι-) καὶ ἄορ. ἀκουφισα (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἐπ-). Παθ. κουφίζομαι καὶ ἄορ. ἐκουφίσθη (καὶ σύνθετ. ἀν-). Μέσ. κατ' ἀνάλυσ. ἀνακουφίζω ἑμαυτόν. Ῥημ. παράγ. κούφισις.

κράζω (ἐκβάλλω κραυγὴν). Μόνον ὁ ἄορ. β' ἀνέκραγον καὶ ἐνέκραγον, ὁ παρσκ. κέκράγα καὶ ὁ ὑπερσ. ἐκεκράγειν.

κρέμαμαι (κρέμαμαι). Εἶναι ὡς παρσκ. τοῦ κρεμάννυμαι καὶ εὐχρηστος εἶναι μόνον ἢ δριστ. καὶ ἡ μετοχ. κρεμάμενος (καὶ σύνθετ. ἐκ-, ἐπι-), παρατ. ἐκρεμάμην.

κρεμάννυμι (κρεμῶ) (καὶ σύνθετ. ἀνα-, ἀπο-) καὶ ἄορ. ἐκρεμάσα (καὶ σύνθετ. ἀν-). Παθ. κρεμάννυμαι, ἄορ. παθ. ἐκρεμάσθη (καὶ σύνθετ. ἐπ-). Μέσ. ἐκκρεμαρτύμενος. Ῥημ. ἐπίθ. κρεμαστός.

ΣΗΜ. Ρίζ. κρεμασ-, κρεμάννυμι [=κρεμάσ-νυμι], ὁ δὲ ἄορ. ἐκρέμασα ἐκ τοῦ [ἐκρέμασα] κατ' ἀπλοποίησιν τοῦ Σ καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἐκτείνονται τὸ Α εἰς Η.

κρίνω (διαχωρίζω, διακρίνω, ἀποφασίζω, δικάζω) (καὶ σύνθετ. ἀνα-, ἀπο-, δια-, ἐκ-, προ-, ἐπίδια-, συνεπι-), παρατ. ἐκρίνον (καὶ σύνθετ. ἀν-, δι-), μέλλ. κρίνω (καὶ σύνθετ. ἀνα-, δια-, ἐγ-, ἐπι-), ἄορ. ἐκρίνα (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἀπ-, δι-, ἐξ-, κατ-, προ-), παρσκ. κέκρικα. Παθ. κρίνομαι (καὶ σύνθετ. ἀνα-, δια-, κατα-, προ-, συγ-), παρατ. παθ. ἐκρίνομην (καὶ σύνθετ. δι-), μέλλ. παθ. κριθήσομαι (καὶ σύνθετ. ἀπο-) καὶ μέλλ. μέσ. ὡς παθ. σπανίως κρινοῦμαι, ἄορ. παθ. ἐκρίθη (καὶ σύνθετ. ἀν-, δι-, ἐν-, ἐξ-, κατ-, προ-), παρσκ. παθ. κέκριμαι (καὶ σύνθετ. ἀνα-, ἀπο-, δι-, κατα-, προ-, συγ-), ὑπερσ. παθ. διεκέκριτο. Μέσ. διακρίνομαι, μέλλ. μέσ. διακρινοῦμαι, ἄορ. παθ. ὡς μέσ. διεκρίθη, ἄορ. μέσ.

σύνθετος -ἐκρινάμην τι (μετὰ τῶν ἀνά, διά, πρό), παρακ. μέσ. διακέκριμαι. Τό μέσ. αὐτοπαθ. καί κατ' ἀνάλυσ. ἀνακρίνω ἐμμαντόν. Ῥημ. ἐπίθ. πρόκριτος, εὐκριτος, ἔγκριτος, ἄκριτος, δόσκριτος, κριτέον, ἐγκριτέον καί ἐκκριτέον. Ῥημ. παραγ. κρίσις, κριτής, κριτήριον, κριτικός.

κρούω (κρούω, κτυπῶ, βιάζω, δοκιμάζω) (καί σύνθετ. ἀνα-, δια-, ἐκ-, κατα-, περι-, προσ-, συγ-), παρατ. ἔκρουον (καί σύνθετ. ἀπ-, ἐξ-, προσ-, συν-), ἄορ. ἔκρουσα (καί σύνθετ. ἀντ-, ἐξ-, προσ-, συν-, ὑπ-), παρακ. ἐκέκρουκα καί προσκέκρουκα, ὑπερσ. ἀντεκεκρούκειν. Μέσ. κρούομαι τι (καί σύνθετ. ἀνα-, ἀπο-, δια-, παρα-), παρατ. μέσ. ἐκρουόμην, μέλλ. μέσ. ἀποκρούσομαι καί παρακρούσομαι, ἄορ. μέσ. ἐκρουσάμην (καί σύνθετ. ἀν-, ἀπ-, δι-, παρ-), παρακ. μέσ. παρακεκρουμένος. Παθ. κρούομαι (καί σύνθετ. ἀνα-, ἐκ-), παρατ. παθ. ἀπεκρουόμην, ἄορ. παθ. σύνθετος -ἐκρουόσθην (μετὰ τῶν ἀπό, διά, ἐκ, πκρά, περί), παρακ. παθ. παρακέκρουσται καί ἀποκεκρουμένος, ὑπερσ. παθ. παρεκέκρουστο. Τό μέσ. αὐτοπαθ. κατ' ἀνάλυσ. ἐκρούω ἐμμαντόν. Ῥημ. ἐπίθ. ἀνακρουστέον.

κρύπτω (κρύπτω) (καί σύνθετ. ἀπο-, κατα-, συγ-), παρατ. ἔκρυπτον (καί σύνθετ. ἀπ-), μέλλ. κατακρύψω, ἄορ. ἔκρυφα (καί σύνθετ. ἀπ-, συν-). Μέσ. κρύπτομαι (καί σύνθετ. ἀπο-, ἐπι-), μέσ. παρατ. ἀπεκρυπτόμην καί ἐπεκρυπτόμην, μέλλ. μέσ. ἀποκρύψομαι καί συγκρύψομαι, ἄορ. μέσ. ἐκρυψάμην (τι καί σύνθετ. ἀπ-, ἐπ-, ὑπ-), παρακ. μέσ. κέκρυμμαι (καί σύνθετ. ἀπο-), ὑπερσ. μέσ. κεκρυμμένος ἦν. Παθ. κρύπτομαι, ἄορ. παθ. ἐκρύφθην (καί σύνθετ. ἀπ-, κατ-), παθ. παρακ. κέκρυμμαι (καί σύνθετ. ἀπο-, ἐπι-). Ῥημ. ἐπίθ. κρυπτός.

κτάομαι ὤμαι (ἀποκτῶ) ἀποθετ. (καί σύνθετ. ἀνα-, ἐπι-, κατα-, προσ-, συγλατα-), παρατ. ἐκτώμην, μέσ. μέλλ. κτήσομαι (καί σύνθ. ἀνα-, κατα-, προσ-, συγ-), μέσ. ἄορ. ἐκτησάμην (καί σύνθετ. ἀν-, ἐπ-, κατ-, προσ-, συν-), παρακ. μέσ. κέκτημαι (καί σύνθετ. ἐγ-) καί σπανίως ἔκτῃμαι, ὑποτακ. κεκτῆται καί κεκτῆσθε καί κεκτημένος ὦ, εὐκτ. κεκτῆμην, κεκτῆτο καί κεκτῆμεθα

καὶ κεκτημένος εἶην, ὑπερσ. μέσ. ἐκεκτήμην καὶ κεκτημένος ἦν. μετ' ὄλ. μέλλ. μέσ. κεκτησόμαι καὶ σπανίως ἐκτήσομαι. Παθ. ἄόρ. ἐκτήσθην καὶ παρακ. παθ. κεκτημένη καὶ τὰ προκεκτημένα. Ῥημ. ἐπίθ. κτητός, ἀκτητος, ἀξιώκτητος, ἐπίκτητος, κτητός, κτητέος. Ῥημ. παρακ. κτήσις, κτήμα, κτητικός.

κτείνω (φρονεύω) καὶ ἀποκτείνω καὶ ἀποκτείνωμι, παρατ. ἐκτεινον καὶ ἀπέκτεινον καὶ ἀπεκτείνων, μέλλ. κτενῶ καὶ ἀποκτενῶ, ἄόρ. ἐκτεινα καὶ ἀπέκτεινα (καὶ σύνθετ. προσαπ-, ἀνταπ-) παρακ. ἀπέκτορα, ὑπερσ. ἀπεκτόρειν καὶ ἀπεκτορώς ἦν, εὐκτ. ἀπεκτορώς εἶην. Παθητ. παρατ. ἐκτειρόμην, ὡς παθ. δὲ εἶναι τὸ θρήσκω καὶ ἀποθρήσκω ὑπὸ τιος. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. κατ' ἀνάλυσ. κτείνω ἐμαυτὸν καὶ ἀποκτείνω ἐμαυτόν.

κτιζέω (κτιζώ), παρατ. ἐκτιζον, ἄόρ. ἐκτισα. Παθ. κτιζομαι, παρατ. ἐκτιζόμην, ἄόρ. παθ. ἐκτίσθην. Ῥημ. ἐπίθ. νεόκτιστος. Ῥημ. παράγ. κτίσις καὶ σύνθετ. ἀμφικτίστες.

κυλίνδω (κυλίω) παρατ. ἐκύλινδον (καὶ σπαν. ἐπ-). Μέσ. κυλινδομαι (καὶ περι-, συγ-) καὶ καλινδοῦμαι (καὶ σύνθετ. προ-), παρατ. μονον ἐκαλινδοῦμην (καὶ σύνθετ. προ-), ἄόρ. παθ. ἐξεκυλίσθην καὶ παθ. παρακ. κατακεκύλισμαι Ῥημ. παράγ. κυλίστρα, κυλινδοσις.

ΣΗΗ. Ὁ ἄόρ. παθ. ἐξεκυλίσθην καὶ παρακ. κατακεκύλισμαι ἔγιναν ἐκ ρίζ. κυλινδ-, διὰ τοῦτο καὶ τὸ ἴ μακρόν.

κῦπτω (σκύπτω) (καὶ σύνθετ. ἀνα-, ἐπανα-, ἐπι-, συγ-), μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. ἀνακύψομαι, ἄόρ. μόνον σύνθετος -ἐκῦφα (μετὰ τῶν ἀνά, ἐπί, παρά, πρὸς, ὑπό), παρακ. σύνθετος -κέκῦφα (μετὰ τῶν ἀνά, ἐν καὶ πρὸς).

κωλύω (ἰμποδιζώ) (καὶ σύνθετον ἀπο-, δια-, κατα-), παρατ. ἐκώλυον (καὶ σύνθετ. δι-, κατ-), μέλλ. κωλύσω (καὶ σύνθετ. ἀπο-, δια-, ἐπι-), ἄόρ. ἐκώλυσα (καὶ σύνθετ. ἀπ-, δι-, ἐπ-, κατ-), παρακ. κεκώλυκα, εὐκτ. κεκωλυκώς εἶην. Παθ. κωλύομαι (καὶ σύνθετ. ἀπο-, δια-, κατα-), παρατ. ἐκωλύομην (καὶ σύνθετ. ἀπ-, δι-), μέλλ. μέσ. ὡς παθ. κωλύσομαι, ἄόρ. παθ. ἐκωλύσθην (καὶ σύνθετ. δι-, κατ-), παρακ. παθ. κεκώλυμαι, μετ' ὄλ. μέλλ. κω-

κωλύσομαι. Ῥημ. ἐπιθ. κωλυτέον καὶ διακωλυτέον. Ῥημ. παράγ-
κώλυμα, κωλύμη, κώλυσις, κωλυτής, κωλυτικός.

Λαγχάνω (διὰ κλήρου λαμβάνω, μετέχω καὶ ἐνάγω εἰς δι-
κην) (καὶ σύνθετ. ἀντι-, δια-, μετα-), παρατ. ἐλάχων, μέλλ.
μέσ. ὡς ἐνεργ. λήξομαι (καὶ σύνθετ. συλ-), ἀόρ. ἑ' ἐλαχον (καὶ
σύνθετ. ἀπ-, ἀντ-, δι-, ἐπ-), παρακ. εἴληχα (καὶ σύνθετ. συν-,
προσ-), ὑπερσ. εἰλήχειν. Παθ. λαγχάνομαι, ἀόρ. παθ. ἐλήθηην
καὶ παθ. παρακ. εἴληγμαι. Ῥημ. ἐπιθ. ληκτέος. Ῥημ. παράγ-
λῆξις.

Λαμβάνω (λαμβάνω) (καὶ σύνθετ. ἀνα-, ἀπο-, ἀνταπο-, δια-,
κατα-, συλ-, προσ-, συμπαρα-), παρατ. ἐλάμβανον (καὶ σύνθετ.
ἀπ-, ἐπ-, κατ-, προσ-, συν-, ὑπ-), μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. λήγομαι
(καὶ σύνθετ. ἀνα-, ἀντι-, ἀπο-, δια-, ἐκ-, ἐπι-, κατα-, μετα-, πα-
ρα-, προκατα-, ἐπανα-, συλ-, ὑπο-), ἀόρ. ἑ' ἔλαβον (καὶ σύνθετ.
κατ-, παρ-, δι-, προσ-, ἐπ-, συν-, περι-, ἀν-, ὑπ-, ἀντ-, ἀπ-, μετ-,
προκατ-, ἐγκατ-, προσαν-, συμπαρ-), παρακ. εἴληφα (καὶ σύνθετ.
ἀν-, παρ-, ἀπ-, κατ-, ὑπ-, προσ-, σύν-, μετ-, ὑπ-, προ-, συγκατ-,
περι-, δι-, προσπερι-), ὑποτ. εἰλήφω (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ὑπ-), καὶ
εἰληφώς ᾧ (καὶ σύνθετ. προ-), ὑπερσ. εἰλήφειν (καὶ σύνθετ. ἀπ-,
ἀν-, κατ-, παρ-, προσ- δι-, μετ-, προ-, προσπερι-), καὶ εἰλη-
φώς ἦν (καὶ σύνθετ. περι-, συγκατ-), εὐκτ. εἰληφώς εἶην (καὶ
σύνθετ. συν-, προσ-, μετ-), μετ' ὄλ. μέλλ. εἰληφώς ἔσομαι. Μέσ.
καὶ παθ. λαμβάνομαι (καὶ σύνθετ. ἐπι-, ἀπο-, συλ-, περι-, κατα-,
ἐνα-, ἀντι-, ὑπο-, ἐναπο-, προσεπι-, ἐγκατα-, προκατα-, συ-
νεπι-), παρατ. μέσ. καὶ παθ. μόνον σύνθετος-ἐλαμβανόμεν (μετὰ
τῶν ἐπί, ἀπό, ἀντί, σύν καὶ ἐγκατ-), μέλλ. παθ. ληφθήσομαι
καὶ σύνθετ. συλ-), ἀόρ. μέσ. ἑ' ἐλυβόμην (καὶ σύνθετ. ἐπ-, ἀντ-,
συν-, συνεπ-), ἀόρ. παθ. ἐλήφθην (καὶ σύνθετ. ἀπ-, κατ-, περι-,
παρ-, συν-, ὑπ-, ἐγκατ-, προκατ-), παρακ. παθ. εἴλημμαι (καὶ
σύνθετ. ἀπ-, ἀν-, δι-, κατ-, περι-, συν-, ὑπ-), παρακ. μέσ. ἐπει-

λημμαί, ὑπερσ. παθ. σύνθετ. μόνον -εὐλήμμην (μετὰ τῶν ἀνέ, κατὰ, σύν), ὑπερσ. μέσ. ἐπειλήμμην, μετ' ὄλ. μέλλ. παθ. κατειλημμένος ἕσομαι. Ῥημ. ἐπίθ. ληπτός, ἀληπτος, ἐπὶληπτος, ἀντεπὶληπτος, εὐληπτος, καταληπτός, περιληπτος, παραληπτός, τυμφολήπτος, ληπτέον, παραληπτέον, ἀντεληπτέον, ἀναληπτέον, διαληπτέον, μεταληπτέον, ὑποληπτέον. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. κατ' ἀνάλυσ. ἀναλαμβάνω ἑμαυτόν. Ῥ. μ. παρὰ γ. λαβή, ἀντιλαβή, λήψις, ἀνάληψις, ἀπόληψις, ἀντιλήψις, ἐπιλήψις, κατὰλήψις, μετάληψις, πρόσληψις, σὺλλήψις, ἄλλοις, λήμμα.

ΣΗΜ. Ῥιζ. λαβ-, ληθ-, λα-μ-β-άνω.

λκνθάνω (μένω ἄγνωστος), παρκατ. ἐλάνθανον (καὶ σύνθετ. δι-), μέλλ. λήσω (καὶ σύνθετ. δια-), ἄορ. ἑ' ἐλαθον (καὶ σύνθετ. δι-, παρ-), παρκατ. λέληθα, (καὶ σύνθετ. δια-), ὑποτ. λελήθω εὐκτελελήθουμι, ὑπερσ. ἐλελήθειν. Μέσ. ἐπιλανθάνομαι (= λησιμονῶ), παρκατ. ἐπελανθανόμην, μέλλ. μέσ. ἐπιλήσομαι, ἄορ. ἑ' ἐπελαθόμην, παρκατ. μέσ. λέλησται (σπανίως) καὶ συνήθ. ἐπιλέλησμαι, ὑπερσ. μέσ. ἐπελελήσμην. Ὁ ἐνεργ. ἐνεστώδως λέγεται σπανίως καὶ λήθω. Τὸ δὲ μέσ. αὐτοπαθ. κατ' ἀνάλυσ. λανθάνω ἑμαυτόν.

Ῥ. μ. παρὰ γ. λήθη, ἐπίθ. ἐπιλήσμων.

ΣΗΜ. Ῥιζ. λαθ-, ληθ- λα-ν-θ-άνω

λέγω (συνάγω, συλλέγω). Πάντοτε σύνθετον συλλέγω, ἐκλέγω, καταλέγω, παρεκλέγω, παρκατ. συνλέγον, ἐξέλεγον καὶ τέλεγον, μέλλ. συλλέξω καὶ καταλέξω, ἄορ. συνλέξα, ἐξέλεξα κατέλεξα ἀπέλεξα καὶ ἐπέλεξα, παρκατ. μόνον συνειλοχα. Μέσ. καὶ παθ. συλλέγομαι, καταλέγομαι, ἐκλέγομαι, μέσ. καὶ παθ. παρκατ. συνειλερόμην καὶ μέσ. ἐξειλερόμην, μέλλ. μέσ. συλλέξομαι καὶ ἐκλέξομαι, μέλλ. παθ. συλλεγῆσομαι καὶ ἐκλεγῆσομαι, ἄορ. μέσ. -ἐλεξάμην (μετὰ τῶν ἐκ, ἀπό, ἐπί, κατὰ, σύν), ἄορ. παθ. -ἐλέγην (μετὰ τῶν σύν, κατὰ, παρα-, συν-, ἐγκατ-) καὶ σπαν. ἐξελέχθην, συνειλέχθην, παρκατ. μέσ. καὶ παθ. συνειλεγμαι καὶ ἐξελέγμαι καὶ παθ. -εὐλεγμαι (μετὰ τῶν ἐξ-, προεξ-, ἐπ-, ἀπ, κατ-) καὶ ἐπιλέγμαι, ὑπερσ. μέσ. καὶ παθ. συνειλεγμένοι ἦσαν καὶ παθ. προεξειλεγμένος ἦν. Ῥημ. ἐπίθ. ἐκλεπτός

βπ.λεκτος, ἀπόλεκτος, εκλεκτός, -τέον, καταλεκτός. Ῥημ. παρ-
ραγ. *εκλογή, συλλογή.*

λέγω (λέγω) (καὶ σύνθετ. ἀντι-, ἐπι-, προ-), *ἔλεγον* (καὶ
ἀντ-, ἐπ-, προ-), μέλλ. *λέξω* (καὶ σύνθετ. ἀμφι-, ἀντι-), καὶ *ἔρω*
(καὶ ἀντ-, προ-, κατ-), εὐκτ. *ἔρολην* (καὶ κατ-), ἄορ. *ἔλεξα* (καὶ
ἀμφ-) καὶ ἄορ. *εἶ* *εἶπον* ἄνευ δευτέρ. πληθ. προσώπου τῆς ὀρι-
στικ. ἀναπληρουμένου ὑπὸ τοῦ *εἶπα* (καὶ σύνθετ. ἀντ-, προ-,
κατ-), ἄορ. *αἴ* *εἶπα, εἶπας* (καὶ προ-), *προεἶπατε, εἶπάτην, εὐκτ.*
εἶπαιμεν, προστ. *εἶπόν, εἶπάτω, εἶπατον, εἶπατε* μόνον. Παρακ.
εἶρηκα (καὶ προ-), ὑπερσ. *εἰρήκειν* (καὶ προ-) καὶ *εἰρηκῶς ἦν* (καὶ
προ-), εὐκτ. *εἰρηκῶς εἶην*. Παθ. *λέγομαι* καὶ *ἀντιλέγομαι* (ὄπερ
σπανίως καὶ ὡς μέσ.), παρατ. παθ. *ἐλεγόμεην* (καὶ σύνθετ. ἀντ-),
μέλλ. παθ. *ῥηθήσομαι* καὶ σπανιώτερ. *λεχθήσομαι*, ἄορ. παθ. *ἔρ-*
ρήθην (καὶ προ-) καὶ σπανιώτερ. *ἐλέχθην*, παρακ. παθ. *εἶρημαι*
(καὶ προ-) καὶ *εἰρημένος εἰμι* καὶ σπανιώτ. *λέλεγμαί*, ὑπερσ.
παθ. *εἰρήμην* (καὶ σύνθετ. προ-) καὶ *εἰρημένος ἦν*, μετ' ὀλίγ.
μέλλ. *εἰρήσομαι* καὶ σπαν. *λελέξομαι*. Ῥημ. ἐπίθ. *ἀντιλεκτος,*
μυριόλεκτος, λεκτός, -τέον, ῥητός, ἀπόρρητος, ἄρρητος, ἐπίρ-
ρητος, ἀπρόρρητος, ἀντιρρητέον, προρρητέον. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ.
κατ' ἀνάλυσιν *λέγω ἑμαυτόν.* Ὡς παθ. τοῦ *εἶ* *λέγω* καὶ *κακῶς*
λέγω εἶναι τὸ *εἶ* ἀκούω ὑπὸ τινας καὶ *κακῶς* ἀκούω ὑπὸ τινας.
Ῥημ. παράγ, εἶναι *λόγος, λέξις, ῥῆμα, ῥῆσις.*

ΣΗΜ. Ῥίζ. *λεγ-, Γεπ-,* καὶ *Γπ-,* ἐξ οὗ [*εἶ-Γε-Γπον*, ποιητ. *ἔειπον*
πεζολόγ. εἶπον] καὶ *Γερ- καὶ Γρε-* ἐξ οὗ *εἶρηκα* [= *εἶΓρηκα*].

ληληλατώ - ὦ (ληληλατῶ), παρατ. *ἐληληλάτουρ*, μέλλ. *λε-*
λατήσω καὶ ἄορ. *ἐληληλάτησα.* Ῥημ. παράγ. *ληληλαία.*

λείπω (ἀφήνω) (καὶ σύνθετ. ἐλ-, κατ-, ἀπο-, δια-, ὑπο-,
ἐκ-, ἐπι-, παρα-, προ-, ἐγκατα-), παρατ. *ἔλειπον* (καὶ σύνθετ.
ἔξ-, ἐν-, κατ-, ἀπ-, παρ-, ὑπ-), μέλλ. *λείψω* (καὶ σύνθετ. ἀπο-,
ἐλ-, ἐπι-, ὑπο-, ἐκ-, κατ-, ἐγκατα-, παρα-), ἄορ. *εἶ* *ἔλειπον*
(καὶ σύνθετ. παρ-, δι-, ἐξ-, ἐν-, κατ-, προ-, ὑπ-, ἀπ-, ἐπ-, ἐγ-
παρακατ-, συγκκτ-), παρακ. *λέλοιπα* (καὶ σύνθετ. ἀπο-,
ἐκ-, ὑπο-, παρα-, ἐκ-, ἐλ-, ἐπι-, ἐγκατα-), ὑπερσ. *ἔλε-*

λοιπεῖν (καὶ σύνθετ. ἐπ-, ἐξ-, κατ-) καὶ *καταλειπῶς ἦν*, *παρ-αλειπῶς ἦν*, εὐκτ. *λελοιποῖμι* καὶ *λελοιπῶς εἶην* (καὶ *κατα-*). Παθ. *λείπομαι* (καὶ σύνθετ. ἐλ-, ἐκ-, περι-, παρα-, ἐγκατα-) καὶ μέσ. καὶ παθ. *ὑπολείπομαι*, *ἀπολείπομαι*, *καταλείπομαι*, παρατ. παθ. *ἐλείπομην* (καὶ ἀπ-, κατ-, περι-, παρ-), μέσ. καὶ παθ. *ὑπελείπομην*, μέσ. μέλλ. *ὑπολείψομαι*, *ἀπολείψομαι* καὶ *καταλείψομαι*, μέλλ. παθ. ὡς μέσ. *ἀπολειφθήσομαι*, μέλλ. παθ. *καταλειφθήσομαι* καὶ *ὑπολειφθήσομαι*, ἄορ. μέσ. *ὑπελειπόμην*, *κατελειπόμην* καὶ *ἀπελειπόμην*, ἄορ. παθ. ὡς μέσ. *ἀπελειφθήην* καὶ *ὑπελειφθήην*, ἄορ. παθ. *ἐλείφθην* (καὶ σύνθετ. κατ-, ἀπ-, ὑπ-, ἐν-, δι-, παρ-, περι-, ἐγκατ-), παρακτ. παθ. *λέλειμμαι* (καὶ σύνθετ. κατα-, ἀπο-, ἐλ-, ὑπο-, ἐκ-, παρα-, περι-, ἐγκατα-), παρακτ. μέσ. *ὑπολέλειμμαι*, ὑπερσ. παθ. *ἐλελειμμένη* (καὶ σύνθετ. κατ-, παρ-, ἐξ-), ὑπερσ. μέσ. *ὑπελελειμμένη*, μετ' ὄλ. μέλ. *λείψομαι* (καὶ σύνθετ. κατα-, παρα-). Ῥημ. ἐπιθ. *ἀνέκλειπτος*, *ἐπιδήλιος*, *ἀδιάλειπτος*, *λειπτότερος*, *ἀπολειπτότερος*, *παραλειπτότερος*. Ῥημ. παραγ. *ἔλλειψις*, *ἔλειμμα*, *διάλειμμα*, *ἀπόλειψις*, *ἐκλειψις*, *ἐπιλειψις*, *λείψανον*, *λοιπός*, *ὑπόλοιπος*.

λεῦω (λιθοβολῶ), παρατ. *κατέλευον*, ἄορ. *κατέλευσα*. Παθ. μέλλ. *καταλευσθήσομαι*, ἄορ. παθ. *κατελεύσθην*.

λήγω (τελειώνω), παρατ. *ἔληγον*, μέλλ. *λήξω*, καὶ ἄορ. *ἔληξα*. *λήξω* (ληστεύω). Μόνον ὁ παρατ. *ἔληξον*. Μέσ. *λήξομαι*, παρατ. *ἐληξόμην* καὶ μέσ. ἄορ. *ἐληξόμην*. Ῥημ. παραγ. *ληστής*.

ληστεύω (ληστεύω), παρατ. *ἐλήστευον*. Παθητ. *ληστεύομαι*, παρατ. *ἐληστεύομην*. Ῥημ. παραγ. *ληστεία*.

λογίζομαι (λογαριάζω, συλλογίζομαι) ἀποθετ. (καὶ σύνθετ. δια-, ἐκ-, κατα-, ἀνα-, ὑπο-, παρα-, ἀντι-, προσ-, ἐγκατα-), παρατ. *ἐλογίζομην* (καὶ σύνθετ. δι-, ἀπ-, ἀν-, ὑπ-, συν-, ἀντ-), μέλλ. *λογισοῦμαι* (καὶ σύνθετ. ὑπο-, ἐπι-), ἄορ. μέσ. *ἐλογισάμην* (καὶ σύνθετ. δι-, ἐξ-, κατ-, ἀν-, ὑπ-, παρ-, ἀντ-, συν-, ἀπ-, ἐπ-), ἄορ. παθ. μετὰ παθ. διαθ. *ἐλογίσθην* (καὶ σύνθετ. συν-), παρακτ. μέσ. καὶ παθ. *ἔλόγισμαι* (καὶ σύνθετ. συλ-, ἀπο-). Ῥημ. ἐπιθ. *ἔλόγιστος*, *λογιστέος*, *ὑπολογιστέος*, *συλλογιστέος*. Ῥημ. παραγ.

λογισμός, συν. λογισμός, διαλογισμός, ἀπολογισμός, ἀναλογισμός

λοιδορέω - ὤ (κακολογῶ, ὑβρίζω), παρατ. ἐλοιδορουν, μελλ. λοιδορήσω, ἄορ. ἐλοιδορήσα, παρακ. λελοιδορήκα. Μίσ. λοιδοροῦμαι, παρατ. μέσ. ἐλοιδορούμην, μέσ. μέλλ. λοιδορήσομαι, ἄορ. μέσ. ἐλοιδορησάμην καὶ ἄορ. παθ. ὡς μέσ. ἐλοιδορήθην. Παθ. λοιδοροῦμαι (ὑπό τινος), ἄορ. παθ. ἐλοιδορήθην καὶ παθ. παρακ. λελοιδορημένος. Τὸ μέσ. ἀλληλοπαθ. καὶ ἀναλελυμ. λοιδοροῦσιν ἀλλήλους. Ὡς ἀποθετ. δὲ εἶναι τὸ διαλοιδοροῦμαι, οὗτινος μόνον εὐχρηστος ὁ ἄορ. παθ. ὡς μέσ. διελοιδορήθην. Ῥημ. παραγ. λοιδορήσας καὶ σύνθετ. φιλολοιδορος.

λούω (λούω) (καὶ σύνθετ. ἀπο-). Μίσ. λούται, ἀπαρ. λούσθαι καὶ μετοχ. λυόμενος, παρατ. ἐλούοντο, μέλλ. μέσ. λούσομαι, ἄορ. μέσ. ἐλουσάμην, παρακ. μέσ. λελουμένος. Ῥημ. παράγ. λου-τρά, λουτρῶν.

λυμαίνομαι (βλάπτω) ἀποθετ. (καὶ σύνθετ. κατα-), παρατ. ἐλυμαινόμην, μέλλ. λυμαίνομαι, ἄορ. μέσ. ἐλυμνάμην (καὶ σύνθετ. κατ-), παρακ. μέσ. λελύμᾶσμαι, μετ' ὄλ. μέλλ. μέσ. λελυμασμένος ἔσομαι. Παθ. λυμαίνομαι, ἄορ. παθ. διελυμάνθην καὶ παρακ. παθ. λελύμᾶσμαι. Ῥημ. παράγ. λυμαίνθηρ.

λυπέω - ὤ (προξενῶ λύπην, ἐνοχλῶ, πειράζω) (καὶ σύνθετ. παρα-, ἀντι-, παρα-), παρατ. ἐλύπου (καὶ πρ-), μέλλ. λυπήσω (καὶ πρ-), ἄορ. ἐλύπησα, παρακ. λελύπηκα. Μίσ. λυποῦμαι (καὶ σπαν. παθητ. καὶ σύνθετ. συλ-, προ-), μέσ. παρατ. ἐλυπόμην, μέσ. μέλλ. συλλυπήσομαι, ἄορ. παθ. ὡς μέσ. ἐλυπήθην (καὶ προ-), παρακ. παθ. λελυπημένος (ὑπό τινος). Ῥημ. ἐπιθ. λυπητέον, ἀλυπήτως. Τὸ μέσ. καὶ λυπῶ ἑμαυτόν.

λύω (ἀπαλλάττω, ἐλευθερῶ) (καὶ σύνθετ. δια-, κατα-, παρα-, ἀπο-, ἐπι-), παρατ. ἔλυον (καὶ σύνθετ. ὡς ἐνεστ.), μέλλ. λύσω (καὶ δια-, ἀπο-, κατα-), ἄορ. ἔλυσα (καὶ δι-, ἀπ-, κατ-, ἐξ-, πρ-, ἐπ-, προκατ-, συγκατ-), παρακ. λέλυκα (καὶ κατα-, ἀπο-), εὐκτ. λελυκώς εἶην. Μίσ. λύομαι (καὶ ὑπο-, ἐκ-, κατα-, παρα-, ἀπο-, ἐπι-, δια-) καὶ παθ. λύομαι (καὶ κατα-, ἀπο-, δια-), παρατ. μέσ. ἐλύόμην (καὶ ἀπ-), παθ. ἐλύόμην (καὶ δι-, ἀπ-, κκτ-), μέσ. μέλλ.

λῶσομαι (καὶ ἀνα-, δια-, ἐπι-, ἀπο-), μέλλ. παθ. λῶθήσομαι (καὶ δια-, κατα-, ἀπο-), ἀόρ. μέσ. ἐλῶσάμην (καὶ δι-, ἀπ-, ἐξ-), ἀόρ. παθ. ἐλῶσθην (καὶ ἀπ-, δι-, ἐξ-, κατ-, παρ-), ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. διελῶσθην, παρακ. μέσ. καὶ παθ. ἐλλῶμαι (καὶ σύνθετ. δια-, ἀπο-, κατα-, ἐκ-, παρα-), ὑπερσ. μέσ. διελελῶσάμην, ὑπερσ. παθ. ἐλελῶσθην (καὶ δι-, ἀπ-, κατ-), μετ' ὄλ. μέλ. λελῶσομαι (κατ' ἀπο-, κατα-). Ῥημ. ἐπίθ. λυτός, ἀλυτός, ἐδλυτός, εὐκατάλυτος, διαλυτός, ἀδιάλυτος, λυτός, -τέον, ἀπολυτέον, παραλυτέον. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. καὶ λῶ εἰμαντόν. Ῥημ. παράγ. λῶσις, ἀπόλυσις, διάλυσις, ἐκλυσις, κατάλυσις, διαλύτης.

λωθίομαι - ὤμαι (βλάπτω) ἀποθετ., μέλλ. μέσ. λῶθήσομαι, ἀόρ. μέσ. ἐλῶθησάμην. Παθ. ἀόρ. μετὰ παθ. διαθίς. ἐλωθήθην, παρακ. παθ. λελώθημαι.

λωποδυτέω - ὤ (εἰμί λωποδυτής). Μόνον ὁ ἐνεστώς καὶ ὁ παρατατ. ἐλωποδύτουρ.

Μ

μαίνομαι (εἰμί μανικός, τρελαίνομαι), παρατ. ἐμαινόμην. ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ἐμάνην. Ῥημ. ἀφηρημ. μαρία.

ΣΗΜ. Ῥίζ. μαν-, μαίνομαι [=μαν-σομαι].

μακαρίζω (καλοτυχιζώ), παρατ. ἐμακάριζον, μέλλ. μακαριῶ καὶ ἀόρ. ἐμακάρισα. Παθ. μακαρίζομαι καὶ ἀόρ. παθ. ἐμακαρίσθην. Τὸ μέσ. κατ' ἀνάλυσ. μακαρίζω εἰμαντόν. Ῥημ. ἐπ. μακαριστός, ἀξιωμακαριστός. Ῥημ. παράγ. μακαρισμός.

μανθάνω (μανθάνω, ἐννοῶ, γνωρίζω) (καὶ σύνθετ. ἀπο-, ἐκ-, κατα-, συμ-, προ-, μετα-), παρατ. ἐμάνθανον (καὶ σύνθετ. κατ-), μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. μαθήσομαι (καὶ σύνθετ. ἀπο-, κατα-), ἀόρ. ἕ' ἐμαθον (καὶ σύνθετ. κατ-, ἐπ-, συν-), παρακ. μεμάθηκα (καὶ σύνθετ. ἐκ- κατα-, προ-), ὑπερσ. ἐμεμαθήκειν καὶ μεμαθηκῶς ἦν. Παθητ. μόνον μαθάνομαι (καθ' ὀριστικ., ὑποτακτ. καὶ μετοχ.). Ῥημ. ἐπίθ. μαθητός, δυσκαταμάθητος, μαθητέον καὶ προσμαθητέον. Ῥημ. παράγ. μάθησις, μάθημα, μαθητής, ἡμάθης, πο-λυμαθής.

μαντεύομαι (ἀποθετ. προφητεύω, ἐρωτῶ τὸ μαντεῖον, μαντεύω) (καὶ σύνθετ. ἀπο-, κατα-), παρατ. ἐμαρτευόμεν, μέλλ. μέσ. μαρτευσόμαι, ἄορ. μέσ. ἐμαρτευσάμην (καὶ σύνθετ. δι-), παρακ. μετὰ παθ. διαθέσ. οἱ μεμαρτευμένοι λόγοι. Ῥημ. ἐπιθ. μαρτευτέος, μαρτευτέον. Ῥημ. παραγ. μαρτελα, μάρτευμα μαρτεῖον.

μχραίνω (κάμνω τι νὰ μχραίνηται, σβήνω) καὶ ἄορ. ἐμάρῶνα. Παθ. μαραινόμεαι (καὶ σύνθετ. ἀπο-, συναπο-), παρατ. ἐμαραινόμεν.

μαρτυρέω - ᾧ (δίδω μαρτυρίαν, βεβαιῶ) (καὶ σύνθ. συμ-, κατα-, δια-, προσ-), παρατ. ἐμαρτύρουν (καὶ σύνθετ. συν-, κατ-, δι-, προσ-), μέλλ. μαρτυρήσω (καὶ σύνθετ. κατα-, ἐπι-), ἄορ. ἐμαρτύρησα (καὶ σύνθετ. κατ-, συν-, δι-, ἐξ-, προσ-, προσδι-), παρακ. μεμαρτύρηκα (καὶ σύνθετ. κατα-, δια-, προσ-, προσδι-), ὑπερσ. διεμεμαρτύρηκειν. Παθ. μαρτυροῦμαι (καὶ σύνθετ. κατα-, δια-), παρατ. κατεμαρτυροῦμην, μέλλ. μέσ. ὡς παθ. μαρτυρήσομαι καὶ παθ. μαρτυρηθήσομαι, ἄορ. παθ. ἐμαρτυρήθην (καὶ σύνθετ. δι-, κατ-), ἄορ. μέσ. ἐμαρτυρησόμενος, παθ. παρακ. μεμαρτυρησόμεαι (καὶ σύνθετ. κατ-, δια-). Τὸ μέσον ἀναλελυμ. διαμαρτυρῶ ἐμάντον.

μαρτυρόμαι (ἀποθετ. ἐπικαλοῦμαι μάρτυρα) (καὶ σύνθετ. δια-, ἐπι-), παρατ. ἐμαρτυρόμην (καὶ σύνθετ. δι-, ἐπ-), ἄορ. μέσ. ἐμαρτυράμην (καὶ σύνθετ. ἀπ-, δι-, ἐπ-).

μαστιγῶ - ᾧ (μαστιγώνω), παρατ. ἐμαστιγούν, μέλλ. μαστιγώσω, ἄορ. ἐμαστιγώσα. Παθ. μαστιγοῦμαι, μέλλ. μέσ. ὡς παθ. μαστιγώσομαι, ἄορ. παθ. ἐμαστιγώθην, παθ. παρακ. διαμεμαστιγομένος.

μάττω (ζυμώνω, ἐκθλίβω, σπογγίζω) (καὶ σύνθετ. ἀπο-, ἐκ-), ἄορ. ἐμάξα. Παθ. ἄορ. ἐξεμάγην, παρακ. παθ. μεμάχμενος. Ῥημ. παράγ. μάξα, σύνθ. ἐμαγεῖον, χειρόμακτρον.

μάχομαι (ἀποθετ. συνάπτω μάχην, πολεμῶ, ἀγωνίζομαι) (καὶ σύνθετ. συμ-, δια-, περι-, ἀντι-, προσ-, ἀπο-, ἀνα-, συνδια-), παρατ. ἐμαχόμεν (καὶ σύνθετ. συν-, δι-, προσ-, ἀπ-, προ-), μέλλ. εὐνηρ. μαχοῦμαι (καὶ σύνθετ. συμ-, δι-, ἀνα-), εὐκτ. μαχόμεν

(σπανίως), ἄορ. μέσ. ἐμαχεσάμην (καὶ σύνθετ. συν-, ἀπ-, ἀν-) παρακ. μέσ. μεμάχημαι (καὶ σύνθετ. δια-). Ῥημ. ἐπίθ. περιμάχῃτος, ἀμάχῃτος, μαχετέον, διαμαχετέον καὶ δυσμαχετέον. Ῥημ. παράγ. μαχητικός, σύνθετ. ἀρχέμαχος.

μεθύσκω (μεθύω τινά) καὶ ἄορ. κατεμέθῃσα. Μέσ. μεθύσκομαι (μεθύω ἐγώ) καὶ συνηθέστ. μεθύω, παρ. μόνον ἐμεθυσκόμην καὶ ἄορ. παθ. ὡς μέσ. ἐμεθύσθην.

μειδιάω - ὤ (χαμογελῶ) (καὶ σύνθετ. ἐμ-) καὶ ἄορ. ἐμειδιάωσα (καὶ σύνθετ. ἐπ-, δι-).

[**μείρομαι**]. Μόνον ὁ παρακ. εἴμαρται (εἶναι πεπρωμένον); εὐκτ. εἴμαρμένον εἶη, μετοχ. εἴμαρμένος, -η, -ον, ὑπερσ. εἴμαρτο.

ΣΗΜ. Ῥίζ. σμαρ-, σμερ-, εἴμαρται [=εἴσμαρται].

μέλει (ἔστι μοι φροντίς) καὶ γ' πληθ. μέλοισι, ὑποτ. μέλη εὐκτ. μέλοι, προστ. μελέτω, ἀπαρ. μέλειν, μετοχ. μέλον, παρ. εἴμελε, μέλλ. μελήσει. εὐκτ. μελήσοι ἀπαρ. μελήσειν, ἄορ. ἐμέλησε, ὑποτ. μελήση, ἀπαρ. μελήσαι, παρακ. μεμέληκε, ἀπαρ. μεμεληκέναι, ὑπερσ. ἐμεμελήκει. Ῥημ. ἐπίθ. μελητέον. Ὄρχ. καὶ μεταμέλει.

μέλλω (σκοπεύω, βραδύνω) (καὶ σύνθετ. δια-), παρ. εἴμελλον καὶ ἡμελλον (καὶ σύνθετ. δι-), μέλλ. μελλήσω (καὶ σύνθετ. δια-), ἄορ. μόνον ἐμέλλησα (καὶ σύνθετ. δι-, ἀντ-). Παθ. μέλλεται, εὐκτ. μέλλοιτο καὶ ἀπαρ. διαμέλλεσθαι. Ῥημ. ἐπίθ. μελλητέον. Ῥημ. παράγ. μέλλησις, μελλητής.

μέμφομαι (ἀποθ. κατηγορῶ) (καὶ σύνθετ. δια-, κατα-), παρ. ἐμεμφόμην (καὶ σύνθετ. κατ-, δι-), μέλλ. μέσ. μέμφομαι, ἄορ. μέσ. ἐμεμφάμην (καὶ σύνθετ. κατ-), ἄορ. παθ. ὡς μέσ. ἐμέμφθην. Ῥημ. ἐπίθ. μεμπτός, ἄμεμπτος, μεμπτέον. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. κατ' ἀνάλυσ. μέμφομαι ἐμαντόν, καταμέμφομαι ἐμαντόν. Ῥημ. παραγ. μέμψις, μομφή, κατάμεμψις, σύνθετ. μεμψίμοιρος.

μένω (μένω, περιμένω, εὐχαριστοῦμαι) (καὶ σύνθετ. δια-, ἐπι-, παρα-, ἐμ-, περι-, ὑπο-, ἀνα-, συμ-, προς-), παρ. εἴμενον (καὶ σύνθ. ἐπ-, παρ-, περι-, ὑπ-, ἀν-, συν-, προς-, κατ-), μέλλ. μενῶ (καὶ σύνθετ. δια-, παρ-, ἐμ-, ὑπο-, ἀνα-, συμ-, περι-, κατ-).

ἀόρ. ἔμεινα (καὶ σύνθετ. δο-, ἐπ-, παρ-, ἐν-, περι-, ὑπ-, ἀν-, συν-, κατ-, ἐπικατ-, συμπαρ-), παρακ. μεμένηκα (καὶ σύνθετ. συμ-, ἐμ-, ὑπο-, δια-). Ῥημ. ἐπίθ. μενετός, ὑπομενετός, μενετός, ὑπομενετός, ἐμμενετέον. Ῥημ. παρακ. μονή, διαμονή, ἐμμονή, ἐπιμονή.

μεταμέλει (ἔστι μοι μεταμέλεια, μετανοῶ), εὐκτ. μεταμέλοι, ἀπαρ. μεταμέλειν καὶ μετοχ. μεταμέλον, παρατ. μετέμελε, μέλλ. μεταμελήσει, ἀπαρ. μεταμελήσειν, ἀόρ. μετεμέλησεν, ὑποτ. μεταμελήση, εὐκτ. μεταμελήσετε, προστ. μεταμελησάτω. Ῥημ. ἐπίθ. ἀμεταμέλητος. Ῥημ. παρ. μετάμελος, μεταμέλεια.

μεταμέλομαι (ἀποθετ. μετανοῶ), παρατ. μετεμελόμην, μέλλ. τὸ μεταμελησόμενον (ἢ γενησομένη μεταμέλεια). Ῥημ. ἐπίθ. ἀμεταμέλητος.

μεταχειρίζω (μεταχειρίζομαι) καὶ ἀόρ. μεταχειρίσαι καὶ μεταχειρίσας. Μέσ. συνηθέστ. μεταχειρίζομαι (καὶ σύνθετ. συν-), παρακτ. μεταχειρίζομαι, μέλλ. μέσ. μεταχειρισθῆναι, ἀόρ. μέσ. μεταχειρισάμην, παρακ. μέσ. μεταχειρισθῆναι. Ἀόρ. παθ. μετὰ παθ. διαθ. μεταχειρισθῆναι. Ῥημ. ἐπίθ. εὐμεταχείριστος, δυσμεταχείριστος.

ΣΗΜ. Τὸ ἕνεργ. καὶ μέσον ἔχουσι τὴν αὐτὴν σημασίαν, ἀλλὰ τὸ μέσον εἶναι συνηθέστερον.

μηχανῶμαι (ἀποθετ. τεχνικῶς κατασκευάζω τι, πανούργως ἵπνω, μηχανέομαι) (καὶ σύνθετ. συμ-, δια-, προσ-, ἐπι-), παρατ. ἐμηχανώμην, μέλλ. μέσ. μηχανήσομαι, ἀόρ. μέσ. ἐμηχανησάμην καὶ σύνθετ. δι-, ἀντ-), μέσ. παρακ. μεμηχάνημαι. Παθ. χρόνοι μετὰ παθ. διαθ. μόνον ὁ παθ. παρακ. μεμηχάνημαι καὶ ὑπερσ. παθ. ἐμεμηχάνητο. Ῥημ. ἐπ. μηχανητέον. Ῥημ. παράγ. μηχανήμα, μηχανητικός.

μιαίνω (μολύνω) (καὶ σύνθετ. κατα-), παρατ. ἐμίαϊνον, μέλλ. μίανῶ. Παθ. μιαίνομαι, μέλλ. παθ. μιανθήσομαι, ἀόρ. παθ. μιάνθη, παρακ. παθ. μεμιάσμαι. Ῥημ. ἐπίθ. ἀμίαντος. Ῥημ. παράγ. μίασμα, μιάζω.

μίγνυμι (σμίγω) (καὶ σύνθετ. συμ-, ἐπι-, ὑπο-, προσ-, συγ-,

κατα-) και συμμιγνῶ και σμιγῶ (και σύνθ. συμ-, ἐπι-, προσ-).
 παρατ. συνεμίγνῳ και προσεμίγνῳ και ἑμισγον (και σύνθετ.
 συν-, προσ-), μέλλ. συμμιξῶ και καταμιξῶ, ἀόρ. ἑμίξα (και σύν-
 θετ. προσ-, συν-, ἀν-, ἐπ-, ὑπ-, κχτ-, συμπροσ-). Μίσ. και παθ.
 μιγνῶμαι (και ἐπι-, ἀνα-, συμ-, συγκατα-) και ἐπιμιλογομαι και
 συμμιλογομαι, παρατ. μέσ. ἐπεμιγνύμην και κατεμιγνύμην, μέλλ.
 παθ. ἀναμιχθήσομαι, ἀόρ. μέσ. ἑμίξαμην, ἀόρ. παθ. και ὡς μέσ.
 ἐμίχθην (και σύνθετ. συν-, ἀν-), ἀόρ. ἑ' παθ. και ὡς μέσ. ἐμίχθην
 (και σύνθετ. συν-), παρακ. παθ. μέμιγμαι (και σύνθετ. συμ-, ἀνα-,
 παρα-, ὑπο-, ἐπι-, ἐγκατα-). Ῥημ. ἐπιθ. μιχτός, σύμμικτος,
 ἀμικτος, δύσμικτος, μιχτέον και συμμιχτέον. Ῥημ. παράγ. μί-
 ξις, μιγάς, πρόσμιξις, σύμμιξις.

μεμνήσκω (ἐνθυμίζω). Πάντοτε σύνθετον ἀναμιμνήσκω,
 ἐπαγαμιμνήσκω και ὑπομιμνήσκω, παρατ. ἀνεμίμνησκομαι και ὑπε-
 μιμνησκομαι, μέλλ. ἀγαμνήσκω και ὑπομνήσκω, ἀόρ. ἀνέμνησα (και
 ἐπαν-) και ὑπέμνησα. Μίσ. μιμνήσκομαι και συνήθως ἀγαμι-
 μνησκομαι και ὑπομιμνήσκομαι, παρατ. ἀνεμιμνησάμην, μέλλ.
 μέσ. ἀγαμνήσομαι, μέλλ. παθ. ὡς μέσ. μνησθήσομαι (και σύνθετ.
 ἀνα-, ἐπι-), ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ἐμνήσθην (και σύνθετ. ἀν-, συ-
 ναν-, ἐπ-), παρακ. μέσ. μέμνημαι (και σύνθετ. δια-, συμ-, ἐπι-).
 ὑποτ. μεμνῶμαι, μεμνήται και μεμνώμεθα, εὐκτ. μεμνήθω, μεμνή-
 το και μεμνήσθε και μεμνημέτος εἶην, ὑπερσ. ἐμεμνήμην, μετ'
 ὄλ. μέλ. μέσ. μεμνήσομαι. Ῥημ. ἐπιθ. ἀγαμνηστός, ἀείμνηστος
 και ἐπιμνηστέον. Τὸ μέσ. και ἀνακλ. ὑπομιμνήσκω ἐμαντόν.
 Ῥημ. παράγ. μνήμη, ἀνάμνησις, ἐπόμνησις, μνήμων, μνημοσι-
 κός, μνήμα, ἀμνήμων.

μιμοῦμαι (ἀποθετ. μιμοῦμαι, εἰκονίζω) (και σύνθετ. ἀπο-
 ἐκ-, συμ-), παρατ. ἐμιμούμην, μέλλ. μέσ. μιμήσομαι, ἀόρ. μέσ.
 ἐμιμῆσάμην (και σύνθετ. ἀπ-), παρακ. μέσ. μεμιμῆμαι. Χρόνος
 μετὰ πχθητ. διαθέσ. εἶναι ὁ παθ. μέλλ. μιμηθήσομαι, ἀόρ. παθ.
 ἐμιμήθην και παρακ. παθ. μεμιμῆμαι. Ῥημ. ἐπ. μιμητός, εὐ
 μπος, μιμητέος, -έορ. Ῥημ. παράγ. μίμησις, μιμητής, μίμη-
 μιμητικός.

μισέω - ᾶ (ἔχω μῖτος πρὸς τινα), παρατ. ἐμισσον, μέλλ. μισήσω, ἄορ. ἐμίσησα, παρακ. μεμίσηκα. Παθ. μισοῦμαι, ἄορ. παθ. ἐμισήθην καὶ παρακ. παθ. μεμισήμενος. Ῥημ. ἐπίθ. μισητός, ἀμισήτος, μισητός. Τὸ μέσον αὐτοπ. κατ' ἀνάλυσ. μισῶ ἑμαυτόν.

μισθόω - ᾶ (δίδω τι ἐπὶ μισθῷ), παρατ. ἐμισθοῦν, μέλλ. μισθώσω, ἄορ. ἐμισθωσα (καὶ σύνθ. ἐξ-, ἀπ-), παρακ. μεμισθωκα (καὶ ἀπο-, προσ-), ὑπερσ. μεμισθωκῶς ἦν. Μίσ. μισθοῦμαι (= λαμβάνω τι ἐπὶ μισθῷ καὶ σύνθ. προσ-), παρατ. μέσ. ἐμισθοῦμην, μέσ. μέλλ. μισθώσομαι (καὶ σύνθ. προσ-), ἄορ. μέσ. ἐμισθωσάμην (καὶ σύνθ. προσ-), παρακ. μέσ. μεμισθωμαι, ὑπερσ. μέσ. μεμισθώμην. Παθ. μισθοῦμαι (= λαμβάνομαι ἐπὶ μισθῷ), ἄορ. παθ. ἐμισθώθην (καὶ ἐξ-), παρακ. παθ. μεμισθώμαι. Ῥημ. ἐπίθ. μισθωτός, ἀμισθωτός. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. κατ' ἀνάλυσ. μισθῶ ἑμαυτόν. Ῥημ. παράγ. μισθωσις, μισθωμα, μισθώσιμος, μισθωτής, μισθωτικός.

μνησικαχέω - ᾶ (εἰμι μνησικαχός, ἔχω μνησικαχίαν), μέλλ. μνησικαχήσω καὶ ἄορ. ἐμνησικάχησα.

μοχθέω - ᾶ (κοπιάζω), μέλλ. μοχθήσω καὶ ἄορ. ἐμόχθησα.

μυέω - ᾶ (εἰσάγω τινὰ εἰς τὰ μυστήρια), μέλλ. μύησω καὶ ἄορ. ἐμύησα. Παθ. μυοῦμαι, ἄορ. παθ. ἐμύήθην καὶ παθ. παρακ. μεμυημένος. Ῥημ. ἐπίθ. ἀμύητος.

μυσάττομαι (ἀποθετ. σιχαίνομαι). Μόνον ὁ ἐνεστώς σπανίως.

μῦ'ω (κλείω τοὺς ὀφθαλμούς, τὸ στόμα) καὶ καταμύω, ἄορ. μῦσσα καὶ ζυρέμυσα, παρακ. συμμέμυκα.

N

ναυαγέω - ᾶ (καρκαβοτσακίζομαι). Μόνον ὁ ἐνεστώς καὶ ὁ ἄορ. ἐναυάγησα.

ναυαρχέω - ᾶ (εἶμαι ναύαρχος). Μόνον ὁ ἐνεστώς καὶ ὁ παρατ. ἐναυάρχουν.

ναυμαχέω - ᾶ (κάμνω ναυμαχίαν) (καὶ σύνθ. δια-, κα-

τα-), παρατ. *ἐναυμάχουν* (καὶ σύνθετ. συν-), μέλλ. *ναυμαχήσομαι* (καὶ σύνθετ. δια-), ἀόρ. *ἐναυμάχησα* (καὶ σύνθετ. δι-, κατ-, συγ-, κατ-), παρακ. *νεναυμάχηκα*. Τοῦ παθ. μόνον ἀόρ. παθ. *κατεναυμαχήθη*.

ναυπηγέω-ᾶ (κατασκευάζω ναῦν, εἶμαι ναυπηγός). Μόνον ὁ ἐνεργ. ἐνεστώσ. Μῆσ. *ναυπηγοῦμαι* (διὰ τοῦ ναυπηγοῦ κατασκευάζω διὰ τὸν ἑαυτὸν μου ναῦν) (καὶ σύνθετ. ἀντι), παρατ. μῆσ. *ἐναυπηγούμην*, μέλλ. μῆσ. *ναυπηγήσομαι*, ἀόρ. μῆσ. *ἐναυπηγησάμην*. Παθ. ἀόρ. *ἐναυπηγήθη* καὶ παθ. παρακ. *ἀντινεναυπηγημένος*.

νεανιεύομαι (ἀποθετ. εἶμαι νεανίας, φέρομαι ἀλαζονικῶς, κομπάζω), μέλλ. μῆσ. *νεανιεύσομαι*, ἀόρ. μῆσ. *ἐνεανιεύσάμην*. Παθ. παρακ. τὰ *νεεανιευμένα*. Ῥημ. παράγ. *νεανιεύμα*.

νεανίσκευομαι (ἀποθετ. εἰς τὴν τάξιν τῶν νεανίσκων ἀνήκω). Μόνον ὁ ἐνεστώσ. σπανίως.

νέμω (μοιράζω, βόσκω), (καὶ σύνθετ. ἀπο-, δια-, κατα-, προσ-, ἐπι-), παρατ. *ἐνεμον* (καὶ σύνθετ. δι-), μέλλ. *νεμῶ*, ἀόρ. *ἐνειμα* (καὶ σύνθετ. ἀπ-, δι-, κατ-, προσ-), παρακ. *διανεμέμικα*. Μῆσ. *νέμομαι* (καὶ δια-, κατα-), παρατ. μῆσ. *ἐνεμόμην*, μῆσ. μέλλ. *νεμοῦμαι* καὶ *διανεμοῦμαι*, ἀόρ. μῆσ. *ἐνειμάμην* (καὶ σύνθετ. ἀπ-, δι-, κατ-, ἐπ-, συγκατα-, προσδι-), παρακ. μῆσ. *νενέμημαι* (καὶ δια-, προσ-, κατα-). Παθ. *νέμομαι* (=κατοικοῦμαι, βόσκομαι, διαμοιράζομαι), ἀόρ. παθ. *ἐνεμήθη* (καὶ σύνθετ. δι-, ἀπ-, κατ-), παρακ. παθ. *νενέμημαι* (καὶ δια-, ὑπερσ. παθ. *διενενεμήμην*). Τὸ μῆσ. αὐτοπαθ. κατ' ἀνάλυσ. *διανέμω* καὶ *προσνέμω* ἑμαντόν. Ῥηματ. ἐπιθ. *ἀνέμητος*, *διανεμητέος* καὶ *ἐπυνεμητέος*. Ῥημ. παράγ. *νέμησις*, *νομή*, *διαομή*, *ἐπινομία*, *σύννομος*, *συννομή*, *νόμος*.

νεύω (γνέφω, κάμνω νεῦμα) (καὶ σύνθετ. ἀνα-, ἐκ-, ἐπι-, προσ-, συναπο-), παρατ. *ἀνένευον*, μέλλ. μῆσ. ὡς ἐνεργ. *ἀνανεύσομαι* καὶ *κατανεύσομαι*, ἀόρ. *ἐνευσα* (καὶ σύνθετ. ἀπ-, δι-, ἐξ-, ἐπ-, κατ-), παρακ. *προτένευκα* καὶ *διανένευκα*. Ῥημ. παράγ. *νεῦμα*.

νέω, **νεῖς** **νεῖ**, κτλ. (πλέω) (καὶ σύνθετ. δια-), παρατ. *εἰς-*

νεον, μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. νεύσομαι, ἀόρ. διένευσα, ἐξένευσα καὶ προσένευσα, παρακ. διανένευκα. Ῥημ. ἐπίθ. νευστέον.

νήφω (εἶμαι νηφάλιος, ἐκτός μέθης). Μόνον ὁ ἐνεστώσ.

νίζω (νίπτω). Σύνθετον ἀπονίζω, ἀόρ. ἐκνίψειε. Μέσ. μέλλ. ἐκνίφομαι, ἀόρ. μέσ. ἀπενιψάμην. Ῥημ. ἐπίθ. δυσέκνιπτος.

νικάω-ῶ (νικῶ). παρατ. ἐνίκων, μέλλ. νικήσω, ἀόρ. ἐνίκησα παρακ. νενίκηκα (καὶ σύνθετ. συν-, προ-), ὑπερ. ἐνενικήκειν, εὐκτ. νενικηκῶς εἶην, μετ' ὄλ. μέλλ. νενικηκῶς ἔσομαι. Παθ. νικῶμαι, ἀόρ. παθ. ἐνίκηθην καὶ παθ. παρακ. νενικημένος. Ῥημ. ἐπίθ. ἀνίκητος. Ἄντ' τοῦ παθ. συνηθέστ. εἶναι τὸ ἡττώμαι. Ῥημ. παρακ. νικητικός.

νίφω (χιονίζω) καὶ ἐπινίφω, παρατ. ὑπένιφες. Παθ. νίφομαι καὶ ἐπινίφομαι.

νοέω-ῶ (ἐννοῶ, σκέπτομαι) καὶ σύνθετ. μετα-, συν-, κατα-, ὑπο-, προ-, ἐπι-, παρα-, ὄρα καὶ ἐννοῶ-, παρατ. ἐνόουν (καὶ σύνθετ. ἐπ-, συν-), μέλλ. νοήσω (καὶ σύνθετ. κατα-, συν-), ἀόρ. ἐνόησα (καὶ σύνθετ. μετ-, συν-, κατ-, ὑπ-, προ-, ἐπ-, παρ-, εἰς-), παρακ. νενόηκα (καὶ σύνθετ. κατα-, συν-). Παθ. νοοῦμαι (καὶ σύνθετ. ὑπο-, κατα-), ἀόρ. παθ. ἐνοήθην, παρακ. παθ. νενόημα. Μέσ. προνοοῦμαι καὶ συννοοῦμαι. παρατ. μέσ. προνοοῦμην καὶ ὑπεννοοῦμην, μέλλ. μέσ. προνοήσομαι, μέσ. ἀόρ. προνοησάμην καὶ ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. προνοήθην. Ἀποθετ. μετ' ἐνεργ. διαθεσ. ἀόρ. ἀπενοήθην καὶ παρακ. ἀπενενοῦμαι καὶ ἀπενενοημένος εἰμί. Ῥημ. ἐπίθ. νοητός, ἀνόητος, ἀπρονόητος, ἀνυπονόητος, προσηγέον, κατανοητέον. Ῥημ. παράκ. νόησις, νόημα, κατανόησις, κατανόημα.

νομίζω (πιστεῦω, σέβομαι, κατὰ νόμον ὀρίζω, νομίζω), παρατ. ἐνόμιζον, μέλλ. νομιῶ, ἀόρ. ἐνόμισα, παρακ. νενόμικα. Παθ. νομιζομαι, παρατ. ἐνομιζόμην, μέλλ. παθ. νομοθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἐνομίσθην, παρακ. παθ. νενόμισμαι. Ῥημ. ἐπίθ. νομιστέον. Τὸ μέσ. κατ' ἀνάλυσ. νομίζω ἑμαυτόν. Ῥημ. παράκ. νόμισις, νόμομα.

νοσέω - ὤ (ἀσθενῶ), παρατ. ἐνόσουν, μέλλ. νοσήσω, ἀόρ. ἐνόσῃσθα καὶ παρακ. νερόσηκα. Ῥημ. παράγ. νόσημα.

νουθετέω - ὤ (συμβουλεύω), παρατ. ἐνουθέτουρ, μέλλ. νουθετήσω καὶ ἀόρ. ἐνουθέτησα. Παθ. νουθετοῦμαι, ἀόρ. παθ. ἐνουθετήθην. Ῥημ. ἐπίθ. ἀνουθέτητος. Ῥημ. παράγ. νουθέτημα, νουθέτησις.

νυκτερεύω (πράττω τι ἐν καιρῷ νυκτός), παρατ. ἐνυκτέρευον, μέλλ. νυκτερεύσω, ἀόρ. ἐνυκτέρευσα (καὶ σύνθετ. δι-). Ῥημ. παραγ. νυκτερεία νυκτερευτής.

νυστάζω (νυστάζω). Μόνον ὁ ἐνεστώς νυστάζω καὶ ὑπονυστάζω.

Ξενέζω (φιλεύω καὶ Ξενικῶς λαλῶ), παρατ. ἐξέριζον καὶ ἀόρ. ἐξένισα. Παθ. ξεριζομαι, ἀόρ. παθ. ἐξερισθην. Ῥημ. παράγ. ξένισις, ξενισμός.

Ξενόομαι - οὔμαι (ἀποθετ. συνδέω μὲ τινα ξενίαν, ὡς παθητ. δὲ = φιλοξενοῦμαι) καὶ ἀποξενοῦμαι καὶ ἐπιξενοῦμαι, ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ἐξενώθην, παρακ. μέσ. ἐξένωμαι καὶ ἐπεξένωμαι. Παθ. ξενοῦμαι, ἀόρ. παθ. ἐξενώθην καὶ ἀπεξενώθην.

Ξέω (σκαλίζω, ξύω) (καὶ σύνθετ. κατα-, ἀπο-, ἀνκ-), ἀόρ. ἀνέξεσα καὶ ἀπέξεσα. Ῥημ. ἐπίθ. ἔσοτός. Ῥημ. παράγ. ἔδαρον.

Ξηραίνω (κάμνω τι ξηρόν, ἀποξηραίνω) (καὶ σύνθετ. ἀπο-), ἀόρ. ἐξήρανα. Παθ. ξηραίνομαι (καὶ σύνθετ. κατα-) καὶ ἀόρ. παθ. ἐξηράνθην (καὶ ἀπ-).

Ξυλίβομαι (ἀποθετ. συλλέγω ξύλα). Μόνον ὁ ἐνεστώς.

Ξυρέω - ὤ (ξυρίζω). Μόνον ὁ ἐνεστώς σπανίως.

Ξύω (ξύω). Μόνον ὁ ἀόρ. ἀνέξῃσα, ὁ μέσ. ἀόρ. ἐξ'σασθαι καὶ ὁ ἀόρ. παθ. ἐπιξυσθεῖς. Ῥημ. ἐπίθ. ξυστός. Ῥημ. παράγ. ξυήλη (=μάχαιρα πρὸς τὸ κόπτειν ἢ ξύειν ξύλα).

αι (ἀποθετ. ἔχω ὀδύνην) καὶ παρατ. ὠδυν

ὀδύρομαι (ἀποθετ. θρηνηῶ), παρατ. ὠδυρόμην (καὶ σύνθετ. δι-), μέλλ. ὀδυροῦμαι, ἀόρ. μέσ. ὠδυράμην (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἀπο-, κατ-). Ῥημ. παραγ. ὀδυρμός.

ὄζω (γενικῶς καὶ ἐπὶ εὐαρέστου καὶ δυσαρέστου ὄσμης μυρίζω). Μόνον ὁ ἐνεστώς εἶναι εὐχρηστος, τὰ δὲ ἄλλα ποιητ. καὶ μεταγεν.

οἴγω Ἀπλοῦν ποιητικόν, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις πάντοτε σύνθετον, ἀνοιγώ (καὶ σύνθετ. διαν-, ὑπαν-) καὶ ἀνοιγνύμην, παρατ. ἀνέφρον (καὶ σύνθετ. ὑπαν-), μέλλ. ἀνοιξω, ἀόρ. ἀνέφρα (καὶ σύνθετ. παραν-), παρακ. ἀνέφρα. Παθ. ἀνοιγομαι καὶ θιοίγομαι, παρατ. ἀνεφρόμην, μετ' ὄλ. μέλλ. ὡς παθ. ἀνεφύξομαι, ἀόρ. παθ. ἀνεφύθην καὶ διοιχθεῖς, παρακ. παθ. ἀνέφγμαι, ὑπερσ. ἀνεφύγμην. Ῥημ. παράγ. ἀνοιξίς.

οἶδα (γνωρίζω) (καὶ σύνθετ. συν-, προ-, δι-, προσ-, κατ-), οἶσθα, οἶδε, ἴστωρ, ἴστορ, ἴσμεν, ἴστε, ἴσασιρ, ὑποτ. εἰδῶ, εἰδέης, εἰδέη, κτλ., εὐκτ. εἰδείην, εἰδείης, εἰδείη, κτλ., προστ. ἴσθι, ἴστω, κτλ., ἀπαρέμφ. εἰδέναι, μετοχ. εἰδώς, -υῖα, -ός, ὑπερσυντ. ἦδη (καὶ προ-, συν-) καὶ ἦθειρ, ἦθησθα καὶ ἦθεισθα καὶ ἦθεις, ἦθει καὶ ἦθειρ, ἦσμεν, ἦστε, ἦσαν (καὶ ἦθειμεν, ἦθειτε, ἦθεισαν), μέσ. μέλλ. ὡς ἐνεργ. εἴσομαι. Τὸ μέσ. κατ' ἀνάλυσιν οἶδα ἐμαυτὸν καὶ πρόοιδα ἐμαυτόν. Ῥημ. ἐπίθ. ἰστέον.

ΣΗΜ. Ὁ οἶδα εἶναι ὅ' πρὸς κείμ. εἰς σημασίαν ἐνεστώτος μεταπεσών, εἰς δὲ τὸν πληθ. γίνεται ἐκ βραχυτ. ῥίζης ὑποτ. εἰδῶ [=Fe-Fιδῶ], εἰδέναι [=Fe-Fιδέναι], εἰδώς [=Fe-Fιδώς].

οἶδέω - ῶ (πρήσκομαι), παρατ. ἀνφῶδον, ἀόρ. φῶθησα καὶ ἀνφῶθησα. Ῥημ. παράγ. οἶθησις.

οἰκτιέρω (εὐσπλαγχνίζομαι, ἐλεῶ, ἔχω οἰκτον πρὸς τινα) (καὶ σύνθετ. κατ-), παρατ. φκτιέρον καὶ ἀόρ. φκτιέρα. Παθ. οἰκτιέρομαι.

ΣΗΜ. Γράφεται καὶ οἰκτείρω, ἀλλ' ὀρθή γραφή εἶναι μόνον τὸ οἰκτιέρω διὰ τοῦ I, ὡς δεικνύουσι καὶ τὰ ὀνόματα οἰκτιρ-μός καὶ οἰκτιρ-μων, ἐὰν δὲ ἴτο οἰκτείρω, ἔπρεπε ταῦτα νὰ εἶναι οἰκτερ-μός, οἰκτέρ-μων.

οἰμῶζω (θρηνηῶ, ὀδύρομαι). Μόνον ὁ μέσ. μέλλ. ὡς ἐνεργ. οἰμῶξομαι καὶ ὁ ἀόρ. ἀνφῶμωξα καὶ ἀπφῶμωξα. Ῥημ. παράγ. οἰμωγή.

οινοχοέω-ω (κερνῶ κρασί) και μέλλ. *οινοχοήσω*.

οἶομαι (ἀποθετ. νομίζω) και οἶμαι, οἶει, κτλ. (και σύνθετ. συν). παρατ. *ῥόμην*, και *ῥμην*, *ῥου*, *ῥετο*, κτλ. μέσ. μέλλ. *οἶήσομαι*, *ἄρ. παθ.* ὡς μέσ. *ῥήθηην* (και σύνθετ. συν-, *ἀντ-*). Ῥημ. παράγ. οἶοις.

οἰστράω-ω (μανικῶς κινουμαι). Μόνον ὁ ἐνεστώσ *ἀπαντᾷ*.

οἶχομαι (ἀποθετ. ἀναχωρῶ, φεύγω) (και σύνθετ. δι-, ἐξ-, κατ-, παρ-), παρατ. *ῥόμην* (και σύνθετ. προ-), μέλλ. μέσ. *οἶχῶμαι*.

ΣΗΜ. Τὸ οἶχομαι ἔχει σημασ. παρακειμένου.

οἰωνίζομαι (ἀποθετ. ἐκ σημείων εἰκόζω), παρατ. *οἰωνίζομην*, *ἄρ. μέσ. οἰωνίσαιτο*, προστ. *μετοωνίσασθε* (=μετάθεσθε τὸν φαῦλον οἰωνόν), *ἀπα. μετοωνίσασθαι*. Ῥημ. παραγ. *οἰωνοστήριον*, *οἰωνιστικός*.

ὀκέλλω (πλησιάζω πλοῖον εἰς τὴν ξηράν), παρατ. *ἐπώκελλον* *ἄρ. ὄκαλα* (και σύνθετ. ἐξ-, ἐπ-).

ὀκνεύω-ω (βκρύνομαι, φοβοῦμαι, βραδύνω, ὀκνεύω) (και σύνθετ. ἀπ-, κατ-), παρατ. *ὄκνουν* (και σύνθετ. ἀπ-, κατ-), μέλλ. *ὀκνήσω* (και σύνθετ. ἀπ-, κατ-), *ἄρ. ὄκνησα* (και σύνθετ. ἀπ-, κατ-, Ῥημ. *ἐπίθετ. ὀκνητέον*, *ἀποκνητέον*).

ὀλιγαρχοῦμαι (ἀποθετ. ὀλιγαρχικῶς κυβερνῶμαι) και *ἄρ. παθ. ὀλιγαρχηθήναι*.

ὀλιγορέω-ω (ἀμελῶ), παρατ. *ὀλιγόρουν*, μέλλ. *ὀλιγορήσω*, *ἄρ. ὀλιγόρησα* (και σύνθετ. παρ-, κατ-). Παθ. *ὀλιγοροῦμαι*, *ἄρ. παθ. ὀλιγορήθηην* και παρακ. παθ. *ὀλιγόρημαι* (και σύνθετ. παρ-). Ῥημ. *ἐπίθ. ὀλιγορητέον*.

ὀλισθάνω (γλιστρῶ) και ἀπολισθάνω και διολισθάνω *μόνον*.

ὄλλυμι (ἀφκνίζω, ὀλεθρεύω). Μόνον σύνθετον ἀπόλλυμι (και σύνθετ. προσαπ-, ἀνταπ-) και ἀπολλύω και διόλλυμι και ἐξόλλυμι, παρατ. *ἀπόλλυν* και *ἀπόλλυον*, μέλλ. *ἀπολώ* (και σύνθετ. συναπ-, προσαπ-) και *διολῶ*, *ἄρ. ἀπόλεσα* (και σύνθετ. συναπ-) και *διώλεσα* και *ἐξώλεσα*, παρακ. *ἀπολώλεκα* (και σύνθετ. προσ- ἀπ-) και *διολώλεκα*, ὑπερσ. *ἀπωλωλέκειν*, μετ' ὄλ. μέλ. *ἀπο-*

ὀλολύξω (παθ. ἀπόλλυμαι (καὶ σύνθετ. προαπ-, προσαπ-, συναπ-) καὶ διόλλυμαι, παρκατ. ἀπολλύμην (καὶ σύνθετ. προαπ-, συναπ-), μέλλ. μέσ. ὡς παθ. ἀπολλοῦμαι (καὶ σύνθετ. προαπ-), διολλοῦμαι καὶ ἐναπολλοῦμαι, μέσ. ἀόρ. 6' ὡς παθ. ἀπωλόμην (καὶ σύνθετ. προαπ-, ἐναπ-, προσαπ-, συμπαρ-, συναπ-) καὶ διωλόμην, παρκατ. 6' ἐνεργ. ὡς παθ. ἀπόλωλα (καὶ σύνθετ. παραπ-, προαπ-, προσαπ-) καὶ ἐξόλωλα, διόλωλα, ὑπερσ. ἀπωλώλειν. Τὸ μέσ. κατ' ἀνάλυσ. ἀπόλλυμι ἐμαυτόν. Σύνθετ. ῥημ. ἐξώλης, προώλης, ῥημ. παράγ. ὀλεθρος.

ὀλολύζω (φωνάζω μεγαλοφώνως, ἐπὶ γυναικίς), παρκατ. συναπόλλυζον καὶ ἀόρ. ὀλόλυξα Ῥημ. παράγ. ὀλελυγή.

ὀλοφύρομαι (ἀποθετ. θρηνώ, ὀδύρομαι), παρκατ. ὀλοφυρόμην, μέλλ. ὀλοφυροῦμαι, ἀόρ. μέσ. ὀλοφύράμην (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἀπ-, κατ-, προσ-), ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ὀλοφυρθεῖς. Ῥημ. παράγ. ὀλοφυρμός, ὀλοφυρσις.

ὀμιλέω-ὤ (συναναστρέφομαι) (καὶ σύνθετ. προσ-, ἐξ-), παρκατ. ὀμιλοῦν, μέλλ. ὀμιλήσω, ἀόρ. ὀμιλήσα, παρκατ. ὀμίληκα, ὑπερσ. ὀμιλήκειν. Ῥημ. ἐπίθ. ἀγομιλήτος. Ῥημ. παράγ. ὀμιλητής, ὀμιλητικός.

ὀμνύμι (ὀμνύω) (καὶ σύνθετ. ἀπ-, συν-, ἐπ-, συνεπ-, ἐξ-, προ-, προσ-), παρκατ. ὀμνῶν (καὶ ἐπ-, ξυν-), μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. ὀμοῦμαι (καὶ σύνθετ. ἐξ-, ἀπ-, δι-), ἀόρ. ὄμοσα (καὶ σύνθετ. ἀπ-, συν-, ἐπ-, ἐξ-, προ-, προσ-), παρκατ. ὀμώμοκα (καὶ σύνθετ. συν-, ἀντ-, δι-), ὑπερσ. ὀμώμοκειν, μετ' ὀλ. μέλλ. ἀντομωμοκῶς ἴσομαι. Μέσ. διόμνῶμαι, ἐξόμνῶμαι, ἀντόμνῶμαι καὶ ὑπόμνῶμαι, παρκατ. μέσ. διωμνόμεν καὶ ὑπωμνόμεν, ἀόρ. μέσ. διωμοσάμην, ἐξωμοσάμην καὶ ἀντωμοσάμην καὶ ἄρθρωμοσάμην καὶ ἐπωμοσάμην καὶ κατωμοσάμην. Παθ. χρόν. μέλλ. παθ. ὀμοσθήσομαι, ἀόρ. παθ. ὀμόσθην, παρκατ. παθ. ὀμώμοται, ὀμώμονται καὶ μετοχ. ὀμωμοσμένος. Ῥημ. ἐπίθ. ἀνώμοτος, ἀλώμοτος καὶ τὸ ξυνώμοτον. Ῥημ. παράγ. ἀντωμοσία.

ὀμοιόω-ὤ (κάννω ὀμοιον) (καὶ σύνθετ. ἀφ-, ἐξ-, ἀν-, προσ-), παρκατ. ὀμοιοῦν (καὶ σύνθετ. ἀφ-), μέλλ. ἀτομοιόσω, ἀόρ. ὀμοίω-

σα (καὶ σύνθετ. ἐξ-). Μίσ. καὶ παθ. ὁμοιοῦμαι (καὶ σύνθετ. ἀφ-, ἐξ-, ἀν-), μέλλ. παθ. ὁμοιωθήσομαι, ἀόρ. παθ. καὶ ὡς μέσ. ὁμοιωθήην (καὶ σύνθετ. ἀφ-), παρακ. μέσ. καὶ παθ. ὁμοιωμαι (καὶ σύνθετ. ἀφ-). Τὸ μέσ. ἀναλειλυμ. ὁμοιωῖμαι αὐτὸν (καὶ σύνθετ. ἐξ-). Ῥημ. παρακ. ὁμοιωμα, ὁμοιωσεις, ἀνομοιωσεις.

ὁμολογέω - ὦ (λέγω ταῦτά, συμφωνῶ, ὁμολογῶ) (καὶ σύνθετ. συν-, προσ-, καθ-), παρακ. ὁμολόγουν (καὶ σύνθετ. συν-, προσ-), μέλλ. ὁμολογήσω (καὶ σύνθετ. συν-), ἀόρ. ὁμολόγησα (καὶ σύνθετ. συν-, δι-, προσ-), παρακ. ὁμολόγηκα (καὶ σύνθετ. συν-), ὑπερσ. ὁμολογήκειν καὶ ὁμολογηκώς ἦν. Παθ. καὶ σπανιῶτ. μέσ. ὁμοιοῦμαι (καὶ σύνθετ. ἀν-, προσ-, συν-), μέσ. διομολογοῦμαι, παρακ. παθ. καὶ σπαν. μέσ. ὁμολογούμην (καὶ σύνθετ. συν-, ἀν-), μέσ. διομολογούμην, μέλλ. μέσ. ὡς παθ. ὁμολογήσομαι, ἀόρ. μέσ. ὁμολογησάμην (καὶ σύνθετ. δι-, συν-, ἀν-, ἀνθ-), ἀόρ. παθ. ὁμολογήθην (καὶ σύνθετ. δι-, συν-), παρακ. παθ. ὁμολόγημαι (καὶ σύνθετ. δι-, προ-, συν-), μέσ. διομολόγημαι, ὑπερσ. παθ. ὁμολογήμην (καὶ σύνθετ. προ-) καὶ διομολογημένος ἦν. Ῥημ. ἐπίθ. εὐμολόγητος, ὁμολογητέος, διομολογητέος, ἀνομολογητέος. Ῥημ. πικράξ. ὁμολόγημα.

ὄνειδέω (ἐλέγχω, ἐπιτιμῶ), παρακ. ὄνειδιζον, μέλλ. ὄνειδιῶ, ἀόρ. ὄνειδισα, παρακ. ὄνειδικώς. Τοῦ παθ. μόνον ὁ ἐνεστ. ὄνειδίζομαι. Ῥημ. ἐπίθ. ἐπονειδιστος, ὄνειδιστέος.

ὀνένυμι (ὠφελῶ). Μόνον γ' ἐνικ. ὀνίτησαι, ἀπαρ. ὀνιτάσαι καὶ θηλ. μετοχ. ὀνιτάσα, παρακ. ὠφέλουρ, μέλλ. ὀνήσω καὶ ἀόρ. ὤνησα. Μίσ. ὀνιτάμαι (καθ' ὄριστ. εὐκτ. καὶ ἀπαρεμφ. μόνον), παρακ. ὠνιτάμην, μέσ. μέλλ. ὀνήσομαι, μέσ. ἀόρ. ὠνήμην (ἔνευ ὑποτακ., προστακ. καὶ μετοχ.). Παθ. ἀόρ. ὀνηθήναι (= ὠφελήθηναι). Ῥημ. ἐπίθ. ἀνόνητος. Ῥημ. παράγ. ὄνησις.

ΣΗΜ. Ῥίζ. ὄνα- μετ' ἀναδιπλώσ. ἐν μέσῳ τῆς ρίζ. ὀ-νε-να.

ὀξύνω (κάμνω τι ὀξύ). Παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς μόνον σύνθετον παροξύνω (καὶ σύνθετ. συμ-), παρακ. παρώξυνον, μέλλ. παροξυνῶ, ἀόρ. παρώξυνα. Μίσ. καὶ παθ. παροξύνομαι, παρακ. παρωξύνωμην, ἀόρ. παθ. παρωξύνθη, παρακ. παρώξυμ-

ὀπλίζω—ὀργίζω

μαι, ὑπερσ. γ' ἐνικ. παρῶζοντο. Ῥημ. παράγ. παρ.
ροζοντικός.

ὀπλίζω (δίδω τινὶ ὄπλα, ἐξοπλίζω) (καὶ σύνθετ. ἐξ-, καθ-),
παρκατ. ὀπλιζον καὶ ἄορ. ὀπλισσα (καὶ σύνθετ. ἐξ-, καθ-). Μέσ.
ὀπλιζομαι (καὶ σύνθετ. ἐξ-), παρκατ. ὀπλιζόμεν (καὶ σύνθετ. ἐξ-),
ἄορ. παθ. καὶ ὡς μέσ. συνήθως ὀπλισθην (καὶ σύνθετ. ἐξ-) καὶ
ἄορ. μέσ. ὀπλισάμεν (καὶ σύνθετ. ἐξ-, ἀνθ-), παρκατ. μέσ. ὀπλι-
σμαι (καὶ σύνθετ. ἐξ-, καθ-) καὶ σπανίως ὡς παθ. (καὶ σύνθετ.
ἀνθ-), ὑπερσ. ὀπλισμην (καὶ σύνθετ. ἐξ-). Ῥημ. ἐπίθ. ὀπλιστίον.
Ῥημ. παράγ. ὀπλισσις, ὀπλισμα, ἐξόπλισσις, καθόπλισσις, ἐξο-
πλισία.

ὄρω - ὠ (βλέπω) (καὶ σύνθετ. ἐν-, ἐφ-, εἰς-, ἀφ-, παρ-, δι-,
ὑπερ-, προ-, προσ-, συνδι-, προσκαθ-), παρκατ. ἑώραν (καὶ σύνθετ.
ἐφ-, καθ-, συν-, περι-, παρ-), μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. ὄρομαι (καὶ
σύνθετ. περι-, κατ-, παρ-, ἐπ-, δι-, ὑπ-), ἄορ. εἶ' εἶδον (καὶ συν-,
ἐν-, κατ-, ἀπ-, ἐπ-, παρ-, περι-, προ-, προσ-, ὑπερ-), παρκατ. (ἐδ-
ρακα καὶ ὀρθότερ.) ἑώρακα (καὶ σύνθετ. συν-, ἐν-, περι-, ὑπερ-,
καθ-) καὶ σπανίως ὄλωπα, ὑπερσ. ἑωράκειν καὶ ἑορακῶς ἦν,
ἐνικ. ἑορακῶς εἶην. Παθητ. ὄρωμαι (καὶ σύνθ. καθ-, ἐφ-, περι-,
ὑφ-, ὑπερ-), παρκατ. παθ. ἑωρώμεν (καὶ σύνθετ. καθ-, ἐφ-, περι-),
μέλλ. παθ. ὀφθήσομαι (καὶ σύνθετ. περι-), ἄορ. παθ. ὠφθην (καὶ
σύνθετ. ὑπερ-, περι-, κατ-, παρ-), παρκατ. παθ. ἑωράμαι (καὶ σύν-
θετ. προ-, παρ-, ὑπερ-) καὶ σπαν. ὠψαι, ὠπται (καὶ κατ-) καὶ
περιῶφθαι. Μέσ. προορώμαι, ὑφορώμαι τι καὶ περιορώμαι τι,
παρκατ. μέσ. προεωρώμεν, μέσ. ἄορ. εἶ' προειδόμεν, ὑπειδόμεν
καὶ συνειδόμεν. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. κατ' ἀνάλυσ. ὄρω ἐμαντόν καὶ
περιορώ ἐμαντόν. Ῥημ. ἐπίθ. προῦπιος, ὑποπιος, κάτοπιος, ὀ-
πιος, ἀνῦλοπιος, εὐσύνοπιος, ἀσύνοπιος, ἀπεροπιος, εἰσοπιος,
δρατός, ἄδρατος, δυσόρατος, προορατός, περιοπτέον, ὑπεροπτέον,
καροπτέον, κατοπτέον. Ῥημ. παράγ. ὄψις, ὄμμα, ὄφθαλμός,
ὄραμα.

ΣΗΜ. Ῥίζ. ὄρα-, ὄπ- καὶ Γιδ-, ἐξ ἧς εἶδον (= εἶΓιδον).

ὀργίζω (παροργίζω τινά) (καὶ σύνθετ. ἐξ-), μέλλ. ἐξοργιῶ, ἄορ.

ὄργισα (καὶ σύνθετ. ἐξ-). Μέσ. ὀργίζομαι, παρατ. ὀργιζόμενη, μέλλ. ὀργιοῦμαι καὶ παθ. ὡς μέσ. ὀργισθήσομαι (καὶ σύνθετ. συν-), ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ὀργίσθη (καὶ σύνθετ. συν-, παρ-), παρακ. μέσ. ὄργισμαι. Ῥημ. ἐπιθ. ὀργιστέον.

ὀρέγω (ἐκτείνω, ἀπλώνω τὰς χεῖρας) καὶ ἀόρ. ὄρεξα. Μέσον ὀρέγομαι (ἐπιθυμῶ, ἐφίεμαι) (καὶ σύνθετ. ἐπ-), παρατ. ὄρεγόμενη, μέλλ. μέσ. ἐπορέζομαι, ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ὄρέχθη, καὶ ἀόρ. μέσ. ὄρεξάμην. Προσχηματισμὸς αὐτοῦ εἶναι τὸ ἀποθ. ὀριγνώμαι καὶ ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ὀριγνηθῆναι. Ῥημ. παραγ. ὀργυιά.

ὀρμάω - ᾧ (βάλλω εἰς κίνησιν, παρορμῶ) (καὶ σύνθ. προ-, παρ-, συν-, ἐξ-), παρατ. ὄρμων (καὶ σύνθετ. παρ-), μέλλ. ὄρμήσω, ἀόρ. ὄρμησα (καὶ σύνθετ. ἀφ-, ἐξ-, συνεξ-, προ-), παρακ. ὄρμηκα. Μέσ. ὄρμῶμαι (καὶ σύνθετ. ἀφ-, ἐξ-), παρατ. μέσ. ὄρμώμην (καὶ σύνθετ. ἐξ-), μέσ. μέλλ. ὄρμήσομαι, ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ὄρμήθη (καὶ σύνθετ. ἀφ-), παρακ. μέτ ὄρμημαι (καὶ σύνθετ. ἐξ-, προ-), ὑπερσ. μέσ. ὄρμήμην (καὶ σύνθετ. ἐξ-). Τὸ ὄρμῶ καὶ συνεξορμῶ εἶναι = καὶ τῷ ὄρμῶμαι. Ῥημ. παραγ. ὄρμη, ἀφορμή, ἐξορμή, παρόρμησις, ὄρμητήριον.

ὀρμέω - ᾧ (ἀράζω) (καὶ σύνθετ. ἐξ-, ἐφ-, ἀνθ-, περι-) καὶ παρατ. ὄρμων (καὶ σύνθετ. ἐξ-, ἐφ-, περι-, ἀνθ-). Παθητ. ἐφορμείσθαι (=πολιορκείσθαι, ἀποκλείεσθαι) καὶ ἐφορμούμενος. Ῥημ. παράγ. ἐφόρμησις.

ὀρμιζῶ (φέρω τὸ πλοῖον εἰς λιμένα) καὶ ἐξορμιζῶ, παρατ. ἐξώρμιζον καὶ ἀόρ. ὄρμισα (καὶ σύνθετ. ἐξ-, προ-, συν-, μεθ-, περι-, παρ-). Παθ. ὀρμιζομαι. Μέσ. ὀρμιζομαι (καὶ σύνθ. προσ-), παρατ. μέσ. ὄρμιζόμενη, μέλλ. μέσ. ὀρμιοῦμαι (καὶ σύνθετ. προσ-), ἀόρ. μέσ. ὄρμισάμην, (καὶ σύνθετ. καθ-, μεθ-, ἐφ-, περι-, ὑφ-, ἐγκαθ-), ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ὄρμισθη (καὶ σύνθετ. καθ-, εἰς-). Ῥημ. παράγ. προσόρμησις.

ὀρύττω (σκάπτω, ἀνοίγω χάνδακα) (καὶ σύνθετ. δι-, κατ-, ἐξ-), παρατ. ὄρυττον (καὶ σύνθετ. δι-, ἀν-, ἐξ-, παρ-), μέλλ. διορύξω καὶ κατορύξω, ἀόρ. ὄρυξα (καὶ σύνθετ. ἀν-, δι-, ἐξ-, κατ-). Παθ. ὀρύττομαι (καὶ σύνθετ. δι-, ἐξ-, κατ-), παρατ. κα-

υπτόμην, μέλλ. παθ. κατορυχθήσομαι, ἀόρ. παθ. περιωρύχθην
καὶ κατορύχθην, παθ. παρακ. ὀρώρυγμα (καὶ σύνθετ. δι-, κατ-),
ὑπερσ. παθ. ὀρώρυκτο (καὶ σύνθετ. δι-). Ῥημ. ἐπίθ. ὀρυκτός.
Ῥημ. παράγ. ὄρυγμα, διόρυγμα, διῶρυξ (διώρυχος), τοιχωρύχος.
ὄρχομαι (ἀποθ. χορεύω) (καὶ σύνθετ. ἐπ-), παρατ. ὄρχο-
μην, μέλλ. μέσ. ὀρχήσομαι, ἀόρ. μέσ. ὀρχησάμην (καὶ σύνθετ.
ἰξ-). Ῥημ. παράγ. ὀρχησις, ὀρχηστής, ὀρχηστικός.

ὄσφραίνομαι (ἀποθετ. μυρίζομαι). Μόνον ὁ ἐνεστώς. Ῥημ.
παράγ. ὄσφρησις.

ὄφειλω (χρεωστῶ) (καὶ σύνθετ. προσ-, ἐν-), παρατ. ὄφειλον
(καὶ σύνθετ. προσ-), μέλλ. ὄφειλήσω, ἀόρ. ὄφειλησα (καὶ σύν-
θετ. ἐπ-), ἀόρ. β' ὄφειλον, ὑπερσ. ὄφειλήκειν Παθ. ὄφειλομαι
(καὶ σύνθετ. προσ-, ἐν-, προ-), παρατ. ὄφειλόμην (καὶ σύνθετ.
προ-) καὶ ἀόρ. παθ. ὄφειληθείσα. Ῥημ. παράγ. ὄφειλημα.

ὄφλισκάνω (καταδικάζομαι εἰς τι) (καὶ σύνθετ. προσ-), πα-
ρατ. ὄφλισκανον, μέλλ. ὄφλήσω (καὶ σύνθετ. προσ-), ἀόρ. β' ὄφ-
λον (καὶ σύνθετ. προσ-) ἄνευ προστακτικῆς, παρακ. ὄφληκα,
ὑπερσ. ὄφληκειν καὶ ὄφληκώς ἦν. Παθητ. παρακ. ὄφλημένος.
Ῥημ. παράγ. ὄφλημα.

ὄχετεύω (φέρω δι' ὄχετος) (καὶ σύνθετ. ἐπ-, ἀπ-, παρ-),
παρατ. ἐπωχέτενον καὶ ἀόρ. διαχέτενσα. Μέσ. ἀόρ. ἐπωχστεν-
σάμην. Παθ. παρακ. ἀπωχτευμένος.

ὄχέω-ῶ (φέρω τινὰ ἐπὶ ὄχήματος, κρατῶ). Μόνον ὁ ἐνεργ.
ἐνεστώς. Μέσ. ὄχομαι (= φέρομαι ἐπὶ ὄχήματος) (καὶ σύνθετ.
ἐπ-), παρατ. μέσ. ὄχούμην καὶ παρωχούμην. Ῥημ. παράγ. ὄχη-
μα, ὄχησις.

II

παιανίζω (ἄδω παιᾶνα), παρατ. ἐπαιάνισον (καὶ σύνθετ,
συν-) καὶ ἐπαιώνισον, ἀόρ. ἐπαιάνισα καὶ ἐπαιώνισα. Παθ.
ὑπερσ. ἐπεπαιώνιστο. Ῥημ. παραγ. παιωρισμός.

παιδαγωγέω-ῶ (ἀνατρέφω παῖδα) (καὶ σύνθετ. δια-), πα-
ρατ. ἐπαιδαγούην, μέλλ. παιδαγωγήσω. Παθ. διαπαιδαγω-

ροῦμαι, μέλλ. μέσ. ὡς πρθ. παιδαγωγήσομαι καὶ ἄορ. παθ. ἐ-
παιδαγωγήθη.

παιδεύω (διδάσκω, ἀνατρέφω), παρατ. ἐπαίδευον, μέλλ.
παιδεύσω, ἄορ. ἐπαίδευσα, παρακ. πεπαίδευκα. Παθ. παιδεύο-
μαι, παρατ. ἐπαιδευόμην (καὶ σύνθετ. συν-), μέλλ. παθ. παι-
δευθήσομαι καὶ σπαν. μέσ. μέλλ. ὡς πρθ. παιδεύσομαι, ἄορ.
πρθ. ἐπαιδεύθη (καὶ σύνθετ. δι-, συν-, προ-), παρακ. παθ. πε-
παίδευμαι, ὑπερσ. πρθ. ἐπεπαιδευόμην Μίσ. παιδεύομαι, ἄορ.
μέσ. ἐπαιδευάμην, παρακ. μέσ. πεπαίδευμαι. Ῥημ. ἐπίθ. παι-
δευτός, ἀπαιδευτός, παιδευτέος καὶ παιδευτέος. Ῥημ. παράγ.
παιδευμα, παιδευσις, παιδεία, παιδευτής.

παίζω (πρίζω, καταγελῶ) (καὶ σύνθετ. ἀντι-, προσ-), πρ-
ρατ. ἐπαιζον (καὶ προσ-), μέλλ. δωρ. παιζοῦμαι, ἄορ. ἐπαισα
(καὶ σύνθετ. προσ-). Παθ. παρακ. προστ. πεπαίσθω, ἀπκρ. πε-
παῖσθαι καὶ μετοχ. διαπεπαισμένος. Ῥημ. παραγ. παιδιὰ καὶ
παιγνιον, σύνθετ. συμπαιστής, συμπαιστῶρ.

παίω (κτυπῶ, πληγῶνω) (καὶ σύνθετ. παρα-), παρατ. ἐπαιον,
μέλλ. παίσω, ἄορ. ἐπαισα, παρακ. ὑπερπέπαικα (= ὑπερέβλη-
κα). Παθ. παίομαι, παρατ. ἐπαιόμην καὶ ἄορ. μέσ. ἐπαισατο
(τὸν μηρόν). Ῥημ. ἐπίθ. ἀνάπαιστος.

παλαίω (παλαίω) (καὶ σύνθετ. προσ-), παρατ. ἐπάλαιον (καὶ
σύνθετ. προσ-), ἄορ. ἐπάλαισα (καὶ σύνθετ. κατ-). Ῥημ. ἐπίθ.
δυσπάλαιστος. Ῥημ. παραγ. πάλαισμα, παλαιστής, παλαιστρα.

πάλλω (κινῶ, σείω) καὶ πρθ. ἐνεστ. πάλλομαι μόνον.

παρακινῶ (συμβουλεύω), παρατ. παρήκουν, μέλλ. παραινεῶσι
καὶ σπανιώτ. μέσ. μέλλ. ὡς ἐνεργ. παραινεῖσομαι, ἄορ. παρήνε-
σα, παρακ. παρήνεκα. Παθ. παραινοῦμαι, ἄορ. παθ. παρηγή-
θη, παρακ. παρήγημαι. Ῥημ. παράγ. παραινεσις.

παρακαλοῦμαι (παρακαλῶ, ζητῶ τι παρὰ τινος) ἀποθετ.,
παρατ. παρητούμην, μέσ. μέλλ. παραιτήσομαι, ἄορ. μέσ. πα-
ρητησάμην. Ῥημ. ἐπίθ. παραιτητός, ἀπαραιτητός. Ῥημ. παραγ.
παραίτησις.

παρακελεύομαι. ὄρα κελεύω.

παραμυθεόμαι - οὔμαι (ἀποθετ = παρηγορῶ), παρατ. παραμυθούμην, μέλλ. μέσ. παραμυθήσομαι καὶ ἄορ. μέσ. παραμυθησάμην. Ῥημ. ἐπίθ. εὐπαραμύθητος, δυσπαραμύθητος, παραμυθητέος.

παρανομιέω - ὠ (κάμνω τι παράνομον), παρατ. παρενόμουν, ἄορ. παρενόμησα, παρακ. παρανενόμηκα, ὑποτακ. παρανενομηπῶς ὠ, ὑπερσ. παρενενομήκειν. Παθ. παρανομοῦμαι, ἄορ. παθ. παρανομηθεὶς καὶ παρακ. παθ. παρανενομήθην. Ῥημ. παράγ. παρανόμημα.

παρασκευάζω (έτοιμάζω) (καὶ σύνθετ. συμ-, προ-), παρατ. παρεσκεύαζον, μέλλ. παρασκευάσω, ἄορ. παρεσκεύασα (καὶ σύνθετ. συμ-), παρακ. παρεσκεύακα (καὶ σύνθ. συμ-), ὑπερσ. παρεσκευάκειν. Μέσ. παρασκευάζομαι (καὶ σύνθετ. ἀντι-), παρατ. μέσ. παρεσκευαζόμην (καὶ σύνθετ. ἀντ-), μέλλ. μέσ. παρασκευάσομαι, ἄορ. μέσ. παρεσκευασάμην (καὶ σύνθετ. ἐπ-, συμ-), παρακ. μέσ. παρεσκευάσμαι, ὑπερσ. μέσ. παρεσκευάσμην καὶ παρεσκευασμένος ἦν, μετ' ὀλίγ. μέλλ. μέσ. παρεσκευασμένος ἔσομαι. Παθ. παρασκευάζομαι, παρατ. παθ. παρεσκευαζόμην, μέλλ. παθ. παρασκευασθήσομαι, ἄορ. παθ. παρεσκευάσθην, παρακ. παθ. παρεσκευάσμαι, ὑπερσ. παθ. παρεσκευάσμην καὶ παρεσκευασμένος ἦν. Ῥημ. ἐπίθ. παρασκευαστός καὶ παρασκευαστέος. Τὸ μέσ. καὶ παρασκευάζω ἐμαντόν. Ῥημ. παράγ. παρασκευαστής, παρασκευάσμα, παρασκευαστικός.

παρηθῶ ὄρα ἠθάω - ὠ.

παροινέω - ὠ (ἀττικῶ διὰ μέθην, ὑβρίζω), παρατ. ἐπαρῶνουν, ἄορ. ἐπαρῶνησα, παρακ. πεπαρῶνηκα. Παθ. παροινούμαι (ὑβρίζομαι) καὶ ἄορ. παθ. ἐπαρῶνήθην.

παρρησιάζομαι (ἀποθετ. μεταχειρίζομαι παρρησίαν, ἐλευθεροστομίαν), παρατ. ἐπαρρησιαζόμην, μέλλ. μέσ. παρρησιάσομαι, ἄορ. μέσ. ἐπαρρησιασάμην, παρακ. μέσ. πεπαρρησιάσμαι. Παθ. παρακ. τὰ πεπαρρησιασμένα (= τὰ μετὰ παρρησίας εἰρημένα).

πάσχω (πάσχω) (καὶ σύνθετ. ἀντι-, προσ-), παρατ. Πλασχοῦ

(καὶ σύνθετ. ἀντ-), μέλλ. μέσ. *πεισομαι* (καὶ σύνθετ. προ-), ἀόρ. ἕ' *ἔπαον*, παρακ. ἕ' *πέποθα* (καὶ σύνθετ. προ-, προσ-), ὑποτ. *πεπόνηθω*, εὐκτ. *πεπονηθῶς εἶην* καὶ σπαν. *πεπόνηοιμι*, ὑπερσ. *ἑπεπόνηθην* καὶ *πεπονηθῶς ἦν*, μετ' ὄλ. μέλλ. *πεπονηθῶς ἔσομαι*. Τὸ εὐ πάσχω καὶ κακῶς πάσχω εἶναι ὡς παθητ. τοῦ εὐ ποιῶ καὶ κακῶς ποιῶ.

πατάσσω (κτυπῶ). Μόνον ὁ ἀόρ. *ἐπάταξα*, οἱ δ' ἑλλείποντες χρόνοι ἀναπληροῦνται ὑπὸ τοῦ τύπτω καὶ παύω.

παύω (κάμνω τινὰ νῆ κάυση, ἀποτρέπω, καταπαύω) (καὶ σύνθετ. ἀνα-, ἀπο-, κατα-), παρατ. *ἔπαυον* (καὶ σύνθ. ἀν-), μέλλ. *παύσω* (καὶ σύνθ. κατα-), ἀόρ. *ἔπαυσα* (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἀπο-, δι-, κατα-), παρακ. *πέπαυκα*. Μέσ. καὶ παθ. *παύομαι* (καὶ σύνθετ. ἀπο-, δια-, ἀνα-, κατα-), παρατ. μέσ. *ἐπαυόμην* (καὶ μέσ. ἀν-), μέλλ. μέσ. καὶ ὡς παθ. *παύσομαι* (καὶ μέσ. μόνον ἀνα-), μέλλ. παθ. *παυσθήσομαι*, ἀόρ. μέσ. *ἐπαυσάμην* (καὶ σύνθετ. ἀν-, δι-, ἑξ-), ἀόρ. παθ. *ἐπαύσθη*, παρακ. μέσ. καὶ παθ. *πέπαυμαι* (καὶ σύνθετ. ἀνα-, κατα-), ὑπερσ. μέσ. *ἐπέπαυγτο* καὶ παθ. *διεπίπαυγτο*. Ῥημ. ἐπίθ. *ἀπαυστος*, *δυσκατάπαυστος* καὶ *παυστέος*. Ῥημ. παράγ. *παῦλα*, *ἀνάπαυλα*, *ἀνάπαυσις* *ἀναπαυτήριος*.

παχύνω (κάμνω τινὰ παχύν) καὶ ἀόρ. *ἐπάχυνα*. Μέσ. καὶ παθ. *παχύνομαι*.

πειθω (καταπειθω) (καὶ σύνθετ. ἀνα-, μετα-, συμ-, παρα-, συνανα-), παρατ. *ἔπειθον* (καὶ ἀν-, συν-, συναν-), μέλλ. *πεισομαι* (καὶ σύνθετ. ἀνα-), ἀόρ. *ἔπεισα* (καὶ σύνθετ. ἀν-, μετ-, συν-), παρακ. *πέπεικα* (καὶ σύνθετ. ἀνα-), ὑπερσ. *ἐπέπεικειν*. Μέσ. καὶ παθ. *πειθομαι* (καὶ σύνθετ. ἀνα-) καὶ παθ. *μεταπειθομαι*, παρατ. μέσ. *ἐπειθόμην*, παρατ. παθ. *ἀνεπειθόμην*, μέλλ. μέσ. *πεισομαι*, μέλλ. παθ. *πεισθήσομαι* (καὶ σύνθετ. ἀνα-, μετα-, συμ-), ἀόρ. παθ. καὶ ὡς μέσ. *ἐπεισθην* (καὶ σύνθετ. ἀν-, μετ-), μέσ. ἀόρ. ἕ' *ἐπειθόμην*, παρακ. μέσ. καὶ παθ. *πέπεισμένος* (καὶ σύνθετ. ἀνα-), ὑπερσ. μέσ. καὶ παθ. *ἐπέπεισθην*, μετ' ὄλ. μέλλ. *πέπεισμένος ἔσομαι*. Παρακ. ἕ' ἐνεργ. ὡς μέσ. *πέποιθα* (= ἔχω πεποιθήσιν, καρρῶ), ὑπερσ. *ἐπέποιθειν*. Ῥημ. ἐπίθ. *εὐπειστος*, *δύσπειστος*.

μεταπειστός, δυσανάπειστος και πειστέον. Τὸ μέσ. και πείθω
 ἑμμαντόν. Ῥημ. παράγ. πειθῶ.

πεινώ, πεινής, πεινή κτλ. (ἔχω πείναν, πεινώ), παρατ.
 ἐπειρών, μέλλ. πειρήσω, ἄορ. ἐπειρήσα, παρακ. πεπειρήκα.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα ἦτό ποτε πεινήω πεινώ, πεινήεις - ῆς, κτλ. διὰ τοῦτ
 συναϊρεῖται εἰς Η και οὐχί εἰς Δ.

πειράω - ῶ (λαμβάνω πείραν και λόγους προτείνω ἐπ' αἰ-
 σχράς σημασίας), παρατ. ἐπειρών, μέλλ. πειράσω (και σύνθ.
 ἀπο-, κατα-), ἄορ. ἐπειράνα (και σύνθ. ἀπ-). Μέσ. πειρώμαι
 (και σύνθ. ἀπο-, δια-) και παθ. πειρώμαι (ἐπ' αἰσχροῦς σημασ.)
 και ταῦς ἀναπειρωμένη (=εἰς τὴν θάλασσαν ἀφιεμένη πρὸς δο-
 κίμην), παρατ. μέσ. ἐπειρώμην (και σύνθ. ἀν-, ἀπ-), μέλλ. μέσ.
 πειράσομαι (και σύνθ. δια-), ἄορ. παθ. ὡς μέσ. ἐπειράσθην (και
 σύνθ. ἀπ-, δι-) και μέσ. ἄορ. ἐπειρασάμην σπανιώτερος, ἄορ.
 παθ. μετὰ παθ. διαθέσ. πειραθείς, παρακ. μέσ. πεπειράμαι
 (και σύνθ. δια-). Ῥημ. ἐπιθ. ἀπειράτος, πειρατέος, -τέον και
 ἀποπειρατέον. Ῥημ. παράγ. πείρασις.

πέμπω (στέλλω) (και σύνθ. ὄρα παρατικ.), παρατ. ἐπεμ-
 τον (και σύνθ. ἀν-, ἀπ-, δι-, εἰς-, ἐξ-, μετ-, παρ-, περι-, προ-,
 συν-, συμπρο-), μέλλ. πέμψω (και σύνθ. ἀπο-, ἀνα-, ἐκ-, με-
 τα-, προ-, συμ-), ἄορ. ἐπέμψα (και σύνθ. ἀπ-, ἀν-, ἀντ-, δι-,
 εἰς-, ἐξ-, μετ-, κατ-, προ-, προεἰς-, προσ-, προσεξ-, παρ-, περι-,
 συν-, συμπρο-, συνεξ-, ὑπ-), παρακ. πέμπομα (και σύνθ. ἐκ-,
 προ-), ὑπερσ. ἐπεπόμειν (και σύνθ. δι-) και ἐκπεπομῶς ἦν.
 Παθ. πέμπομαι (και σύνθ. εἰς-, ἐκ-, ἀνα-, παρα-, ἐπι-, προ-),
 και μέσ. σύνθετος—πέμπομαι (μετὰ τῆς ἀπο-, μετα-, ἐπιμετα-),
 παρατ. παθ. ἐπεπόμην και μέσ. σύνθετος—ἐπεπόμην (μετὰ
 τῶν μετ-, προ-, ἐξ-, δι-, ἀπ-), μέσ. μέλλ. μεταπέμφομαι, μέλλ.
 παθ. ἐκπεμφθήσομαι, ἄορ. μέσ. σύνθετος—ἐπεμφάμην (μετὰ τῶν
 ἀπ-, μετ-, δι-, προσμετ-, προαπ-), ἄορ. παθ. ἐπέμφθην (και σύν-
 θετ. ἀπ-, κατ-, εἰς-, παρ-, ὑπ-, ἐπ-, παρ-, προ-, προαπ-, συν-,
 μετ-, ἐξ-, περι-), παρακ. παθ. πεπεμμένος (και σύνθ. μετα-)
 και τρίτ. ἐνικ. προπέμπεται, ὑπερσ. προπέπεμπτο και ἐξ-

πέπεμπτο καὶ μεταπεπεμμένοι ἦσαν. Ῥημ. ἐπίθ. πεμπτός, μεταπέπεμτος, ὑπόπεμπος, πεμπτέος καὶ μεταπεμπτέος. Ῥημ. παράγ. πομπή, πέμψις.

πενθέω-ῶ (ἔχω πένθος, πενθῶ τινα), παρατ. ἐπένθου, μέλλ. συμπενθήσω, ἄορ. ἐπένθησα (καὶ σύνθετ. συν-), παρακ. συμπεπένθηκε. Παθ. πενθοῦμαι.

πένομαι (εἰμί πένης) ἀποθετ. καὶ παρατ. ἐπερόμη.

πέπρωται ὄρα πορεύειν.

περαίνω (φέρω τι εἰς πέρας, τελειώνω) (καὶ σύνθετ. δια-, διεκ-), παρατ. ἐπέραινον, μέλλ. περαῶ, ἄορ. ἐπέραινα (καὶ σύνθετ. δι-, συν-, συνδι-). Παθ. περαίνομαι (καὶ σύνθετ. δια-, ἐκ-), παρατ. παθ. ἐπεραινόμη, ἄορ. παθ. ἐπεράνηθη (καὶ σύνθετ. δι-, συν-), μέλλ. μέσ. διαπερανοῦμαι, ἄορ. μέσ. διεπερανόμη καὶ συνεπερανόμη, παρακ. παθ. πεπέρανται καὶ διαπεπέρανται, προστ. πεπεράνω (καὶ σύνθετ. δια-), ἀπαρεμφ. πεπεράνθαι (καὶ σύνθ. δια-), μετοχ. πεπερασμένος, εὐκτ. πεπερασμένον εἶη. Ῥημ. ἐπίθ. ἀπέραντος, διαπεραντέος.

περάω-ῶ (περῶ) (καὶ σύνθετ. δια-, ἐκ-, διεκ-, συνεκ-), μέλλ. περάσω, ἄορ. διεπέρασα, παρακ. πελέρακα περέπω ὄρα ἐπω.

πετάννυμι (ἀνοίγω). Σύνθετον μόνον ἀναπετάννυμι καὶ περριπεταννώ, παρατ. ἐνεπετάννυ, ἄορ. ἀνεπέτασα, κατεπέτασα, περιπέτασα, ἐλεπέτασα, προσπέτασα. Παθ. ἀναπετάννυμαι, παρατ. ἀνεπεταννόμη καὶ παρακ. ἀναπέπταμαι καὶ καταπέπταμαι.

ΣΗΜ. Ῥίζ. πετασ.-, πετάννυμι [=πετάσ-νυμι], ἐπέτασα [=ἐπέτασσα] δι' ἀπλοποιήσεως τῶν δύο Σ, διὰ τοῦτο δὲν τρέπεται τὸ Α εἰς Η.

πέτομαι (ἀποθετ. πετῶ) (καὶ σύνθετ. δια-, συνδια-), μέλλ. ἀραπτήσομαι, ἄορ. ἕ' σύνθετος—ἐλτόμη (μετὰ τῶν δια-, ἐξ-, ἄν-, προσ-, ἐπ-, ἄπ-) ἄνευ προστακτικῆς.

πήγνυμι (πήγω τι) (καὶ σύνθετ. συμ-, παρακατα-) καὶ πηγνώ, ἄορ. ἐπηξα (καὶ σύνθετ. δι-, κατ-, ἐπ-). Παθ. ἢ μέσ. πήγνυμαι (καὶ σύνθετ. ἀπο-, συμ-), παρατ. ἐπηγνύμη (καὶ σύνθετ. συμ-).

περι-), εὐκτ. πήγνυτο, μέλλ. παθ. παρήσομαι (καὶ σύνθ. ἀπο-), ἄορ. παθ. ἐπάγην (καὶ σύνθ. συν-), ἄορ. μέσ. παρεπιζάμην, παρακκ. ἐνεργ. ὡς μέσ. πέπηγα (καὶ σύνθ. συμ-, παρα-), ὑπερσ. ἐπεπήγειν. Ῥημ. ἐπιθ. πηκτός. Ῥημ. παράγ. πῆξις.

πηδάω - ᾶ (πηδῶ, πάλλω) (καὶ σύνθ. ἀπο-, ἀνα-, ἐκδια-, κατα-, ἐπι-, παρα-, προσ-, ὑπερ-, ἐπεισ-), παρατ. ἀπελήδων καὶ ἀνεπήδων, μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. ἐπιπηδήσομαι, ἄορ. ἐπήδησα (καὶ σύνθ. ἀπ-, ἀν-, ἐξ-, κατ-, παρ-, ὑπερ-, εἰσ-), παρακκ. ἐκτεπήδηκα, εἰσπεπήδηκα καὶ ὑπερπεπήδηκα, ὑπερσ. ἐξεπεπήδηκα καὶ ἐκπεπήδηκώς ἦν. Ῥημ. παράγ. πήθησις.

πιέζω (σφίγγω, στενοχωρῶ) (καὶ σύνθ. συμ-), παρατ. ἐπιέζον, ἄορ. ἐπίεσα (καὶ σύνθ. συν-). Παθ. πιέζομαι (καὶ σύνθ. συμ-), παρατ. ἐπιεζόμενην καὶ ἄορ. παθ. ἐπιέσθην. Μέσ. πιέζω ἑμαυτόν.

πέμπρημι (γεμίζω) (καὶ σύνθ. ἀνα-, ἀπο-, ἐμ-, ἐκ-, συγ-κατα-), παρατ. ἐμπλήην (καὶ σύνθ. ἀν-, ἐν-, ἐξ-), μέλλ. ἐμπλήσω καὶ ἀναπλήσω, ἄορ. ἀνέπλησα, ἐτέπλησα, ἐξέπλησα, ἀπέπλησα, ἐπέπλησα, ἀρτενέπλησα, παρακκ. ἐμπέπληκα. Μέσ. καὶ παθ. πιμπλάμαι (καὶ σύνθ. ἀνα-, ἐμ-, ἀντεμ-, ὑπερ-, ὑπο-, κατα-), παρατ. ἐνεπιμπλάμην καὶ ἀνεπιμπλάμην, μέλλ. παθ. ἐμπλησθήσομαι, ἄορ. μέσ. ἐνεπλησάμην καὶ ἄορ. μέσ. β' ἐνεπλήμην (σπανιώτατα), ἄορ. παθ. ὡς μέσ. ἐπλήσθην (καὶ σύνθ. ἐν-, ἀπ-, ὑπ-) καὶ παθ. ἐνεπλήσθην, περιεπλήσθην καὶ διεπλήσθην, παρακκ. παθ. ἐμπέπλησται καὶ μέσ. διαπεπλησμένος. Ῥημ. ἐπιθ. ἀπληστος καὶ ἐμπληστικός.

ΣΗΜ. Ῥίζ. πλα-, πλη- καὶ ἀναδιπλώσει πι-μ-πλη-μι, τὸ δὲ παρεπιθέμενον Μ οὐδέποτε ἀποβάλλεται.

πέμπρημι (καίω) καὶ συνήθως σύνθετον ἐμπίμπρημι, παρατ. ἐνεπιμπρήην καὶ περιεπιμπρήην, μέλλ. ἐμπρήσω, ἄορ. ἐνεπρήσα. Παθ. ἐμπίμπραμαι καὶ παραπίμπραμαι, ἄορ. παθ. ἐγοπρήσθην.

ΣΗΜ. Ῥίζ. πρ-, πρη- καὶ ἀναδιπλώσει πι-μ-πρη-μι, τὸ δὲ παρεπιθέμενον Μ οὐδέποτε ἀποβάλλεται.

πίνω (πίνω) (καὶ σύνθετ. προ-, συμ-, ἐπι-, ὑπερ-, ὑπο-, ἐκ-, δια-), παρατ. ἐπίνω (καὶ σύνθετ. προ-, συν-, κατ-, ὑπ-), μέλλ. πίνωμαι (καὶ σύνθετ. συμ-, ἐκ-), ἀόρ. ἔ' ἐπίνω (καὶ σύνθετ. προ-, ἐξ-, συν-, ὑπ-, ἐν-), παρακ. πίνωκα (καὶ σύνθετ. προ-, ὑπο-, ἐκ-). Παθ. παρατ. ἐπινόμην, ἀόρ. παθ. κατεπόθην καὶ προεπόθην καὶ παρακ. παθ. προπέτομαι. Ῥημ. ἐπίθ. ὡς οὐσίας. ποτόν, ἀποτος, ποτέος, ποτέον. Ῥημ. παράγ. πότος, πόσις, συμπότης, πῶμα, ἔκπωμα, ποτήριον.

πεπράσκω (πωλῶ). Μόνον ὁ παρακ. πέπρακα, ὑπερσ. ἐπεπράκειν καὶ πεπρακῶς ἦν. Παθ. πεπράσχομαι, μετ' ὄλ. μέλλ. ὡς παθ. πεπράσομαι, ἀόρ. παθ. ἐπράθην, παρακ. παθ. πέπραμαι (καὶ σύνθετ. ἐκ-), ὑπερσ. ἐπέπρατο. Οἱ ἐλλείποντες χρόνοι ἀναπληροῦνται ὑπὸ τοῦ πωλῶ. Ῥημ. ἐπίθ. ἀπρατος, πρατέος. Τὸ μέσ. κατ' ἀνάλ. πέπρακα ἐμαυτόν. Ῥημ. παράγ. πρᾶσις, πρατήρ.

πίπτω (πίπτω) (καὶ σύνθετ. ἐπι-, ἐκ-, ὑπο-, δια-, συμ-, ἀνα-, κατα-, περι-, μετα-, προσ-, παρα-, ἐμ-, συνεισ-, παρεμ-, ἐπεισ-), παρατ. ἐπίπτω (καὶ σύνθετ. ἐπ-, ἐξ-, συν-, μετ-, προσ-, παρ-, ἐν-, εἰσ-), μέλλ. ὄρω. πεσοῦμαι (καὶ σύνθετ. ἐπι-, ἐκ-, συμ-, προσ-, ἐμ-, εἰσ-, ὑπο-), ἀόρ. ἔ' ἔπεσον (καὶ σύνθετ. ἐπ-, ἐξ-, ὑπ-, δι-, συν-, ἀν-, κατ-, περι-, μετ-, προσ-, παρ-, ἐν-, εἰσ-, συνεισ-, ἐπεισ-, προ-), παρακ. πέπτωκα (καὶ σύνθετ. ἐκ-, ὑπο-, ἐπι-, συμ-, ἀνα-, κατα-, περι-, μετα-, προσ-, παρα-, ἐμ-, εἰσ-), ὑπερσ. ἐπεπτώκειν (καὶ σύνθετ. ἐξ-, ἀν-, κατ-, ἐν-, μετ-) καὶ περιπεπτώκως ἦν, ὑποτ. ἀναπεπτώκως ᾶ, συμπεπτώκως ᾶ, εὐκτ. πεπτώκως εἶην καὶ ἐμπεπτώκως εἶην καὶ ἐμπεπτώκοι. Ῥημ. ἐπίθ. ἀμετάπτωτος. Τὸ λίπτω εἶναι καὶ ὡς παθ. τοῦ βάλλω ὡς ἐκβάλλω τῆς πόλεως καὶ παθ. ἐκπίπτω τῆς πόλεως. Ῥημ. παράγ. πτώμα, πτώσις καὶ ἀπτώς.

πλανάω-ᾶ (ἀποπλανῶ, ἐξαπατῶ) (καὶ σύνθετ. ἀπο-), παρατ. ἐπλανῶν καὶ παρακ. πεπλανηκῶς. Μέσ. καὶ παθ. πλανῶμαι (καὶ σύνθετ. ἀπο-, περι-), παρατ. μέσ. ἐπλανώμην, μέσ. μέλλ. πλανήσομαι, ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ἐπλανήθην (καὶ σύνθετ.

ἐπ-), παρακ. πεπλάνημαι. Ῥηματ. ἐπιθ. πλανητός, πλανη-
τέον. Ῥημ. παραγ. πλάνησις, ἀποπλάνησις, πλάνης, ἀπλανής.

πλάττω (μορφώνω, πλάττω, ψεύδη λέγω) (καὶ σύνθετ. ἀνα-,
συμ-, μετα-), παρατ. ἐπλάττω, ἄορ. ἐπλάσα (καὶ σύνθετ. συν-,
περι-). Μέσ. καὶ παθ. πλάττομαι (καὶ σύνθετ. δια-), παρατ.
μέσ. ἐπλάττομην, ἄορ. μέσ. ἐπλασάμην, ἄορ. παθ. ἐπλάσθην,
παρακ. μέσ. καὶ παθ. πέπλάσμαι. Ῥημ. ἐπιθ. πλαστός, εὐπλα-
στός, ἀδιάπλαστός. Ῥημ. παράγ. πλάσμα, πλάστης, πλουσ-
τός, χοροπλάθος.

πλέκω (πλέκω, τεχνάζομαι δόλους) (καὶ σύνθετ. συμ-, ἐμ-,
δια-, περι-, ἀντιδια-), ἄορ. ἐπλεξα (καὶ σύνθετ. συν-, δι-). Παθ.
πλέκομαι (καὶ σύνθετ. περι-), μέσ. συμπλέκομαι, παρατ. μέσ.
συνεπλεκόμην, ἄορ. παθ. ἐπλέχθην (καὶ σύνθετ. συν-), ἄορ. ἑ-
παθ. καὶ ὡς μέσ. συνεπλάκην, ὡς παθ. δὲ διεπλάκην καὶ ἐνε-
πλάκην, παρακ. παθ. πέπλεγμαι (καὶ σύνθετ. ἐμ-, περι-, ἐγκα-
τα-), μέσ. καὶ παθ. συμπέπλεγμαι. Ῥημ. ἐπιθ. πλεκτός. Ῥημ.
πaráγ. πλέγμα, πλοκή, πλόκαρον.

πλέω, πλεῖς, πλεῖ, κτλ. (πλέω) (καὶ σύνθετ. δια-, εἰς-, ἐκ-,
ἐπι-, περι-, κατα-, προσ-, ἀνα-, παρα-, προ-, συμ-, ἀπο-, διεκ-,
ἐπανα-, συνεπι-, ἐπείσ-, ἀντεκ-), παρατ. ἐπλευσ (καὶ σύνθετ. δι-,
εἰς-, ἐπ-, ἐξ-, ἀπ-, κατ-, περι-, συν-, παρ-, ἀντ-, ἀντεπ-, ἐπείσ-,
ἐπέξ-), μέλλ. μέσ. πλεύσομαι (καὶ σύνθετ. εἰς-, ἐπι-, ἐκ-, ἀπο-,
κατα-, συμ-) καὶ ὄωρ. πλεύσομαι (καὶ σύνθετ. εἰς-, συμ-, ἀπο-,
συνεκ-, ἐπείσ-), ἄορ. ἐπλευσα (καὶ σύνθετ. δι-, εἰς-, ἐπ-, ἐξ-,
ἀν-, ἀπ-, κατ-, συν-, περι-, παρ-, προσ-, συνεξ-, συνεισ-), παρακ.
πέπλευσα (καὶ σύνθετ. εἰς-, ἐκ-, ἀνα-, κατα-, παρα-, δια-, πε-
ρι-, συμ-, ἐπανα-), ὑπερσ. εἰσεπεπλεύκειν, παρεπεπλεύκειν καὶ
περιπεπλεύκειν. Παθ. παρακ. πεπλευσμένος. Ῥημ. ἐπιθ. ἄ-
πλευστός καὶ πλευστέον. Ῥημ. παράγ. [πλόος] πλοῦς, ἐκπλοῦς,
ἐπίπλοῦς, ἐπέκπλοῦς, παράπλοῦς.

πλήθω (εἰμί πλήρης). Μόνον ἢ θηλ. μετοχ. πλήθουσα.

πλήττω (κτυπῶ). Ἄπλοῦν εἶναι τὸ παῖω καὶ τύπτω, δὲ δὲ
πλήττω σύνθετος ἐκπλήττω, ἐπιπλήττω καὶ καταπλήττω, παρατ.

ἔπαιον καὶ ἔτυπον, σύνθετος δὲ ἐξέπληττον, ἐπέπληττον καὶ κατέπληττον, μέλλ. παῖσω καὶ τυπτήσω καὶ σύνθετ. ἐκπληξῶ, ἐπιπλήξω, καταπλήξω, ἄορ. ἔπαισα, ἐπάταξα καὶ σύνθετ. ἐξέπληξα ἐπέπληξα καὶ κατέπληξα, παρακ. πέπληγα. Παθ. τυπτομαι καὶ ἐπιπλήττομαι, μέσ. δὲ ἐκπλήττομαι, παρατ. παθο- τυπτόμην καὶ μέσ. ἐξεπλητόμην, μέλλ. παθ. πληγήσομαι, μέλ. παθ. ὡς μέσ. ἐκπλήσομαι, ἄορ. παθ. ἐπλήγην καὶ ὡς μέσ. ἐξεπλήγην καὶ κατέπλήγην, παρακ. παθ. πέπληγμαι (καὶ σύνθετ. παρα-) καὶ μέσ. καὶ παθ. παρακ. καταπέπληγμαι καὶ ἐκπέπληγμαι, ὑπερσ. μέσ. ἐξεπεπλήγημην, κατεπεπλήγημην καὶ ὑπερπεπλήγημην, μετ' ὄλ. μέλ. πεπλήξομαι. Ῥημ. ἐπιθ. ἀνέκπληκτος, ἔμπληκτος, ἀπόπληκτος, ἀπληκτος, ἀνεπίπληκτος, καὶ καταπληκτέος. Ἐντὶ τοῦ ἐκπλήττομαι λέγεται σπανίως καὶ ἐκπλήγνυμαι. Ῥημ. παράγ. πληγή, ἐκπληξίς, ἐπίπληξις, ἐκπληκτικός, κατάπληξις, καταπλήξ, παραπλήξ.

πλουτέω-ῶ (εἶμαι πλούσιος), παρατ. ἐπλούτουν, μέλλ. πλουτήσω, ἄορ. ἐπλούτησα καὶ παρακ. πεπλούτηκα.

πλουτέζω (κάμνω ἄλλον πλούσιον) (καὶ σύνθετ. κατα-) μέλλ. πλουτιῶ, ἄορ. ἐπλούτισα, παρακ. πεπλούτικα. Παθ. πλουτιζομαι καὶ μέσ. πλουτιζομαι καὶ συνήθως κατ' ἀνάλοστον πλουτιζῶ ἑμαυτόν.

πλύνω (πλύνω, καθαρίζω δι' ὕδατος) (καὶ σύνθετ. ἀπο-, κα-), μέλλ. πλυῶ, ἄορ. ἐξέπλυνα καὶ περιέπλυνα. Παθ. μόν. παρακ. καταπέπλυται. Ῥημ. ἐπιθ. ἔκπλυτος, ἀνέκπλυτος. Ῥημ. παράγ. πλυτικός.

πνέω (φυσῶ) (καὶ σύνθετ. ἐκ-, ἐμ-, ἀνα-, ὑπεκ-), παρατ. ἔπνεον, ἄορ. ἔπνευσα (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἐξ-, ἐν-, συν-, ἐξαν-, ἐπ-), παρακ. ἐπιπύνευκα. Παθ. διαπνέομαι. Ῥημ. παράγ. πνεύμα- πνεύμων, πνοή.

πνίγω (σφίγγω τὸν λαιμόν, στραγγαλίζω, καταπνίγω ἐν τοῖς ὕδασι) καὶ ἄορ. ἀπέπνιξα. Παθ. καὶ μέσ. ἀποπνίγομαι, παρατ. παθ. ἐπνίγομην (καὶ σύνθετ. ἀπ-), ἄορ. παθ. ἀπεπνίγην. Ῥημ. παρακ. τὸ πνίγος, πνιγμός.

ποθέω - ᾧ (ἐπιθυμῶ ἀπόντα) (καὶ σύνθετ. ἐπι-, προσ-), παρ. ἐπόθουν, μέλλ. ποθήσω καὶ ποθήσομαι καὶ ποθέσομαι, ἀόρ. ἐπόθησα καὶ σπανίως ἐπόθεσα. Παθ. ποθέομαι καὶ ἀντιποθέομαι μόνον.

ποιέω - ᾧ (ἐργάζομαι, κατασκευάζω, κάμνω) (καὶ σύνθετ. εἰς-, ἐμ-, ἀντι-, μετα-, προσ-, ἐκ-), παρ. ἐποίουν (καὶ σύνθετ. εἰς-, ἐν-, ἀντ-), μέλλ. ποιήσω (καὶ σύνθετ. ἐμ-, προσ-), ἀόρ. ἐποίησα (καὶ σύνθετ. ἐν-, εἰς-, μετ-, προσ-, προ-), παρ. πεποίηκα (καὶ σύνθετ. εἰς-, ἐμ-) καὶ πεποιηκώς εἶμι, ὑποτ. ἐμπεποιηκώ καὶ πεποιηκώς ᾧ, ὑπερσ. ἐλεποίηκειν καὶ πεποιηκώς ἦν, εὐκτ. πεποικώς εἶην καὶ σπαν. πεποίηκοιμι. Παθ. ποιούμαι (καὶ σύνθετ. ἐμ-), παρ. παθ. ἐποιούμην, μέλλ. παθ. μεταποικηθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἐποιήθην (καὶ σύνθετ. εἰς-), παρ. παθ. πεποίημαι, ὑπερσ. παθ. ἐπεποιήμην. Μέσ. ποιούμαι (καὶ σύνθετ. μετα-, ἀντι-, προσ-, εἰς-), παρ. μέσ. ἐποιούμην (καὶ σύνθετ. ἀντ-, προσ-), μέλλ. μέσ. ποιήσομαι (καὶ σύνθετ. ἀντι-), ἀόρ. μέσ. ἐποικησάμην (καὶ σύνθετ. προσ-, εἰς-, ἐξ-, ἀντ-, παρ-), παρ. μέσ. πεποίημαι, ὑπερσ. ἐπεποιήκειν Ῥημ. ἐπ. ποιητός, εἰσποιητός, προσποιητός, χειροποίητος, θεοποίητος, δημοποίητος, ἐκποίητος, ποιητέον, ποιητέα. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. κατ' ἀνάλω. ποιῶ ἐμαντόν. Τὸ εἰ ποιῶ καὶ κακῶς ποιῶ τινα ἔχουσι παθητ. τὸ εὐ πάσχω καὶ κακῶς πάσχω. Ῥημ. παράγ. ποίημα, ποίησις, ποιητής, προσποίησης.

ποικίλλω (κάμνω ποικίλον) (καὶ σύνθετ. κατα-) καὶ ἀόρ. διεποίκιλα καὶ κατεποίκιλα. Παθ. ποικίλλομαι καὶ παρ. πεποικίλλται (καὶ σύνθετ. δια-, κατα-) καὶ πεποικίλμένος (καὶ σύνθετ. δια-). Ῥημ. ἐπίθ. ποικιλτέον. Ῥημ. παράγ. ποικίλοις, ποικίλιμα, ποικιλτής.

ποιμαίνω (βόσκω ποίμνην) καὶ παρ. ἐποιμαίον. Παθητ. μόνον ποιμαίνομαι.

πολεμέω - ᾧ (κάμνω πόλεμον, οὐ ἀντίθετ. τὸ εἰρήνην ἄγω) καὶ σύνθετ. προ-, ἀπο-, προσ-), παρ. ἐπολέουν, μέλλ. πολεμήσω (καὶ σύνθετ. συμ-, κατα-, δια-), ἀόρ. ἐπολέησα (καὶ

- τύνθεται. συν-, κατ-, δι-, προσ-, ἀντ-, συγκατ-), παρακ. *πεπολέμηκα* (καὶ σύνθεται. κατ-). Παθ. *πολεμοῦμαι*, παρατ. παθ. *ἐπολεμούμην*, μέλλ. μέσ. ὡς παθ. *πολεμήσομαι*, ἄορ. παθ. *ἐπολεμήσῃην* (καὶ σύνθεται. κατ-), παρακ. παθ. *καταπεπολέμημαι* καὶ *ἐκπεπολέμημαι*, μετ' ὄλ. μέλ. *διαπεπολεμήσομαι*. Ῥημ. ἐπίθ. *δυσπολέμητος* καὶ *πολεμητέος*.

πολεμῶ - ὦ (κάμνω τινὰ πολέμιόν τινα). Μόνον σύνθετον *ἐκπολεμῶ* καὶ ἄορ. *ἐξεπολέμωσα*. Μέσ. *πολεμοῦμαι* (= πολέμιος γίνομαι), μέλλ. μέσ. *πολεμώσομαι*, ἄορ. μέσ. *προσπολεμώσασθαι*, ἄορ. παθ. ὡς μέσ. *ἐπολεμώσῃην*, ὑπερσ. μέσ. *ἐσπολεμῶτο*.

πολιορκέω - ὤ (πολιορκῶ) (καὶ σύνθεται. συμ-), παρατ. *ἐπολιόρκειν*, μέλλ. *πολιορκήσω* καὶ ἄορ. *ἐπολιόρκησα* (καὶ σύνθεται. ἐξ-). Παθ. *πολιορκοῦμαι* (καὶ σύνθεται. συμ-), παρατ. *ἐπολιορκαύμην* (καὶ σύνθεται. συν-), μέλλ. μέσ. ὡς παθ. *πολιορκήσομαι* καὶ σπαν. παθ. *πολιορκηθήσομαι*, ἄορ. παθ. *ἐπολιορκήσῃην* (καὶ σύνθεται. ἐξ-), παρακ. παθ. *ἐκπεπολιόρκημαι*. Ῥημ. ἐπίθ. *δυσπολιόρκτητος* καὶ *πολιορκτητέος*.

πολιτεύω (εἰμὶ πολίτης, κυβερνῶ, ζῶ, διάγω) (καὶ σύνθεται. συμ-, ἐμ-), παρατ. *ἐπολίτευον* (καὶ σύνθεται. συν-), μέλλ. *πολιτεύσω* καὶ ἄορ. *ἐπολίτευσα* (καὶ σύνθεται. συν-). Μέσ. καὶ παθ. *πολιτεύομαι* (καὶ σύνθεται. συν-), παρατ. μέσ. *ἐπολιτεύομην*, μέσ. μέλλ. *πολιτεύσομαι*, ἄορ. παθ. καὶ ὡς μέσ. *ἐπολιτεύσῃην* (καὶ σύνθεται. ὡς μέσ. ἐν-), ἄορ. μέσ. *ἐπολιτεύσάμην*, παρακ. μέσ. καὶ παθ. *πεπολίτευμαι* (καὶ σύνθεται. ὡς μέσ. συμ-), ὑπερσ. μέσ. *ἦσαν τεπολιτευμένοι*. Ἄποθεται. εἶναι τὸ ἀντιπολιτεύομαι, *καταπολιτεύομαι*, *διαπολιτεύομαι* καὶ μέσ. ἄορ. *κατεπολιτεύσάμην*. Ῥημ. παράγ. *πολιτεία*, *πολίτευμα*.

πονέω - ὤ (κοπιᾶζω, ἀγωνίζομαι) (καὶ σύνθεται. ἐκ-, προ-, συμ-, ἐπι-, δια-, ὑπερ-, συνδια-), παρατ. *ἐπόνουν* (καὶ σύνθεται. ἐξ-), μέλλ. *πονήσω*, ἄορ. *ἐπόνησα* (καὶ σύνθεται. ἐξ-, προ-, ἐπ-, προσεπ-), παρακ. *πεπόνηκα* (καὶ σύνθεται. δια-), ὑπερσ. *ἐπεπονήκειν*. Μέσ. *πονοῦμαι*, μέσ. δὲ καὶ παθ. *διαπονοῦμαι* καὶ *ἐκπονοῦμαι*, παρατ. μέσ. *διεπονοῦμην*, ἄορ. μέσ. *διεπονήσάμην*, ἄορ.

παθ. ὡς μέσ. σπανίως διαπορηθεῖς, ἀόρ. παθ. ἐξεπορήθη, παρακ.
παθ. καὶ σπαν. μέσ. ~~πεπορημας~~ (καὶ σύνθετ. δια-, ἐκ-, κατα-,
προ-), ὑπερσ. παθ. διεμπορημη. Ῥημ. ἐπίθ. πορητέος. Ῥημ.
παράγ. διαπόρημα.

[πορεύειν]. Μόνον ο παρακ. πεπρωμένοι ἐστί, μετοχ. θηλυκ.
πεπρωμένη καὶ οὐδ. το πεπρωμένοι.

πορεύω (διαβιβάζω τι, κάμνω νὰ ὁδοιπορῇ τις) (καὶ σύνθετ.
δια-), μέλλ. πορεύσω, ἀόρ. ἐπόρευσα. Μέσ. πορεύομαι (καὶ σύν-
θετ. δια-, συμ-, ἐκ-, ἀπο-, μετα-, περι-), παρατ. ἐπορευόμην
(καὶ σύνθετ. δι-, συν-, ἐξ-, ἀπ-, εἰς-, ἐπ-, ἀντ-, περι-), μέλλ.
μέσ. πορεύσομαι (καὶ σύνθετ. δια-, ἐκ-, ἀπο-), ἀόρ. παθ. ὡς μέσ.
ἐπορεύθη (καὶ σύνθετ. δι-, συν-), παρακ. μέσ. πεπόρευμαι (καὶ
σύνθετ. δια-). Ῥημ. ἐπίθ. δυσπόρευτος, πορευτέος. Ῥημ. παρ-
ράγ. πορεία, πορεύσιμος.

πορθέω - ᾧ (λεηλατῶ, ἐρημῶνω) (καὶ σύνθετ. ἐκ-), παρατ.
ἐπόρθουν, μέλλ. πορθήσω, ἀόρ. ἐπόρθησα (καὶ σύνθετ. ἐξ-, δι-),
παρακ. πεπορθήκως. Παθ. πορθοῦμαι, παρατ. ἐπορθοῦμην, πα-
ρακ. πεπόρθημαι. Ῥημ. ἐπίθ. ἀπόρθητος.

πορίζω (προμηθεύω) (καὶ σύνθετ. ἐκ-), παρατ. ἐπόριζον (καὶ
σύνθετ. ἐξ-), μέλλ. ποριῶ (καὶ σύνθετ. ἐκ-, προσ-), ἀόρ. ἐπόρισα
(καὶ σύνθετ. συν-, προσ-, ἐξ-, συνεξ-), παρακ. πεπόρικα (καὶ σύν-
θετ. ἐκ-). Μέσ. καὶ παθ. πορίζομαι (καὶ σύνθετ. ἐκ-), παρατ.
μέσ. καὶ παθ. ἐπορίζομην, μέλλ. συνηρ. ποριοῦμαι (καὶ σύνθετ.
ἐκ-), μέλλ. παθ. πορισθήσομαι, ἀόρ. μέσ. ἐπορισάμην (καὶ σύν-
θετ. ἐξ-, συν-), ἀόρ. παθ. ἐπορισθην (καὶ σύνθετ. ἐξ-), παρακ.
μέσ. καὶ παθ. πεπόρισμαι (καὶ σύνθετ. ὡς μέσ. ἐκ-), ὑπερσ. παθ.
ἐπεπόριστο καὶ μέσ. καὶ παθ. πεπορισμένος ἦν. Ῥημ. παράγ.
ποριστής, ποριστικός.

πραγματεύομαι (ἀποθετ. ἐνασχολοῦμαι εἰς τι), παρατ.
ἐπραγματεύομην, ἀόρ. μέσ. ἐπραγματεύομαι (καὶ σύνθετ. δι-).
ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ἐπραγματεύθη, παρακ. μέσ. καὶ παθ. πε-
πραγματεύμαι. Ῥημ. παράγ. πραγματεία.

πράττω (ἐργάζομαι, κάμνω, ὡς οὐδέτ. τὸ εὖ πράττω, κακῶς

πράττω, βέλτιον, χεῖρον κτλ.) (καί σύνθετ. συμ-, κατα-, ἐκ-, εἰς-), παρατ. ἐπράττω (καί σύνθετ. συν-, εἰς-), μέλ. πράξω (καί σύνθετ. συμ-, ἀντι-, εἰς-), ἄορ. ἐπράξα (καί σύνθετ. συν-, κατ-, ἐξ-, εἰς-, δι-, ἀν-, συνεισ-, συναν-), παρακ. μεταβ. πέπραχα (καί σύνθετ. δια-, κατα-) καί παρακ. ἕ' ἀμεταβ. πέπραχα, ὑπερσ. μεταβ. ἐπεπράχην, εὐκτ. πεπράχως εἶην, ὑπερσ. ἕ' ἀμεταβ. ἐπεπράχην. Μῆσ. καί παθ. πρᾶττομαι (καί σύνθετ. δια-, εἰς-, ἀντι-, κατ-), παρατ. μέσ. καί παθ. ἐπράττομένη (καί σύνθετ. δι-, συνδι-, εἰς-), μέλλ. μέσ. πράξομαι (καί σύνθετ. δια-, εἰς-, προσδια-) καί σπανίως ὡς παθ., μέλλ. παθ.πραθήσομαι, ἄορ. μέσ. ἐπράξάμην (καί σύνθετ. δι-, εἰς-, προσ-, συγκατ-), ἄορ. παθ. ἐπράχθη (καί σύνθετ. δι-, ἐξ-, εἰς-, κατ-), παρακ. παθ. καί μέσ. πέπραχμαι (καί σύνθετ. δια-, εἰς-, κατα-), ὑπερσ. παθ. καί μέσ. ἐπεπράχην (καί σύνθετ. δι-, εἰς-) καί διαπεπραγμένον ἦν, μετ' ὄλ. μέλλ. πεπράξομαι, διαπεπράξομαι καί διαπεπραγμένον ἔσομαι. Ῥημ. ἐπίθ. ἀπρακτος, εὐπρακτος, δυσκατάπρακτος, πρακτέος, πρακτέον. Ῥημ. παράγ. πράξις, πρᾶγμα, πρᾶκτωρ.

πραῦνω (καταπραῦνω) (καί σύνθετ. κατα-), παρατ. κατεπράννον, μέλλ. πραῦνω καί ἄορ. ἐπράνθα (καί σύνθετ. κατ-). Παθ. πραῦνομαι καί ἄορ. παθ. ἐπραύθη.

πρέπω (διαπρέπω, ἐξέχω, ἀρμόζω). Ἄπαντᾶ κατὰ τὰ τρίτα πρόσωπα καί συνήθως μὲν εἶναι ἀπρόσωπον, σπανίως δὲ προσωπικόν, διαπρέπεις, πρέπει καί πρέπον ἐστί, ὑποτ. πρέπη καί πρέπων ἦ, εὐκτ. πρέποι καί πρέπον εἶη καί πρέποιεν καί εἶεν πρέποντες, ἄπαρ. πρέπειν (καί σύνθετ. ἐπι-), μετ. πρέπε πρέπουσα, πρέπον, παρατ. ἔπρεπε καί πρέπον ἦν, μέλλ. πρέψει καί πρέπον ἔσται, ἄορ. ἔπρεψε καί εὐκτ. διαπρέψειεν.

πρεσβεύω (εἰμι πρεσβύτερος καί πρεσβευτής καί τιμῶ) (καί σύνθετ. συμ-, παρ-), παρατ. ἐπρέσβευον, μέλλ. πρεσβεύω, ἄορ. ἐπρέσβευσα (καί σύνθετ. συν-, ἀπ-, παρ-), παρακ. πεπρέσβευκα (καί σύνθετ. συμ-), ὑπερσ. ἐπεπρεσβεύκειν. Μῆσ. πρεσβεύομαι (=διαπραγματεύομαι διὰ πρέσβειων, πέμπω πρέσβει;))

σύνθετ. παρ(-), παθ. *πρᾶσθαι* (=τιμῶμαι καὶ πέμπωμαι πρᾶσθης), παρ. μῆσ. *ἐπρᾶσθαι* (καὶ σύνθετ. συν-), μέλλ. μῆσ. *πρᾶσσομαι*, ἄορ. μῆσ. *ἐπρᾶσάμην* (καὶ σύνθετ. παρ-), παρ. παθ. *πεπρᾶσθαι* (=πεπραχθαι ὑπὸ τῶν πρᾶσθων) καὶ μετοχ. τὰ *πεπρᾶσμένα* (=τὰ πεπραγμένα ὑπὸ τῶν πρᾶσθων). Ἄποθετ. εἶναι τὸ ἀντιπρᾶσθαι (=πέμπω καὶ ἐγὼ πρᾶσθεις) μόνον κατὰ παρ. καὶ τὸ *διαπρᾶσθαι* (ἀμοιβαίως πέμπω πρᾶσθεις) μόνον κατὰ παρ. Ῥημ. παράγ. *πρᾶσθαι, πρᾶσθεις, πρᾶσθης, παραπρᾶσθαι*.

προθυμοῦμαι (εἶμαι πρόθυμος) ἀποθετ. (καὶ σύνθετ. συμ-), παρ. *προθυμῶμαι* (καὶ σύνθετ. συμ-), μέλλ. μῆσ. *προθυμῶσομαι* (καὶ σύνθετ. συμ-) καὶ σπανιώτ. παθ. ὡς μῆσ. *προθυμῶσθαι*, ἄορ. παθ. ὡς μῆσ. *προθυμῶσθαι* (καὶ σύνθετ. συμ-). Ῥημ. ἐπίθ. *προθυμῶσθαι*.

προσιμιάζομαι (κίμνω προσίμιον) ἀποθετ., μέλλ. μῆσ. *προσιμιάσομαι*, ἄορ. μῆσ. *ἐπροσιμιάσάμην*.

προσδοκάω - ᾶ (περιμένω, ἐλπίζω), παρ. *προσδοκᾶω*, ἄορ. *προσδοκᾶω*. Παθ. *προσδοκᾶμαι*, παρ. *προσδοκᾶμαι* καὶ ἄορ. παθ. *προσδοκᾶσθαι*. Ῥημ. ἐπίθ. *ἀπροσδοκῆτος καὶ ἀπροδοκῆτος*. Ῥημ. παρ. *προσδοκῆτος, προσδοκῆμα, προσδοκῆμα*.

προσκυνέω - ᾶ (προσκυνῶ), παρ. *προσκυνῶ*, μέλλ. *προσκυνῶ* καὶ ἄορ. *προσκυνῶ*. Παθ. μόνον *προσκυνῶμαι*.

προφασίζομαι (προβάλλω προφασιν) ἀποθετ., παρ. *προφασίζομαι*, μέλλ. μῆσ. *προφασισάμην*, ἄορ. μῆσ. *προφασισάμην* καὶ ἄορ. παθ. μετὰ παθ. διαθ. *προφασισθῆναι*. Ῥημ. ἐπίθ. *ἀπροφασιστος καὶ εὐπροφασιστος*.

πταίω (προσκόπτω, σφάλλομαι, ἀμαρτάνω, ἀποτυγχάνω) (καὶ σύνθετ. προσ-), μέλλ. *πταίω*, ἄορ. *ἔπταισα* (καὶ σύνθετ. προσ-), παρ. *ἔπταισα* καὶ *προσέπταισα*. Ῥημ. ἐπίθ. *ἄπταιστος*. Ῥημ. παράγ. *πταῖσμα*.

πτήσω (ζαρώνω ὑπὸ φόβου, τρομάζω) (καὶ σύνθετ. ὑπο-), παρ. *ὑπέπτησον*, ἄορ. *ἔπτηξα* (καὶ σύνθετ. ὑπο-), παρ. *ἔπτηξα* καὶ *κατέπτηξα*.

πτύσσω (διπλώνω). Ἄπλουν εἶναι ποιητικὸν καὶ μεταγενέστερον, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις εἶναι μόνον σύνθετον ἀναπτύσσω (ξεδιπλώνω) καὶ ἄορ. περιέπτυσσα. Παθ. ἀναπτύσσομαι καὶ διαπτύσσομαι, ἄορ. παθ. ἀναπτύχθη καὶ παθ. παρακ. ἀπέπτυσμαι. Μέσο. περιπτύσσομαι καὶ παρατ. μέσο. περιπτυσσόμην.

πτύω (πτύω) (καὶ σύνθετ. ἀπο-, δια-, κατα-) καὶ ἄορ. κατέπτυσσα μόνον. Ῥημ. ἐπίθ. κατάπτυστος.

πτωχεύω (εἶμαι πτωχός) καὶ ἄορ. ἐπτώχευσα. Ῥημ. παράγ. πτωχεία.

πυθάνομαι (ἔρωτῶ, μανθάνω) ἀποθετ. (καὶ σύνθετ. ανα-), παρατ. ἐπυθατόμην (καὶ σύνθετ. ἀν-), μέλλ. μέσο. πύσσομαι, ἄορ. μέσο. ἐπυθόμην (καὶ σύνθετ. ἀν-, προ-, δι-), παρακ. πέπυσσαι (καὶ σύνθετ. δια-), ὑπερσ. ἐπεπύσμη. Ῥημ. ἐπίθ. ἔκπυστος, ἔκπυστος, καὶ πειστέον. Ῥημ. παράγ. πύστις.

πωλέω - ῶ (πωλῶ) (καὶ σύνθετ. προ-) καὶ ἀποδίδομαι, παρατ. ἐπώλουν (καὶ σύνθετ. δι-) καὶ ἀπεδιδόμην, μέλλ. πωλήσω καὶ ἀποδώσομαι, ἄορ. μέσο. ἀπεδόμην, παρακ. πέπρᾶκα, ὑπερσ. ἠπεπράκειν. Παθ. πωλοῦμαι καὶ πιπράσκομαι, παρατ. ἐπωλούμην, μετ' ὄλ. μέλλ. πεπράσομαι, ἄορ. παθ. ἐπωλήθη καὶ ἐπράθη, παρακ. πέπρᾶμαι, ὑπερσ. ἐπέπρᾶτο. Ῥημ. παραγ. πωλήτης, πώλησις, πώλημα, πωλητήριον.

Ρ

ῥαδιουργέω - ῶ (μετ' εὐκολίας, κουφότητος καὶ ἀμελείας πράττω τι, οὐ ἀντίθετον τὸ προοῶ καὶ φιλοπονοῶ). Μόνον ἐνεργ. ἐνεστώς ῥαδιουργῶ καὶ ὁ παθ. ῥαδιουργοῦμαι.

ῥαθυμῖέω - ῶ (ἀμελῶ, ἀποφεύγω τοὺς κόπους) (καὶ σύνθετ. ἀπορ-, καταρ-), μέλλ. καταρραθυμήσω, ἄορ. κατερραθύμησα καὶ ἀπερραθύμησα, παρακ. ἐρραθύμηκα. Παθητ. παρακ. τὰ κατερραθυμημένα (= τὰ διὰ ῥαθυμίας ἀποθεβλημένα).

ῥάπτω (ῥάπτω, κεντῶ, μηχανορραφῶ). Μόνον σύνθετ. συρρά-

πιτω, μέλλ. ἀπορράφω. Παθ. ἄορ. ἐρράφην και παθ. παρακ. ἐρράμμαι και -ἐγκατερράμμαι. Ῥημ. ἐπιθ. ῥαπίος.

ῥέπω (ἀμεταβ. κλίνω, γέρονω) και ἄορ. ἔρρεψα μόνον Ῥημ. παράγ. ῥοπή και ἀντίρροπος και ῥόπαλον.

ῥέω, ῥεΐς, ῥεῖ κτλ. (ρέω) (και σύνθετ. ἐκ-, κατα-, δια-, συρ-, ἀνα-, παρα-, ἀπο-, ὑπο-, εἰς-, ἐπι-, περι-, ὑπεκ-, περι-κατα-), παρατ. ἔρρεον (και σύνθετ. συν-, ἐπ-, κατ-, περι-, παρ-), μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. εἰσρρήσομαι, ἄορ. παθ. ὡς ἐνεργ. ἐρρῶν (και σύνθετ. ἐξ-, δι-, συν-, εἰς-, ἐπ-, παρ-, περι-, κατ-), παρακ. ἐρρῶκα (και σύνθετ. ἐξ-, συν-, παρ-, περι-), ὑπερσ. συνερρῶκειν και συνερρῶκώς ἦν. Παθ. παρατ. περιερρεῖτο. Ῥημ. ἐπιθ. ἀπόρρητος, ἐπίρρητος και περίρρητος. Ῥημ. παράγ. [ῥός] ρούς, ροή, ρεῦμα, ρύσις.

ῥήγνυμι (σχίζω). Μόνον σύνθετον καταρρήγνυμι, ἀναρρήγνυμι, παρρρήγνυμι και περιρρήγνυμι, παρατ. ἀνερρῶν και κατερρῶν, μέλλ. ἀναρρήξω, ἄορ. ἐρρηξα (και σύνθετ. δι-, ἀπ-, περι-). Μίσ. και παθ. ρήγνυμαι (και σύνθετ. κατα-, δια-, ἀπο-), παρατ. ἐρρηγνύμην (και σύνθετ. περι-, παρ-), ἄορ. μέσ. κατερρηξάμην και περικατερρηξάμην, ἄορ. παθ. ἐρράγην (και σύνθετ. ἀν-, ἀπ-, κατ-, δι-, ἐξ-), παρακ. ῥ' ὡς παθ. ἤ μέσ. διέρρωγα, ὑπερσ. συνερρώγει, Ῥημ. παράγ. ρῆγμα.

ριγῶ-ᾶ (κρυῶν) ὑποτακτ. ριγῶ, εὐκτ. και προστακτ. ἰλλεῖπει, ἀπαρ. ριγῶν, μετοχ. ριγῶν, ριγῶντος, μέλλ. ριγῶσω.

ῥίπτω (ρίπτω) (και σύνθετ. δια-, μετα-), και ριπιέω-ᾶ (και σύνθετ. δια-, ἀνα-, ἐπι-, ἐπανα-), παρατ. ἔρριπτον και ἐρρίπιον (και σύνθετ. δι-, ἀν-, ἐπ-, ἐπικατ-), μέλλ. ρίψω (και σύνθετ. ἀνα-), ἄορ. ἐρρίψα (και σύνθετ. δι-, ἀν-), παρακ. ἐρρίφα. Παθ. ρίπιτομαι (και σύνθετ. ἀπο-) και ριπιτοῦμαι, ἄορ. παθ. ῥ' ἐρρίφην (και σύνθετ. ἐξ-), παρακ. παθ. ἐρρίμμαι (και σύνθετ. ἀπ-, δι-). Τὸ μέσ. κατ' ἀνάλυσ. ριπιῶ ἐμαντόν. Τὸ ριπιῶ και διαρριπιῶ εἶναι ἀμεταβλ. και ἴσον μέσφ. Ῥημ. παράγ. ρῆρις και σύνθετον ρήρασπις.

ροφέω-ᾶ (ροφῶ) και καταροφῶ και ἄορ. ἀπερρόφησα μόνον
 ΑΝΟΜ. ΡΗΜ. ΚΑΙ ΟΝΟΜ. Γ. Δ. ΖΗΚΙΑΟΥ. 8

ῥώννυμι (ἐνδυναμώνω). Μόνον ὁ ἀόρ. ἐπέρρωσα, ὁ ἀόρ. παθ. καὶ ὡς μέσ. ἐρρώσθην (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἐπ-), ὁ παρακ. ἐρρωμαι, καὶ ὑπερσ. ἐρρώμην (καὶ σύνθετ. ὡς μέσ. ἐπ-). Ῥημ. ἐπίθ. ἄρρωστος καὶ εὐρωστος. Ῥημ. παραγ. ῥώμη.

Σ

σαλπίζω (σαλπίζω) καὶ ἀόρ. ἐσάλιγξα μόνον. Ῥημ. παραγ. σαλιγκτής.

σατραπεύω (εἶμαι σατράπης ἢ διοικῶ τι ὡς σατράπης) καὶ παρατ. ἐσατράπευον μόνον. Ῥημ. παραγ. σατραπεία.

σθέννυμι (σθῆνω) (καὶ σύνθετ. ἀπο-, κατα-), ἀόρ. ἐσθεσσα (καὶ σύνθετ. ἀπ-, κατ-). Παθ. ἀποσθέννυμαι καὶ κατασθέννυμαι, παρατ. ἀπεσθεννύμην, μέλλ. μέσ. ὡς παθ. ἀποσθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἀπεσθέσθην καὶ κατασθέσθην, ἀόρ. ἑ' ἐνεργ. ὡς παθητ. μόνον κατ' ἀπαρεμφ. ἀποσθῆναι, παρακ. ἐνεργ. ὡς παθ. ἀπέσθηκα καὶ ὑπερσ. ἐνεργ. ὡς παθ. ἀπεσθήκειν. Ῥημ. παραγ. σθεστήριος.

σέβω (σέβομαι) μόνον ὁ ἐνεστώσ (σπανίως) καὶ συνηθέστερον τὸ μέσ. σέβομαι, παρατ. ἐσεβόμην καὶ ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. σεφθεῖσι. Ῥημ. παραγ. σεμνός, σύνθετ. ἀσεθής, εὐσεθής.

σειώ (χλονῶ, ταράττω) (καὶ σύνθετ. δια-, προ-), παρατ. ἐσειον (καὶ σύνθετ. κατ-), ἀόρ. ἐσεισα (καὶ σύνθετ. ἀν-, δι-, κατ-). Παθ. σεῖομαι, ἀόρ. παθ. ἐσεισθην (καὶ σύνθετ. προεπαν-). Μέσ. ἀποσειομαι τι καὶ μέσ. ἀόρ. ἀπεσεισάμην τι. Ῥημ. ἐπίθ. διάσειστος. Ῥημ. παραγ. σεισμός.

σεμνύνω (κάμνω σεμνόν, καλλωπίζω) (καὶ σύνθετ. ἀπο-), παρατ. ἐσεμνύον. Μέσ. σεμνύομαι (=καμαρώνω) (καὶ σύνθετ. ὑπερ-), παρατ. ἐσεμνύομην καὶ ἀόρ. μέσ. ἐσεμνύομην.

σημαίνω (δίδω σημεῖον, προστάσσω, δηλῶ, σφραγίζω) (καὶ σύνθετ. προ-, ἐν-), παρατ. ἐσημαινον (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἐπ-, προ-), μέλλ. σημαῖω, ἀόρ. ἐσημήνα (καὶ σύνθετ. ἀπ-, δι-). Παθ. σημάτρομαι, ἀόρ. παθ. ἐσημάσθην (καὶ σύνθετ. κατ-, ὑπ-), παρακ.

παθ. *σεσήμασμαι* (καὶ σύνθετ. *κατα-*, *παρ-*). Μέσ. *ἐπισημαίνομαι* (= διὰ σημείου δηλῶ τι καὶ ἐγκρίνω) καὶ *ἐροσημαίνομαι* (= ἐνδείκνυμαι, ἐντυπῶ), παρατ. μέσ. *ἐπεσημαινόμεν* καὶ *ἀπεσημαινόμεν* τὲ (= ἐδήμευον), μέλλ. μέσ. *ἐροσηματοῦμαι*, ἀόρ. μέσ. *ἐσημηγάμεν* (καὶ σύνθετ. *ἀπ-*, *ἐν-*, *ἐπ-*, *κατ-*, *παρ-*, *συν-*).

σῆπω (σκαπίζω) καὶ *κατασῆπω* μόνον. Παθ. *σήπομαι* (καὶ σύνθετ. *ἀπο-*, *κατα-*), μέλλ. παθ. *ἅ' κατασαλήσομαι*, ἀόρ. παθ. *ἅ' ἐσάλην*, παρακ. *ἅ' ἐνεργ.* ὡς παθ. *ἀποσέσηπα*. Ῥημ. ἐπίθ. *ἄσηπτος*. Ῥημ. παρακ. *σῆψις*, *σαπρός*.

σειγᾶω - ᾶ (οὐδὲ ὁλως φθέγγομαι) (καὶ σύνθετ. ὑπο-), παρατ. *σειγῶν*, ἀόρ. *ἐσειγήσα* (καὶ σύνθετ. *κατ-*), παρακ. *σειγήσα*. Παθ. *σειγῶμαι*, μέλλ. παθ. *σειγηθήσομαι*, ἀόρ. παθ. *ἐσειγήθηγ*, παρακ. παθ. *σειγήμαι*, μετ' ὄλ. μέλλ. *σειγήσομαι*.

σένομαι (ἀποθετ. = βλάπτω) καὶ παρατ. *σεινόμεν*. Ῥημ. *παράγ. σίτος* (τό), σύνθετ. *σίτης*.

σειτέω - ᾶ (τρέφω). Μόνον σύνθετον *συσσιτέω - ᾶ* (εἰμὶ σύσσιτος, συντρέγω) καὶ *παρασιτέω* (εἰμὶ παράσιτος), παρατ. *συνεσίτου*, ἀόρ. *συνεσίτησα* καὶ *ἀποσυνεσίτησα* (= δὲν παρηυρέθη ἐν τῷ συσσιτίῳ), παρακ. *συσσιτέηκα*. Μέσ. *σιτοῦμαι* (τρώγω) καὶ παρατ. *σειτοῦμεν*. Ῥημ. παρακ. *σίτησις*.

σιωπάω - ᾶ (σιωπῶ, δὲν ὁμιλῶ) (καὶ σύνθετ. *κατα-*, ὑπο-), παρατ. *σιώπων*, μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. *σιωπήσομαι*, ἀόρ. *ἐσιώπησα* (καὶ σύνθετ. *ἀπ-*, *δι-*, *κατ-*), παρακ. *σειώπηκα* (καὶ σύνθετ. *ἀπο-*). Παθ. *σιωπῶμαι*, μέλλ. παθ. *σιωπηθήσομαι*, ἀόρ. παθ. *ἐσιωπήθην* (καὶ σύνθετ. *κατ-*) καὶ μέσ. ἀόρ. *κατεσιωπησάμεν*. Ῥημ. ἐπίθ. *κατασιωπητέον*.

σκάπτω (σκάπτω) (καὶ σύνθετ. *κατα-*, *ἀπο-*), παρατ. *ἐσκαπτον* (καὶ σύνθετ. *κατ-*), μέλλ. *σκάψω*, ἀόρ. *κατέσκαφα* (καὶ σύνθετ. *συγκατ-*), παρακ. *κατέσκαφα*. Παθ. *σκάπτομαι* (καὶ σύνθετ. *κατα-*), παρατ. *κατεσκαπτόμεν*, ἀόρ. παθ. *κατεσκάφην*, παρακ. παθ. *ἐσκαμμαι* (καὶ σύνθετ. *κατ-*). Ῥημ. παράγ. *κατασκαφή*.

σκεῦάννυμι (σχορπίζω). Μόνον σύνθετον *διασκεδάννυμι*, πα-

ρτ. κατεσκεδάγγνν, άόρ. διεσκέδᾶσα, κατεσκέδᾶσα καὶ ἀπεσκέδᾶσα. Μέσ. καὶ παθ. σκεδάννῃμαι (καὶ σύνθετ. δια-, ἀπο- ἐπι-), παρατ. μέσ. ἐσκεδαννύμην, άόρ. πθ. ὡς μέσ. ἐσκεδάσθην (καὶ σύνθετ. δι-), άόρ. μέσ. κατεσκεδασάμην τι καὶ ἀπεσκεδασάμην τι, παρακ. μέσ. καὶ παθ. ἐσκέδᾶσμαι (καὶ σύνθετ. δι-, κατ-), ὑπερσ. μέσ. διεσκεδάσμην. Ῥημ. ἐπίθ. σκεδαστός. Ἐντὶ τοῦ ἀποσκεδάννυσθαι λέγεται σπανίως καὶ ἀποσκίδνασθαι.

σκέπτομαι· ὄρα σκοπέω - ᾧ.

σκήπτω (στηρίζω, πίπτω εἰς τι μεθ' ὄρυθης, παραγγέλλω). Μόνον σύνθετον ἐπισκήπτω, παρατ. ἐπέσκηπτον καὶ κατέσκηπτον, μέλλ. ἐπισκήψω, άόρ. ἐπέσκηψα, ἐγκατέσκηψα καὶ ἀπέσκηψα. Μέσ. σκήπτομαι (=προφασίζομαι) (καὶ σύνθετ. ἐπι-), παρατ. μέσ. ἐσκηπτόμην (καὶ σύνθετ. ἐπ-), μέλλ. μέσ. σκήψομαι, άόρ. μέσ. ἐσκηψάμην (καὶ σύνθετ. ἐπ-, ἐνεπ-). άόρ. παθ. ἐπεσκήφθην, παρακ. μέσ. ἐπέσκημμαι. Ῥημ. παραγ. σκηπτός, σκήψις, ἐπισκήψις, σκηπτοῦχος.

σκοπέω - ᾧ (πικρατηρῶ, σκέπτομαι) (καὶ σύνθετ. ἐπι-, ἀνα-, δια-, προ-, περι-, συν-, ἐπανα-, συνδια-) καὶ σκοπέομαι-οῦμαι (καὶ σύνθετ. ἐπι-, δια-, κατα-, συνδια-), παρατ. ἐσκόπουν (καὶ σύνθετ. ἀπ-, δι-, ἐπ-, προ-, συνεπ-) καὶ ἐσκοπούμην (καὶ σύνθετ. δι-, ἐπ-), μέλλ. μέσ. σκέψομαι (καὶ σύνθ. δια-, ἐπι-, κατ-, ἐπανα-, συνεπ-), άόρ. μέσ. ἐσκεψάμην (καὶ σύνθετ. ἀν-, δι-, ἐπ-, κατ-, προ-, περι-, ἐπαν-, συνεπ-, συνδι-), παρακ. μέσ. ἐσκεμμασ (καὶ σύνθετ. ἐπ-). Παθ. σκοποῦμαι ὑπὸ τινος καὶ ἐπισκοποῦμαι (σπανίως), παρακ. παθ. προέσκεμμαι, ὑπερσ. παθ. προέσκεπτο μετ' ὄλ. μέλλ. παθ. ἐσκέψομαι. Ῥημ. ἐπίθ. ἀσκεπτος, ἀπρόσκεπτος, ἀνεπίσκεπτος, εὐσκεπτος, ἀπερίσκεπτος, ἀξιόσκεπτος, σκεπτός, -τέον, διασκεπτός, ἐπισκεπτός, -τέον, συσκεπτός. Τὸ μέσ. κατ' ἀνάλυσιν ἐπισκοπῶ ἐμαντόν. Ῥημ. παράγ. σκέψις, σκέμμα.

σκοτάζει (σκότος γίνεται). Μόνον σύνθετον συσκοτάζει καὶ συσκοτάζοντος, παρατ. συσκόταξε καὶ άόρ. συσκότασεν.

σκώπτω (περιπαίζω) (καὶ σύνθετ. ἐπι-), παρατ. ἐσκώπτον

(καὶ σύνθετ. ἐπ-), ἄορ. ἔσκαψα (καὶ σύνθετ. ἐπ-). Παθ. σκόπτομαι, παρατ. δισκοπτόμην, ἄορ. παθ. δισκώθημι καὶ ὑπερσ. παθ. δίσκοπτο. Ῥημ. καράγ. σκῶμμα.

σπάω-ῶ (ἔλκω, ἀνασπῶ) (καὶ σύνθετ. ἀνα-, ἀπο-, δια-, παρα-, περι-, συ-, ὑπο-), παρατ. συνέσπων καὶ ἐπέσπων, ἄορ. ἐσπᾶσα (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἀπ-, ἀντ-, δι-, ἐπ-), παρακ. ἀνέσπᾶκα. Μίσ. καὶ παθ. ἐπισπῶμαι (καὶ σύνθετ. συ-), καὶ παθ. διασπῶμαι καὶ κατασπῶμαι, παρατ. μίσ. καὶ παθ. ἀπεσπῶμην καὶ μέσ. παρεσπῶμην, μίσ. μέλλ. ἐπισπάσομαι, διασπάσομαι, μέλλ. παθ. διασπαθήσομαι, ἄορ. ἐσπᾶσώμην τι (καὶ σύνθετ. δι-, ἐπ-, παρα-, περι-, ὑπο-, συνεπ-), ἄορ. παθ. ἀπεσπάσθημι, διεσπάσθημι, κατεσπάσθημι, ἐπεσπάσθημι καὶ συγκατεσπάσθημι, παρακ. μέσ. ἐσπᾶσμαι, μίσ. καὶ παθ. διέσπᾶσμαι καὶ παθ. ἀνέσπᾶσμαι. Ῥημ. ἐπίθ. ἀνάσπαστος, ἀδιάσπαστος, σύσπαστος, ἐπερίσπαστος, κενυρόσπαστος. Ῥημ. καράγ. σπᾶσμα, σπασμός.

σπειράω-ῶ (συστρέφω). Παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις μόνον ὡς ἀποθετ. συσπειράωμαι (=συμμαζεύομαι), ἄορ. παθ. ὡς μέσ. συνεσπειράθημι καὶ παρακ. μέσ. συνεσπειράμαι.

σπείρω (σπείρω), μέλλ. σπειρῶ, ἄορ. ἐσπειρι (καὶ σύνθ. δι-κατ-). Μίσ. καὶ παθ. σπείρομαι (καὶ σύνθετ. δια-), παρατ. μέσ. διεσπειρόμην, ἄορ. παθ. καὶ ὡς μέσ. ἐσπᾶρην (καὶ σύνθετ. δι-), παρακ. μέσ. καὶ παθ. ἐσπᾶρμαι (καὶ σύνθετ. δι-) καὶ παθ. κατέσπαρμαι καὶ παρέσπαρμαι. Ῥημ. ἐπίθ. σπυρτός. Ῥημ. παραγ. σπέρμα, σπόρος, σπορά, ὁ σπορητός.

σπένδω (κάμνω σπονδήν) (καὶ σύνθετ. συ-), παρατ. ἐσπερδοῦν, ἄορ. ἐσπεισα (καὶ σύνθετ. ἀπ-). Μίσον σπένδομαι (κάμνω συνθήκας διὰ σπονδῶν) (καὶ σύνθετ. ἐπι-), παρατ. ἐσπερδοίμην, μέσ. μέλλ. σπείσομαι, ἄορ. μέσ. ἐσπεισάμην, παρακ. μέσ. καὶ παθ. ἐσπεισμαι, ὑπερσ. παθ. ἐσπειστο. Ῥημ. ἐπίθ. ἀσπειστος. Ῥημ. παραγ. σπορδῆ, σύνθετ. ἀσπορδος, ἐσπορδος, παράσπορδος.

σπεύδω (βιάζω τινά, συνήθ. ἀμεταβ. βιάζομαι, ταχύνω) (καὶ σύνθετ. ἐπ-, κατκ-), παρατ. ἐσπευδοῦν (καὶ σύνθετ. ἀπ-).

άντ-), μέλλ. σπεύσω (καὶ σύνθετ. ἐπι-), ἄορ. ἔσπευσα (καὶ σύνθετ. ἐπι-, συνεπ-). Ῥημ. πκρχγ. σπουδή.

σπουδάζω (μετὰ σπουδῆς ἀσχολοῦμαι, πονῶ, παρρασκευάζω, σπουδχιολογῶ) (καὶ σύνθετ. συ-), παρατ. ἐσπούδαζον (καὶ σύνθετ. συν-), μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. σπουδάσομαι, ἄορ. ἐσπούδασα, παρακ. ἐσπούδακα, ὑπερσ. ἐσπούδάκειν. Παθ. σπουδάζομαι καὶ παθ. πκρχκ. ἐσπούδᾶσμαι καὶ διεσπούδασμαι. Ῥημ. ἐπίθ. σπουδαστός, ἀξιοσπουδαστος, σπουδαστέος, -τέον. Ῥημ. παράγ. σπούδασμα, σπουδαστικός.

στέλλω (ἐνδύω, παρρασκευάζω, πέμπω). Σύνθετον μόνον ἀποστέλλω, ἐπιστέλλω, διαστέλλω, συστέλλω, περιστέλλω, προστέλλω, προσαποστέλλω, παρατ. ἀπέστελλον, ἀγέστελλον, ἐπέστελλον καὶ ξυγαπέστελλον, μέλλ. ἀποστελῶ, ἄορ. ἔστειλα (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἄν-, ἐπ-, περι-, συν-, συναπ-, προσεπ-, προαπ-), παρακ. ἀπέσταλκα, ἐπέσταλκα καὶ διαπεσταλκῶς ῶ, ὑπερσ. ἀπεστάλκειν καὶ ἐπεστάλκειν. Μέσ. καὶ παθ. στέλλομαι (καὶ σύνθετ. συ-), παθ. ἀποστέλλομαι καὶ ἐπιστέλλομαι, μέσ. ἀποθ. ἄποστέλλομαι, παρατ. παθ. ἀγέστελλόμεν καὶ ἀπετελλόμεν, μέλλ. παθ. ἀποσταλήσομαι, ἄορ. παθ. ἀπεστάλην (καὶ συναππροαπ-) καὶ ἐπεστάλην, ἄορ. μέσ. ὑπεστελλόμεν, παρακ. μέσ. ἔστᾶλμαι (= ἐνδεδύμικι) καὶ παθ. ἀπεστάλμαι, ἐπέστᾶλμαι (καὶ προσεπ-), συνἔστᾶλμαι καὶ μέσ. καὶ παθ. προσέστᾶλμαι, ὑπερσ. παθ. ἀπεστάλην. Ῥημ. πκρχγ. στολή, ἀναστολή, ἐπιστολή, στόλος, ἀπόστολος.

στενάζω (στενάζω, ἀναστενάζω). Μόνον ὁ μέλλ. στενάξω καὶ ἄορ. ἐστέναξα καὶ ἀγέστεναξα. Ῥημ. ἐπίθ. ἀστένακτος. Ῥημ. παράγ. στεναγμός. Ὁ ἐνεστώς ἀνκπληροῦται ὑπὸ τοῦ στένω.

στένω (στενάζω). Μόνον ὁ ἐνεστώς τὰ δὲ λοιπὰ ὑπὸ τοῦ στενάξω. Ῥημ. παράγ. στόνος.

στέργω (εὐχαριστοῦμαι, ἀρκοῦμαι, ἀγαπῶ), μέλλ. στέρξω, ἄορ. ἔστεργα. Παθ. στέργομαι. Ῥημ. ἐπίθ. στερχτέον. Ῥημ. παράγ. στοργή, ἀστοργος, γιλόστοργος.

στερέω - ῶ (ἀποστερῶ) (καὶ σύνθετ. ἀπο-) καὶ στερῖσκω

παρ. ἀπειστέρου, μέλλ. στερήσω (καὶ σύνθετ. ἀπο-), ἄδρ. ἐστέρησα (καὶ σύνθετ. ἀπ-, συναπ-), παρ. ἀπειστέρηκα. Παθ. στέρομαι (ὡς παρ. = εἶμαι ἐστερημένος) καὶ στερίσκομαι καὶ ἀποστεροῦμαι, παρ. ἐστερομένη καὶ ἀπεστερομένη, μέλλ. μέσ. ὡς παθ. στερήσομαι καὶ ἀποστερήσομαι (ὁ δὲ ἀποστερηθήσομαι ἐμφίβολος), ἄδρ. παθ. ἐστερήθη (καὶ σύνθετ. ἀπ-, προαπ-), παρ. παθ. ἐστέρημαι (καὶ σύνθετ. ἀπ-), ὑπερ. παθ. ἐστερήμην (καὶ σύνθετ. ἀπ-). Τὸ μέσον κατ' ἀνάλυσ. στερῶ ἑμαυτὸν καὶ ἀποστερῶ ἑμαυτὸν. Ῥημ. παράγ. στέρησις, ἀποστέρησις, ἀποστερητής.

στέφω (στεφανῶ) καὶ ἄδρ. ἔστεψα. Παθ. παρ. ἔστημαι καὶ κατέστημαι. Τὰ ἐλλείποντα ἀναπληροῦνται ὑπὸ τοῦ στεφανῶ. Ῥημ. παράγ. στέφ-ανος, στερφ-άνη.

στοχάζομαι (ἀποθ. σκοπεύω, ἐπιτυχάνω, εἰκάζω), παρ. ἐστοχαζόμην, μέλλ. μέσ. στοχάσομαι, ἄδρ. μέσ. ἐστοχαζάμην, παρ. μέσ. ἐστόχασμαι. Ῥημ. παράγ. στόχασις, στοχασμός, στοχαστικός.

στρατεύω (ἐκστρατεύω) (καὶ σύνθετ. ἐπι-, συ-, συνεπι-), παρ. ἐστράτεον (καὶ σύνθετ. ἐπ-, συν-, ἀντεπ-), μέλλ. στρατεύσω (καὶ σύνθετ. συ-, συνεπι-), ἄδρ. ἐστράτευσα (καὶ σύνθετ. ἐπ-, συν-, ἐξ-). Μέσ. στρατεύομαι (καὶ σύνθετ. ἐκ-, ἐπι-, ἀντι-, συ-), παρ. μέσ. ἐστρατεύμην (καὶ σύνθετ. συν-), μέλλ. μέσ. στρατεύσομαι (καὶ σύνθετ. συ-), ἄδρ. μέσ. ἐστρατεύσάμην (καὶ σύνθετ. ἐξ-, ἐπ-, συν-), παρ. μέσ. ἐστράτευμαι (καὶ σύνθετ. ἐξ-, συν-), ὑπερ. μέσ. ἐστρατεύμην. Παθητ. δὲ στρατεία γίγνεται. Ῥημ. ἐπίθ. ἀστράτευτος καὶ ἐκστρατευτέον. Ῥημ. παράγ. στρατεία, στράτευμα, ἐπιστρατεία, συστρατεία, στρατεύσιμος.

στρατηγέω-Ω (εἶμι στρατηγός) (καὶ σύνθετ. ἀντι-), παρ. ἐστρατήγουν (καὶ σύνθετ. ὑπ-), μέλλ. στρατηγήσω, ἄδρ. ἐστρατήγησα (καὶ σύνθετ. συν-), παρ. ἐστρατήγηκα, μετ' ὄλ. μέλλ. ἐστρατηγηκῶς ἔσομαι. Παθ. στρατηγοῦμαι καὶ παθ. παρ. τὰ ἐστρατηγημένα. Ῥημ. ἐπίθ. ἀστρατήγητος καὶ στρατηγητέον. Ῥημ. παράγ. στρατήγημα.

στρα στρατόπεδον, συγκατασκηνώ τὸν στρατόν, ἀμεταβ. δὲ τικηνῶ που μετὰ τοῦ στρατοῦ) (καὶ σύνθετ. ἀντι-), παρατ. ἑστρατοπέδευον, ἄορ. ἑστρατοπέδευσα (καὶ σύνθετ. ἐν-, κατ-, περι-). Μέσ. καὶ παθ. στρατοπεδεύομαι (καὶ σύνθετ. ἀντι-), παρατ. ἑστρατοπεδεύμην (καὶ σύνθετ. κατ-), μέλλ. μέσ. στρατοπεδεύσομαι, ἄορ. μέσ. ἑστρατοπεδευσάμην (καὶ σύνθετ. κατ-, περι-), παρακ. μέσ. ἑστρατοπέδευμαι (καὶ σύνθετ. ἀντι-, περι-), ὑπερσ. μέσ. ἑστρατοπεδεύμην. Ὡς ἀποθετ. εἶναι τὸ ἀποστρατοπεδεύομαι (=μικρὰν στρατοπεδεύομαι) καὶ μεταστρατοπεδεύομαι (=μετατίθημι τὸ στρατόπεδον), παρατ. ἀπεστρατοπεδεύμην καὶ συνεστρατοπεδεύμην (=ἡμοῦ ἑστρατοπέδευον), ἄορ. μέσ. ἀπεστρατοπεδευσάμην, ἐξεστρατοπεδευσάμην (=ἐξω ἑστρατοπέδευσα) καὶ μετστρατοπεδευσάμην, παρακ. μέσ. ἐξεστρατοπέδευμαι. Ῥημ. παράγ. στρατοπεδία, στρατοπεδευσις.

στρεβλόω - ὠ (βατανίζω διὰ τῆς στρέβλης, βασιανιστικῶ ὄργάνου) καὶ ἄορ. ἐστρέβλωσα (καὶ σύνθετ. δι-). Παθ. στρεβλόμαι, μέλλ. μέσ. ὡς παθ. στρεβλώσομαι, ἄορ. παθ. ἐστρεβλώθη.

στρέψω (στρέψω τι, γυρίζω) (καὶ σύνθετ. ἀνα-, ἀπο-, δια-, ἐπι-, μετα-, παρα-, ὑπο-), παρατ. ἔστρεφον (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἐπ-, μετ-), μέλλ. ἀποστρέψω, διαστρέψω καὶ ἐπιστρέψω, ἄορ. τρέψα (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἀπ-, ἀντι-, ἐπ-, ἐπαν-, κατ-, μετ-, συν-, ὑπ-). Μέσ. καὶ παθ. στρέφομαι (καὶ σύνθετ. ἐπι-, ἀνα-,

κατα-, περι-, μετα-, ὑπο-, δια-, ἐπανα-, συγκατα-), παρατ. ἑστρεφόμεν (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἀν-, συν-, κατ-, περι-), μέλλ. μέσ. ἀποστρέφομαι καὶ καταστρέφομαι, μέλλ. παθ. ἀναστραφήσομαι καὶ μεταστραφήσομαι, ἄορ. παθ. μέσ. κατεστρεφάμην (καὶ συγκατ-) ἄορ. παθ. καὶ ὡς μέσ. ἐστράφην (καὶ σύνθετ. μετ-, συν-, ὑπ-, ἀπ-, ἀν-, ἐπ-, κατ-), ἄορ. παθ. σπικνίως στρεφθεῖς, παρακ. παθ. ἑστραμμαι (καὶ σύνθετ. δι-, κατ-, συν-, ἀν-, περι-, ἀντι-) καὶ μέσ. ἀπέστραμμαι, κατέστραμμαι, συνεστραμμαι, ὑπερσ. παθ. κατεστράμμην καὶ μέσ. συνεστράμμην, μετ' ὄλ. μέλλ. μέσ. κατεστραμμένος εἶσομαι. Ῥημ. ἐπίθ. στρεπτός, ἀναστρεπτός.

Τὸ μέσ καὶ στρέφω ἑμαυτὸν. Τὸ δὲ στρέφω ἐνίοτε = στρέφομαι.
 Ῥημ. παράγ. στροφή, ἀναστροφή, ἀποστροφή, ἐπιστροφή, κατα-
 στροφή, μεταστροφή, περιστροφή, συστροφή, ὑποστροφή.

στρώννυμι (στρώνω), παρατ. κατεστρώννῶν, ἀόρ. ἐστόρῃσα-
 Παθ. ὑποστόρνῃμαι, παρακ. καθ. ἐστρωμαι. Ῥημ. ἐπίθ. ἀστρω-
 τος. Ῥηγ. παράγ. στρώμα, στρωμνή, στρωματόδεσμος.

συλάω-ᾶ (ξεγυμνῶνω φονευθέντα πολεμιστήν, λεηλατῶ,
 κλέπτω, κουρσεύω) (καὶ σύνθετ. ἀπο-), μέλλ. συλήσω, ἀόρ. ἐσύ-
 λησα, παρακ. σεσύληκα. Παθ. συλῶμαι (καὶ σύνθετ. περι-), ἀόρ.
 παθ. ἐσυλήθην, παρακ. παθ. σεσύλημαι, ὑπερσ. παθ. ἐσεσυλήμην.
 Ῥημ. παράγ. σύλησις.

συμμάχῃω-ᾶ (εἶμαι σύμμαχος), παρατ. συνεμάχουν, μέλλ.
 συμμαχήσω, ἀόρ. συνεμάχησα. Παθ. συμμαχία γίγνεται καὶ
 πρᾶττεται.

συρίττω (συρίζω), παρατ. ἐσύριττον (καὶ σύνθετ. ἐξ-) καὶ
 ἀόρ. ἐσύριξα. Ῥημ. παραγ. σύριξ, συριγμός.

σφαγιαζομαι (θύω, σφάζω θύμκτα) ἀποθετ. μέσ. μετ' ἐνεργ.
 διαθέσ. καὶ σπανίως ὡς παθ. χίμαιρα σφαγιαζεται, παρατ. ὡς
 ἐνεργ. ἐσφαγιαζόμεν, ἀόρ. μέσ. ἐσφαγιάσμεν (καὶ σύνθετ. ἐπ-).

σφάλλω (κάμνω τινὰ νὰ σφάλληται, κλονῶ, ταραττώ), μέλλ.
 σφαλλῶ, ἀόρ. ἐσφαλα (καὶ σύνθετ. ἀν-). Μέσ. σφάλλομαι, πα-
 ρατ. μέσ. ἐσφαλλόμεν, μέλλ. σφαλήσομαι καὶ σπανίως σφαλοῦ-
 μαι, ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ἐσφάλην (καὶ σύνθετ. ἀπ-, δι-), παρακ.
 μέσ. ἐσφάλμαι (καὶ σύνθετ. ἀπ-, παρ-). Παθ. σφάλλομαι (=
 κλονοῦμαι), ἀόρ. παθ. ἐσφάλην (= ἠττήθην), παρακ. παθ. ἐσφάλ-
 μαι (ἠττημαι, βέβλαμμαι) ὑπερσ. παθ. ἐσφάλμην. Ῥημ. παραγ.
 σφάλμα, σφαλερός, ἀσφαλής, ἐπισφαλής.

σφάττω (σφάζω) (καὶ σύνθετ. ἀπο-, προ-), παρατ. ἐσφαττον
 (καὶ σύνθετ. ἀπ-) καὶ σπαν. ἐσφαζον, ἀόρ. ἐσφαξα (καὶ σύνθετ.
 ἀπ-, ἐπ-). Παθ. σφάττομαι καὶ μέσ. καὶ παθ. ἀποσφάττομαι,
 μέλλ. παθ. ἀποσφαγήσομαι καὶ ἐπισφαγήσομαι, ἀόρ. παθ. ἀπε-
 σφάγην, ἐπεσφάγην καὶ κατεσφάγην, παρακ. παθ. ἐσφαγμαί. Τὸ
 μέσ. κατ' ἀνάλυσ. σφάττω ἑμαυτὸν (καὶ σύνθετ. ἀπο-, ἐπι-).
 Ῥημ. παράγ. σφαγή, σφάγιον.

σφετερίζω (σφετερίζομαι, οικειοποιούμαι) και άόρ. *έσφετερίσασα*. Μέσ. *σφετερίζομαι* και μέσ. άόρ. *έσφετερισάμην*.

σφραγίζω (επιβάλλω σφραγίδα). Παρά τοίς Ἀττικοίς πέζολόγοις μόνον ώς άποθετ. τó μέσ. *έπισφραγίζομαι* (και σύνθετ. προσεπ-), άόρ. μέσ. *έσφραγισάμην* (και σύνθετ. έπ-). Παθ. μόνον άόρ. *έπισφραγίσθην* και παθ. παρακ. *κατεσφράγισμαι* και προσεσφραγισμένος. Ῥημ. επίθ. *σφραγιστός*.

σχετλιάζω (νομίζωv έμαυτόv σχέτλιον, άθλιον, ταλαίπωρον άγανακτώ, μεμφιμοιρώ), παρατ. *έσχετλιάζον*, μέλλ. *σχετλιάσσω* και άόρ. *έσχετλιάσα*. Ῥηγ. παραγ. *σχετλιασμός*.

σχίζω (διαχωρίζω, διαιριώ, κόπτω), παρατ. *έσχιζον*, μέλλ. *κατασχίσω*, άόρ. *έσχισα* (και σύνθετ. δι-, κατ-). Μέσ. και παθ. *σχίζομαι* (και σύνθετ. δια-, άπο-), παρατ. παθ. *άπεσχιζόμην* και μέσ. *περιεσχιζόμην*, μέλλ. παθ. *διασχιθήσομαι*, άόρ. παθ. *έσχισθην*, όστις και ώς μέσ. (= διεφώνησα, διηρέθην) και παθ. και μέσ. *δισχισθην*, παρακ. παθ. *έσχισμαι* (και σύνθετ. δι-, άπ-), μετ' όλ. μέλλ. *δισχισμένος έσομαι*. Ῥημ. επίθ. *σχιστός*, *έσχιστος*, *όλόσχιστος*. Ῥημ. παραγ. *σχισίς*.

σχολάζω (άργώ, εύκαιριώ και άσχοιούμαι περί τι), παρατ. *έσχόλαζον*, άόρ. *έσχόλασα*, παρακ. *έσχόλακα*.

σώζω (σώζω, έλευθεριώ, διαφυλάττω, διατηριώ) (και σύνθετ. δια-, έκ-, άνα-, συνδια-), παρατ. *έσφάζον* (και σύνθετ. δι-), μέλλ. *σώσω* (και σύνθετ. δια-, σύνδια-), άόρ. *έσφασα* (και σύνθετ. δι-, άπ-, άν-, περι-, έξ-, συναν-, συνδι-, συνεξ-), παρακ. *σέσφακα* (και σύνθετ. δια-), ύπερπ. *σσεσφάκως ήν* και *δισσεσφάκειν*, μετ' όλ. μέλλ. *δισσεσφάκως έσομαι*. Μέσ. και παθ. *σώζομαι* (και σύνθετ. δια-, άνα-), παρατ. μέσ. και παθ. *έσφάζομην* (και σύνθετ. δι-), μέλλ. παθ. και ώς μέσ. *σώθησομαι* (και σύνθετ. δια-), μέλλ. μέσ. *διασώσομαι* τι και *άνασώσομαι* τι, άόρ. παθ. και ώς μέσ. *έσώθην* (και σύνθετ. δι-, άπ-, άν-, περι-), άόρ. μέσ. *δισσώσάμην* τι και *άνεσώσάμην* τι, παρακ. μέσ. και παθ. *σέσωμαι* και *σέσφασμαι* κτλ. *σέσεται* και *σέσφασται* (και σύνθετ. δι-), ύπερπ. *έσέσωτο* ή *έσέ-*

σωστο. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. καὶ σφίζω ἑμαυτόν. Ῥημ. ἐπίθ. διασω-
στέον. Ῥημ. παρκαγ. σῶμα, σωτήρ. ἄσωτος.

ΣΗΜ. Γίγνεται ἐκ δύο βημάτων σφίζω καὶ τοῦ ποιητ. σώω, διὰ τοῦτο
ὁ παθ. μέλλ. σωθήσομαι, ὁ ἀόρ. ἐσώθην καὶ ὁ παρκαγ. σέσωμαι, σὼ μα,
σωτήρ, ἄσωτος εἶναι ἀνυπόγραφοι.

σωφρονέω-ᾶ (εἰμί σῶφρων, φρόνιμος, ἐγκρατής), παρκατ.
ἐσωφρόνουν, μέλλ. σωφρονήσω, ἀόρ. ἐσωφρόνησα, παρκατ. σεσω-
φρόνηκα. Πκθ. παρκατ. τὰ σεσωφρονημένα (= τὰ μετὰ σωφρο-
σύνης πεπραγμένα). Ῥημ. παρκαγ. σωφρόνημα, σωφρονητικός.

σωφρονέζω (ποιῶ τινα σῶφρονα) καὶ ἀόρ. ἐσωφρόνισα. Ἄόρ.
παθ. ἐσωφρορίσθην καὶ παθ. παρκατ. σεσωφρόνισμαι. Ῥημ. πα-
ρκαγ. σωφροριστήριον, σωφροριστής, σωφροριστής.

Τ

ταλαιπωρέω-ᾶ (= χάνω τινὰ ταλαιπίωρον, καταπονῶ,
ἀμεταβ. δὲ = κακοπαθῶ) (καὶ σύνθετ. ἐπι-, προσ-, συνδια-),
παρκατ. ἐταλαιπώρουν, ἀόρ. ἐταλαιπώρησα, παρκατ. τεταλαιπώ-
ρηκα. Μέσ. καὶ παθ. ταλαιπωροῦμαι, παρκατ. μέσ. ἐταλαιπω-
ροῦμην, ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ἐταλαιπωρήθην, παρκατ. μέσ. καὶ παθ.
τεταλαιπώρημαι.

ταμιεύω (εἰμί ταμίης), παρκατ. ἐταμιέουν, μέλλ. ταμιεύσω
καὶ ἀόρ. ἐταμιέουσα. Μέσ. ταμιεύομαι τι (φειδωλῶς μεταχειρίζο-
μαί τι) (καὶ σύνθετ. δια-) καὶ παθ. «δύναμις ταμιενομένη»,
ἀόρ. μέσ. ἐταμιεύσάμην, παρκατ. μέσ. τεταμιεύμαι τι. Ῥημ. ἐπίθ.
ἀταμιέντος. Ῥημ. παρκαγ. ταμῖαι, ταμιένμα, ταμιῶν.

τρύττω (εἰς ταραχὴν ἐμβάλλω τι) (καὶ σύνθετ. συν-, δια-),
παρκατ. ἐτάραττον (καὶ σύνθετ. δι-), μέλλ. συνταράξω, ἀόρ. ἐτά-
ραξα (καὶ σύνθετ. συν-, ἀν-). Μέσ. καὶ παθ. ταραττομαι (καὶ
σύνθετ. δια-, ἐκ-, συν-), παρκατ. μέσ. καὶ παθ. ἐταραττόμην, μέλλ.
μέσ. ταραξομαι, ἀόρ. παθ. καὶ ὡς μέσ. ἐταράχθην (καὶ σύνθετ.
συν-), παρκατ. μέσ. καὶ παθ. τετάραγμαί (καὶ σύνθετ. ἀνα-, συν-,
δι-), ὑπερσ. μέσ. καὶ παθ. ἐτεταράγμην. Ῥημ. ἐπίθ. ἀτάρα-

κτος. Τὸ μέσ. καὶ κατ' ἀνάλυσ. *ταράττω ἑμαυτὸν*. Ῥημ. παράγ. *ταραγή, τάραχος*.

τάττω (βάλλω εἰς τάξιν, τακτοποιῶ, παρατάττω, προσδιορίζω (καὶ σύνθετ. δια-, ἐπι-, προσ-, παρα-, συν-), παρατ. *ἔταττον* (καὶ σύνθετ. δι-, ἐπ-, προσ-, παρ-, συν-, κατ-, συνεξ-, ἀντιπαρ-), μέλλ. *τάξω* (καὶ σύνθετ. δια-, ἐπι-, προσ-), ἄορ. *ἔταξα* (καὶ σύνθετ. δι-, ἐπ-, προσ-, παρ-, συν-, κατ-, προ-, ἀντ-, ἀπ-, ἀνασυν-), παρακκ. *τέταχα* (καὶ σύνθετ. συν-), ὑπερσ. *ἔπετετάχειν*. Μέσ. καὶ παθ. *τάττομαι* (καὶ σύνθετ. ἐπι-, προσ-, παρα-, μετα-, ἀντι-, ἴκ-, συν-, ἀντιπαρ-, συμπαρα-), παρατ. μέσ. *ἐταττόμην* (καὶ σύνθετ. συν-, παρ-, ἀντ-, ἀντιπαρ-), παρατ. παθ. *προεταττόμην*, μέλλ. μέσ. *παρατάξομαι*, μέλλ. παθ. *ἐπιταχθήσομαι καὶ προσταχθήσομαι*, ἄορ. μέσ. *ἐταξάμην* (καὶ σύνθετ. δι-, ἐν-, ἐπ-, ἀντ-, προ-, παρ-, ἔξ-, συν-, μετ-, κατ-, συμπαρ-, ἀντιπαρ-), ἄορ. παθ. *ἔτάχθην* (καὶ σύνθετ. δι-, συν-, προσ-, ἐπ-, προ-), ὅστις κείτται καὶ ὡς μέσος (= ἔταξα ἑμαυτὸν καὶ σύνθετ. ἀντ-, παρ-, συν-), παρακκ. μέσ. καὶ παθ. *τέτάγμαι* (καὶ σύνθετ. ἐπι-, προσ-, παρα-, ἀντι-, συν-, ἐν-, προ-), ὑπερσ. μέσ. καὶ παθ. *ἐτετάγμην* (καὶ σύνθετ. δι-, ἐπ-, προσ-, συν-, παρ-, ἀντ-), μετ' ὄλ. μέλλ. *τετάξιμαι* (καὶ σύνθετ. προσ-). Ῥημ. ἐπ. *τακτός, ἀτακτος, εὐτακτος, δύστακτος, ἀσύστακτος, ἀνεπίτακτος, τακτέος, προτακτέον, προστακτέον*. Τὸ μέσ. καὶ κατ' ἀνάλυσ. *τάττω ἑμαυτὸν*. Ῥημ. παράγ. *ταγός, τάξις, τάγμα, σύνταξις, σύνταγμα, πρόσταξις, πρόσταγμα, ἐπίταξις, παράταξις*.

ταχύνω (κάμνω τι ταχέως, σπεύδω) καὶ παρατ. *ἐπετάχονον* μόνον.

τείνω (τεντώνω) (καὶ σύνθετ. ἀπο-, ἐπι-, ἐν-, ἀνα-, περι-, ἀντι-, παρα-, δια-, ὑπο-, ἐκ-, συν-, προ-, κατα-, ὑπερ-), παρατ. *ἔτεινον* (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἐν-, ἐπ-, ἔξ-, κατ-, ὑπερ-), μέλλ. σύνθετος — *τεῖνω* (μετὰ τῆς ἀντί, ἀπό, ἐν, καὶ σύν), ἄορ. σύνθετος — *δεινα* (μετὰ τῆς ἀνά, ἀντί, ἀπό, ἐκ, ἐν, ἐπί, κατά, παρά, πρό, συν, ὑπέρ, ὑπὸ καὶ τῶν ἀντιπρο-, ἀντιπαρ-, ἀντικατ-, προσ-), παρ. ἀ. *ἀποτέταχα*. Παθ. *τείνομαι* (καὶ σύνθετ. κατα-,

παρκα-, ἐκ-), μέσ. και παθ. σύνθετον — *τείρομαι* (μετά τῆς σύν, πρό, ἐν, ἐπί) και μέσον σύνθετον — *τείρομαι* (μετά τῆς ὑπό, διά, ἀνά, ὑπερδία-), παρκατ. παθ. *ἐτειρόμην* (και σύνθετ. ἐπάν-), παρκατ. μέσ. *προυτειρόμην*, μέλλ. παθ. *παραταθήσομαι*, μέλλ. μέσ. *παρατεροῦμαι και προτεροῦμαι*, ἀόρ. παθ. σύνθετος — *ἐτάθην* (μετά τῆς ἐν, παρὰ, περί), και ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. *ἐπετάθην και ἐξετάθην*, ἀόρ. μέσ. σύνθετος — *ἐτεινάμην* (μετά τῆς ἀνά, διά, ἐν, πρό, ὑπό), παρκακ. παθ. *τέτᾶμαι* (και σύνθετ. ἐν-, παρκα-, ἀπο-, ἐπι-) και μέσ. και παθ. σύνθετος — *τέτᾶμαι* (μετά τῆς διά, σύν, ἐκ, ἀνά), ὑπερσ. παθ. σύνθετος — *ἐτετάμην* (μετά τῆς ἀπό, ἐπί, παρὰ). Ῥημ. ἐπίθ. *ἐκτατός, συντατέος*. Τὸ μέσ. αὐτοπαθές και *συντείνω ἑμαυτόν*. Ῥημ. παρὰγ. *ἐντασις, ἐπίτασις, ἔκτασις, τόπος και σύνθετ. ἀτενής, ἔντορος, σύντορος*.

τεκμαίρομαι (ἀποθετ. = συμπεραίνω) (και σύνθετ. συν-), παρκατ. *ἐτεκμαιρόμην*, μέλλ. *τεκμαροῦμαι*, ἀόρ. μέσ. *ἐτεκμηράμην* (και σύνθετ. συν-). Ῥημ. ἐπίθ. *ἀτέκμαρτος, ἀξιοτέκμαρτος*. Ῥημ. παρὰγ. *τέκμαρσις*.

τεκταίνομαι (ἀποθετ. = κατασκευάζω), παρκατ. *ἐτεκταιρόμην* (και σύνθετ. συν-), ἀόρ. μέσ. *ἐτεκτηνάμην* (και σύνθετ. συν-). Ὁ ἐνεστώσ σπανίως και ὡς παθ. τὰ *τεκταιρόμενα*.

τελευτάω - ᾶ (τελειώνω, ἀποθνήσκω) (και σύνθετ. ἀπο-), παρκατ. *ἐτελεύτων*, μέλλ. *τελευτήσω*, ἀόρ. *ἐτελεύτησα* (και σύνθετ. ἐν-), παρκακ. *τετελεύτηκα*, ὑποτ. *τετελευτηκῶς ᾶ*, εὐκτ. *τετελευτηκῶς εἶην*, ὑπερσ. *ἐτετελευτήκειν και τετελευτηκῶς ἦν*. Παθ. *τελευτῶ ὑπό τινος και μέλλ. μέσ. ὡς παθ. τελευτήσομαι*. Τὸ μέσ. αὐτοπαθές *τελευτῶ ἑμαυτόν*.

τελέω-ᾶ (ἐκτελῶ, φέρω τι εἰς πέρας, πληρώνω, δαπανῶ) (και σύνθετ. ἀπο-, δια-, συν-, ὑπο-, ἐκ-, ἐπι-, συναπο-, συνδια-), παρκατ. *ἐτέλων* (και σύνθετ. ἀπ-, ἐπ-, προ-, δι-, συν-, δι-), μέλλ. *τελέω* (και σύνθετ. συν-, δια-, ἀπο-, συνδια-), ἀόρ. *ἐτέλεσα* (και σύνθετ. ἀπ-, ἐπ-, προ-, δι-), παρκακ. *τετέλεκα* (και σύνθετ. δια-, ἀπο-), ὑπερσ. *προστετελέκειν*. Παθ. *τελοῦμαι* (και σύνθετ. ἀπο-, ἐπι-, εἰς-, συν-), παρκατ. παθ. *ἐτελούμην*, μέλλ. παθ. *ἀποτελε-*

θήσομαι, ἄορ. παθ. ἐτελέσθην (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἐπ-, ἐξ-), ἄορ. μέσ. ἐτελεσάμην (καὶ σύνθετ. ἐπ-, ἀπ-), παρακ. παθ. τετέλεσμαι (καὶ σύνθετ. ἀπο-, ἐπι-), ὑπερσ. παθ. ἀπετετελέσμην καὶ ἐπετετελέσμην. Ῥημ. ἐπίθ. ἀτέλεστος καὶ ἐπιτετελεστέος. Ῥημ. παραγ. τελετή, τελεστήρια, τελεστικάς.

τέμνω (κόπτω) (καὶ σύνθετ. ἀπο-, συν-, ἐν-, δια-, κατα-, ἐπι-κατα-), παρατ. ἔτεμον (καὶ σύνθετ. κατ-, ἐξ-), μέλλ. τεμῶ (καὶ σύνθετ. δια-), ἄορ. ἔτεμον (καὶ σύνθετ. ἀπ-, συν-, δι-, κατ-, ἐξ-, ἐπ-, ὑπ-), παρακ. σύνθετος — τέτμηκα (μετὰ τῆς ἀπό, ἀνά, διὰ, ἐπί). Παθ. τέμνομαι (καὶ σύνθετ. ἀπο-, περι-, ἐκ-) καὶ μέσ. τέμνομαι τι (καὶ σύνθετ. ἀπο-, ὑπο-), παρατ. παθ. ἐτεμνόμην (καὶ σύνθετ. ἀπ-), παρατ. μέσ. ὑπετεμνόμην, μέλλ. παθ. ἀποτμηθήσομαι, μέλλ. μέσ. ὑποτεμοῦμαι, ἄορ. παθ. ἐτμήθην (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἐξ-), μέσ. ἄορ. ἔτεμνόμην (καὶ σύνθετ. ἀπ-), παρακ. παθ. τέτμημαι (καὶ σύνθετ. ἀπο-, κατα-, συν-, ὑπο-, ἐγκατα-), ὑπερσ. παθ. ἐτετμήμην (καὶ σύνθετ. κατ-), μετ' ὄλ. μέλλ. ἐκτετμήσομαι. Ῥημ. ἐπίθ. ἀτμητος, νεότμητος, τμητέος καὶ ἀποτμητέος. Ῥημ. παραγ. τμήμα, τμησις, τομή, ἀποτομή, ἐπιτομή, σύντομος, ἀπότομος.

τέρπω (εὐφραίνω), μέλλ. τέρψω καὶ ἄορ. ἔτερψα. Μέσ. τερπομαι, ἄορ. παθ. ὡς μέσ. ἐτέρψθην. Ῥημ. παράγ. τέρψις, τερπός.

τεχνάομαι = ὤμαι (μετὰ τέχνης κατασκευάζω, τεχνάσματα μεταχειρίζομαι) ἀποθετ. μετ' ἐνεργ. διαθ., παρατ. ἐτεχνώμην καὶ ἄορ. μέσ. ἐτεχνώσάμην (καὶ σύνθετ. ἐξ-). Παθ. μόνον τὸ τεχνῶτο (= κατασκευάζοιτο ὑπὸ τεχνίτου). Ῥημ. παράγ. τέχνημα.

τήκω (λυώνω) (καὶ σύνθετ. ἀπο-, κατα-, συν-), παρατ. περιέτηκα, ἄορ. ἐξέτηξα, συνέτηξα καὶ περιέτηξα, παρακ. τέτηκα ὡς παθ. ἢ μέσ. (καὶ σύνθετ. ἐν-), ὑπερσ. ὡς παθ. ἢ μέσ. ἐπέτηκειν. Παθ. τήκομαι (καὶ σύνθετ. κατα-, συν-, δια-), ἄορ. παθ. ἐτάκη, (καὶ σύνθετ. συν-) καὶ σπαν. ἐτήχθην. Ῥημ. ἐπίθ. τηκτός καὶ ἀτηκτος

τηρέω - ὤ (παρκτηρῶ, φυλάσσω, καιροφυλακῶ) (καὶ σύνθετ. πι-, παρ-, συμπαρα-), παρ. ἐτήρου (καὶ σύνθετ. ἐπ-, δι-) μέλλ. τηρήσω, ἄορ. ἐτήρησα (καὶ σύνθετ. ἐπ-, δι-). Παθ. τηροῦμαι, παρ. παθ. ἐτηρούμην, μέσ. μέλλ. τηρήσομαι, ἄορ. παθ. ἐτηρήθην (καὶ σύνθετ. δι-), παρ. παθ. τετήρημαι. Ῥημ. ἐπίθ. τηρητέον. Ῥημ. παράγ. τήρησις.

τέθημεν Ὅρα Ἑμ. Μεγάλ. Ἑλλ. Γραμμ. σ. 144—145.

τέκτω (γεννῶ) (καὶ σύνθετ. ἐν-, ἀπο-, συναπο-), παρ. ἐτεκτον (καὶ σύνθετ. ἐν-), μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. τέξομαι, ἄορ. ἔτεκον (καὶ σύνθετ. ἐν-), παρ. ἔ' τέτοκα (καὶ σύνθετ. ἐκ-), τὰ δὲ λοιπὰ συμπληροῦνται ὑπὸ τοῦ γεννῶ. Ῥηγ. παράγ. τόκος, τέκνον, τοκ-εὺς, σύνθετος δὲ πρωτοτόκος (γυνή), πρωτότοκος (υἱός).

τέλλω (μαθῶ). Μόνον ὁ ἐνεστώς σύνθετος ἐκτίλλω

τιμάω - ὤ. Ὅρα Ἑμ. Μεγάλ. Ἑλλ. Γραμμ. σ. 134—135.

τιμωρέω - ὤ (βοηθῶ καὶ κολάζω), παρ. ἐτιμῶρου, μέλλ. τιμωρήσω, ἄορ. ἐτιμώρησα (καὶ σύνθετ. προ-), παρ. τετιμώρηκα, μετ' ὄλ. μέλλ. τετιμωρηκῶς ἔσομαι Μέσ. τιμωροῦμαι τινα (=κολάζω τινὰ βοηθῶ ἐμαυτῶ), παρ. μέσ. ἐτιμωρούμην, μέσ. μέλλ. τιμωρήσομαι, ἄορ. μέσ. ἐτιμωρησάμην (καὶ σύνθετ. ἀντ-, προ-), παρ. μέσ. τετιμώρημαι, ὑπερσ. μέσ. ἐτετιμωρήμην καὶ τετιμωρημένος ἦν. Παθ. μέλλ. τιμωρηθήσομαι ὑπὸ τινος, ἄορ. παθ. ἐτιμωρήθην, παρ. παθ. τετιμώρημαι, ὑπερσ. παθ. ἐτετιμωρήμην, μετ' ὄλ. μέλλ. τετιμωρημένος ἔσομαι. Ῥημ. ἐπίθ. ἀτιμώρητος, τιμωρητέος-τέον. Ῥημ. παράγ. τιμώρημα, τιμώρησις.

τίνω (πληρώνω, ἀποδίδω τὰ ἴσα) (καὶ σύνθετ. ἀπο-, ἐκ-), παρ. ἀπέτινον; μέλλ. τίσω (καὶ σύνθετ. ἀπο-, ἐκ-, συνεπ-), ἄορ. ἔτισα (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἐξ-, ἐναπ-, προσεξ-), παρ. ἐκτέτικα. Ἄορ. μέσ. ἐτισάμην καὶ ἀπετισάμην. Παθ. ἄορ. ἐξετίσθην καὶ ἀπετίσθην, παρ. παθ. ἐκτέτισμαι, ὑπερσ. παθ. ἐξετετιστο. Ῥημ. ἐπίθ. ἀποισιτέον. Ῥημ. παράγ. τίσις, ἐκτισμα, ἐκτισσις.

τιτρώσκω (πληγῶνω), παρ. ἐτίτρωσκον, μέλλ. κατατρώ-

σω, ἄορ. ἔτρωσα (καὶ σύνθετος κατ-, συν-). Παθ. τιτρώσκομαι, παρατ. παθ. ἐτιτρώσκομαι, μέλλ. παθ. τρωθήσομαι, ἄορ. παθ. ἐτρώθη, παρακ. παθ. τίτρωμαι (καὶ σύνθετ. κατα-), ὑπερσ. παθ. ἐτιτρώμην. Ῥημ. ἐπίθ. τρωτός, ἄπρωτος.

[τλάω-ᾶ] = ἀνέχομαι, ὑποφέρω, τολμᾶ. Μόνον ὁ ἄορ. ἔ' ἔκλιν, ἀπαρεμφ. ἀνατλήναι, Ῥημ. παράγ. τλήμων.

τολμιάω-ᾶ (ἔχω τόλμην, δὲν φοβοῦμαι) (καὶ σύνθετ. ἀντι-), παρατ. ἐτόλμων, μέλλ. τολμήσω, ἄορ. ἐτόλμησα, (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἀντ-), παρακ. τετόλμηκα. Παθ. ἄορ. προντολμήθη, παρακ. παθ. τετόλμημαι (καὶ σύνθετ. ἀπο-). Ῥημ. ἐπίθετ. τολμητέον. Ῥημ. παράγ. τόλμημα, τόλμησις, τολμητής.

τραχύνω (σκληρύνω) καὶ ἄορ. παθ. ἐτραχύνθη καὶ παθ. παρακ. ἀπαρεμφ. τετραχύνθαι.

τρέμω (τρέμω, φοβοῦμαι). Μόνον ὁ ἐνεργ. ἐνεστώσ καὶ σύνθετ. ὑποτρέμω. Ῥημ. παράγ. τρέμος.

τρέπω (στρέφω τὰ ἄνω κάτω καὶ τὰ κάτω ἄνω, γυρίζω, κλίνω, φυγαδεύω) (καὶ σύνθετ. ἀνα-, ἀπο-, ἐπι-, παρα-, προ-), παρατ. ἔτρεπον (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἀπ-, ἐξ-, ἐπ-), μέλλ. τρέψω (καὶ σύνθετ. ἀνα-, ἀπο-, ἐπι-, προ-), ἄορ. ἔτρεψα (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἀπ-, ἐξ-, ἐπ-, παρ-, περι-, προ-), παρακ. τίτρεψα (καὶ σύνθετ. ἀνα-), Μέσ. καὶ παθ. τρέπομαι (καὶ σύνθετ. ἀπο-, ἀνα-, ἐκ-, ἐν-, ἐπι-, παρα-, προ-, προσ-, ὑπεκ-), παρατ. μέσ. καὶ παθ. ἐτρεπόμην (καὶ σύνθετ. ἀπ-, προ-), μέλ. μέσ. τρέπομαι (ἐπί τι, εἰς τι καὶ σύνθετ. ἀπο-, προ-), ἄορ. μέσ. ἐτρεψάμην τινά (= ἀπόσας ἀπ' ἑμαυτοῦ ἔτρεψα εἰς φυγὴν, καὶ σύνθετ. προ-), ἄορ. μέσ. ἔ' ἐτραπόμην (εἰς τι, ἐπί τι, πρόστι = ἔτρεψα ἑμαυτόν. καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἐξ-, παρ-, προαπ-) ἄορ. παθ. ἐτράπη (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἐπ-, προ-), ἄορ. παθ. ὡς μέσ. διετράπη, ἄορ. παθ. α' σπαν. ἐτρέφθη (καὶ σύνθετ. ἐπ-), παρακ. μέσ. καὶ παθ. τίτραπται, τετράφαται καὶ τετραμμένοι εἰσὶ. προστ. ἐπιτετράφθω, ἀπαρφ. τετράφθαι (καὶ σύνθετ. ἀνα-), μετοχ. τετραμμένος (καὶ σύνθετ. ἀνα-, ἀπο-, ἐπι-, προ-), ὑπερσ. μέσ. ἐτέτραπτο. Τὸ μέσ. καὶ ἀναλελ. ἐπιτρέπω ἑμαυτόν. Ῥημ. ἐπίθ. δυσσπότερπετος, τρεπτέον καὶ ἐπιτρε-

ἔτροον. ῥηματ. παραγ. τροπή, ἐπιτροπή, προτροπή, περιτροπή, ἀποτροπή, ἀνατροπή, ἀνατροπεύς.

τρέφω (παρέχω τροφήν, ἀνατρέφω) (καὶ σύνθετ. δια-, ἐκ-, συμ-, παρα-, συνεχ-), παρατ. ἔτρεφον (καὶ σύνθετ. ἀντ-, δι-), μέλλ. θρέψω, ἄορ. ἔθρεψα (καὶ σύνθετ. ἀν-, δι-, ἐξ-). Παθ. καὶ μέσ. τρέφομαι (καὶ σύνθετ. δια-, ἐκ-, παρα-, συν-, ὑπο-), παρατ. παθ. καὶ μέσ. ἐτρεφόμην (καὶ σύνθετ. δι-), μέλλ. μέσ. καὶ ὡς παθ. θρέσομαι, μέλλ. παθ. τραφήσομαι, ἄορ. μέσ. ἐθρεψάμην (καὶ σύνθετ. ἐξ-), ἄορ. παθ. ἐθρέφθην, ἄορ. β' παθ. συνηθέστ. ἐτραφήην (καὶ σύνθετ. δι-, ἐξ-, ἐν-, συνεξ-), ἄορ. β' παθ. ὡς μέσ. διετραφήην (=διέθρεψα ἑμαυτόν), παρρακ. παθ. καὶ μέσ. τέθραμμαι, τέθραπται, τεθράμμεθα (καὶ σύνθετ. ἐκ-), τέθραφθε (καὶ σύνθετ. συν-), ἀπαρ. τεθράφθαι, μετοχ. τεθραμμένος (καὶ σύνθετ. συν-), ὑπερσ. ἐπιθράμμην. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. καὶ κατ' ἀναλ. τρέφω ἑμαυτόν. ῥημ. ἐπιθ. θρεπτέος, θρεπτέον. ῥημ. παράγ. τροφή, τροφός, τροφεύς, τροφεῖα, εὐτραφής.

τρέχω (τρέχω) (καὶ σύνθετ. ἀπο-, δια-, ἐπι-, κατα-, παρα-, περι-, συν-, ὑπο-), παρατ. ἔτρεχον (καὶ σύνθετ. δι-, προ-, προσ-, συν-), μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. δραμοῦμαι (καὶ σύνθετ. ἀπο-, ἐπι-, προσ-, συν-), ἄορ. β' ἔδραμον (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἀν-, δι-, εἰς-, ἐξ-, ἐπ-, κατ-, παρ-, προ-, προσ-, συν-, ὑπ-, ἀντεξ-, ἐπεξ-, συνεξ-), παρρακ. ἐπιδεδράμηκα, καταδεδράμηκα, παραδεδράμηκα, περιδεδράμηκα, συνδεδράμηκα, ὑπερσ. κατεδεδραμήκειν καὶ παρεδεδραμήκειν. Παθητ. μόνον παρρακ. ἐπιδεδράμηται. ῥημ. ἐπιθ. περιθρεκτέον. ῥημ. παράγ. δρόμος, δρομεύς, διαδρομή, ἐκδρομή, ἐπιδρομή, καταδρομή, ὑποδρομή, δρομαῖος, πρόδρομος.

τρέω (τρέμω, φοβοῦμαι). Μόνον ὁ ἄορ. ἔτρεσα καὶ τὸ ῥημ. ἐπιθ. ἀτρεστος.

τρίβω (τρίβω, φθείρω, κατατρίβω) (καὶ σύνθετ. ἀπο-, δια-, ἐν-, ἐπι-, κατα-, συν-, ἀποδια-, ἐνδια-, προσδια-, συνδια-), παρατ. διέτριβον (καὶ σύνθετ. ἐνδι-), μέλλ. διατρίψω (καὶ συνδια-), κατατρίψω, ἄορ. ἔτριψα (καὶ σύνθετ. ἀν-, δι-, ἐξ-, κατ-, συν-, ἀντι-, συνδι-, συνεπ-), παρρακ. διατέτριφα καὶ κατατέτριφα. Παθ.

τρίβομαι (καὶ σύνθετ. δια-, κατα-, συν-), καὶ μέσ. κατατρίβομαι καὶ ἐντρίβομαι, παρατ. παθ. μόνον διατρίδομαι, μέλλ. μέσ. προσ- τρίβομαι τι, μέλλ. μέσ. ὡς παθ. σπαν. τρίβομαι καὶ μέλλ. ὅ παθ. κατατρίδομαι, μέσ. ἄορ. ἀπετρίψάμην τι, προσετρίψάμην καὶ προσετρίψάμην, ἄορ. παθ. ἐτρίφθην (καὶ σύνθετ. δι-), ἄορ. ἕ' παθ. διετρίβην, κατετρίβην, καὶ συνετρίβην, παρακ. παθ. τέτρίμμαι (καὶ σύνθετ. κατα-, συν-) καὶ μέσ. ἀποτέτρίμμαι τι καὶ ἐντέτρίμμαι. Ῥημ. ἐπιθ. ἀτριπτος, ἐλίτριπτος. Ῥημ. παράγ. τριβή, διατριβή, ἀποτριβή, τρίβων, τριψίς τριμμός, και- δοτριβής, ἀτριβής, ἐντριβής.

τριηραρχέω-ᾶ (εἰμί τριήραρχος) (καὶ σύνθετ. ἐπι-, συν-), παρατ. ἐτριηράρχων (καὶ σύνθετ. συν-), μέλλ. τριηραρχήσω ἄορ. ἐτριηράρχησα (καὶ σύνθετ, ἐπ-), παρακ. τετριηράρχηκα. Μέσ. διάμεσ. τριηραρχοῦμαι. Παθ. παρακ. ἐπιτετριηράρχημαι. ὕπερσ. παθ. ἐπετετριηραρχήμην. Ῥημ. παράγ. τριηράρχημα.

τρυγάω-ᾶ (τρυγῶ). Μόνον ὁ ἐνεστώς τρυγῶ. Ῥημ. παράγ τρύγητος (ὁ καιρός τοῦ τρυγᾶν), τρυγητός δὲ = τὸ τρυγᾶν.

τρυπάω-ᾶ (τρυπῶ). Μόνον ὁ ἐνεστώς καὶ ὁ παρακ. τετρυπημένος τὰ ὄτα καὶ τετρυπημένη ψῆφος. Ῥημ. παραγ. τρυπη- τής, τρύπανον.

τρυφάω-ᾶ (ζῶ τρυφῶ) (καὶ σύνθετ. ἐν-, δια-), ἄορ. ἐνε- τρύφησα καὶ παρακ. τετρυφηκέμαι.

τρύχω (κατατρύχω, κατατρίβω, διασφείρω). Ἐνεστώς τρύχω, μέλλ. ἐκτρυχώσω (ἐκ τοῦ ἐκτρυχώω-ᾶ), ἄορ. ἐξετρύχωσα. Πα- θητ. τρύχομαι καὶ παθ. παρακ. τετρυχωμένος.

τρώγω (ἄοκάνιζω, τρώγω ὠμά καὶ σκληρά) (καὶ σύνθετ. ὑπο-), μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. τρώξομαι. Ῥημ. ἐπιθ. τραχτός. Ῥημ. παράγ- τράγημα (ἐκ ῥίζ. τραγ-, ἐξ ἧς ὁ ποιητ. ἄορ. ἔτραγον).

τυγχάνω (εὐρίσκω, συμβαίνω, ἐπιτυγχάνω, συναντῶ) (καὶ σύνθετ. ἐν-, συν-, περι-, ἐπι-, προσ-, παρα-, ἀπο-), παρατ. ἐτύ- χαρον (καὶ σύνθετ. ἐν-, ἐπ-), μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. τεύξομαι (καὶ σύνθετ. ἐν-, ἐπι-, συν-, ἀπο-), ἄορ. ὅ' ἔτυχον (καὶ σύνθετ. ἐν-, ἐπ-, συν-, περι-, ἀπ-, παρ-, κατ-), παρακ. τετύχηκα (καὶ σύνθετ.

ἐξ-, συν-, ἀπο-, παρ-, περι-), ὑπερσ. περιφραστ. τετυχηκώς ἦν. Ῥημ. παράγ τύχη, ἔτευξις, ἐπίτευξις καὶ σύνθετ. εὐτυχής, ἀτυχής, δυστυχής, ἐπιτυχής.

τύπτω (κτυπῶ) (καὶ σύνθετ. ἀντι-), παρκατ. ἔτυπτον, μέλλ. τυπτήσω καὶ παίσω, ἀόρ. ἐπάταξα καὶ ἔπαισα καὶ πληγὰς ἔδωκα (καὶ ἐπέτεινα), παρκατ. πέπληγα καὶ πληγὰς δέδωκα. Παθ. τύπτομαι καὶ πληγὰς λαμβάνω, παρατ. πληγὰς ἐλάμβανον, μέλλ. πληγὰς λήψομαι καὶ πληγήσομαι, ἀόρ. πληγὰς ἔ. αἶον καὶ ἐπλήγην, παρκατ. πέπληγμα καὶ πληγὰς εἶληγα. Ῥημ. ἐπίθ. τυπτητός καὶ πληγὰς ληπτήος. Ῥημ. παράγ. πληγή.

τυραννεύω (εἰμί τυράννος καὶ διοικῶ τυραννικῶς), ἀόρ. ἐτράννευσα, παρκατ. τετυράννευκα. Παθ. τυραννεύομαι καὶ ἀόρ. παθ. ἐτυραννέσθην. Ῥημ. ἐπίθ. ἀτυράννευτος.

τυραννέω-ῶ (εἰμί τυράννος καὶ διοικῶ τυραννικῶς), παρατ. τετυράννου καὶ ἀόρ. ἐτυράννησα. Παθ. τυραννοῦμαι, μέλλ. μέσ. ὡς παθ. τυραννήσομαι.

τυφλώ-ῶ (τυφλώνω). Μόνον ὁ ἐνεστώς ἐκτυφλώ. Παθ. τυφλοῦμαι καὶ ἀόρ. παθ. ἐτυφλώθην.

τυφύω-ῶ (σκοτιζῶ, θαμβάνω, ζεμωραίνω). Μόνον ὁ παθ. παρατ. τετύφωμαι.

Υ

ύβριζώ (ἀμεταβ. = εἰμί ὑβριστής, αὐθάδης, μεταβ. δι = αὐθαδῶς, ὑπερηφάνως μεταχειρίζομαι τινα, ἀτιμάζω) (καὶ σύνθετ. ἐξ-, προσ-), παρατ. ὑβρίζον (καὶ σύνθετ. ἐφ-), μέλλ. ὑβριῶ, ἀόρ. ὑβρισα (καὶ σύνθετ. ἐξ-), παρκατ. ὑβρικα, ὑπερσ. ὑβρίκει. Παθ. ὑβρίζομαι, παρατ. ὑβρίζομην, μέλλ. παθ. ὑβριθήσομαι, ἀόρ. παθ. ὑβρίσθην (καὶ σύνθετ. προσ-), παρκατ. ὑβρισμαί, ὑπερσ. ὑβρίσμην καὶ ὑβρισμένος ἦν. Ῥημ. ἐπίθ. ὑβριστός. Ῥημ. παράγ. ὑβρισμα, ὑβριστής, ὑβριστικός.

ύγιαίνω (εἰμί ὑγιής), παρατ. ὑγίαιον, μέλλ. ὑγιαῶ, ἀόρ. ὑγιᾶρα.

ὕγραίνω (ὕγρον ποιῶ, νοτίζω) καὶ παθ. ὕγραίνομαι καὶ ἀδρ-
παθ. σπανίως ὕγραθέτ.

ὑδρεύομαι (ἀποθετ. ἀντλῶ ὕδωρ). Μόνον ὁ ἐνεστώς. Ῥημ.
παράγ. ὑδρεία.

ὕλακτέω - ὦ (γαυγίζω). Μόνον ὁ ἐνεστώς ὑλακτῶ, τὰ δὲ ἄλ-
λα κατὰ περίφρ. διὰ τοῦ ὑλακῆ χρῶμαι.

ὕμνέω - ὦ (ἐξυμνῶ, ἐγκωμιάζω δι' ὕμνων) (καὶ σύνθετ. ἐφ-)
παρκατ. ὕμνου, μέλλ. ὕμνησω, ἀδρ. ὕμνησα, παρακ. ὕμνηκα.
Παθ. ὕμνοῦμαι (καὶ σύνθετ. ἐφ-), παρατ. ὕμνούμην καὶ παθ.
παρακ. ὕμνημαι. Ῥημ. ἐπίθ. ὕμνητέον. Ῥημ. παράγ. ὕμνητής.

ὕπαντιάζω (πηγαίνω εἰς ἀπάντησιν τινος) καὶ παρατ. ὑπην-
τιάζοι μόνον.

ὕπαντάω - ὦ ὅρα ἀπαντάω - ὦ.

ὕπείκω ὅρα εἶκω (ἐνδίδω, ὑποχωρῶ).

ὕπηρετέω - ὦ (εἰμι ὑπηρετής) (καὶ σύνθετ. ἐξ-), παρατ. ὑπη-
ρέτου, μέλλ. ὑπηρετήσω, ἀδρ. ὑπηρετήσα, παρακ. ὑπηρετήκα.
ὑπερσ. ὑπηρετήκει. Παθ. ὑπηρετοῦμαι μόνον.

ὕπεσχνόομαι - οὔμαι (ἀποθετ. = ὑπόσχομαι), παρατ. ὑπε-
σχνούμην, μέλλ. μέσ. ὑποσχέσομαι, ἀδρ. μέσ. ὑπεσχόμην, πα-
ρακ. μέσ. ὑπέσχημαι, ὑπερσ. μέσ. ὑπεσχήμεν. Ῥημ. παραγ.
ὑπόσχεσις.

ὕποκορίζομαι (ἀποθετ. = σμικρύνω τι διὰ κολακείαν ἢ κω-
λάζω τι αἰσχρόν). Μόνον ὁ ἐνεστώς. Ῥημ. παράγ. ὑποκόρισμα.

ὕποκρίνομαι (ἀποθετ. = ἀποκρίνομαι, παριστάνω ἐπίσκηνῆς
ὡς ὑποκριτής, προσποιῶμαι), παρατ. ὑπεκρινόμην, μέλλ. καθυ-
ποκρινοῦμαι, ἀδρ. μέσ. ὑπεκρινάμην, παρακ. μέσ. ὑποκέκριμαι.
Ῥημ. παραγ. ὑποκριτής.

ὕποπτεύω (ὕποψίαν ἔχω), παρατ. ὑπόπτευον καὶ ἀδρ. ὑπό-
πτευσα. Παθ. ὑποπτεύομαι ὑπό τινος (= νομίζομαι ὑποπτος)
(καὶ σύνθετ. ἀνθ-), παρατ. παθ. ὑπόπτευόμην καὶ ἀδρ. παθ. ὑπο-
πτεῖσθην.

ὕποτοπέω - ὦ (ὕποπτεῦω). Μόνον ὁ ἀδρ. ὑπετέπησα καὶ
μέσ. παρατ. ὑπετοπούμην.

ὕπουργέω - ὤ (ὕπηρετῶ, βοηθῶ) καὶ ἀόρ. *ὕπουργησα* μόνον.
 Ῥημ. παράγ. *ὕπουργημα*.

ὕστερέω - ὤ (εἶμαι ὕστερος, βραδύτερον ἔρχομαι, μένω ὀπί-
 σω), μέλλ. *ὕστερήσω*, ἀόρ. *ὕστέρησα* καὶ ὕπερσ. *ὕστερήσει*.

ὕστερέζω (= ὕστερῶ) (καὶ σύνθετ. ἐφ-), παρατ. *ὕστερίζον*,
 μέλλ. *ὕστεριῶ*, ἀόρ. *ὕστερίσα*.

ὕφαίνω (ὕφαίνω, πλέκω, μηχανῶμαι) (καὶ σύνθετ. ἀν-, προσ-
 συν-), παρατ. *ὕφαινον*, ἀόρ. *ὕφηνα*. Παθ. *ὕφαιτομαι* (καὶ σύνθετ.
 ἐξ-), ἀόρ. μέσ. *ὕφηνάμην* (καὶ σύνθετ. συν-), ἀόρ. παθ. *ὕφάνθη*
 (καὶ σύνθετ. συν-), παρακ. παθ. *παρυφασμένος*. Ῥημ. ἐπίθ. *ὕ-
 φαντός*. Ῥημ. παράγ. *ὕφασμα*, *ὕφάντης*, *συνύφανσις*.

ὕω (κάμνω ὑετόν, ἐξ οὗ βρέχεται ἡ γῆ) καὶ παθ. παρακ.
ὕφυσμένος μόνον, τὰ δὲ ἄλλα ποιητ. καὶ μεταγενέστερα. Ῥημ.
 παράγ. *ὕ-ε-τός* (πρὸς τοκ-ε-τός).

φαίδρῶνω (λαμπρύνω, χαροποιῶ) καὶ ἀόρ. *ἐφαιδρῶνα*. Μέσ.
 ἀόρ. *ἐφαιδρυνάμην* τι καὶ ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. *ἐφαιδρύνθη* (= *ἐφαιδρῶνα*
ἑμαυτόν).

φαίνω (δεικνύω, φανερῶ, φέγγω) (καὶ σύνθετ. ἀνα-, ἀπο-,
 δια-, προ-, ὑπο-, ἀνταπο-, παρεμ-, προσαπο-), παρατ. *ἐφαινον*
 (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ὑπ-), μέλλ. *ἀποφανῶ*, εὐκτ. *ἀποφανοίην*, ἀόρ.
ἐφηνα (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἀπ-, ἐξ-, προ-, ὑπ-), παρακ. *ἀποπέφαγα*.
 Μέσ. καὶ παθ. *φαίτομαι* (καὶ σύνθετ. ἀπο-, ἀνα-, ἐκ-, ἐπι-,
 ἐμ-, ἐπι-, κατα-, προ-, παρα-, ὑπο-, προαπο-), παρατ. μέσ. καὶ
 παθ. *ἐφαινόμην* (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἀν-, δι-, κατ-, προ-, συναπ-),
 μέλλ. μέσ. *φανοῦμαι* (καὶ σύνθετ. ἀνα-, ἀπο-) καὶ μέλλ. παθ.
 ὡς μέσ. *φανήσομαι* (καὶ σύνθετ. ἀνα-, ἐκ-, προ-), ἀόρ. παθ. ὡς
 μέσ. *ἐφάνην* (καὶ σύνθετ. ἀν-, δι-, ἐξ-, ἐπ-, κατ-, παρ-, προ-,
 ὕπερ-), ἀόρ. μέσ. *ἀπεφηνάμην* (καὶ σύνθετ. συναπ-, προαπ-),
 ἀόρ. παθ. μετὰ παθ. διαθίς. *ἐφάνθη* (= *ἠλέγχθη*, *ἀπεδείχθη*)
 καὶ *ἀπεφάνθη*, παρακ. ἑ' ἐνεργ. ὡς μέσ. *πέφηνα* (καὶ σύνθετ.

ἀνα-), παρακ. παθ. τρίτ. ἐνικ. πέφανται (καὶ σύνθετ. ἀνα-
ἀπο-), τρίτ. πληθ. ἀποπεφασμένοι εἰσί, ἀπαρ. πεφάνθαι, μετοχ.
πεφασμένος (καὶ σύνθετ. ἀπο-). Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. κατ' ἀνάλυσ.
ἀποφαίνω ἐμμαντόν. Ῥημ. παράγ. φάσις, ἀπόφασις, φάσμα, σύν-
θετ. διαφανής, ἐπιφανής, ἐκφανής, καταφανής, περιφανής, προ-
φανής, ὑπερφανής, συκοφάν-της.

φάσκω (λέγω, δισχυρίζομαι, κομπάζω) ἄνευ προστακτικῆς
παρατ. ἔφασκον. Ῥημ. παράγ. φάσις, ἀπόφασις, κατάφασις.

φείδομαι (ἀποθετ. λυποῦμαι νὰ δαπανήσω, φειδωλεύομαι)
(καὶ σύνθετ. ὑπο-), παρατ. μέσ. ἐφειδόμην, μέλλ. μέσ. φείσομαι,
ἄόρ. μέσ. ἐφεισάμην. Ῥημ. ἐπίθ. φειστέον. Ῥημ. παράγ. φειδώ.
φειδωλός καὶ σύνθετ. ἀφειδής.

φέρω (βαστάζω, παράγω, καρποφῶ, ὀδηγῶ) (καὶ σύνθετ. ἀνα-
ἀπο-, δια-, εἰς-, ἐπι-, κατα-, παρα-, περι-, προ-, συμ-, ὑπο-
παιρεῖς-, ἐπανά-, προσεπι-), παρατ. ἔφερον (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἀπ-
δι-, εἰς-, ἐξ-, περι-, προ-, προς-, συν-, ἐπαν-), μέλλ. οἶσω (καὶ
σύνθετ. ἀν-, ἀπ-, δι-, ἐξ-, ἐπ-, περι-, προσ-, συν-, ὑπ-, ὑπερ-
παιρεῖς-, ἐπαν-), ἄόρ. ἀ' ἤεργα, -ας, -ε, ἠέργαμεν, -ατε, -ατ, διη-
εργάτην (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἀν-, δι-, εἰς-, ἐξ-, ἐπ-, κατ-, παρ-
μετ-, προσ-, συν-, πραιρεῖς-), εὐκτ. ἐτέργαιμι, ἐτέργαι (καὶ σύνθετ.
δι-, εἰς-) καὶ εἰσετέργαιεν, προστ. μόνον ἐνεργάτω (καὶ σύνθετ.
προσ-) καὶ ἀνετέργατε, τὰ δὲ λοιπὰ ἐκ τοῦ ὅ' ἀορίστου, ὅστις ἐν
τῇ ὀριστικῇ ἀπαντᾷ μόνον κατὰ τὸ ἀ' ἐνικ. διήεργον, ὑποτακ.
ἐτέργω, κτλ. (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἀπ-, δι-, εἰς-, ἐξ-, περι-, προσ-,
ἐπαν-), εὐκτ. ἐτέργοιμι, κτλ. (καὶ σύνθετ. δι-, ἐπ-, μετ-, συν-
ὑπ-), προστακτ. μόνον ἐνεργε, ἀπαρ. ἐνεργεῖν, μετοχ. ἐνεργών,
παρακ. ἐνήροχα (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἀπ-, δι-, εἰς-, ἐξ-, μετ-, συν-
ὑπερ-), ὑπερσ. εἰσενηρόχειν καὶ ἀπενηρόχειν. Μέσ καὶ παθ. φέ-
ρομαι (καὶ σύνθετ. ἐπι-, ἐκ-, ἀπο-, περι-, προσ-, εἰς-, προ-, μετα-
ὑπο-, δια-, ἀνα-, κατα-, συμ-, ὑπερ-, ἐπίδια-, ἐπανα-, συμπαρα-,
συμπερι-), μέσ. καὶ παθ. παρατ. ἐφερόμην (καὶ σύνθετ. ὡς ὁ ἐνε-
στώς), μέσ. μέλλ. οἶσομαι (καὶ σύνθετ. δι-, προσ-), ἀλλ' ὁ μέσ.
μέλλ. οἶσομαι καὶ ὡς παθ. κέϊται σπανίως, μέλλ. παθ. οἶσθησ-

μαι (καὶ σύνθετ. ἀν-) καὶ ἐπετεχθήσομαι καὶ κατετεχθήσομαι, ἄδρ. μέσ. ἠνερχάμην (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἐξ-, εἰσ-, ἐπ-, προ-, ἐπεισ-, συνεισ-) ἄνευ προστακτικῆς, ἄδρ. παθ. ἠνέχθην (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἀν-, εἰσ-, ἐξ-, ἐπ-, δι-, κατ-, περι-, παρ-, προσ-, ὑπερ-, συν-, ἐπαν-, παρεισ-, προσαπ-, συμπερι-), ἀλλ' ὁ ἠνέχθην καὶ μέσος (= ἦνεγκά ἐμαυτὸν καὶ σύνθετ. δι-, κατ-, προσ-, συν-), παρακ. παθ. ἐνήνεγμαί (καὶ σύνθετ. εἰσ-, μετ-, ἀπ-, ἀν-, συν-, παρεισ-), παρακ. μέσ. σύνθετος — ἐνήνεγμαί (μετὰ τῶν εἰς, διὰ, πρὸς), ὑπερσ. παθ. προσενήνεχτο. Ῥημ. ἐπίθ. οἰστόν, ἀπροσολίτως, οἰστέον, προσοιστέον, εἰσοιστέος, ἐξοιστέος. Τὸ διαφέρει (= μέλει) καὶ συμφέρι εἶναι καὶ ἀπρόσωπα. Ῥημ. παράγ. φόρος, φορά, ἀποφορά, διαφορά, ἐκφορά, μεταφορά, εἰσφορά, ἐπιφορά, προσφορά, συμφορά, σύμφερος, διάφορος, διηγετής.

ΣΗΜ. Ῥίζ. φερ-, οἰ- καὶ ἐνεχ- καὶ ἐν(ε)χ-, ἐξ ἧς ὁ ἄδρ. ἦν-ερχ-οn.

φεύγω (φεύγω, διώκομαι) (καὶ σύνθετ. ἀπο-, κατα-, δια-, ἐκ-, ὑπο-), παρακ. ἔφευγον (καὶ σύνθετ. ἀπ-, κατ-, δι-, ὑπο-), μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. φεύξομαι (καὶ σύνθετ. ἀπο-, κατα-, δια-, ἐκ-, ἀνα-, περι-) καὶ δωρικ. φευξοῦμαι (καὶ σύνθετ. ἀπο-, ἐκ-), ἄδρ. Ἔ' ἔφυγον (καὶ σύνθετ. ἀπ-, κατ-, δι-, ἐξ-, ἀν-, προκατ-, ὑπεξ-) παρακ. Ἔ' πέφευγα (καὶ σύνθετ. ἀπο-, κατα-, δια-, ἐκ-), ὑπερσ. ἐπεφεύγειν (καὶ σύνθετ. ἀπ-, κατ-, δι-) καὶ καταπεφευγῶς ἦν, εὐκτ. πεφευγῶς εἶην (καὶ σύνθετ. ἀπο-). Ῥημ. ἐπίθ. ἀφυκτος, φευκτός, φευκτέος, -τέον, προσφευκτέον. Τὸ φεύγω εἶναι καὶ ὡς παθητ. τοῦ διώκω. Ῥημ. παράγ. φυγή, φυγὰς.

φημι (λεγω), φής, φησί, φατόν, φαμέν, φατέ, φασί (καὶ σύνθετ. ἀπο-, ἀντι-, συμ-), ὑποτ. φῶ, φῆς, κτλ., εὐκτ. φαίην, φαίης, κτλ., προστ. φάθι ἢ φαθί (καὶ σύνθετ. σύμ-), φάτω μόνον, ἀπαρέμφ. φάται, μετοχ. φάσκων, φάσκουσα, φάσκοι, πικρατ. ἔφη, ἔφησα καὶ ἔφης, ἔφη, ἔφατο, ἐφάτην, ἔφαμεν, ἔφατε, ἔφασαν (καὶ σύνθετ. συν-), μέλλ. φήσω (καὶ σύνθετ. συμ-), ἄδρ. ἔφησα (καὶ σύνθετ. συν-, ἀπ-). Μέσ. ἐνεστ. φάμενος. Πικρατ. παθ. προστακ. πεφάσθω (= ἔστω εἰρημένον). Ῥημ. ἐπίθ. φατέος, -τέον. Ῥημ. παράγ. φάσις, ἀπόφασις, κατάφασις, φήμη.

φθάνω (φθάνω, προφθάνω, προλαμβάνω, πράττω τὸ γρηγορώτερον), παρατ. *ἔφθάνον*, μέλλ. (φθάσω) καὶ μέσ. ἀντ' ἐνεργ. φθήσομαι, ἀόρ. *ἔφθᾶσα* (καὶ σύνθετ. προ-), ἀόρ. ἅ' *ἔφθην*, ὑπατ. φθά καὶ ἀπαρεμ. φθῆναι μόνον.

φθέγγομαι (ἀποθετ. ἐπὶ ἀνθρώπου μόνον = ἐκβάλλω φωνήν, καλῶ) (καὶ σύνθετ. ἐπι-, παρα-, προσ-, ὑπο-), παρατ. *ἔφθεγγόμην* (καὶ σύνθετ. παρ-), μέλλ. μέσ. φθέξομαι, ἀόρ. μέσ. *ἔφθεξάμην* (καὶ σύνθετ. ἐπ-), παρακ. *ἔφθεγμα*. Ῥημ. ἐπίθ. *ἄφθεκτος*. Ῥημ. παραγ. φθέγμα, φθόγγος.

φθειρώ (ἀφκνίζω, καταστρέφω) (καὶ σύνθετ. δια-), παρατ. *ἔφθειρον* (καὶ σύνθετ. δι-), μέλλ. φθερῶ (καὶ σύνθετ. δια-), ἀόρ. *ἔφθειρα* (καὶ σύνθετ. δι-, κατ-, προδι-), παρακ. *ἔφθαρχα* (καὶ σύνθετ. δι-), ὑπερσ. *διεφθάρχειν*. Παθ. φθείρομαι (καὶ σύνθετ. δι-), παρατ. *ἔφθειρόμην* (καὶ σύνθετ. δι-, ἀπ-), μέλλ. μέσ. ὡς παθ. φθεροῦμαι καὶ μέλλ. παθ. *διαφθαρήσομαι*, ἀόρ. παθ. *ἔφθάρην* (καὶ σύνθετ. δι-, προδι-, προσδι-, συνδι-), παρακ. παθ. *ἔφθάρμαι* (καὶ σύνθετ. δι-, προδι-, συνδι-), ὑπερσ. παθ. *διεφθάρμην*. Ῥημ. ἐπίθ. *ἀδιάφθαρτος*, *εὐδιάφθαρτος*. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. κατ' ἀνάλυσ. *διαφθείρω ἑμαυτόν*. Ἀποθετ. εἶναι τὸ *περιφθείρομαι* (= περιέρχομαι μάτην ἢ πρὸς βλάβην ἄλλων ἢ ἑαυτοῦ) μόνον κατ' ἐνεστῶτα. Ῥημ. παράγ. φθορά, φθόρος.

φθίνω (ἀμεταβ. = φθείρομαι, κατατήκομαι, ἐπὶ δὲ χρόνου = λήγω, παρέρχομαι), παρατ. *ἔφθινον*. Μίσ. ἀόρ. ἅ' *φθίμενος* (καὶ σύνθετ. ἀπο-). Ῥημ. παράγ. φθισίς.

φθονέω—ῶ (φθονῶ, ἔχω φθόνον), παρατ. *ἔφθόρου* (καὶ σύνθετ. ὑπ-), μέλλ. φθονήσω, ἀόρ. *ἔφθόνησα*. Παθ. φθοροῦμαι, μέλλ. μέσ. ὡς παθ. φθορήσομαι καὶ παθ. φθονηθήσομαι, ἀόρ. παθ. *ἔφθονήθην*.

φιλέω—ῶ (ἀγαπῶ, φιλῶ, συνηθίζω) (καὶ σύνθετ. ἀντι-, ὑπερ-), παρατ. *ἔφιλουν* (καὶ σύνθετ. κατ-, ὑπερ-), μέλλ. φιλήσω, (καὶ σύνθετ. κατα-), ἀόρ. *ἔφίλησα* (καὶ σύνθετ. ἀντ-, κατ-), παρακ. *πεφίληκα*. Παθ. φιλοῦμαι (καὶ σύνθετ. ἀντι-), παρατ. *ἔφιλούμην*, μέλλ. μέσ. ὡς παθ. φιλήσομαι, ἀόρ. παθ. *ἔφιλήθην*. παρακ. παθ.

πεφιλησθαι. Ῥημ. ἐπίθ. ἀξιοφιλητος. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. φιλέω
 ἑμμαντόν. Ῥημ. παραγ. φιλημα.

φιλοτιμέομαι - ούμαι (εἰμί φιλότιμος, καυχῶμαι διὰ τι,
 ἐμιλλῶμαι) ἀποθετ., παρατ. ἐφιλοτιμούμην, μέλλ. μέσ. φιλοτι-
 μήσομαι, ἀόρ. παθ. μέσ. ἐφιλοτιμήθην, παρακ. μέσ. περιλοτίμημαι.

φιλοφρονέομαι - ούμαι (ἀποθετ. προσφέρομαι φιλοφρόνως,
 μεταχειρίζομαι τινα εὐγενῶς), παρατ. ἐφιλοφρονούμην, ἀόρ.
 μέσ. ἐφιλοφρονησάμην καὶ παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. φιλοφρονηθεῖς.
 Ῥημ. παράγ. φιλοφρόνημα.

φλέγω (καίω, φλογίζω). Μόνον ὁ ἀόρ. ἐπιφλέξαι. Παθητ.
 φλέγομαι, παρατ. παθ. ἐφλεγόμην, ἀόρ. παθ. ἀνεφλέχθην καὶ
 καταφλέχθην. Ῥημ. ἐπίθ. εὐφλεκτος. Ῥηγ. παράγ. φλόξ, φλέγ-
 μα, φλεγμονή.

φλυᾶρέω - ᾶ (λέγω μωρία, φλυαρῶ), παρατ. ἐφλυάρουν,
 καὶ μέλλ. φλυαρῆσω μόνον.

φοβέω - ᾶ (ἐμβάλλω τινὰ εἰς φόβον, τρομάζω, φοβίζω) (καὶ
 σύνθετ. ἐκ-, κατα-), παρατ. ἐφόβουν, μέλλ. φοβήσω (καὶ σύνθετ.
 ἐκ-), ἀόρ. ἐφόβησα (καὶ σύνθετ. ἐξ-). Μέσ. φοβοῦμαι, παρατ.
 ἐφοβοῦμην (καὶ σύνθετ. ὑπερ-), μέλλ. μέσ. φοβήσομαι, ἀόρ. παθ.
 ὡς μέσ. ἐφοβήθην (καὶ σύνθετ. κατ-, συν-), παρακ. μεσ. πεφόβη-
 μαι, ὑπερσ. μέσ. ἐπεφοβήμην. Ῥημ. ἐπίθ. φοβητέον. Ῥημ. πα-
 ράγ. φόβητρον.

φοιτάω - ᾶ (συχνάζω) (καὶ σύνθετ. ἀπο-, δια-, εἰς-, προσ-,
 συμ-), παρατ. ἐφοίτων (καὶ σύνθετ. δι-), μέλλ. συμφοιτήσω, ἀόρ.
 ἐφοίτησα (καὶ σύνθετ. ἀπ-), παρακ. πεφοίτηκα. Ῥημ. ἐπίθ. φοι-
 τητέον. Ῥημ. παράγ. φοίτησις, φοιτητής, συμφοιτητής.

φονεύω (φονεύω), παρατ. ἐφόνευον καὶ ἀόρ. ἐφόνευσα. Πα-
 θητ. φονεύομαι καὶ ἀόρ. παθ. ἐφονεύθην. Ὡς παθ. αὐτοῦ εἶναι καὶ
 τὸ θνήσκω ὑπὸ τινος καὶ φόνος γίγνεται καὶ πράττεται.

φράζω (ἐκφράζω, δεικνύω, φανερῶ, λέγω, κελεύω), παρατ.
 ἐφραζον, μέλλ. φράσω, ἀόρ. ἐφράσα, παρακ. πέφρακα. Παθ.
 φράζομαι καὶ παθ. παρακ. πέφρασμα. Ῥημ. ἐπίθ. δύσφραστος
 καὶ φραστόν. Ῥημ. παράγ. φράσις, φραστήρ.

φράττω (κάμνω φραγμόν, φράσσω) (καί σύνθετ. ἀπο-, ἐμ-, ἀντι-, συμ-), παρατ. *συνέφραττον*, ἄορ. *ἐφραξα* (καί σύνθετ. ἐν-, περι-, συν-). Ἄορ. μέσ. *ἐφραξάμην* (καί σύνθετ. ἀπ-, περι-). Ἄορ. παθ. *ἐφράχθην* (καί σύνθετ. ἀντ-, ἐν-), παρακ. παθ. *πρόφραγμα* (καί σύνθετ. συμ-). Ῥημ. ἐπίθ. *ἄφρακτος, κατάφρακτος*. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. καί κατ' ἀνάλυσ. *περιφράττω ἑμαυτόν*. Ῥημ. παράγ. *γράφμα, ἐμφραγμα, ἀπόφραξις, δρύφακτον* (ἀντί τοῦ δρύ-φρακ-τον).

φρίττω (τὸ Ι μακρὸν = ἀνκτριχιάζω, φρίττω, τρομάζω), ἄορ. *φρίξα* καί παρακ. *πέφρικα*. Ῥημ. παράγ. *φρίκη*.

φρονέω - ᾧ (εἰμί ἔμφρων, σκέπτομαι, νομίζω, ἔχω φρόνημα, εἰσθάνομαι), (καί σύνθετ. παρα-, περι-, ὑπερ- ὅρα καί καταφρο- πᾶ), παρατ. *ἐφρόνου* (καί σύνθετ. ἀν-, παρ-, ὑπερ-), μέλλ. *φρονησω*, ἄορ. *ἐφρόνησα* (καί σύνθετ. παρ-), παρακ. *πεφρόνηκα* (καί σύνθετ. ὑπερ-). Παθ. *ὑπερφρονοῦμαι μόνον*. Ῥημ. ἐπίθ. *φρονητέον*. Ῥημ. παράγ. *φρόνησις* (ὡς παράγωγ. τοῦ εὔ φρονῶ), *φρόνημα* (ὡς παράγ. τοῦ μέγα φρονῶ, ὅπερ καί *μεγαλοφροσύνη* λέγεται).

φροντίζω (φροντίζω, ἐπιμελοῦμαι, μέλει μοι) (καί σύνθετ. ἐκ-), παρατ. *ἐφροντιζον*, μέλλ. *φροντιῶ*, ἄορ. *ἐφρόντισα*, παρακ. *πεφρόντισκα*. Παθ. *φροντιζομαι* (= εἰμί ὑποκείμενον φροντίδος).

Ῥημ. ἐπίθ. *ἀφρόντιστος καί φροντιστέον*. Ῥημ. παράγ. *φροντιστής*.

φρουρέω - ᾧ (φυλάττω ὡς φρουρός, φυλάττω) (καί σύνθετ. ἐμ-), παρατ. *ἐφρούρου* (καί σύνθετ. περι-), μέλλ. *φρουρήσω*, ἄορ. *ἐφρούρησα*. Παθ. *φρουροῦμαι*, παρατ. *ἐφρουρούμην* (καί σύνθετ. περι-). Ῥημ. ἐπίθ. *ἀφρούρητος*.

φρῦγω (ξηραίνω, φρυγανίζω). Μόνον ὁ παθ. *παρακείψ. πέφρῦγμαι* καί τὸ ῥημ. ἐπίθ. *φρυκτός*.

φυγγάνω (φεύγω). Μόνον σύνθετον *ἀποφυγγάνω καί καταφυγγάνω*, παρατ. *διεφύγγατον*, τὰ δὲ λοιπὰ ὑπὸ τοῦ φεύγω.

ΣΗΜ. Τὸ φυγγάνω γίνεται ἐκ ρίζ. φυγ- μετὰ τοῦ προσφύματος -ατω- καί ἐτέρου Ν πρὸ τοῦ χαρακτηρισῆρος.

φυλάττω (φυλάττω, παραφυλάττω, διαφυλάττω, προσέχω, ἐγρυπνῶ) (καί σύνθετ. δια-, προ-, παρα-, συμ-), παρατ. *ἐφύλατε-*

τον (καὶ σύνθετ. δι-), μέλλ. φυλάξω (καὶ σύνθετ. δια-), ἄορ. ἐφύλαξα (καὶ σύνθετ. δι-, ἀντ-, παρ-), παρκα. διαπεφύλαχα καὶ παραπεφύλαχα. Παθ. φυλάττομαι (καὶ σύνθετ. προ-), παρκα. ἐφυλάττομαι, μέλλ. μέσ. ὡς παθ. φυλάξομαι, ἄορ. παθ. ἐφυλάχθη (καὶ σύνθετ. δι-), παρκα. παθ. διαπεφύλαγμαι. Μέσ. φυλάττομαι (τι καὶ τινος = εὐλαβοῦμαι, φροντίζω (καὶ σύνθετ. ἀντι-, προ-), παρκα. μέσ. ἐφυλάττομαι, μέσ. μέλλ. φυλάξομαι, ἄορ. μέσ. ἐφυλάξαμαι (καὶ σύνθετ. προ-), παρκα. μέσ. πεφύλαγμαι. Ῥημ. ἐπιθ. ἀφύλακτος, δυσφύλακτος, εὐφύλακτος καὶ φυλακτικός. Ῥημ. παρκα. φυλακή, φύλαξ, προφυλακή, φυλακτήριος.

φυράω - ὤ (ζυμώνω, μίγνυμι, μολύνω), ἄορ. ἐφύρασα. Ἄορ. παθ. ἐφύραθη καὶ παθ. παρκα. πεφυράμενος.

φύρω (ἀνακατώνω, ζυμώνω) καὶ συμφύρω μόνον. Μέσ. φύρομαι. Παθ. παρκα. ἐφυρόμην, παθ. παρκα. πέφύρμαι καὶ συμπέφύρμαι. Παράγ. ἐπίρρ. φύρ-θην.

φύω (γεννῶ, παράγω, φυτρώνω, βλαστάνω) (καὶ σύνθετ. ἐκ-, συμ-), παρκα. ἐφύον, ἄορ. ἐφύσα (καὶ σύνθετ. ἐν-, περι-, συν-). Μέσ. καὶ παθ. φύομαι (καὶ σύνθετ. ἀνα-, ἐμ-, περι-, συμ-), παρκα. μέσ. καὶ παθ. ἐφύομαι (καὶ σύνθετ. μετ-), μέλλ. μέσ. ὡς παθ. φύσομαι (καὶ σύνθετ. ἐμ-, προσ-), ἄορ. β' ἐνεργ. ὡς μέσ. καὶ παθ. ἐφύον (καὶ σύνθετ. ἐν-, προσ-), ὑποτακτ. φύω, φύητε κτλ. (καὶ σύνθετ. ἐμ-), εὐκτ. ἐκφύοιμι, ἀπαρ. φύηται (καὶ σύνθετ. συμ-), μετοχ. φύς, φύσα, φύνη (καὶ σύνθετ. ἀνα-, προσ-), παρκα. ἐνεργ. ὡς μέσ. καὶ παθ. πέφυκα (καὶ σύνθετ. ἐμ-, ἐπι-, περι-, προσ-, συμ-), ὑποτακτ. πεφύκω καὶ πεφύκως ὤ, εὐκτ. πεφύκοιμεν καὶ πεφύκως εἶην, ὑπερσ. ἐπεφύκειν καὶ ἦν πεφύκως. Ῥημ. ἐπιθ. ἄφύτος, σύμφυτος καὶ φυτὸν (ὡς οὐσιαστικόν). Ῥημ. παράγ. φύ-λον, φυλή, φύλλον (= φύλ-ιον), φύ-μα, φύσις.

φωνέω - ὤ (φθέγγομαι, λαλῶ) (καὶ σύνθετ. δια-, προσ-, συμ-), μέλλ. διαφωνήσω καὶ συμφωνήσοι, ἄορ. ἐφώνησα καὶ συνεφώνησα. Ἄορ. παθ. ἐφωνήθη. Μέσ. ἀλλήλ. κατ' ἀνάλυσ. συμφωνησόμεν ἀλλήλοισι.

X

χαίρω (έχω χαράν, χαίρω) (καί σύνθετ. ἐπι-, προ-, συγ-, ὑπερ-). παρατ. *ἔχαιρον* (καί σύνθετ. ἐπ-, ὑπερ-), μέλλ. *χαίρησω*, ἄορ. παθ. ὡς ἐνεργ. *ἐχάρην*, παρακ. *γέγηθα*. Ῥημ. *ἐπίθ. χαρτός* καί *ἐπιχαρτος*. Ῥημ. παράγ. *χαρά*, *περιχαρής*.

χαλάω-ῶ (χαλαρώνω) (καί σύνθετ. δια-) καί ἄορ. *ἐχάλασα*. Παθ. *χαλῶμαι* καί ἄορ. παθ. *ἐχάλασθην*. Ῥημ. παράγ. *χαλαφός*, *χάλασις*.

χαλεπαίνω (ὀργίζομαι, ἀγανακτῶ), παρατ. *ἐχαλλέπαιρον*, μέλλ. *χαλεπαρῶ*, ἄορ. *ἐχάλεπηνα*. Μέσ. *χαλεπαίρομαι* (ἄνευ διαφορᾶς πρὸς τὸ *χαλεπαίρω*) καί ἄορ. παθ. ὡς μέσ. *ἐχαλεπάσθην*.

χαριεντέζομαι (ἀποθετ. δμιλῶ μὲ χάριν, ἀστειότητα). Μόνον ὁ ἐνεστώς. Ῥημ. παράγ. *χαριεντισμός*.

χαρίζομαι (ἀποθετ. λέγω ἢ πράττω τι πρὸς χάριν τινός, δωροῦμαι) (καί σύνθετ. ἀντι-, προσ-, κατ-, προσεπι-), παρατ. *ἐχαρίζομην* (καί σύνθετ. κατ-), μέλλ. μέσ. *χαριούμαι*, ἄορ. μέσ. *ἐχαρισάμην* (καί σύνθετ. ἀντ-, ἐπ-, κατ-), παρακ. μέσ. *κεχάρισμαι*, ὅστις σπανίως καί ὡς παθητ. κεῖται, καί *κεχαρισμένος εἰμί*, ὑπερσ. *κεχαρισμένος ἦν*, μετ' ὄλ. μέλλ. *κεχαρισμένος εἴσομαι*. Ῥημ. *ἐπίθ. ἀχάριστος*, *χαριστέον*. Ῥημ. παράγ. *χαριστήρια*.

χάσκω (ἀνοίγω τὸ στόμα, χάσκω) καί ὑποχάσκω καί παρακ. *κεχηνώς*. Ῥημ. παράγ. *χάσμα*.

ΣΗΜ. Ῥίζα *χεν-*, *χα-*, *χζ=χα*, *χά-σκω*. Ὁ παρακ. *κέχητος* ἐκ φίζης *χεν-*, ὡς ὁ μέμλε ἐκ ρίζης *μελ-* (μέλει).

χασμάομαι-ῶμαι (ἀποθετ. *χασμουροῦμαι*) καί μέλλ. *χασμήσομαι*.

χειμάζω (διάγω που τὸν χειμῶνα) (καί σύνθετ. παρα-), παρατ. *ἐχειμάζον* (καί σύνθετ. δι-), μέλλ. *διαχειμάσω*, ἄορ. *ἐχειμάσα* (καί σύνθετ. δι-, ἐπ-, παρ-). Παθ. *χειμάζομαι* (*βασα-*

νίζομαι ὑπὸ χειμῶνος, θυέλλης), παρατ. *ἐχειμαζόμεν*, ἀόρ. παθ. *ἐχειμάσθην*. Ῥημ. παράγ. *χειμάδιον*.

χειρόδομαι-οὔμαι (ἀποθετ. κάμνω τινὰ ὑποχείριον εἰς ἑμαυτόν, ὑποτάσσω), παρατ. *ἐχειρούμεν*, μέλλ. μέσ. *χειρώσομαι*. ἀόρ. μέσ. *ἐχειρωσάμεν*. Παθ. μέλλ. *χειρωθήσομαι*, ἀόρ. παθ. *ἐχειρώθην*, παρακ. παθ. *κεχείρωμαι*, μετ' ὄλ. μέλλ. *κεχειρώσομαι*. Ῥημ. ἐπίθ. *εὐχειρωτος, δυσχειρωτος*. Ῥημ. παράγ. *χειρωσις, χειρωτικός*.

χέω (χύνω). Μόνον σύνθετον -*χέω* (μετὰ τῶν *διά, ἐν, ἐπί, ἐκ, κατά, σύν*), παρατ. *ἐρέχσον*, μέλλ. συνηρημ. *ἔρχεσθ* (γ' ἐνικ.) ἀόρ. σύνθετ. -*ἔχρα* (μετὰ τῶν *ἐν, ἐκ, κατά, σύν*). Παθ. *χέομαι* (καὶ σύνθετ. *δια-, ἐγ-, συγ-*), μέλλ. παθ. *συγχυθήσομαι* ἀόρ. παθ. σύνθετος μόνον -*ἐχῦσθην* (μετὰ τῶν *ἐπί, κατά, περί, σύν*) παρακ. παθ. *κέχυμαι* (καὶ σύνθετ. *δια-, ἐγ-, ἐκ-, ἐπι-, περι-, συγ-*), ὑπερσ. παθ. *ἐξεκεχύμεν*. Μέσ. *χέομαι* (καὶ σύνθετ. *δια-, ἐκ-, κατα-*), παρατ. μέσ. σύνθετ. -*ἐχέομεν* (μετὰ τῶν *διά, κατά, περί*), μέλλ. μέσ. *χέομαι*, ἀόρ. μέσ. ὑποτ. *ὑπερχέομαι* καὶ μετοχ. *ἔρχεάμενος*. Ῥημ. ἐπίθ. *χυτός*. Ῥημ. παράγ. *χοή, χους, χυμός, πρόχους, χύδην, ἐκκεχυμένος*.

χλευάζω (ἐμπαιζώ) (καὶ σύνθετ. *δια-*), παρατ. *ἐχλεύαζον*, ἀόρ. *διεχλεύασα*, παρακ. *προσκεχλεύακα*. Ῥημ. παράγ. *χλευασμός* καὶ *χλευασία*.

χορεύω (χορεύω), παρατ. *ἐχόρευον*, μέλλ. *χορεύσω*, ἀόρ. *ἑπεχόρευσα*, παρακ. *κεχόρευκα*. Παθητ. μόνον ἀόρ. *ἐχορεύσθην*. Ῥημ. ἐπίθ. *ἀχόρευτος*. Ῥημ. παράγ. *χορευτής, χορεία, χόρευμα*.

χορηγέω-ῶ (εἶμαι χορηγός, παρέχω τὰ ἐξοδα πρὸς παρασκευὴν χοροῦ), παρατ. *ἐχορήγουν*, μέλλ. *χορηγήσω*, ἀόρ. *ἐχορήγησα* (καὶ σύνθετ. *ἀντ-, κατ-*), παρακ. *κεχορήγηκα*. Μέσ. *διάμισσον χορηγοῦμαι* (= *διὰ τοῦ χορηγοῦ παρασκευάζω δι' ἑμαυτὸν χορὸν*) καὶ παθ. *χορηγοῦμαι* μόνον. Ῥημ. ἐπίθ. *αὐτοχορηγητος*.

χῶ-ῶ ὄρα *χώννυμι*.

χρῆ (πρέπει, εἶναι χρεία) καὶ *χρεῶν ἔστι, προστ. χρεῶν ε-*

στω, ἀπαρ. γρῆται καὶ χρεῶν εἶναι, μετοχ. τὸ χρεῶν (ἀκλίτως), εὐκτ. χρεῖη καὶ χρεῶν εἶη, παρατ. ἐχρῆν καὶ χρῆν, μέλλ. εὐκτ. χρήσοι. Σύνθετον ἀπόχρη (= ἀρκεῖ), ἀπαρ. ἀποχρῆν, μετοχ. ἀποχρῶν, παρατ. ἀπέχρη, μέλλ. ἀποχρήσει καὶ εὐκτ. ἀποχρήσοι, ἀόρ. ἀπέχρησε καὶ εὐκτ. ἀποχρήσαι.

χρήζω (ἔχω ἀνάγκη) καὶ παρατ. ἐχρηζον μόνον.

χρημακτέζω (διαπραγματεύομαι, διαλέγομαι), παρατ. ἐχρημάτιζον, μέλλ. χρηματιῶ, ἀόρ. ἐχρημάτισα, παρακ. κερρημάτικα. Μέσ. χρηματιζομαι (= τυλλέγω ἐμαυτῷ χρήματα), μέλλ. μέσ. χρηματιοῦμαι, ἀόρ. μέσ. ἐχρηματισόμην (καὶ σύνθετ. ἐξ-), παρακ. μέσ. κερρημάτισμαι. Ῥημ. ἐπίθ. χρηματιστέον. Ῥημ. παράγ. χρημάτισις, χρηματισμός, χρηματιστής.

χρῶ (ἀλείφω). Μόνον σύνθετον καὶ μόνον ὁ ἐνεστώς ἐχρῶ καὶ ὑπορίω. Μέσ. χρῶμαι, παρατ. μέσ. ἐχρῶμην, ἀόρ. μέσ. ἐχρῶσάμην. Παθ. ὑποχρῶμαι, παρακ. παθ. κέρχρῆμα, ὑπερσ. παθ. ἐκεχρῶμην. Ῥημ. παράγ. χρῆμα.

χρῶ (=χράω=χρησιμοδοτῶ). Μόνον ὁ ἀόρ. ἐχρησα. Μέσ. χρώμενος (=ἐρωτῶ τὸ μαντεῖον, μαντεύομαι), ἀόρ. μέσ. ἐχρησάμην καὶ ἀόρ. παθ. ἐχρήσθην. Ῥημ. ἐπίθ. πυθόχρηστος. Ῥημ. παράγ. χρῆσμός, χρῆσθήριον.

χρῶμαι (=χράομαι. ἀποθετ.=μεταχειρίζομαι) (καὶ σύνθετ. ἀπο-, δια-, ἐπι-, κατα-, προσ-, ἐναπο-), παρατ. ἐχρῶμην (καὶ σύνθετ. ἀπ-, κατ-), μέλλ. μέσ. χρήσομαι (καὶ σύνθετ. κατα-), ἀόρ. μέσ. ἐχρησάμην (καὶ σύνθετ. ἀπ-, δι-, κατ-, προσ-), παρακ. μέσ. κέρχρημαι (καὶ σύνθετ. κατα-, προσ-), ὑπερσ. μέσ. ἐκεχρήμην. Παθητ. μόνον ἀόρ. ἐχρήσθην καὶ παρακ. κατακεχρήσθαι καὶ προκατακεχρήσθαι. Ῥημ. ἐπίθ. χρῆστός, ἀχρηστος, εὐχρηστος, δόσχρηστος, πάχρηστος, χρῆσιέον, προσχρησιέον. Ῥημ. παράγ. χρῆμα, χρῆσις.

χώννυμι (σχεπάζω μὲ χῶμα). Παρ' Ἀττικῶς λέγεται χῶω-ᾶ, τοῦ ὁποῦ εὐρίσκεται μόνον τὸ προσχῶ καὶ προχῶ (γ' ἐνικ. θριστ.), ἀπαρεμφ. χῶον καὶ συγχῶον, παρατ. ἐχῶον, μέλλ. χῶσω (καὶ σύνθετ. κατα-), ἀόρ. ἐχῶσα (καὶ σύνθετ. ἀπ-, κατ-), παρακ.

ἀνακέχωκα. Παθ. παρατ. προσεχοῦτο, ἀόρ. παθ. ἐχώσθη καὶ παρακ. κατακέχωσται καὶ ἀπκρεμφ. κεχῶσθαι. Ῥημ. παραγ. χῶσις, χῶμα.

χωρέω - ὤ (πορεύομαι, περιλαμβάνω) (καὶ σύνθετ. ἀνα-, ἀπο-, ὑπο-, προ-, διχ-, παρα-, ἐπι-, ἐγ-, προς-, συγ-, ὑπεκ-, ἐπανκ-), παρατ. ἐχώρουν (καὶ σύνθετ. ὡς ὁ ἐνεστῶς), μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. χωρήσομαι (καὶ σύνθετ. ἀπο-, παρα-, προσ-, συγ-) καὶ σπανίως χωρήσω (καὶ σύνθετ. ἀπο-, ἀνα-, ἐγ-, προ-, προσ-, συγ-, ὑπεκ-), ἀόρ. ἐχώρησα (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἀπ-, ἐπ-, μετ-, προ-, παρ-, προσ-, συν-, ὑπ-, προαπ-, ἐπαν-, ὑπεξ-), παρακ. κεχώρηκα (καὶ ἀνα-, ἀπο-, μετα-, παρα-, προ-, προσ-, συγ-), ὑπερσ. προσκεχώρηκειν, ἀνεκεχώρηκειν, ἐξεκεχώρηκειν καὶ προσεκεχώρηκειν. Παθ. παρατ. συνεχωροῦμην, ἀόρ. παθ. συνεχωρήθη, καθ. παρακ. συγκεχώρηται καὶ συγκεχωρημένος. Ῥημ. ἐπίθ. συχωρητέος, ἀταχωρητέος καὶ παραχωρητέος. Τὸ μέσ. κατ' ἀνάλυσιν συχωρῶ ἑμαυτόν. Τὸ ἐγχαρεῖ (= εἶναι δυνατόν), προχαρεῖ (= ἐξεστίν, εἶναι εὐκολόν) καὶ συχωρεῖ (εἶναι δυνατόν) εἶναι καὶ ἀπρόσωπα. Ῥημ. παράγωγα συχώρησις, ἀταχώρησις.

Ψ

Ψάλλω (ψηλαφῶ, δονῶ τὴν χορδὴν, κιθαρίζω). Μόνον ὁ ἀόρ. ψῆλαι κατ' ἀπαρέμφ.

Ψαύω (ψηλαφῶ, ἐγγίζω, πλησιάζω) καὶ συμφαύω, ἀόρ. ε-ψαυσα. Ῥημ. ἐπίθ. ᾤψαυτος.

Ψάω - Ψῶ (τρίβω, ψηλαφῶ). Μόνον ὁ ἀόρ. κατέψυσα. Μίσ. ἐνεστ. ἀποψῶμαι (= σπογγίζομαι).

Ψέγω (κατηγορῶ) (καὶ σύνθετ. δια-), παρατ. ἐψεγον, μέλλ. ψέξω, ἀόρ. ἐψεξα. Παθ. ψέγομαι. Τὸ μέσ. κατ' ἀνάλυσιν ψέγα ἑμαυτόν. Ῥημ. ἐπίθ. ψεχτός. Ῥημ. παράγ. ψόγος, ψέκτης.

Ψεύδω (ἀποδεικνύω ψευδές, λέγω ψεύματα, ἀπατῶ). Μόνον ὁ μέλλ. ψεύσω (καὶ δωρικ. ψευσῶ) καὶ ἀόρ. διέψευσα. Μίσ. ψεύδομαι (= λέγω ψεύδη καὶ ἀπατῶ ἑμυτόν, πλανῶμαι) (καὶ

σύνθετ. κατα-, ἐπι-, δια-, ἐπικατα-), παρατ. μέσ. *ἐψευδόμενῃ* (καὶ σύνθετ. κατ-), μέλλ. μέσ. *ψεύσομαι* (= ἔρῳ ψεύδη καὶ πλανήσομαι), ἄορ. μέσ. *ἐψευσάμην* (= εἶπον ψεύδη. καὶ σύνθετ. κατ-συγκατ-), ἄορ. παθ. καὶ ὡς μέσ. *ἐψεύσθην* (= ἤθετήθην, ἐπλανήθην, ἀπέτυχον. καὶ σύνθετ. δι-), παρακ. μέσ. καὶ παθ. *ἔψευσμαι* (καὶ σύνθετ. κατ-, δι-), ὑπερσ. μέσ. *ἐψεύσμην* καὶ *ἐψευσμένος ἦν*, μετ' ὀλίγ. μέλλ. μέσ. *ἐψευσμένους ἔσομαι*. Ῥημ. παράγ. *ψεύδος, ψεύσμα, ψεύστης, ψευδής*.

Ψηλαφάω-ᾶ (ψηλαφῶ, πιάνω διὰ τῶν χειρῶν) καὶ *ἐπιψηλαφῶ*, ἄορ. *ἐπεψήλαφῃσα*. Παθητ. μόνον *ψηλαφῶμαι*. Ῥημ. παράγ. *ψηλάφημα*.

Ψηφρίζω (μετ' ἤφρου λογαριάζω). Μόνον τὸ σύνθετον *ἐπιψηφρίζω* (= προσκαλῶ τὸν δῆμον εἰς ψηφοφορίαν), παρατ. *ἐπεψήφρισον*, μέλλ. *ἐπιψηφισῶ*, ἄορ. *ἐπεψήφισα* καὶ σπανίως *ἀνεψήφισα*, παρακ. *ἐπεψήφισκα*, εὐκτ. *ἐπεψήφικῶς εἶην*. Μέσ. *ψηφρίζομαι* (= διὰ τῆς ψήφου μου ἀποφασίζω, γνωμοδοτῶ) (καὶ σύνθετ. δια-, ἀπο-, κατα-), παρατ. μέσ. *ἐψηφίζομην* (καὶ σύνθετ. ἀπ-, κατ-), μέλλ. μέσ. *ψηφισοῦμαι* (καὶ σύνθετ. δια-, ἀπο-, κατα-), ἄορ. μέσ. *ἐψηφισάμην* (καὶ σύνθετ. δι-, ἀπ-, κατ-, προσ-), παρακ. μέσ. *ἐψηφισμαι* (καὶ σύνθετ. δι-, ἀπ-, κατ-), ὑπερσ. μέσ. *ἐψηφίσμην* καὶ *ἐψηφισμένους ἦν*, μετ' ὄλ. μέλλ. μέσ. *ἐψηφισμένους ἔσομαι* (καὶ σύνθετ. κατ-). Παθητ. *ψηφρίζεται τὸ ψήφισμα*, παρατ. παθ. *ἐπεψηφρίζετο*, μέλλ. παθ. *ψηφισθήσομαι*, ἄορ. παθ. *ἐψηφίσθην* (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἐπ-, κατ-), παρακ. παθ. *ἐψηφισμαι* (καὶ σύνθετ. κατ-), ὑπερσ. παθ. *ἐψηφίσμην*. Ῥημ. ἐπίθ. *καταψηφιστέον* καὶ *ἀποψηφιστέον*. Ῥημ. παράγ. *ψήφισμα, ἀποψήφισις, διαψήφισις, καταψήφισις*.

Ψευδρίζω (ψουψουρίζω) καὶ ἄορ. *ἐψιθύρισα* μόνον. Ῥημ. παράγ. *ψιθουριστής*.

Ψιμυθεῖω (φυκασιδῶνω). Μόνον ὁ μέσ. παρακ. *ἐψιμυθίωμαι*, ἄλλως δὲ κατὰ περίφρασιν τὸ μὲν ἐνεργ. *ψιμυθίω ἀλείφω*, τὸ δὲ μέσ. *ψιμυθίω ἐντριβομαι*.

Ψοφέω-ᾶ (ἀμετάβ. = κάμνω ψόφον, κροτῶ), παρακ. *ἐψό-*

φρον μόνον, ἄλλως δὲ λέγεται ψόφρον παιῶν καὶ παθ. ψόφρον γίγνεται.

ψύχω (ἀερίζω, στεγνώνω, ψυχραίνω, οὐ ἀντίθετον τὸ θερμαίνω), (καὶ σύνθετ. ἀνα-, ἀπο-, δια-), ἀόρ. διαψύξει. Παθ. ψύχομαι (καὶ σύνθετ. ἀνα-), ἀόρ. παθ. ἐψύχθη (καὶ σύνθετ. ἐν-) καὶ ἀόρ. ἑ' ἀπεψύχην, παρακ. παθ. ἐψύγμαι. Ῥημ. ἐπίθ. ἀψυκτος. Ῥημ. παράγ. ψύξις, ψυκτήρ, ψύχος.

ᾠδί'νω (γεννώ). Μόνον ὁ ἐνεστώς.

ᾠθέω-ᾠ (σπρώχνω, ἀποκρούω, ἀπομακρύνω, οὐ ἀντίθετον τὸ ἔλκω) (καὶ σύνθετ. ἀπ-, δι-, περι-, προ-, συν-, ὑποπαρ-), παρατ. ἔθθουν (καὶ σύνθετ. ἐξ-), μέλλ. ᾠσω (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἐξ-), ἀόρ. ᾠσωσα (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἐξ-, ἐν-, παρ-, συν-). Μέσ. καὶ παθ. ᾠθούμαι (καὶ σύνθετ. ἀπ-, δι-, εἰς-, ἐξ-, παρ-, συν-), παρατ. μέσ. καὶ παθ. ἔωθούμην (καὶ σύνθετ. ἀπ-, δι-), μέλλ. μέσ. ἀπώσομαι καὶ δεώσομαι, μέλλ. παθ. ἐξωσθήσομαι, ἀόρ. μέσ. ἔωσάμην (καὶ σύνθετ. ἀπ-, δι-, παρ-), ἀόρ. παθ. ἔωσθη (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἐξ-, περι-, συν-), παρακ. παθ. ἔωσμαι (καὶ σύνθετ. παρ-, περι-, συν-), μέσ. δι' παρακ. ἀπέωσμα (τινα). Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. ἀνακλειόμενον. ἀρωθῶ ἱμαντόν. Ῥημ. παράγ. ἄπωσις, ᾠθισμός.

ΣΗΜ. Ῥίζα Fωθ-, Fωθε-, ὅθεν ὁ παρατ. ἔθθουν (=ἔFωθουν), ἀόρ. ἔωσα (=ἔFωθ-σα).

ώνέομαι-ούμαι (ἀγοράζω, μιαιθώνω) ἀποθετ. μετ' ἐνεργ. διαθέσ. (καὶ σύνθετ. ἀντ-, ἐξ-, προσ-, συν-), παρατ. ἐνεργ. ἐωνεύμην (καὶ σύνθετ. ἀντ-, ἐξ-, συν-), μέλλ. μέσ. ᾠνήσομαι, ἀόρ. μέσ. ἐπριάμην (καὶ σύνθετ. ἐξ-, συν-), ὑποτακτ. πρίαμαι, πρίαμαι, πρίαται, κτλ., εὐκτ. πριαίμην, πρίαιο, πρίαιτο, κτλ., προστακτ. ποιητ., ἀπαρ. πριασθαι (καὶ σύνθετ. ἐκ-, συμ-), μετοχ. πριαόμενος (καὶ σύνθετ. ἐκ-, συμ-), παρακ. μέσ. ἐώνημαι (καὶ σύνθετ. ἐν-, συμ-), ὑπερσ. μέσ. ἐωνήμην καὶ ἐωνημέρος ἦν. Παθητ. ἐνιστάμενα ᾠνόμενα, ἀόρ. παθ. ἐώνηθη, παρακ. παθ. ἐώνημαι (καὶ

σύνθετ. συν-). Ρημ. ἐπίθ. ὠνητός και ὠνητέος και ἀργυρόνητος. Ρημ. παράγ. ὠνή, ὠνητής, ὠνιος, ὠνησις, ἰσωρία.

ὠφελέω - ὦ (βοηθῶ, ὠφελῶ) (καί σύνθετ. ἀντ-, ἐπ-, συν-), παρατ. ὠφέλουρ, μέλλ. ὠφελήσω, ἀόρ. ὠφελήσα, παρακ. ὠφέληκα, ὑπερσ. ὠφελήκειρ. Παθ. ὠφελούμαι (καί σύνθετ. ἀντ-, συν-), παρατ. παθ. ὠφελούμην, μέλλ. μέσ. ὡς παθ. ὠφελήσομαι και σπανιώτερ. παθ. ὠφεληθήσομαι, ἀόρ. παθ. ὠφελήθην, παρακ. παθ. ὠφέλημαι, ὑπερσ. παθ. ὠφελήμην, μετ' ὄλ. μέλ. ὠφελημένος ἴσομαι. Ρημ. ἐπίθ. ἀνωφελής, ὠφελήτεος, ὠφελήτεον, προσωφελήτεον. Τὸ μέσ. ἀνακλειυμ. ὠφελῶ ἑμαυτόν και συναφελῶ ἑμαυτόν, σπανίως δὲ και ὠφελούμαι και ὠφελείας ποιούμαι. Ρημ. παράγ. ὠφέλεια, ὠφέλημα και σύνθετ. ἀνωφελής.

ΠΡΟΣΘΕΤΕΟΝ

Ἐν σελ. 49 πρόσθεσ τὸ ῥῆμα ἐπαινῶ ὡς ἐξῆς·

ἐπαινέω - ὦ (ἐπαινῶ) (καί σύνθετ. ἀντ-, συν-, ὑπερ-), παρατ. ἐπήγουρ, μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. ἐπαιρέσομαι και σπαν. ἐνεργ. ἐπαιρέσω, ἀόρ. ἐπήγεσα (καί σύνθετ. συν-, ὑπερ-), παρακ. ἐπήγεκα. Παθ. ἐπαινούμαι, παρατ. ἐπηνούμην, μέλλ. παθ. ἐπαινεθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἐπηνήθην, παρακ. παθ. ἐπήνημαι, ὑπερσ. παθ. ἐπηνημένος ἦν. Τὸ μέσ. κατ' ἀνάλυσ. ἐπαινῶ ἑμαυτόν. Ρημ. ἐπίθ. ἐπαινετός, πολυεπαίτετος και ἐπαινετέον. Ρημ. παράγ. ἐπαιρέτης.

ΑΝΩΜΑΛΑ ΟΝΟΜΑΤΑ

Α

ἄηρ, γεν. *ἀέρος*, δοτ. *ἀέρι*, αἰτ. *ἀέρα*, κλ. ὦ *ἀήρ*. Σπανιότατα εὐρίσκεται εἰς τὸν πληθ. τοὺς *ἀέρας*.

Ἄθως (τὸ ἄγιον ὄρος), συνήθως μὲν ἀρσενικὸν ὁ Ἄθως, σπανιότως δὲ καὶ θηλυκὸν ἡ Ἄθως, γεν. τοῦ Ἄθω, δοτ. τῷ Ἄθω, αἰτ. τὸν Ἄθω, κλητ. ὦ Ἄθως.

αἰδῶς (ἡ, = ἐντροπή) μόνον καθ' ἐνικὸν γεν. τῆς *αἰδοῦς*, δοτ. τῇ *αἰδοῖ*, αἰτ. τὴν *αἰδῶ*, κλητ. ὦ *αἰδοῖ*. Ὁ πληθ. κατὰ τὴν δευτέραν κλίσιν μόνον παρὰ γραμματικοῖς.

αἰθήρ (ὁ, = τὸ ὑψηλότατον στρώμα τοῦ ἀέρος), τοῦ *αἰθέρος*, τῷ *αἰθέρι*, τὸν *αἰθέρα*, ὦ *αἰθήρ*. Ὁ πληθυντ. σπανιότατος τοὺς *αἰθέρας*.

ἄλς. Καθ' ἐνικὸν ἀριθμὸν ἡ *ἄλς* (= ἡ θάλασσα) εἶναι ποιητικόν, εἰς δὲ τοὺς Ἀττικοὺς πεζολόγους εὐρίσκεται μόνον κατὰ πληθ. ἀριθμ. ὡς ἀρσεν. οἱ *ἄλες* (= τὸ ἄλας), γεν. τῶν *ἄλῶν*, δοτ. τοῖς *ἄλσι*, αἰτ. τοὺς *ἄλας*, κλ. ὦ *ἄλες*.

ἄλως (ἡ, = τὸ ἀλώνιον), γεν. τῆς *ἄλω*, δοτ. τῇ *ἄλω*, αἰτ. τὴν *ἄλω*, κλ. ὦ *ἄλω*. Πληθ. αἱ *ἄλω*, κτλ. Παρὰ μεταγενεστ. καὶ κατὰ τὴν τρίτην τῆς *ἄλωρος*, τῇ *ἄλωρι*, κτλ.

ἀρνός (ἀρνίον), γεν. τοῦ (καὶ τῆς) ἀρνός, τῷ ἀρνί, τὸν ἀρνα, ὦ ἀρνέ. Πληθ. οἱ ἀρνες, τῶν ἀρνῶν, τοῖς ἀρνάσι, τοὺς ἀρνας, ὦ ἀρνες. Δυϊκ. τῷ ἀρνε, τοῖν ἀρνοῖν.

ΣΗΜ. Ἐν Ἀττικαῖς ἐπιγρ. εὐρημαὶ καὶ ἡ ὀνομα. ἀρῆν (450 π. Χ.), εἰς ἧς αἱ λοιπαὶ πτώσεις, ἀρνός, κτλ.

Ἀνάχαρσις (κύριον), γεν. τοῦ Ἀναχάρσιος, δοτ. τῷ Ἀναχάρσι, αἰτ. τὸν Ἀναχάρσιν, κλ. ᾧ Ἀναχάρσι.

ἄνθος (τὸ ἄνθος), τοῦ ἄνθους, τῷ ἄνθει, κτλ. Πληθ. γενικῆ συνήθως τῶν ἀνθέων καὶ σπανίως τῶν ἀνθῶν. Παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις λέγεται καὶ θηλ. ἡ ἄνθη.

Ἀπόλλων (θεός), τοῦ Ἀπόλλωνος, τῷ Ἀπόλλωνι, αἰτ. τὰ Ἀπόλλωνα, ἐπὶ δὲ ὄρκου τὸν Ἀπόλλω, κλ. ᾧ Ἀπόλλων.

Ἄρης (θεός), γεν. τοῦ Ἄρεως (τὸ δὲ Ἄρεος ποιητ.), δοτ. τῷ Ἄρει, αἰτ. τὸν Ἄρη, (ἢ αἰτ. τὸν Ἄρη ἀμφίβολος), κλησ. ᾧ Ἄρης (παρ' Ὀμήρῳ δὲ ᾧ Ἄρες καὶ ᾧ Ἄρες).

Ἀριοβαρζάνης (κύριον), τοῦ Ἀριοβαρζάνου καὶ Ἀριοβαρζάνου, τῷ Ἀριοβαρζάνει καὶ Ἀριοβαρζάνη, αἰτ. τὸν Ἀριοβαρζάνην.

ἀρχαιρεσίαι (ἡ ἐκλογή τῶν ἀρχῶν). Μόνον πληθ. αἰ ἀρχαιρεσίαι, κτλ. Ἀντὶ δὲ τοῦ ἐνικοῦ λέγεται ἡ τῶν ἀρχόντων αἵρεσις καὶ ἡ τῶν ἀρχῶν αἵρεσις.

ἄστηρ (ἀστήρ), τοῦ ἀστέρος, τῷ ἀστέρι, κτλ. ὁμαλῶς πληθ. τῆς δοτ. πληθ. ἀστράσιν.

Ἄστυάγης (κύριον), τοῦ Ἄστυάγου, τῷ Ἄστυάγει, τὸν Ἄστυάγην.

ἄστυ (πόλις, ἐννοουμένων μόνον τῶν κτιρίων αὐτῆς), γεν. τοῦ ἄστω, (τὸ δὲ ἄστος Ἰωνικόν), τῷ ἄστει, κτλ. τὰ ἄστη, τῶν ἄστων, τοῖς ἄστει, κτλ.

Ἄφυτις (πόλις), τῆς Ἀφύτιος, τῇ Ἀφύτι, τὴν Ἀφυτιν.

B

βλάβη (ἡ) τῆς βλάβης, κτλ. καὶ οὐδετ. τὸ βλάβος, τοῦ βλάβους, κτλ. σπανιώτερον.

βορρᾶς (βόρειος ἄνεμος, βορρᾶς) τοῦ βορρᾶ, τῷ βορρᾶ, τὸν βορρᾶν καὶ βορραῖα, βορρέου κτλ. μεθ' ἐνός ρ καὶ ἀσυναίρετας. Ἐπὶ δὲ Βορέας, Βορέου κτλ. ὡς ὄνομα θεοῦ πάντοτε ἀσυναίρετου. Ἐπὶ καὶ δι' εὐχρηστος μόνον ὁ ἐνικός ἀριθμός.

ΣΗΜ. Παρὰ μεταγενεστέροις καὶ πληθυντικῶν, τῶν βορρῶν, κτλ.

βοῦς (ὁ καὶ ἡ), βοός, βοί, βοῦν, ὦ βοῦ· τῷ βόε, τοῖν βοῦσιν· καὶ βόες, τῶν βοῶν, τοῖς βουσί, τοὺς βοῦς, ὦ βόες.

βράγχος (ὁ, = βράγχισμα), τοῦ βράγχου, κτλ. καὶ τὸ βράγχος, τοῦ βράγχου κτλ. παρὰ μεταγενεστέροις.

Γ

γάλα (τό), τοῦ γάλακτος, τῷ γάλακτι κτλ. δοτ. πληθ. τοῖς γάλαξι.

γαστήρ (κοιλία), τῆς γαστρός, τῇ γαστρὶ, τὴν γαστέρα, ὡ γαστήρ. Δυῖν. τῷ γαστέρει, τοῖν (ταῖν) γαστέροι. Πληθ. αἱ γαστέρες, τῶν γαστέρων, ταῖς γαστράσι, τὰς γαστέρας, ὦ γαστέρες.

γέρας (τό, = βραβεῖον), τοῦ γέρας, τῷ γέρα, κτλ. Πληθ. τὰ γέρα, τῶν γερῶν, τοῖς γέρασι, κτλ.

γῆ (ἐκ τοῦ γέα = ἡ γῆ), τῆς γῆς, τῇ γῆ κτλ. μόνον ἐνικῶς. Αἰετίζεται δὲ καὶ γαῖα, τὴν γαῖαν.

γῆρας (τό, = γηράματα), τοῦ γήρας, τῷ γήρα, τὸ γῆρας, ὦ γῆρας. Μόνον καθ' ἐνικὸν ἀριθμὸν.

Γνώσις (κύριον), τοῦ Γνώσιος, τῷ Γνώσι, τὸν Γνώσι.

Γοάξις (κύριον), τοῦ Γοάξιος, τῷ Γοάξι, τὸν Γοάξι.

γόνο (τό), τοῦ γόνατος, τῷ γόνατι, κτλ. τῷ γόνατι, τοῖν γόνασιν· τὰ γόνατα, τῶν γόνατων, τοῖς γόνασι, κτλ.

Γοργῶ (κύριον), τῆς Γοργούς, τῇ Γοργοῖ, τὴν Γοργῶ, ὡ Γοργοῖ, καὶ ἡ Γοργῶν, τῆς Γοργόνας, τῇ Γοργόνει, τὴν Γοργόνα.

γραῦς (γραῖα), τῆς γραός, τῇ γραῖ, τὴν γραῦν, ὦ γραῖ· τῷ γραῖ, ταῖν γραῖσιν· αἱ γραῖες, τῶν γραῶν, ταῖς γραῖσι, τὰς γραῖς, ὦ γραῖες.

γυνή (ἡ), τῆς γυναικός, τῇ γυναικί, τὴν γυναῖκα, ὡ γυναι· τῷ γυναικι, ταῖν γυναικῶν· αἱ γυναικες, τῶν γυναικῶν, ταῖς γυναιξι, τὰς γυναικας, ὡ γυναικες.

Βαίς (δειπνον θεῶν καὶ ἀνθρώπων, εὐωχία), τῆς *δαιτέε*, κτλ. εἶναι ποιητικόν, σπανιώτατα δὲ εὐρίσκεται καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις μόνον ἢ αἰτ. τὴν *δαῖτα* καὶ τὰς *δαῖτας*.

Βᾶς (ἡ) = *δαδίον*, τῆς *δαδός*, τῆ *δαδί*, τὴν *δᾶδα*, ὡ *δάς* τὼ *δάδε*, ταῖν *δάδοιν*· αἱ *δᾶδες*, τῶν *δάδων*, ταῖς *δασί*, τὰς *δᾶθας*, ὡ *δᾶδες*.

Βάκρυον (τό), τοῦ *δακρύου*, τῷ *δακρύφ*, κτλ. ἁμαλῶς πλήθ. τῆς *δοτικ.* πληθ. τοῖς *δακρύοις* καὶ τοῖς *δάκρυσι* (κατὰ τὴν τριάντην κλίσιν).

Βάμαρο (ἡ σύζυγος), τῆς *δάμαρτος*, κτλ. ποιητικόν, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις εὐρίσκεται μόνον ἢ *δοτ.* τῆ *δάμαρτι*, καὶ ἡ αἰτ. τὴν *δάμαρτα*.

Βάπις (ἡ, = τάπη, χαλί, κελίμι), τῆς *δάπιδος*, τῆ *δάπιδε*, τὴν *δάπιν*· αἱ *δάπιδες*, τῶν *δαπίδων*, ταῖς *δάπισι* κτλ.

Βεῖνα (ἡ, ἡ, τό), τοῦ *δεῖνος*, τῷ *δεῖνι*, τὸν *δεῖνα*. Πλήθ. μόνον οἱ *δεῖνες*, τῶν *δεῖνων*, τοὺς *δεῖνας*. Ἐνίοτε εἶναι καὶ ἄκλων τὸν ὁ *δεῖνα*, τοῦ *δεῖνα*.

Βέλεαρ (δόλος, ἀπάτη). Μόνον ἡ ὄνομ. καὶ αἰτ. τὸ *δέλεαρ* καὶ πλήθ. τὰ *δελέατα*, τὰ δὲ ἄλλα μεταγενέστερα καὶ ἀπὸ τοῦ Ἀριστοτέλους εὐχρηστα.

Βένδρον (τό), τοῦ *δένδρον*, τῷ *δένδρω*, κτλ. ἁμαλῶς πλήθ. τῆς *δοτ.* πληθ. τοῖς *δένδρῃσι* συνήθως καὶ σπανιώτατα τοῖς *δένδροις* (διορθούμενον ὑπὸ τινῶν εἰς *δένδρῃσι*).

Βέος (τό = φέβος), τοῦ *δέεος*, τῷ *δέει*, κτλ. Σπανιώτατα κατὰ πληθυντ. τὰ *δέει*.

Βεσμὸς (δέμα, σύνδεσμος, ἡ φυλάκισις καὶ αἱ ἀλύσεις), τοῦ *δεσμοῦ*, τῷ *δεσμῷ*, κτλ. Πλήθ. οἱ *δεσμοί*, τῶν *δεσμῶν* κτλ. καὶ τὰ *δεσμά*, τῶν *δεσμῶν* κτλ. μετὰ διχοφασίας· *δεσμά* μὲν τὰ σχοινία καὶ αἱ ἀλύσεις, δι' ὧν δένεται τις· *δεσμοί* δὲ καὶ σύνδεσις (ὡς *δεσμοί* *φιλίας*) καὶ τὸ δέσιμον (ὡς *θάνατοι* καὶ *δεσμοί*).

Δημήτηρ (θεά), τῆς *Δήμητρος*, τῆ *Δήμητρι*, τὴν *Δήμητρα*.
 Ὡ *Δήμητερ*.

Διόσκοροι (ὁ Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης) μόνον κατὰ δυϊκὸν καὶ πληθυντικὸν ἀριθμὸν.

Δίψα, τῆς *δίψης* κτλ. καὶ τὸ *δίψος*, τοῦ *δίψους* κτλ.

Δόρυ (κοντάρι), τοῦ *δόρατος*, τῷ *δόρατι* καὶ τῷ *δορί*, τὸ *δόρυ*, Ὡ *δόρυ*. Πληθ. τὰ *δόρατα*, τῶν *δοράτων*, τοῖς *δόρασι*, κτλ.

Δυσμαί (τὸ μέρος, ἐνθα δύνεται ὁ ἥλιος), τῶν *δυσμῶν*, ταῖς *δυσμαῖς*, τὰς *δυσμάς*, Ὡ *δυσμαί* κατὰ πληθυντ. μόνον.

Ε

Ἴαρ (τὸ, = ἄνοιξις), τοῦ *ἴαρος* καὶ συνήθως τοῦ *ἦρος*, τῷ *ἴαρῳ* καὶ συνήθως τῷ *ἦρι*, τὸ *ἴαρ*, Ὡ *ἴαρ* μόνον ἐνικόν.

Ἴγκατα (τὰ, = ἐντόσθια) μόνον πληθ. τῶν *ἰγκάτων*, τοῖς *ἰγκάτοις* κτλ.

ΣΗΜ. Ἀπὸ τῶν Πτολεμαϊκῶν χρόνων εὐρίσκεται καὶ τὸ *ἰγκατον*, παρ' Ὀμήρῳ δὲ καὶ δοτ. πληθ. κατὰ μεταπλασμὸν *ἰγκασι*.

Ἰγχελυς (ἡ, = χέλι), τῆς *ἰγχέλους*, τῆ *ἰγχέλυι*, τὴν *ἰγχελον*, Ὡ *ἰγχελυ*. Πληθ. αἱ *ἰγχέλεις*, τῶν *ἰγχέλεων*, ταῖς *ἰγχέλεισι*, τὰς *ἰγχέλεις*, Ὡ *ἰγχέλεις*.

εἰκῶν (εἰκῶν), τῆς *εἰκόνης*, τῆ *εἰκόνι*, τὴν *εἰκόνα* κτλ. ὁμαλῶς, ἀλλὰ καὶ αἰτ. κατὰ μεταπλασμὸν τὴν *εἰκῶ*.

ΣΗΜ. Παρὰ ποιηταῖς καὶ γεν. τῆς *εἰκοῦς* καὶ αἰτ. πληθ. τὰς *εἰκούς*.

Ἰλαιον (λάδι), τοῦ *ἰλαίου* κτλ. μόνον καθ' ἐνικόν.

ΣΗΜ. Ὁ πληθ. μόνον παρὰ μεταγενεστ. ἵνα δηλωθῶσι τὰ διάφορα εἶδη.

Ἰνιοι, **Ἰνεαι**, **Ἰνεα** (τινὲς) μόνον κατὰ πληθυντ. ἀριθμὸν, καθ' ἐνικόν δὲ μόνον α *ἴνιον* τὸ *ἐρύθημα* ἢ παρὰ Ξενοφῶντι.

Ἰπιπλα (τὰ ἔπιπλα) μόνον κατὰ πληθυντικὸν ἀριθμὸν, καθ' ἐνικόν δ' ἀριθμὸν *ἰπιπλον* μόνον παρ' Ἰσαίῳ.

Ἰσπέρα (ἡ, = τὸ ἰσπέρας), τῆς *ἰσπέρας*, κτλ. μόνον καθ' ἐνικόν ἀριθμὸν.

Ἰτησίαι (οἱ, = οἱ κατ' ἔτος πνέοντες ἄνεμοι, τὰ μελτέμια), τῶν *ἰτησίων*, τοῖς *ἰτησίαις*, τὰς *ἰτησίας* μόνον πληθυντικόν.

Ξως (ή, = αύγή), τῆς ἔω, τῆ ἔφ, τὴν ἔω, ὡ ἔως μένον κατ' ἑνικὸν ἀριθμὸν.

Z

Ζεὺς (ὁ ὕπατος θεός), τοῦ Διὸς καὶ σπανιώτατα τοῦ Ζηρός, τῶ Διὶ καὶ σπανιώτατα τῶ Ζηρί, τὸν Δία καὶ σπανιώτατα τῶ Ζῆτα, ὦ Ζεῦ.

Ζῆνις (κύριον), τοῦ Ζήριος, τῶ Ζήρι, τὸν Ζῆνιν, ὦ Ζῆνι.

Ζηνόθεμις (κύριον), τοῦ Ζηροθέμιδος, τῶ Ζηροθέμιδι, τῶ Ζηροθέμιτι, ὦ Ζηροθέμι.

Ζυγὸς (ὁ), τοῦ ζυγοῦ, κτλ. καὶ τὸ ζυγόν, τοῦ ζυγοῦ κτλ. Πληθ. μόνον τὰ ζυγά, τῶν ζυγῶν, κτλ.

ΣΗΜ. Ὁ πληθ. οἱ ζυγοὶ μεταγενέστερος, ὡς αζυγοὶ δόλιοι.»

H

ἦρως (ἦρας), τοῦ ἦραος, τῶ ἦρωϊ, τὸν ἦρωα κτλ. κατὰ τῆς τρίτης ἁμαλῶς, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν Ἀττικὴν δευτέραν, τοῦ ἦραος, τῶ ἦρω, τὸν ἦρω καὶ αἰτιατ. τοῦ πληθ. τοὺς ἦρωα.

ἦώς (αύγή). Ποιητικὸν παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις σπανιώτατα μόνον ἢ γενικὴ ἀπὸ ἦοῦς καὶ ἢ δοτ. ἄμα ἦοῦ.

Θ

Θαλῆς (κύριον), γεν. τοῦ Θαλέω, δοτ. τῶ Θαλῆ, αἰτ. τῆς Θαλῆν, κλητ. ὦ Θαλῆ. Οἱ τύποι τοῦ Θαλοῦ καὶ Θαλήτος, Θαλήτι, Θαλήτα εἶναι μεταγενέστεροι.

θάρος (θάρος), τοῦ θάρρους, τῶ θάρρει, κτλ. Ὁ πληθ. τὰ θάρρη σπανιώτατος.

θέμιες (δικαιοσύνη, δίκαιον) ἔκλιτον μετὰ τοῦ εἶναι, εὐρέσεται δὲ καὶ αἰτιατ. τὴν θέμιν.

Θέμις (ἡ θεὰ τοῦ δικαίου), τῆς Θέμιτος, τὴν Θέμιτι, ὦ Θέμιτι.

ΣΗΜ. Λέγεται καὶ θέμιστος (Ὁμηρ.) καὶ θέμιος (Ἡρόδ.) καὶ θέμιδος (μεταγεν.)

θέρος—κλεις

θέρος (τὸ θέρος), τοῦ θέρου, τῷ θέρει, κτλ. Ὁ πληθ.
κρίωτατος τὰ θέρη.

Θέσπια (πόλις) καὶ πληθυντ. Θεσπιαὶ κτλ.

Θέσπις (κύριον), τοῦ Θέσπιδος, τῷ Θέσπιδι, τὸν Θέσπιν, ὁ
Θέσπι.

Θέτις (κύριον), τῆς Θέτιδος, τῇ Θέτιδι, τὴν Θέτιν, ὡς Θέτιν
θριξ (τριχᾶ), τῆς τριχός, τῇ τριχί, κτλ. πληθ. δοτ. ταῖς θριξίν.

θυγάτηρ, θυγατρός, θυγατρί, θυγατέρα, ὡς θυγατερ· τὰ θυ-
γατέρε, ταῖν θυγατέροι· αἱ θυγατέρες, τῶν θυγατέρων, ταῖς θυ-
γατράσι, τὰς θυγατέρας, ὡς θυγατέρες.

I

Ἴρις (οὐράνιον τόξον καὶ φωτόν), τῆς Ἰριδος, τῇ Ἰριδι, τὴν
Ἴριν, ὡς Ἴρι.

Ἴσις (κύριον), τῆς Ἴσιδος, παρ' Ἡροδότῳ δὲ Ἴσιος, Ἴσι,
Ἴσιρ.

K

κάλπις (ὕδρια, στάμνος), τῆς κάλπιδος, τῇ κάλπιδι, τὴν
κάλπιν, ὡς κάλπι· αἱ κάλπιδες, τῶν κάλπιδων, ταῖς κάλπιδας,
τὰς κάλπιδας, ὡς κάλπιδες.

κέαρ (τό, = καρδία). Μόνον ἡ ἑνικ. ὀνομαστ. καὶ αἰτιατ.

κέρας (κέρατον), τοῦ κέρασ, τῷ κέρα, τὸ κέρα, ὡς κέρασ
τῷ κέρα, τοῖν κερῶν· τὰ κέρα, τῶν κερῶν, τοῖς κέρασι, κτλ.

Κλεόμαντις (κύριον), τοῦ Κλεομάντιος, τῷ Κλεομάντι,
τὸν Κλεομάντιν, ὡς Κλεομάντι.

κλεις (κλειδίον) καὶ ἀρχαιότερον κλής, τῆς κλειδός, τῇ κλει-
δί, τὴν κλειῖν, ὡς κλεις. Πληθ. αἱ κλειδές, τῶν κλειδῶν, ταῖς
κλεισί, τὰς κλειδᾶς, ὡς κλειδές.

ΣΗΜ. Ἡ αἰν. τὴν κλειδα καὶ τὰς κλειτε μεταγρῶν.

κνέφας (τὸ, =σκότος), τοῦ κνέφους, τῷ κνέφα, τὸ κνέφας, ὦ κνέφας μόνον ἐνικόν.

κοινωνὸς (ὁ καὶ ἡ) δευτερόκλιτον μετὰ καὶ τῶν τριτοκλίτ. τύπων κοινῶνες, κοινῶνων, κοινῶνας παρὰ Ξενοφῶντι.

κρέας (κρέας) μόνον συνηρημένον τοῦ κρέως, τῷ κρέα κτλ. τὰ κρέα, τῶν κρεῶν, κτλ. τὸ δὲ κρέατος κτλ. μεταγενέστερον.

Κρεῦσις (πόλις), τῆς Κρεῦσιος, τῇ Κρεῦσι, τὴν Κρεῦσιν, ὦ Κρεῦσι.

κύων (σκύλος) (ὁ καὶ ἡ), κυρός, κυρί, κύνα, ὦ κύων· τὸ κύων, τοῖν κυνοῖν· κύνες, κυῶν, κυσί, κύνας, ὦ κύνες.

Λ

Λάμπες (κύριον), τοῦ Λάμπιδος, τῷ Λάμπιδι, τὸν Λάμπιν· ὦ Λάμπι.

λίπα (ἔλιον) ἄκλιτον μετὰ τοῦ ἀλείφω τίθεται ὁμοῦ.

Λῦσις (κύριον), τοῦ Λύσιδος, τῷ Λύσιδι, τὸν Λῦσιν, ὦ Λῦσι.

Μ

μάκαρ (μακάριος) ποιητικόν, παρὰ δὲ τοῖς Ἀπτικοῖς πεζο-λόγοις μόνον ἢ γενικὴ πληθ. τῶν μακάρων.

μάλη (μασχάλη). Μόνον ἢ γενικὴ «ὕπὸ μάλης». Κατὰ δὲ τὸν πληθ. λέγουσι *μασχάλας*.

μάρτυς (ὁ καὶ ἡ), μάρτυρος, μάρτυρι, μάρτυρα, ὦ μάρτυρα κτλ. ὁμαλῶς πληθ. δοτ. τοῖς μάρτυσιν.

ΣΗΜ. Τὸ Ρ πρὸ τοῦ Σ ἀπεβλήθη μάρτυς (=μάρτυρ-ς), μάρτυσι (=μάρτυρ-σι). Ἡ αἰτία· τὸν μάρτυν μεταγενεστέρα.

μέλι (τὸ μέλι), τοῦ μέλιτος, τῷ μέλιτι κτλ. μόνον καθ' ἐνικόν ἀριθμόν.

μέλε (ἀγαπητέ, φίλε). Μόνον ἢ κλητ. ὦ μέλε.

Μηδοσάδης (κύριον), τοῦ Μηδοσάδου, τῷ Μηδοσάδῃ, τὸν Μηδοσάδην, ὦ Μηδοσάδες.

μῆνες (ὄργη). Ποιητικόν, ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζο-
λογοῖς τῆς μήνης καὶ αἰτιατ. τὴν *μῆνιν*.

μήτηρ (ἡ), τῆς μητρός, τῇ μητρί, τὴν μητέρα, ὡ μήτηρ
τὼ μητέρες, ταῖν μητέροισι αἰ μητέρες, τῶν μητέρων, ταῖς μη-
τέρασι, τὰς μητέρας, ὡ μητέρες.

Μίνως (κύριον), τοῦ Μίνω, τῷ Μίνω, τὸν Μίνω καὶ τὸν
Μίνωρ, ὡ Μίνως.

ΣΗΜ. Παρ' Ὀμήρῳ καὶ τοῦ Μίνωος, Μίνωα.

μόσσουν (ὁ, = ξυλίνη καλύβη), τοῦ μόσσυρος, τῷ μόσσυρῳ
κτλ. δοτικ. πληθ. τοῖς μοσσύροις (ὅπερ ὅμως νῦν διορθοῦται τοῖν
μοσσύροις).

μύκης (ὁ) (μανιτάρι) κατὰ τὴν τρίτην καὶ πρώτην, *μύκητος*
καὶ *μύχου*, *μύκητα* καὶ *μύκηρ*, *μύκητες* καὶ *μύχαι* κτλ. εἶναι δὲ
μόνον ποιητικόν καὶ μεταγενέστερον.

Ν

νάπη (ἡ, = δασώδης κοιλάς), τῆς νάπης, κτλ. καὶ τὸ *νάπος*,
τοῦ *νάπου*, τῷ *νάπει*, κτλ.

ναῦλον (τὸ, = ὁ ναῦλος), τοῦ *ναύλου*, κτλ. καὶ ὁ *ναῦλος*, τοῦ
ναύλου, κτλ.

ναῦς (πλοῖον), τῆς νεώς, τῇ *νηϊ*, τὴν *ναῦν*, ὡ *ναῦ*. Δυϊκός
μόνον ταῖν *νεοῖν*. Πληθ. αἰ *νηες*, τῶν *νεῶν*, ταῖς *ναυσί*, τὰς
ναῦς, ὡ *νηες*.

νέκταρ (τὸ, = τὸ ποτόν τῶν θεῶν). Ποιητικόν εὐρίσκεται δὲ
σπανίως καὶ παρὰ τοῖς πεζοῖς μόνον ἢ ὄνομ. τὸ *νέκταρ* καὶ ἡ
γεν. τοῦ *νέκταρος*.

νέωτα μόνον ἐν τῇ φράσει « εἰς νέωτα » = καὶ τοῦ χρόνου.

νηστis (ὁ καὶ ἡ) = νηστικός. Παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς κλίνεται
νηστιδος, *νηστιδι*, *νηστιν*, *νηστιδες*, *νηστιδας*, καὶ *νηστεις*.

νύξ (νύξ), *νυκτός*, *νυκτι*, *νύκτα*, ὡ *νύξ*. τὼ *νύκτε*, ταῖν *νυ-*
κτοῖν αἰ *νύκτες*, τῶν *νυκτῶν*, ταῖς *νυξί*, τὰς *νύκτας*, ὡ *νύκτες*.

νώτος (ὁ, = ἡ βράχis ἀνθρώπων καὶ ζῴων), τοῦ *νώτου*, τῷ *νώτῳ*.

ατλ. και σπανίως τὸ *ῥῶτον*, τοῦ *ῥώτου*, κτλ. Πληθυντ. δι' *μόνον* οὐδέτ. τὰ *ῥῶτα*, τῶν *ῥώτων*. κτλ.

O

Οιδίπους (κύριον), τοῦ *Οιδίπου*, (τῷ *Οιδίποδι*), τὸν *Οιδίπου*, ὃ *Οιδίπους* καὶ ὃ *Οιδίπου*. Πληθ. τοὺς *Οιδίποδας*.

ΣΗΜ. Τὸ *Οιδίποδος* καὶ *Οιδίποδα* μεταγενέστερα.

οἶς (ὃ καὶ ἡ, = πρόβατον), *οἶς*, *οἶ*, *οἶν*. Πληθ. *οἶες*, *οἶων*, *οἶσί*, *οἶς*, ὃ *οἶες*.

ὄναρ (= ὄνειρον καὶ καθ' ὕπνον, οὐ ἀντίθετον τὸ *παρὰ* τὸν ὄναρον ὡς ὀνομαστικὴ καὶ αἰτιατικὴ).

ὄνειρος (τὸ ὄνειρον), τοῦ *ὄνειρου*, κτλ. ἁμαλῶς, ἀλλὰ καὶ ἀκτὰ μεταπλασμὸν τοῦ *ὄνειρατος*. Πληθ. τὰ *ὄνειρατα*, τῶν *ὄνειράτων*, τοῖς *ὄνειρασι*, τὰ *ὄνειρατα*.

ὄρνις (ὡς θηλ. ἡ κόττα, ὡς ἄρσεν. δι' = πᾶν πτηνόν), γεν. *ὄρνιθος*, δοτ. *ὄρνιθι*, αἰτιατ. *ὄρνιρ* καὶ *ὄρνιθα*, κλητ. ὃ *ὄρνι*. Πληθ. *ὄρνιθες*, *ὄρνιθων*, *ὄρνισι*, *ὄρνιθας* καὶ *ὄρνεις*, καὶ *ὄρνις*, ὃ *ὄρνιθες*.

ὄροφος (ὃ, = τὸ ἄνω σκέπασμα οἰκήματος), τοῦ *ὄροφου*, κτλ. καὶ ἡ *ὄροφή*, τῆς *ὄροφῆς*, κτλ.

ὄως (αὐτίον), *ὄως*, *ὄτι*, κτλ. *ὄωκ*. ὄωτ, ὄωτιν. Πληθ. τὰ *ὄωτα*, τῶν *ὄωτων*, τοῖς *ὄωσι*, τὰ *ὄωτα*.

ὄφελος (ὄφέλεια) μόνον ὡς ὀνομαστ. καὶ αἰτιατ. τὸ *ὄφελος*.

II

παῖς (ὃ καὶ ἡ), *παιδός*, *παιδί*, *παῖδα*, ὃ *παῖ*. *παῖς*, *παῖδων*. *παῖδες*, *παιδῶν*, *παισί*, *παῖδας*, ὃ *παῖδες*.

πατήρ, *πατρός*, *πατρί*, *πατέρα*, ὃ *πάτερ*. *πατέρες*, *πατέρων*, *πατράσι*, *πατέρας*, ὃ *πατέρες*.

πλήθος (τό), τοῦ *πλήθους* κτλ. καὶ ἡ *πληθύς*, τῆς *πληθός* κτλ. σπανιώτερον.

πλοῦτος (ὁ), τοῦ πλούτου, κτλ. ὁμαλῶς. Πληθ. μόνον αὐ-
πλοῦτοι, τῶν πλοῦτων, τοῖς πλούτοις, τοὺς πλοῦτους.

ΣΗΜ. Τὸ πληθ. τὰ πλούτη εἶναι βάρβαρον.

Πηνυξ (τόπος, εἰς ὃν ἐγίνοντο αἱ ἐκκλησίαι τοῦ δήμου τῶν
Ἀθηναίων), γεν. τῆς Πυκνός, ὅστ. τῆ Πυκνί, αἰτ. τὴν Πύκνα.
ὦ Πηνύξ.

ΣΗΜ. Τὸ Πηνυός, Πηνυί, Πηνύκα εἶναι μεταγενέστερα.

Ποσειδῶν (θεός), τοῦ Ποσειδῶτος, τῷ Ποσειδῶνι, τὸν Πο-
σειδῶνα, ἐπὶ δὲ ὄρκου τὸν Ποσειδῶ, ὦ Πόσειδον.

πραῖος, πραεῖα, πραῖον. Εἰς μὲν τὸ ἐνικόν τὸ ἀρσενικόν
καὶ οὐδέτ. κλίνονται ὁμαλῶς, εἰς δὲ τὸν πληθ. οὕτως· οἱ πραῖοι,
τῶν πραῖων καὶ πραέων, τοῖς πραέσι, τοὺς πραῖους· τὰ πραέα,
τῶν πραέων, τοῖς πραέσι, τὰ πραέα.

πρεσβευτήης (ὁ ἀπεσταλμένος ἀπὸ τινος κυβερνήσεως εἰς ἐτέ-
ραν), τοῦ πρεσβευτοῦ, τῷ πρεσβευτῇ, τὸν πρεσβευτήν, ὦ πρε-
σβευτά. Πληθ. οἱ πρεσβευταί, τῶν πρεσβευτῶν, τοῖς πρεσβευ-
ταῖς, τοὺς πρεσβευτάς, ὦ πρεσβευταί, ἀντὶ δὲ τοῦ πληθ. συνη-
θέστεροι εἶναι οἱ τύποι οἱ πρέσβεις, τῶν πρέσβεων, τοῖς πρέσβει,
τοὺς πρέσβεις, ὦ πρέσβεις.

ΣΗΜ. Παρὰ ποιηταῖς καὶ ἡ ἐνικ. γεν. πρέσβεωσ.

πρεσβύτης (γέρον) ὁμαλῶς κατὰ τὴν πρώτην κλίσειν, τοῦ
πρεσβύτου, τῷ πρεσβύτῃ, κτλ.

ΣΗΜ. Παρὰ ποιηταῖς εἶναι καὶ ὁ πρέσβυς, τὸν πρέσβυν, ὦ πρέσβυ.

πυρ (τό), τοῦ πυρός, τῷ πυρί, κτλ. Πληθ. τὰ πυρά, τῶν πυ-
ρῶν, τοῖς πυροῖς, τὰ πυρά.

Ρ

ῥύπος (ὁ, = ἀκαθαρσία), τοῦ ῥύπου ὁμαλῶς κτλ. Πληθ. αἱ
ῥύποι, κτλ.

ΣΗΜ. Ὁ πληθ. τὰ ῥύπα παρ' Ὁμήρου.

Σ

σάγαρις (ἄξινη). Μόνον ἡ ὀνομαστ. ἡ σάγαρις, ἡ αἰτιατ. τὴν σάγαριν καὶ αἰτιατ. πληθ. τὰς σαγάρεις.

σέλας (φῶς, λάμψις) μόνον ἐνικ. ὄνομ. καὶ χίεσι. παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις, τὰ δὲ λοιπὰ εἶναι ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

σῆς (δ, =σκόληξ καταβιβρώσκων τὰ μάλλινα ἐνδύματα, βώτριδα, κόπτσας), σεός, σέες, σέων, σέας, παρὰ δὲ μεταγενέστεροις σητός, σητί, σῆτες, σῆτας.

σῆτος (σιτάρι, ἄρτος, τροφή), τοῦ σίτου, κτλ. δημαλῶς, ἀλλὰ πληθ. μόνον τὰ σῆτα, τῶν σίτων, τοῖς σίτοις, τὰ σῆτα.

Σκήψις (πόλις), Σκήψιος, Σκήψι, Σκήψιν.

σκότος (δ) τοῦ σκότου, κτλ. καὶ τὸ σκότος, τοῦ σκότους, κτλ. μόνον καθ' ἐνικὸν ἀριθμὸν.

στάδιον (διάστημα 600 ποδῶν), τοῦ σταδίου, κτλ. Πληθ. δὲ οἱ στάδιοι καὶ σπανιώτερον τὰ στάδια, κτλ.

σταθμὸς (δ, = παραστάς θύρας οἰκίας, σταῦλος, κατάλυμα, βῆρος), τοῦ σταθμοῦ, κτλ. Πληθ. δὲ οἱ σταθμοὶ (= καὶ βάρη) καὶ τὰ σταθμὰ (βάρη καὶ παραστάδες θυρῶν), κτλ.

ΣΗΜ. Ἐν Ἀττικαῖς ἐπιγραφαῖς ἀπὸ τοῦ 433 π. Χ. εὑρίσκεται πολλάκις καὶ ὁ ἐνικ. τὸ σταθμὸν = βῆρος.

στέαρ (ὀξύγγιον). Ποιητικὸν καὶ μεταγενέστερον, εὑρίσκεται δὲ σπανίως καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἢ αἰτ. τὸ στέαρ.

Συέννεσις (κύριον), τοῦ Συεννέσιος, τῶ Συεννέσι, τὸν Συέννεσιν, ὃ Συέννεσι.

σῶς (σῶος), τὸν σῶν. Πληθ. οἱ σῶ, τοὺς σῶς. Θηλ. ἡ σῶς, τῆς σῶ, τὴν σῶν. Πληθ. αἱ σῶ. Οὐδ. τὸ σῶν (ὄνομ. καὶ εἰτιατ.) καὶ τὰ σῶ (ὄνομ. καὶ αἰτ.).

Τ

τᾶν (= φίλις). Μόνον κατὰ κλητικὴν, ὃ τᾶν.

τάπις (ἡ, =τάπης, χαλί), τῆς τάπιδος, τῇ τάπιδι, τὴν τάπιδα· αἱ τάπιδες, τὰς τάπιδας, κτλ.

τάριχος (τὸ, =παστόν καὶ καπνιστόν κρέας), τοῦ τარიχου, τῷ τარიχει, κτλ. καὶ σπανιώτερον ὁ τάριχος, τοῦ τარიχου, κτλ.

τάρταρος (ἡ κόλασις τῶν παλαιῶν ἐν Ἄδῃ), τοῦ ταρτέρου, κτλ. πληθ. τὰ τάρταρα, κτλ.

ταῶς (παγῶνι), τοῦ ταῶ, τῷ ταῶ, τὸν ταῶν κτλ. κατὰ τὴν Ἀττικὴν δευτέραν κλίσιν.

ΣΗΜ. Εὐρίσκειται καὶ κατὰ τὴν τρίτην κλίσιν ταῶνος, ταῶνι, ταῶνα, κτλ. Κατὰ δὲ τοὺς παλαιούς ἐγράφετο ταῶς.

τέρας (τέρας), τοῦ τέρατος, τῷ τέρατι, κτλ. πληθ. τὰ τέρατα καὶ τὰ τέρα, τῶν τεράτων καὶ τερῶν, τοῖς τέρασι, κτλ.

τύρσις (ἔπαλξις, πύργος), τῆς τύρσιος, τῇ τύρσι, τὴν τύρσιν· αἱ τύρσεις, τῶν τύρσεων, ταῖς τύρσεσι, τὰς τύρσει.

Τισσαφέρνης (κύριον), Τισσαφέρου, Τισσαφέρει, Τισσαφέρην, ὡς Τισσαφέρη.

τυφῶς (ἀνεμοστρόβιλος, καταιγιδώδης ἀνεμος), τοῦ τυφῶ, τῷ τυφῶ, τὸν τυφῶ, ὡς τυφῶς.

ὑδωρ (νερόν), ὑδατος, ὑδατι, κτλ. ὑδατα, ὑδάτων, ὑδασι, κτλ.

υἱός, τοῦ υἱοῦ, τῷ υἱῷ, κτλ. ὁμαλῶς καὶ τριτοκλίτως τοῦ υἱέος, τῷ υἱεῖ. Δυϊκ. τῷ υἱεε, τοῖν υἱέου. Πληθ. οἱ υἱεῖς, τῶν υἱέων, τοῖς υἱεσι, τοὺς υἱεῖς, ὡς υἱεῖς.

ὑπαρ (ἐν καιρῷ ἐγρηγόρσεως, οὐ ἀντίθετον τὸ ὄναρ) μόνον καθ' ἐνικὴν ὀνομαστ. καὶ αἰτιατ.

φράτηρ (μέλος φρατρίας) καθ' ἐνικὸν σπανιώτατον καὶ σχεδὸν ἄχρηστον, σύνθηες δὲ κατὰ πληθ. φράτερες, φρατέρων, φράτερσι, φράτερας.

φθορά, τῆς φθορᾶς, κτλ. καὶ ὁ φθόρος, τοῦ φθόρου, κτλ.

φρέαρ (πηγάδιον), τοῦ φρέατος, τῷ φρέατι, κτλ. τὰ φρέατα τῶν φρέατων, τοῖς φρέασι, κτλ.

φρούδος (ἄφαντος) ἐπίθετ. μόνον αἰ ὄνομαστ. καὶ τῶν τριῶν, γινῶν καὶ ἡ γεν. τοῦ ἐνικου οὐδ. φρούδου, εἰς δὲ τοὺς πεζοὺς εἰσὶν οὐκ ὀλιγάκις σπανιώτατον (ὄρα Ἡμ. Μεγάλ. Ἑλλ. Γραμμ. § 423).

φῶς (τό), τοῦ φωτός, τῷ φωτί, κτλ. Πληθ. τὰ φῶτα, τῶν φῶτων, κτλ.

X

χεῖρ (ἡ), τῆς χειρός, τῇ χειρί, τὴν χεῖρα, ᾧ χεῖρ· τὰ χεῖρα, ταῖν χεροῖν· αἱ χεῖρες, τῶν χειρῶν, ταῖς χεροί, τὰς χεῖρας, ᾧ χεῖρας.

ΣΗΜ. Ἐν Ἀττικαῖς ἐπιγραφαῖς 350—300 π. Χ. καὶ ταῖν χεροῖν.

χῆτει (=σπάνει, ἐνδεία, στερήσει) μόνον κατὰ δοτ. ἐνικήν.

χῶς (δ.=γῶμα) μόνον κατ' ὄνομαστ. καὶ αἰτιατ. χῶν, ἀλλ' οὐκ ἄλλαι πτώσεις ἀναπληροῦνται ὑπὸ τῆς λέξεως γῶμα.

ΣΗΜ. Παρὰ μεταγενεστέροις εὐρίσκεται καὶ γενικ. τοῦ χῶς καὶ τοῦ χῶ.

χῶς (δ.=μέτρον βευστῶν), τοῦ χῶς, τῷ χῶϊ, τὸν χῶα, ᾧ χῶϊ· εἰ χῶς, τῶν χῶων, τοῖς χῶσι, τοὺς χῶας, ᾧ χῶας.

χρέος (τό χρέος), τοῦ χρέους καὶ αἰτ. τὸ χρέος. Πληθ. τὰ χρέα, τῶν χρεῶν, τὰ χρέα.

χρεῶν (τὸ,=δίκαιον, τὸ πρέπον, τὸ πεπρωμένον) οὐδέτερον τῆς μετοχῆς τοῦ ἐπρὸς ὄπ. χρῆ ἄκλιτον, τοῦ χρεῶν, κτλ.

χρέως (τὸ=χρέος) ἄκλιτον, τοῦ χρέως, τὸ χρέως, ἀναπληροῦνται ὑπὸ τοῦ χρέος.

χρῶς (δ.=δέρμα), τοῦ χρωτός, τῷ χρωτί καὶ χρῶ (ἐν τῷ φράσει ἐν χρῶ κείρω, ξυρῶ, παραλίω), τὸν χρῶτα, ὃ δὲ πλεον. φρασεολογιστέρος.

ΤΕΛΟΣ.

024000020102

ΕΚΔΟΣΕΙΣ Ι. Ν. ΣΙΔΕΡΗ

ΕΡΓΑ
ΤΟΥ ΣΑΙΞΠΗΡ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ

ΜΙΧ. Ν. ΔΑΜΙΡΑΛΗ

Τὸν ἔργον τοῦ Σαίξπηρ ὑπάρχουν πολλοὶ μεταφράσαι, ἐν ἧν κατὰ τὴν πλείονην ἢ ἥττον ὀνόμοι, πᾶσαι δὲ τῶν κληθέντων ἢ δουρῶν εἰσι.

Ἄλλ' οὐδεὶς ἄλλος ἐκ τῶν Ἑλλήνων κενόν ἐπεβόη εἰς τὴν ἐπιτομήν τοῦ θαυμάσιου Ἀγγλοῦ δραματικοῦ μετ' ἑστῶτος ἔλλου, μετ' ὅσων ἀποσπασμάτων ἐκτελέστας ἦεν. Ν. Δαμιράλης, κακοκίεσσα τὴν μελέτην τὴν ὑπερῆκεν ἀκρόασις τῶν ἰσθμίων σκοπὸν τοῦ βίου του.

Τῆς μικροχρονίου δ' ἐκείνης μελέτης καρποὶ ὑπήσαν αἱ μεταφράσαι σφαιρᾶς δραμάτων τοῦ Σαίξπηρ, ἐν ὅσων εἴκοσι καὶ ἕνα. Καὶ ἂν ἡ θάνατος δὲ ἀνεκόντες τὸ ἔργον του, ἡ ἡμετέρα λογοτεχνία θά εἶχεν ἀκοιτῆσαι τῶν σφαιρᾶς ἀνεκόντων τὸ Σαίξπηρ, θέατρον ἄλληλοισί.

Τῶν κενόν ἐκείνην τῶν ἔργων τοῦ Σαίξπηρ κατὰ τὴν ἐπιτομήν Μιχ. Ν. Δαμιράλη, δουρῶν κενόν καὶ διασκορπισμένην ἐκτελέστας ἀποσπασμάτων ἀποσπασμάτων κενόν εἰς ἑξατομια μικρὰ βιβλία. Ἐκτελέστας δὲ τὴν ἡμετέρα λογοτεχνία καὶ διὰ πολλῶν εἰκόνων, τὰς ὅσων πορελόμεν ἐκ πολιτεῶν ἀγαθῶν ἐκδόσεων, καὶ τῶν ὁσῶν τινὲς μὲν εἶναι χαρακτηριστικαὶ ἐπισημῶν ἐκδόσεων, καὶ διαφόρων δραμάτων, ἄλλαι δὲ προσωπογραφίαι τῶν κενόντων καὶ τῶν τῶν περικαλλῶν ἡρώτων τοῦ Σαίξπηρ, ὑπὸ ἐπισημῶν Ἀγγλοῦ ἐκδόσεων ἐκτελέστας.

Ἐκτελέστας τῶν δουρῶν ἡμετέρας ἐκδόσεων καὶ πιστεύομαι ὅτι ἡμετέρας ἐκδόσεων κατὰ τὴν ἐπιτομήν ἡμετέρας λογοτεχνίας, γενόμεναι προθύμως ἐκτελέστας τῶν ἐπισημῶν καὶ ἀναγκασιῶν, ὡς ἀπαραίτητον κένον ἐκδόσεων. Ἐκτελέστας τῶν δουρῶν, ἐκτελέστας περισημῶν καὶ ἂν εἶναι, δὲν δύναται νὰ ἐκτελέστας τῶν δουρῶν χωρὶς τῶν δουρῶν τὰ ἔργα τοῦ Σαίξπηρ.

Ἐκτελέστας τῶν δουρῶν ἐκτελέστας 30 καὶ ἐπισημῶν καὶ ἐκτελέστας τῶν δουρῶν ἐκτελέστας 10 διὰ τὸ ἐκτελέστας.